

Naziv originala:
Alexandra Potter
CALLING ROMEO

Copyright © 2002 by Alexandra Potter
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari
d.o.o.

ISBN 978-86-7710-691-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ALEKSANDRA POTER

Prevela Magdalena Reljić

alnari

UBLISHING

Beograd, 2011.

Poglavlje 1

Kako biste se osećali da vas neko ispali? Izblamirano? Iznervirano? Besno?

Džulijet se upravo tako osećala dok je sedela sama za stolom fensi restorana u Sohou. Sve češće bacala je pogled na svoj ručni

sat - 7.30 - pokušavajući da ignoriše sažaljive poglede zaljubljenih parova oko sebe. Ubiće Vila. Biti ispaljen je neviđen blam, naročito kad ti to učini *rođeni dečko*.

Čekala je više od pola sata, što i ne bi bilo tako dugo da je sedela kod svoje kuće, sklupčana na kauču uz reprizu serije *Seks i grad* - uvodna špica, u kojoj se Sara Džesika Parker osvrće u pufnastoj haljinici, i već kreću reklame - međutim, ovo je sasvim druga priča, u kojoj ona izvisi u Vest Endu, obučena u ganc-nove cipelice visokih potpetica i haljinu na kojoj bi, pored uputstva za hemijsko čišćenje, trebalo dapiše i „ne nositi bez pratnje“. Ova garderoba imala je za cilj da zaokupi pažnju njenog dečka Vila, a ne taksiste, fizikalaca na uglu s rukama na preponama, ili kancelarijskih miševa za šankom.

Iskapila je ostatke mlakog koktela, „specijaliteta kuće“, i razmišljala da naruči još jedan. Pojela je čak i masline - iako nikad ne jede te ogavne, gorke plodove - pročitala *Ivning standard* od korice do korice, i poslala SMS poruke svima iz svog imenika. Došao je trenutak odluke. Da li da naruči još jedno piće ili da ga čeka još desetak minuta? Ili da se vrati kući i dočeka ga sa satarom u ruci?

Slamčicom je ubadala preostalu kockicu leda. Toliko je bila ljuta da joj se prethodna opcija ženske osvete činila skoro primamljivom. Ali umesto toga učinila je što i svaka žena u trenucima emotivne krize. Na-zvala je najbolju drugaricu.

Uključila se telefonska sekretarica. „Ćao, dobili ste Trudi Bernštajn Dizajns...“ Usledilo je recitovanje imejl adrese i brojeva faksa i mobilnog telefona, plus kompletna elektronska obrada pesme *I 'm every woman* od Čaka Kan, koja traje do u beskraj. Naposletku se oglasio zvučni signal. „Ja sam, digni slušalicu“, siktala je Džulijet.

Znala je da je Trudi kod kuće i da sluša pozive. Samo to i radi od pre tri nedelje, kada je upoznala svoju novu ljubav, Fergusa. Nije da ga izbegava; naprotiv, očajnički želi da se vidi s njim, samo neće da *on* to sazna. Trudi, čvrsta pobornica udaranja čežnje, želela je da Fergus misli da je ona kul i samostalna žena s bogatim društvenim životom, a ne ne-sigurna očajnica, koja noćima bdi nad telefonom, čekajući njegov poziv.

Pokušavajući da ignoriše upitne poglede ostalih gostiju restorana, Džulijet je primakla mobilni telefon ustima, skupila ramena i kao *Ti-tanik* u more, potonula u dubine svoje bunde. I

pokušala opet: „Trudi, podigni slušalicu, stvarno je važno...” Njen molećivi glas utihnuo je kad je prikovala pogled za neverovatno dlakavog konobara, oslonjenog o šank. Namrštila se - čak dovde mogla je da oseti *Kuros*, njegov afteršejev - te je uvukla glavu dublje u krzneni okovratnik. „Hajde, Trudi, znam da si tu...”

„Kako znaš?”, iznenada progovori ova. „Možda sam na nekoj ludoj žurci, gde nakljukana lakim drogama pijuckam šampanjac, koji teče u ogromnim količinama, i koketiram s bar deset fantastičnih frajera...”

Začuvši Trudin nepogrešivo njujorški akcenat, osetila je kako talas olakšanja odnosi njenu paniku. U stvari, nije ni sanjala da će je Trudin neurotični monolog ovoliko usrećiti. „Tako što znam.”

„E, baš ti hvala. Zar je toliko naporno prihvatiti surovu realnost da sedim u trenerci sama kod kuće i da je jedina droga koju posedujem aspirin za decu?”

Trudi je naglo začutala, najednom svesna tišine s druge strane veze. „Džuls? Jesi li tu?”

„Ni sama više ne znam gde sam. Jesi li završila?”

Usledio je uzdah. Trudin bes jenjavao je brzo, kao što je i buknuo. „O, bože! Izvini, Džuls. Šta se dešava? Nemoj mi reći da si se opet po-svađala sa Vilom?”

„Ne još.”

„Pa zar niste otišli zajedno na večeru?” „Ja jesam.”

Nastade pauza propraćena vriskom zaprepašćenja. „Šališ se?!” Trudi je odlično imitirala Makinroa s Vimbldona iz 1981. godine, samo kad je htela.

„Da li čuješ kako se smejem?”

„Gde si sada?”

„U restoranu.”

„Blagi bože. Sama?”

Džulijet na ovo nije ni odgovorila. Počela je da se kaje što ju je uopšte pozvala. Trebalo je da joj razgovor s najboljom drugaricom popravi raspoloženje, a ne suprotno.

„Blagi bože! Pa, gde je Vil?”

„Ne znam.”

Usledilo je još jedno „blagi bože” kao potvrda sveopšteg blama, a za-tim je Trudi nastavila. „Šta je s njim u poslednje vreme? Ponaša

se kao kreten. Mislila sam da je ta večera važna. Nedeljama ste se radovali..."

„Mesecima“, ispravi je Džulijet. „Tačno šest meseci. Otkad je počeo da radi pejzažnu arhitekturu, još nijednom nismo izašli.“ Dok je dodirivala porub haljine, koju je kupila specijalno za večeras, crvene, izazovne, uske, protkane svilenim cvetićima što naglašavaju sve prave delove tela, pokušavala je da ne razmišlja koliko ju je platila. „Ako se ne računa bioskop.“

„Molim? Sedenje u mrklom mraku, dva sata bez reči?“ prezirivo će Trudi. „To nije izlazak.“ „Za Vila jeste.“ „Nemam šta da kažem...“

Primitivši tišinu s druge strane veze, Džulijet je shvatila da Trudi zaista nema šta da kaže. U stvari, dovoljno je već rekla. Budući da joj je najbolja drugarica, ne bi smela toliko da pljuje po Vilu, iako je imala neizdrživu potrebu za tim, jer je bila svesna koliko se Džulijet potrudila da večeras izgleda posebno - potrošila je basnoslovnu cifru samo na odeću u Bond stritu i celu pauzu za ručak na kupovinu, plus ener-giju na dva sata u teretani posle posla, *izuzimajući* vreme provedeno u kabinama za presvlačenje. Zaista, trebalo bi da joj uputi neku lepu reč, utehu, *podršku u trenucima krize*, ignorišući činjenicu da bi sad najradije Vilu nalupala šamare.

I tako, Trudi skrenu razgovor. „Ma, pojaviće se svakog časa, repa pod-vijenog među onim njegovim mršavim nogama.“ Groktavo se smejala, zvučeći izveštačenije nego ikad. „U koliko sati je trebalo da se nađete?“

„U sedam.“

„Prošlo je pola sata.“

„Znam“, promrmljala je Džulijet. Očajnički je gledala u vrata restorana i opet uhvatila pogled dlakavog konobara. Čačkajući zube štapićem za koktele, zurio joj je u dekolte, koji je vaskrsnuo tek nakon što se otvorila za vunderbra iz M&S. Rukom je pokrila obnažena prsa, kao da bi time mogla da ih odbrani od njegovog pogleda, proklinjući Vila po hiljaditi put te večeri.

„Jesi ga zvala?“ Trudi je davala sve od sebe da bude od koristi - što nije njen fah - a ovo je, usput, bilo najgluplje pitanje koje je mogla da smisli.

„Uključuje se govorna pošta.“

„Jesi mu ostavila poruku?“

„Da, ako se računa 'morončino' iz sveg glasa.“

Trudi se smrknuto nasmeja. „U tom slučaju je definitivno *shvatio* poruku. I, šta ćeš sad da radiš?"

„To ja tebe pitam."

Trudi je znala da šta bi *trebalo* da uradi, ali to bi verovatno objasnilo zašto su sve njene veze (u jednini, doduše) propale, a Džulijetina nijedna (u množini) nije. Bar ne još. Stoga je pokušala celoj situaciji da pristupi zrelije. „Sigurno postoji savršeno opravdan razlog što kasni..." Zastala je, smišljajući nešto prikladno. Potres mozga? Plućna embolija? Njena mašta, podgrejana serijom *Hitna pomoć*, počela je dabuja pre nego što je podsetila sebe zašto je Džulijet zapravo ljuta na Vila. Odlučila se za op-ciju da je on verovatno još uvek na putu. „Daj mu još petnaest minuta."

„A onda?"

„Onda dođi kod mene. Naručiću nam kinesku klopku." Hrana za utehu bila je Trudin odgovor na sve probleme. „Imaju izvrsne nudle."

„Ne mogu više da čekam." Džulijet je znala da bi trebalo da zvuči bar malo zahvalnije, ali toliko se radovala ovoj romantičnoj, skupoj ve-čeri sa sve šampanjcem. Sedenje u Trudinom skučenom stančiću na

Hampstedu uz nudle iz plastičnog tanjira i *dijet-kolu* ili crnu kafu, nije zvučalo nimalo privlačno.

Uz obećanje da će je pozvati ponovo, Džulijet prekide vezu i rukom pozva konobara. Trebalo joj je još jedno piće jer je potonula do dna. A i upola cene je. Ona pogleda na sat.

Daće mu još petnaest minuta.

Na pozor, sad...

Zgnječivši kesicu čaja uz ivicu okrnjene šolje, Vil je ocedi do poslednje kapi i zajedno s kašičicom baci u sudoperu. Kesica bez traga potonu u sapunici, koja se već ohladila, a mehuriće je odavno rastopila masnoća od indijskog karija. Danas je bio njegov red da pere sudove, ali je, kao i obično, iskoristio sve čisto što imaju u kredencu - čak je i brodić za so i biber, poklon njegove mame, iskoristio kao tanjir za supu; samo što sada nije imao snage za kućne poslove.

Skide blatnjave čizme, ostavljajući na na kuhinjskom podu bespri-zorne tragove, i uze šolju čaja. U čarapama je otišao u dnevnu sobu, ali jedna mu se zakači za ekser na parketu, koji nikako da ukuca, i ostade na njemu. Ne uzbuđujući se zbog toga što mu je jedna noga bosa, stro-poštao se na kauč i zadovoljno protegao. Džulijet mu je stalno zvala što ne presvlači radnu odeću čim stigne kući, naročito otkad su se istro-šili na novi plišani trosed. Ali, ono što nije videla, nije se ni dogodilo.

Nije navikao da bude sam u stanu. Stigao je pre nekoliko minuta, iznenađen što ga zatiče praznog. Otkad je je počeo da radi do kasno u noć, Džulijet ga je uvek dočekivala kad se vraćao s posla; iz kuhinje su se širili primamljivi mirisi, a iz dnevne sobe treštao TV. Međutim, veče-ras ga je dočekao mrkli mrak i gluva tišina. Verovatno je ostala duže na poslu, zaključio je tražeći daljinski upravljač pod plišanim jastučićima. Ili je iz firme direktno otišla kod Trudi. Kakogod, na neko vreme ima stan samo za sebe, što i nije tako loše.

Zadovoljno je uključio televizor. Program je bio standardno dosadan, prepun sapunskih serija i reklama. Čekaj malo, šta je ovo? *Top gir?* Osim arhitekture, Vilova strast bili su i automobili, naročito sportski. S oduševljenjem je gledao kako Džeremi Klarkson u žutom kabrioletu spušenog krova praši po britanskom krajoliku, dok mu glas nadjačava grmljavina opake mašine. Ushićen ovim otkrićem i zavajen u plišane jastučice, smeškao se i pijuckao čaj.

Sigurno je zadremao, jer se probudio uz trzaj.

Štaje sad...?

Vil obrisa balu koja mu je curila iz usta. Koliko je sati? Ošamućeno ustade, prolivajući čaj koji je muje, nekim čudom, mirovao na krilu dok je spavao. *Sranje*. Frenetično je brisao plišani jastuk rukavom džempera, pokušavajući da upije tamnu tečnost pre nego što ostanu fleke. *Sranje, sranje, sranje*.

U stanu je bilo mračno, jedino je ekran televizora svetleo. Upalio je lampu i pogledao na sat. Sedam i trideset. Gde je Džulijet, zapita se. Tre-balo je dosad da stigne. Pogled mu pade na dogorelu cigaru u pepeljari, ali u kući nije bilo nikog da mu kaže da je svinja. On zapali novu i ode do prozora. Skupivši šake oko očju, proviri kroz

kišnu zavesu, nadajući se da će je videti kako nailazi ulicom. Ali nije je bilo na vidiku. Opazio je samo nekoliko osoba šćućurenih pod nadstrešnicom autobuske sta-nice i saobraćajca koji je veselo delio prekršajne kazne vozačima što su ostavili kola u žutoj traci, misleći da su upaljeni migavci dovoljna zaštita dok trknu u podrum pića.

Zabrinut, uhvati odraz svog lica u duplom staklu. Izbedačen. Smoren. Ugašen. Kosa u haosu. Odeća zgužvana. Dođavola, izgleda grozno. Zreo je za kupanje, šišanje i brijanje, zaključio je trljajući guste čekinje na svo-joj bradi. Okrete se iz profila i proveri svoju figuru. Uvuče stomak, a onda ga opusti da se prelije preko pojasa farmerki. Čoveče, ličim na trudnicu; nije ni čudo se Džulijet stalno šegači kako oseća da se beba u njemu mrda.

Zaštitnički pomilova svoj pivski stomak. Samo nekoliko odlazaka u teretanu i imaće bolje trbušnjake od Bekama. U stvari, možda bi mo-gao već večeras da ode. Dizaće malo tegove i trčaće na traci... Vil široko zevnu, izbacujući oblak duvanskog dima. Zatim provuče prste kroz svoju plavu kosu, još vlažnu od kiše. U stvari, možda će biti bolje da ode su-tra; uostalom, kasno je, i Džulijet samo što nije stigla. Što ga podseti...

Izvadio je iz džepa mobilni i pogledom potražio punjač. Baterija je crkla još u vreme ručka, tako da nije imao pojma da li ga je neko u me-đuvremenu zvao. Možda mu je Džulijet ostavila poruku da će raditi do kasno. Creva su mu krčala. Ceo dan nije jeo. Pregladneo je. Mogao bi da je pozove i kaže joj da usput kupi neku gotovu hranu.

Prijela mu se piletina u kariju, pa se bacio u potragu za punjačem, preturajući fioke sa CD-ovima, odavno izvađenim iz kutija, časopisima koje ona uporno čuva iako su s kraja prošlog veka i uramljenim fotogra-fijama za koje još uvek nisu našli mesto. Od punjača ni traga.

Spustio se na pod i počeo da prati trag zamršenih kablova iza TV-a. Kakvog sve smeća ovde ima, razmišljao je našavši u gomili prašnjavih utikača zaboravljeni disk, za kojim je odavno prestao da traga. Aha! Evo ga! S olakšanjem je uključio mobilni da se puni kad je ispod podmetača na stočiću primetio papir. Verovatno reklama za neku novu piceriju ili jedan od onih iritantnih dodataka za književni klub, što stalno ispadaju iz dnevnih novina.

U normalnim okolnostima, ostavio bi ga tu gde je - čišćenje mu nije bilo jača strana - ali radoznalost je pobedila, te ga je izvukao.

Bio je to koverat s njegovim imenom. Tupo je zurio u njega. Sigurno ga je Džuli-jet stavila na kamin, a ono je palo. Da ga otvori čim stigne s posla. *Satn*.

Kroz glavu mu prolete sumanuta ideja da je to možda oproštajno pi-smo, u stilu *Dragi Džone*, ali je odmah odbaci. *Nema šanse*, uveravao je sam sebe. Džulijet i ja smo jaki kao stena. Pa šta ako smo se u poslednje vreme malo svađali, svi parovi to rade, zar ne? Prkoseći tako apsurdnoj ideji, poče da otvara koverat.

Prekinulo ga je resko pištanje mobilnog telefona. Vil pogleda ekran na kojem je bleštalo *govorna pošta*. On zgrabi telefon i munjevito ga stavi na uvo. Automatska služba govorne pošte obaveštava ga da ima jednu novu poruku.

„Morončino!“, vrištao je Džulijetin glas.

Staje sad uradio...? A onda mu nešto kliknu u glavi, sevajući kao si-jalica od 100 vati. O, ne! Nije valjda večeras ona večera?

Zurio je u pismo koje je upravo izvukao iz koverte. Srce mu je sišlo u pete dok je piljio u srce nacrtano na sredini i tri reči napisane u njemu.

Srećan Dan zaljubljenih!

Bedak!

Vil zastenja. Bio je u govornima do guše.

^Poglaolje 2

„Da li je gospođica za još jedno piće?“ Zujeći oko nje poput komarca, dlakavi konobar joj glasno dodade na uvo, „*Dok čeka?*“ Džulijet se namr-šti; osećala se kao da je pod reflektorima. Kad je ušla u restoran, delovao je prostrano i intimno, a sada je nekako skućen i klaustrofobičan. Bila je svesna šta većina gostiju misli o njoj. Jadnica, tako skockana, a sama. Sve žene u prostoriji srećne su što nisu u njenoj koži.

Bolna stvarnost otkucava osam sati. Vil se neće pojaviti. Neće ni dole-teti kao Supermen, s izvinjenjem i buketom ruža. *Zaboravio je na večeru*. Gledala je u sto, na kom su stajali papirna salveta i

tanjirić s košticama od maslina. Oči su joj se punile suzama, koje su pretile da poteku i raz-mažu joj maskaru. Odagnavala ih je treptanjem. Neće plakati, ne ovde, usred restorana. Iz novčanika je izvadila víza karticu i zamahala njom kao belom maramom kelneru pred nosom. „Ne, samo račun.“

Zabavljala se s Vilom već dve i po godine, a poslednjih osamnaest meseci živeli su zajedno. To je veza koju u časopisima nazivaju dugo-trajnom¹, izraz koji mrzi jer zvuči kao da je neka vrsta bolesti. Ali, kako drugačije da ga zove? Svojim *dečkom*². Vil ima trideset dve godine, svoju firmu i kosu koja je počela da se proređuje, na šta nije voleo da ga podsećaju. Pojam dečka radije bi vezala za srednjoškolske dane, kada su bubu-ljičavi tinejdžeri pokušavali da zavuku ruku u njen grudnjak. *Verenikom*? Nažalost, ne. Zvuči romantično, ali on ne nagoveštava da će je u skorije vreme zaprositi, stoga 'verenik' otpada. Preostaje još *partner*. Bljak!

Ali nije je mučilo to što ne zna u koju kategoriju da ga stavi. Uosta-lom, mnoge žene, poput Bridžet Džons, zamenile su teskobu samačkog života za teskobu življenja u paru. U stvari, na papiru njen život izgleda savršeno. Napunila je trideset godina, radi kao menadžer u vrhunskoj londonskoj marketinškoj agenciji i ima ozbiljnu, monogamnu vezu.

Šta onda ne valja?

Pa, ništa konkretno. Njih dvoje su kao i svi prosečni parovi što se zabavljaju dve i po godine. Jedu, spavaju, svađaju se, vode ljubav. Sve se savršeno uklapa. *U tome i jeste problem*.

Dok se Vil zadovoljno baškario u toj srećnoj i krajnje predvidljivoj stvarnosti, ona je osećala da joj nešto nedostaje. Romantika? Strast? Uz-buđenje? Osveženje? Ni sama nije bila sigurna. Naravno, nije ni očeki-vala da ova veza bude ista kao što je bila prvih nekoliko meseci, kada ju je stalno izvodio na romantične večere sa svećama; ali ne bi joj smetalo da s vremena na vreme izađu u restoran. Večeri su provodili uz hranu za poneti i DVD plejer, a ako vikendom negde i otputuju, što je prava retkost, ona je ta koja sve organizuje i plati. S hotelskim bademantilima ili ne, njihova veza jednostavno više nije bila ista.

Suvišno je reći da u njihovoj vezi postoje i stvari koje ona obožava. Njih dvoje su najbolji prijatelji; nema tajni među njima, znaju jedno drugom dobre i loše navike. Ne kriju ništa - ona više ne

gasi svetlo kad izlazi iz kupatila i ne korača unatraške kako on ne bi video celulit na njenim butinama; on više ne nosi majicu uvučenu u bokserice da bi sa-krio dlakava leđa. Ali i dalje je smatrala da su previše opušteni, previše otvoreni jedno prema drugom. Jedna stvar je kad ste bliski toliko da de-lite kupatilo, a drugo je kad on sedi na klozetskoj šolji, i još pritom čita *Auto-magazin*, dok se ona kupa tu pored.

Ukratko, imala je osećaj da su zapali u rutinu, dosadnu i duboku kao Veliki kanjon. Zato joj je večerašnji izlazak bio tako važan. Prvi put tre-balo je da zaborave na račune i hipoteku, na to čiji je red da opere su-dove i na svađe oko toga hoće li na TV-u gledati sport ili žensku seriju. Večeras je trebalo da se napiju šampanjca i da se podsete koliko su se voleli i mazili na početku veze. Ovo večer je trebalo da bude posebno. Ro-mantično. Samo njih dvoje. Zajedno. Smeh, flert, poljupci. *Kao nekada.*

To je bar bila prvobitna zamisao, razmišljala je Džulijet posmatrajući kako joj konobar prilazi s računom. Trudila se da ne reaguje na astro-nomsku cifru u dnu. Očigledno nesvestan šta je to lični prostor, konobar je stajao tik iza nje i disao joj za vrat; osećala je njegov smrdljivi dah, po-mešan s mirisom jeftinog afteršejva i ustajalog znoja. Namerno je osta-vila prazno mesto za napojnicu i potpisala se: *Džulijet Moris.*

„Gde je Romeo večeras?“, pita konobar, ljut što nije dobio bakšiš, a dovoljno glasno da par za susednim stolom prestane da jede i zagleda se u njihovom pravcu.

Pravila se da ga nije čula. Boreći se sa suzama, ustala je, i uz rimejk Vitni Hjuston *I'll always [loveyou](#)*, koji se diskretno razlegao iz zvučnika, provukla se između stolova i izašla na ulicu.

Napolju je padala kiša. Ne ona sitna, što rominja, već pljusak koji tera prolaznike da trče pod nastrešnice prodavnica ili da zaklone glave kesama iz supermarketa. Samo je ona, u želji da zaustavi taksi, hrabro prkosila ogromnim kišnim kapima i žurno prišla ivičnjaku - što nije bilo lako u oskudnim krpicama od kože i dve igle za štrikanje umesto potpetica, jer su je prodavačice ubedile da je to sada hit.

Gledala je levo-desno u potrazi za slobodnim taksijem, osećajući da joj voda iz barica zapljuskuje preplanule noge i ostavlja ružne fleke na njima. Nažalost, nije bila jedina. Jeste, ulicom je zujalo

sijaset crnih tak-sija, skoro čitava kolona, ali svi su bili puni srećnika, koji se baškare u njihovoj suvoj, toploj udobnosti. Muškaraca i žena. Mladića i devojaka. Supružnika. *Parova*.

Dok ih je posmatrala tako nasmejjane, osećala se poraženo. Trebalo je da ona i Vil budu zagrljeni na zadnjem sedištu jednog od tih taksija. Njeno lice na njegovom ramenu, njegova ruka oko njenog struka. Zar traži previše? Jedno je sigurno, ona ne bi trebalo sada da korača ulicama Sohoa po kiši, *sama*.

Shvativši da su šanse da pronađe prazan taksi manje nego da dobije premiju na lutriji, zaputila se prečicom prema metrou, vijugajući između prolaznika s kišobranima. Usput je pokušavala da sabere misli, *čas be-sne - gotovo je s Vilom, kazaću mu daga ostavljam, daje njegovo vreme isteklo, mlada sam, atraktivna, imam dobar posao, ako nije u stanju to da ceni, onda ću naći nekogko jeste - čas samosažaljive - sledeće godine punim trideset jednu, već dobijam bore oko očiju, pretvoriću se u jednu*

ПАЕА БЕОрПАЈА

od onih tužnih, usamljenih babadevojaka, koje žive na visokoj nozi, ali nemaju nikogskim bipodelile taj život, volim Vila, hoću da izgledim ovo s njim.

I tako ukруг. Mozgala je o njemu, njihovoj vezi, o tome šta će da mu kaže kad stigne kući. Preslišavala se otpočetka i otpozadi, pokušavajući da iskristališe šta zaista želi a šta ne želi, kako se oseća, kako želi da se oseća. Tako zamišljena, nije bila ni svesna sveta oko sebe. Nije primetila ni kola koja su joj prilazila. Sportski *aston martin*. Nije registrovala ni da prepun dvospratni gradski autobus vozi žutom trakom. Nije videla da će točkovi auta zabrazditi u duboku baru na putu.

Sve dok nije bilo kasno.

„Dođavola!“ uzviknula je kad su galoni blatnjave vode zapljusnuli njenu novu toaletu - bundu, haljinu i cipelice. Nije mogla da veruje šta ju je snašlo.

Na trenutak je stajala na ivičnjaku, s rukama na bokovima, otvara-jući usta poput ribe i trepćući dok joj se voda cedila niz lice, sve doknije ugledala krivca. Šok na njenom licu prerastao je u bes. Kakav idiot, ka-kavjebeni, glupi idiot. Piljilaje u automobil. Prokletu tipično. Sigurno je nalickani peder, kojem je auto produžetak penisa. Garant je muškarac.

Iako su stakla bila mokra, na trenutak je uhvatila obris njegove si-luete - tamnokosi muškarac od trideset i nešto. Ali, on nju nije video, preokupiran navigacijom kroz zakrčeni saobraćaj; jedna ruka mu je bila na volanu dok je drugom držao *ajfon* i pričao.

Džulijet je proključala od besa. „Što ne gledaš kuda ideš?“ urlala je, više od stresa nego zbog ičeg drugog. Nije očekivala da će je on čuti ili videti. Pa, naravno da ne, razmišljala je besno, brišući blato sa čela. Oči-gledno je previše zauzet ćaskanjem u svojim fensi, suvim kolima, da bi primetio mene, beznačajnog pešaka.

I verovatno bi bila u pravu. I verovatno bi otišla kući, okupala se i pomirila s Vilom, ne pomislivši više ikada na ovog vozača. Samo da je ubrzao i otperjao, umesto što je okrenuo glavu i pogledao kroz prozor.

I pogledi su im se sreli.

Gledali su se delić sekunde. Ali, taj trenutak kao da je trajao večno. Jedna osoba primeti drugu u gomili nepoznatih ljudi. Tako nešto se sva-kodneвно događa u Londonu. Pogledi između prolaznika u metrou, na stepenicama, u kafićima, na ulici. Užurbani i zamišljeni muškarci i žene, koji žive svoje živote, najednom hvataju poglede drugih užurbanih i za-mišljenih muškaraca i žena.

Međutim, većina njih nikad se ne upozna. Verovatno jedni druge ni ne primećuju jer samo skrenu pogled, osećajući se pomalo postideno ili neprijatno, i ubrzano nastavljaju svojim putem, izbegavajući dalje kon-takte. Poneki se osmehnu, ali samo nakratko, pre nego što nastave dalje, u kancelariju, pab, kući, gde god. I većina više nikad ni ne razmišlja o tom susretu, kao da se nije ni dogodio.

Većina. Ali, ne svi.

Ulicom odjeknu škripa kočnica kad na semaforu zasvetle crveno. Ups, stao je, zaključila je zaklanjajući oči od kiše i škiljeći kroz zamućeni odblesak svetla semafora, trgovačkih reklama i automobilskih farova. Oblaci belog dima kuljali su iz auspuha sportskog *aston martina* dok je stajao u mestu uz ritmično režanje motora. Džulijet je shvatila da joj srce tuče kao pneumatski čekić. Od besa? Straha? Iščekivanja? *Uzbuđenja?*

Bela svetlost upalila se kad je srebrni *aston martin*, uz cviljenje guma, krenuo u rikverc. Gledala je u vozača nekoliko sekundi, videla kako se osvrće tražeći prostor na ulici.

Usledio je orkestar sirena. Kompletna duvačka sekcija, bez milosti i pardona. Džulijet je posmatrala kako se srebrni sportski automobil pro-vlači između ivičnjaka i autobusa na sprat i čula kako ga kondukter psuje. Za trenutak se činilo da vozač okleva, a onda se kola nakriviše u stranu i ubrzaše spoljnom trakom. Nije prestala da zadivljeno pilji u njega, upr-kos tome što je bila odlučna da mu ne priušti to zadovoljstvo. A onda je kroz masu prolaznika na pločniku, koji su je zaobilazili, uhvatila njegov pogled baš trenutak pre no što ga je progutala saobraćajna gužva. Otišao je s kišom. Kroz svetlost. Nema ga više.

Otirući kapljice kiše koje su joj curile niz čelo, zastala je da osmotri nje-gova zadnja stop-svetla, koja su nestajala. Kakvo iznenađenje. Ipak nije stao. Nije se valjda nadala da hoće? Odakle joj uopšte ideja da bi zgodan frajer u skupim kolima s kožnim, ugrijeanim sedištima, spustio svoj pro-zor na dugme samo da bi proverio je li ona dobro? Zar da brine što je uništio njenu haljinu od 400 funti? Zapravo, hiljadu funti ukupno, ako se računa i bunda. Pobogu, nije on vitez u sjajnom oklopu. Naprotiv, to je arogantan, sebičan, umišljen skot koji brine samo o sebi.

Drhtaj joj prošao telom i tek tada postala je svesna koliko je hladno. Bila je mokra, umorna i besna. Zaogrćući se bundom, okrenula se da na-stavi prema metrou kad je uhvatila svoj odraz u obližnjem izlogu. Bože, šta se ovo dešava? Dan zaljubljenih je, a ona je pokisla, promrzla i sama.

I baš u tom trenutku, kad je stajala nasred pločnika dok su je ner-vozni prolaznici zaobilazili i kiša joj dobovala po licu, shvatila je da je konobar bio u pravu.

Akoje ona Đulijeta... gdeje onda Romeo?

^Poglaolje 3

Brisači su poput kose sekli slapove kiše na vetrobanu srebrnog *aston martina*, koji je jedrio kroz sumrak.

„E, zovem te za pet minuta, nešto mi je iskrslalo.“ Prekinuvši razgovor usred rečenice, vozač je sklopio *ajfon* i ubacio ga u gornji džep sako. Muzika je treštala s radija, grejanje je bilo na maksimumu, a on je čvrsto stegao volan i zagledao se u retrovizor.

Ona devojka je još tamo.

Njena figura smanjivala se u daljini dok je *aston martin* odmicao u dugoj koloni automobila. Zgodna devojka nepomično je stajala, mo-kra do gole kože i prekrivena blatom s njegovih guma. Psovao je sebi u bradu. Kako je ranije nije primetio? Zar je nije video na trotoaru dok je preticao autobus? I zašto sad ne može da odvoji pogled od nje?

Nije ni pokušao da zakoči, otvori prozor i upita je da li je dobro, pre-korevao je sam sebe, usporavajući iza taksija koji je stao nasred ulice da pokupi mušteriju. Nestrpljivo je lupkao po kožnom volanu svog *aston martina*. Zašto ga peče savest? Nervozno je pogledao na sat. Osam i petnaest. Ugovorio je sastanak sa starim kolegama u kafiću u Čelsiju i već kasni. Opet baci pogled na retrovizor. Ne, ne može tek tako da je ostavi. Zar ne?

Užasno je bio iznerviran. Šta mu se to dešava? Navikao je bio da odlučuje u trenutku, bez puno mozganja; da stvari posmatra crno ili belo. Ali ovde nema prostora za razmišljanje. Trebalo je da se nađe s prijateljima. Već kasni. Nije imao vremena za vraćanje na mesto zločina. *Ali ipak je to učinio.*

Dao je gas i okrenuo za 180 stepeni, iako je kršio saobraćajne propise. Pritisnuvši sirenu, rasterivao je pešake s kolovoza i provlačio se kroz niz automobilskih farova. Kiša je lila kao iz kabla. U London se vratio pre samo dvadeset četiri sata, i već se susreo s engleskom klimom. Sećanje na italijansko sunce brzo je bledele. Zakočivši naglo, pogledao je kroz bočni prozor. Provuče prstima kroz tamnu, kovrdžavu kosu, i pogledom počeo da skenira pločnike u potrazi za njom. Verovatno se negde sklonila od kiše... možda malo dalje. Naprezao je oči, ali nije je video. Dugokose devojke u kratkoj bundi i uskoj crvenoj haljini više nije bilo na vidiku.

Još malo je tražio, iako su mu sve nade potonule. Odustavši, zavalio se u kožno sedište i odsutno se zagledao u kolonu pešaka

koja se gur-kala, stiskala, provlačila. Zakasnio je. Otišla je, nestala bez traga. Zašto je tako razočaran?

Resko zvono *ajfona* vrati ga u stvarnost. Izvadio ga je i javio se.

„Pa gde si, čoveče?“ Prijatelj je zvao iz kafića.

„Evo me u Vest Endu.“

„Zaboga, šta radiš tamo? Pivo se već smlačilo.“

Ovo je suludo. *Zaista, sta on to radi?* Stari prijatelji su ga čekali, nije ih video mesecima, a on je trošio dragoceno vreme u potrazi za ženom koju nikada nije sreo niti će je ikada sresti, po svemu sudeći. „Izvini, ortak. Stižem za deset minuta.“ Dao je desni migavac, izvukao se iz sa-obraćaja, pojačao muziku i dodao gas.

^Poglavlje 4

Kiša je skoro prestala da pada kad je Džulijet stigla u Šepards Buš. Onako pokisla, odbila je Trudin poziv na rame za plakanje i odlučila da ode direktno kući. I taman kad je pomislila da stvari ne mogu biti gore, na razglasu su objavili da je u podzemnoj železnici zastoj. Možda se neka nesrećnica bacila pod voz zato što ju je dečko ispalio, pomislila je i ogorčeno čekala punih pola sata da metro proradi. Voz je naposljetku pristao u stanicu, prepun putnika.

Probijajući se kroz gužvu, izbila je na ulicu načičkanu taksijima, pa-bovima i restoranima brze hrane. Prezirala je London u ovakvim situa-cijama. Hladan je, vlažan, siv i tužan. Kao i ja, zaključila je, skupljajući bundu oko sebe ne bi li se odbranila bar od vetra.

U zimskim danima najčešće je sanjara kako uleće u turističku agen-ciju i rezerviše mesto u luksuznom hotelu na Karibima, gde će u kupa-ćem kostimu jarkih boja pijuckati koktele od ruma i uživati u sporto-vima na vodi. Mogla bi da završi sve poslove i preseli se u Toskanu, gde se jede pod vedrim nebom, s pogledom na vinograd, i gde svi lokalni frajeri izgledaju kao Endi Garsija.

Vil se nije ni potrudio da dođe, smrknuto je razmišljala prelazeći ulicu. Prečicom je hitala kući, vijugajući sporednim uličicama s vikto-rijanskim kućama, koje su odavno izdeljene na stanove; okruživale

su ih ledene, glatke betonske grede iz kojih su virili metalni patrljci, ostaci veličanstvenih ograda od kovanog gvožđa, posečenih još tokom rata. Ali, neće tako izgledati još dugo. Fensi kafić otvoren je iza ugla; sve je više restorana zdrave hrane; svaštare se pretvaraju u moderne butike. Ceo kraj se menjao. Ubrzo će sve te velike kuće vaskrsnuti u svojoj staroj slavi.

Mislila je da će uživati u tome - volela je koktele i troškarenje basnoslovnih svota novca na novu odeću, kao i većina devojaka - ali je u međuvremenu shvatila da je slaba na stare, masne pabove s veselim te-pisima i pikadom na zidu. Obožavala je lokalnu pijacu prepunu tezgi, koje su nudile indijska platna, karipske začine i meksičke mreže za spa-vanje. Najviše je uživala da se cenjka, nadjačavajući ritmove salse i re-gea s kasetofona obližnjeg prodavca kofera. Sve joj to nestalo, i sada joj nedostaje. Agenti za nekretnine kažu da je taj deo grada predviđen za potpuno 'preuređenje'. Kakva obmana!

Usporila je skrenuvši u uličicu s drvoredom. Ova ulica izgleda kao svaka druga u zapadnom Londonu: terasaste kuće s dozvolom za par-king, ali bez prostora za parkiranje; par tinejdžera koji gluvare pod lam-pom u uglu, dodajući se pljoskom s jabukovačom. Ali sve to izgleda joj tako domaće i poznato. Naročito broj 34.

Uronila je ruku u torbu u potrazi za ključevima. Istina, jednosoban stan u prizemlju je Vilov ali otkad se uselila uklonila je sve znake da tu živi neženja i ukrasila prostor indijanskim prostirkama i gomilom uramtjenih fotografija. Sada je to njihov dom i ona ga obožava. Ali to je daleko od onog što trenutno oseća prema Vilu, zaktjučila je umorno se vukući uza stepenice i uvlačeći ključ u bravu. Ruku na srce, njihova ljubav i nije bila od onih na prvi pogled.

Džulijet je upoznala Vila na jednoj kućnoj zabavi u Patniju. Nimalo ro-mantično mesto za prvi susret. Često je žalila što ne može da kaže „sreli smo se tačno u ponoć, u novogodišnjoj noći“, ili „primetili smo jedno drugo u prepunom njujorškom baru“, jer prava istina glasi „upoznali su nas preko stola s mezetlucima.“

Zabavu je priredila Kejt, devojka iz marketinške agencije u kojoj je Džulijet tada radila. Pozivnicu je dobila imejlom - i to cirkularnim -u kom se spominjao „lud provod“, praćen brojnim uzvičnicima.

Zbog njih je i posumnjala u celu priču. Oduvek je mislila da su uzvičnici re-zervisani za Ljude! Koji! Se! Previše! Trude! Ali, kako nije imala druge planove, a i bila je nova u firmi, odlučila je da se nakratko pojavi. Uosta-lom, nije moglo da bude toliko loše. Zar ne? E, moglo je.

Kad joj je vrata otvorio pripiti veseljak u ragbi dresu (sa sve dignu-tom kragnom) i perjanom zmijom oko vrata, znala je da je pogrešila. Ali, bilo je kasno za povratak, i tako se, uz zvuke *My heart willgo on* od Selin Dion, popela uza stepenice i ušla u dnevnu sobu, gde je zatekla de-setak ljudi - od kojih samo jednu ženu - kako pijuckaju vino, okupljeni oko kamina. Znači, ovo je ta žurka, pornislila je, prihvatajući čašu nečeg belog i mlakog, žaleći što nije ostala kod kuće da opere veš.

Sledećih sat vremena provela je sa „zovem se Suzi i udajem se za mesec dana" u učtivom ćaskaju o širokoj lepezi tema: švedski sto ili tra-dicionalna trpeza, za ili protiv bele haljine - „venčanica boje slonovače daleko je zahvalnija od snežnobele" - o destinacijama za medeni mesec, sve dok konačno nije uspela da se izvuče i šmugne u kuhinju. Tamo je u gomili grickalica i salata pokušavala da smisli najbolji izgovor za be-žaniju, kad je začula Kejtin pijani vrisak: „Vilijame, dođi da te upoznam sa Džulijet. Nedavno je počela da radi kod nas."

Jo! Nevoljno odvrativši pogled od hrane, okrenula se, očekujući da vidi još jednog pripitog veseljaka. Međutim, mladić pred njom bio je vi-sok metar i osamdeset, plavokos, vitak i imao je osmeh koji mu je isticao rupicu u bradi, tik pored mesta koje je promašio dok se brijao.

Lep dečko, ali nije moj tip, pomislila je. Izgledao je starije od nje, možda samo par godina, i na sebi je imao plavu majicu i farmerke. Ono što modni časopisi obično okarakterišu kao „ležerni" stil oblačenja. Ta-kođe je bio preplanuo, verovatno u nekom egzotičnom letovalištu. Da li je bio na odmoru? Ili tamo radi? Sam? Verovatno ne. Bio je previše atraktivan da bi bio samac - to jest, ako volite skandinavski tip. Ali ne i Džulijet. Ona je više volela markantne latinske tipove. One maljave i plećate, pored kojih se oseća krhko i ženstveno. Mada, morala je sebi da prizna da i ovaj ima dobru guzu. Oduvek je padala na dobre zadnjice, i to je prvo što bi uočila na muškarcu. U stvari, primetila je sve Vilove kvalitete u roku od samo

nekoliko sekundi, koliko mu je bilo potrebno da pruži ruku i kaže: „Ćao, ja sam Vil.“

Jorkširski akcenat, primetila je na svoje veliko i prijatno iznenađenje. Međutim, budući da je Kejtin prijatelj, verovatno je kućni tip, pretpo-stavila je.

„Ćao“, uzvratila je punih usta, očajnički pokušavajući da proguta kreker sa sirom, koji je trenutak ranije ubacila u usta. Uh, kakav blam! Jednom rukom pokrila je usta, prihvativši drugom njegovu. „Ja sam Džulijet.“

Stegnuo joj je šaku prijateljski čvrsto i srdačno. Tek tada je shvatila koliko se može zaključiti na osnovu jednog rukovanja.

„Pa, kako ti se sviđa žurka?“

„Hm, da, super je...“, slagalaje s usiljenim entuzijazmom, očajnički gutajući ostatke krekeru i sira sa krajnika, iako joj se ogroman komad zalepio za prednje zube. Odustala je od pokušaja da ga skine jezikom i sastrugala ga noktom. „U stvari, i nije tako super... ako ćeš iskreno. Po-kušavam da smislim neki dobar razlog da kidnem odavde.“ Što da ga laže? Žurka je bila propast. *Sve do sada.*

Vil se lenjo nasmešio. „I ja. Upravo sam krenuo prema vratima kad me je Kejt zajahala.“

Posumnjala je u istinitost ove izjave. Slabo je poznavala Kejt, ali svi su znali da voli mušku pažnju. Zašto onda nije odvojila Vila za sebe? Džulijet ga je odmeravala. Da nije oženjen, zapitala se, a onda primetila da nema burmu. Razveden? Ali, nije imao ni trag od burme. Gej? Ne, s onako toplim rukovanjem. Ženomrzac? Nadala se da nije.

„Onda nemoj da te zadržavam“, rekla je igrajući na sigurnu kartu nezainteresovanosti.

„Ne zadržavaš me.“ Osmeh mu je zaigrao na usnama. Zapalio je ci-garetu, ali nju nije ponudio. „Kad sam već tu, mogao bih da popijem još jedno piće.“ Dolio je sebi vino.

Hm, prilično arogantno, zaključila je posmatrajući ga kako ispija ve-liku gutljaj crvenog vina. Plavokos i arogantan. Definitivno nije moj tip.

Tri sata kasnije, uveliko su flertovali uz posne umake i masne šale, od-bacivši svaku misao o odlasku kući. U trenutku kada su ostali pripiti gosti pokušavali da lociraju svoje jakne, nabacane na gomilu ispod Suzi - koja je očigledno uvežbala kako da se ugnezdi, ispovraća i onesvesti na krevetu - saznala je da je Vil slobodan, prilično zabavan i da želi njen broj telefona.

Ispisala mu ga je krejonom na paklici cigareta.

Verovatno se krejon obrisao, pomislila je kad se sutra nije javio. Ve-rovatno mu se ne sviđam, mislila je sledeće sedmice. Ma koga je briga? Ionako nije moj tip, zaključila je posle deset dana. A onda, kad ju je posle dve nedelje konačno pozvao, „čisto da se javi“, odlučila je da bude suzdr-žana i hladna. Toliko hladna, da mu je tek posle nekoliko dana uzvratila poziv, „čisto da se javi“. Naredne nedelje izašli su na neobaveznu kafu, a posle tri sedmice u bioskop, ispipavajući teren.

Svaki put bi saznala nešto više o njemu. Ambicije: arhitekta koji radi za dizajnersku kompaniju u Izlingtonu, maštajući da jednog dana osnuje svoju firmu. Hobi: mali fudbal u Holand parku, druženje s prijateljima uz pivo ili crveno vino, čitanje nedeljnih novina u lokalnom kafiću. I najvažnije od svega, njegovljubavni život: tri ozbiljne veze, prekinuta ve-ridba i jednodnevna avantura sa Ivon, stomatološkom sestrom, od koje je, posle te jedne pijane i strasne noći, pobjegao glavom bez obzira jer ga je pozvala da popodne provedu puštajući zmajeve u Hampsted Hitu.

Objasnio joj je da Ivon upravo zato nikad nije postala njegova devojka. Ali, nije morao. Džulijet nije padalo na pamet da ga uplaši pozivom da gledaju prstenje u *Tifaniju*. Nije tražila ozbiljnu vezu, pa je znala kako da prepozna muškarca koji takode ne želi da se veže. Posle nekoliko ozbilj-nih veza, počev od njene prve ljubavi, blentavog, devetnaestogodišnjeg studenta geografije po imenu Met, kog je upoznala na faksu, te nekoliko ugašenih tipova posle njega, uključujući Boba, bivšeg heroinskog zavisnika, koji je svirao bas-gitaru u irskom bendu, i sama je bila slobodna.

I tako su, posle nekoliko čaša vina i malo neobaveznog flerta, svoj čisto platonski odnos dogurali do faze kada su prijatelji prestali da ih za-pitkuju „kuda sve to vodi“, jer su mislili da su oni već zajedno. Smatrali su ih parom, iako su bili samo dobri drugari.

U fazonu *Kadje Hari sreo Sali*.

Iako to nisu hteli da priznaju jedno drugom, baš kao ni sami sebi, Džulijet je gotivila Vila i Vil je gotivio Džulijet. I mogli su zauvek da ostanu prijatelji. Mogli su, ali naravno da nisu.

Posle tri meseca, tri dana i previše tekile u kafiću u Fulamu, alkohol je odigrao ulogu Kupidona. Završili su u njenom krevetu, seksajući se u 'mnogo više od prijatelja' fazonu. Možda je to bio poljubac smrti. Isku-stvo joj je govorilo da je seks s prijateljem ili sjajan, zato što se tako dobro poznaju, ili poražavajuće sramotan, zato što se *previše* dobro poznaju.

Medutim, kada se sledećeg jutra probudila pored Vila i ugledala njegov osmeh, znala je da joj više nije samo prijatelj.

„Šta hoćeš da radimo?“ upitao ju je grleći je dugim, žilavim rukama, i privlačeći sebi.

„Svejedno“, promrmljala je pospano, osećajući kako joj ljubi lice, vrat i grudi, sve dok njegova plava glava nije nestala ispod pokrivača. „Samo ako nema nikakve veze s puštanjem zmajeva.“ Čula je njegov prigušeni smeh, pre nego što ih je oboje pokrio preko glave, izmamljujući joj na-izmenično kikote i uzdahe.

I tako su počeli da se zabavljaju. Doduše, *Džulijet* je to nazivala zabav-ljanjem, a Vil kresanjem, ali on je oduvek bio operisan od romantike. Bilo je leto, i on bi je svake'večeri posle posla sačekao u svom sportskom autu, crvenom *MG midžetu*, koji je otkrio u garaži neke starice i renovi-rao. Odvezli bi se do reke, u jedan od pabova uvek punih poslovnih ljudi - tipova koji su poskidali sakoe i oiabavili kravate, i žena oslobođenih grilonki - seli bi za sto u bašti, isprepletanih nogu i ruku, cvrkućući kao zaljubljeni golupčići i uživajući u bledom, engleskom suncu.

Nikad se ni s kim nije provodila kao s njim. Bio je stariji, uspešniji i zarađivao je triput više od nje. Dotad je izlazila sa studentima i džabaleba-rošima, kojima je plaćala piće, kokice i noćni prevoz do kuće, ali Vil je bio iz sasvim drugog sveta; arhitekta u *Armani* odelu, koji je naručivao najsku-plja vina i izvodio je na večere u *Luidi*, njegov omiljeni italijanski restoran.

Bila je tako srećna. Vozikali bi se gradom u njegovom sportskom ka-brioletu, i ona bi se šćućurila uz njega, pušeći cigaretu i smeškajući se kao mačka koja je olizala činiju mleka. Strah od

srčanih oboljenja, raka pluća i usana, delovao je tako daleko iz perspektive njenih dvadeset sedam godina. Dok je London promicao pored nje, uživala je u toj opijenosti nikotinom i pohotom. Bila je mlada i zaljubljena. Šta više devojka može da poželi?

Pristojan obrok, čaša šampanjca i nešto suve odeće ne bi naškodili, za-ključila je sad, osećajući kako joj se haljina lepi uz butine poput mokre kuhinjske krpe. Otvorila je vrata od stana, uronila u suhu toplotu hod-nika i upalila svetlo.

^Poglavlje 5

Spremala se burna svađa, nabijena emotivnim erupcijama, gnevni psovka, nagomilanim frustracijama i seksualnom energijom, a kul-miniraće kada Vil s nje strgne mokru odeću i strasno je obljudi na ćilimu koji su kupili u Marakešu.

U stvari, ona bi volela da se tako dogodi. Na njenu žalost, ovo nije bila brižljivo osmišljena ljubavna scena u kojoj glume Bred i Endži, već neuvežbani, stvarni život, u kojem igraju Džulijet Moris i Vil Baraklaf.

„Džuls?“, doviknuo je kad je začuo ulazna vrata. „Džuls, jesi li to ti?“ Bosonog je izašao iz dnevne sobe, trepćući na jarkoj svetlosti koju je bacala gola sijalica u hodniku. Uh, moraće da kupi neki luster, podsetio se pre nego što je spustio pogled na nju.

Zviznuvši tiho kroz zube, dodao je: „Au, pa ti si skroz mokra.“

Cedeći se poput iskorišćene kesice za čaj, Džulijet ga ošinu najljućim pogledom koji je uspela da iznedri. „*Jesam li?* O, bože, što sam blesava. Nisam ni primetila.“ Sklonivši pramen mokre kose, koji je pretio da joj uđe u nozdrvu, škrgutala je iskeženim zubima. „Hvala ti što si mi skre-nuo pažnju.“

Dignuvši visoko glavu, pokušala je da s ono malo preostalog ponosa promaršira pored njega u kupatilo. Nažalost, štiklice na

novim cipelama imale su druge planove; skliznule su po podu, pa je poletela kao lik u crtaću kad se oklizne na koru od banane.

„Džuls...”

Izgubila je ravnotežu jer joj se članak izvrgnuo, ali se zadržala za kvaku.

„Molim?”

Vil sleže ramenima. „Žao mi je.”

„I meni”, prosiktala je. Zatim je uletela u kupatilo zalupivši za sobom vrata. Znala je da odbijanjem razgovora ništa ne rešava, i da bi, kao zrele i odrasle osobe, odmah trebalo ovo da rasprave. Samo što se u tom tre-nutku nije osećala ni zrelo ni odraslo, nego kao zajedljiva kučka.

Nije ni marila što se ponela detinjasto. Posle onog što je doživela u restoranu u Sohou, ima svako pravo da se ponaša kao zajedljiva kučka. Danas je Dan zaljubljenih! Trebalo je da joj pošalje cveće *na posao* i da je izvede na večeru; nije smela onako pokunjena i sama da napusti re-storan, osećajući se krfo ispaljena školarka. A on joj ni čestitku nije po-slao. Strašno!

Zaključavši bravu, otarasila se mokre odeće i tuširala sve dok topla voda nije sprala i poslednju trunku blata s njenog skupog, bakarnog tena. Za to vreme, on je s druge strane vrata smišljao kako da se izvuče iz ove situacije, ne prestajući da se izvinjava, najbolje što može, nudeći da se iskupi tako što će skuhati čaj i spremi večeru.

Nakon četrdesetminutnog ignorisanja njegovih molbi, izašla je iz ku-patila umotana u peškiri i zatekla ga kako, naslonjen na vrata od kuhinje, meša nešto u tiganju. Nag, kao od majke rođen.

„Šta radiš to?”, upita ga, prekinuvši ignorisanje.

„Kuvam.”

„Gof”

Znao je da je ovo trenutak odluke. Sad ili nikad. Trudeći se iz sve snage da ostane ozbiljan, okrenuo se ka njoj, pokrivajući međunožje ilustrovanim kuvarom Džejmija Olivera. „Ja sam goli kuvar.”

Znala je da na taj način traži primirje. Nudi joj maslinovu grančicu - dobro, ne baš grančicu, zaključila je gledajući u njegovneobičan izbor smokvinog lista - koju je dosad uvek prihvatila u znak izmirenja. Ali, više neće. Bio obnažen ili ne, neće

pući u smeh i zagrliti ga, jer ovoga puta nije samo ostavio vlažan peškir na podu kupatila, ćapio daljinski ili se u dva posle ponoći pojavio smrdeći na alkohol i čili-kebab, iako joj je rekao da ide samo najedno pićence posle posla. Ovoga puta je debelo zabrljao.

„Nisi gladna?“, zapitao je s osmehom, tumačeći njeno ćutanje kao oproštaj.

Džulijet mu hladno reče „ne“, i obrisa mu osmeh s lica. U tom tre-nutku njena creva odlučiše da zapevaju glasnije nego ikad. Da li on zaista misli da je dovoljno da se razgaći, spremi večeru i sve će biti u redu? Kao da sve to nije videla i pre? Čutke je posmatrala kako podiže poklopac s tiganja, proveravajući njegov sadržaj, dok mu bela pozadina seva pod svetlošću halogene sijalice. Eto, to je nervira kod Vila: neozbiljan je! U očima je peckaju prve suze; večeras joj baš ništa nije smešno.

„Napravio sam tvoje omiljeno jelo. Rižoto s piletinom“, nastavio je, a onda je konačno shvatio da je to možda i ne zabavlja kao što se nadao.

„To je tvoje omiljeno jelo, Vile“, obrećnula se. Uprkos svemu, bila je zadivljena. Dosad su špageti bolonjeze, uz dodatak sosa iz kesice, bili vrhunac njegove kulinarske veštine.

„Biće ekstra, samo sačekaj još malo...“

Kako je patetičan! Naslonila se na frižider nimalo impresionirana njegovim oponašanjem Džejmija Olivera, rešena da se duri do kraja. Džulijet je bik u horoskopu - oličenje tvrdoglavosti. Spremna je da ode u krevet i praznog stomaka ako treba, samo da bi isterala svoje. Iako je smešan ko bioskop, mislila je gledajući ga kako proverava jesu li se ta-njiri dovoljno zagrejali u rerni.

Upravo tada snimila je krajičkom oka kesu s kutijama od hrane za poneti, koje je on očigledno - ali bezuspešno - pokušao da sakrije iza mikrotalasne. Mogla je da pretpostavi. Kada se to on potrudio da zaista skuva jelo?

„Šta je ovo?“, zapita vadeći kesu i zveckajući njenim sadržajem kao da je dokaz na sudu.

„Tof“, pokušavao je da odglumi iznenađenost. Davao je sve od sebe. „Pa... ovaj, zar nisi znala? Kari ima mnogo bolji ukus kad se jede iz alu-minijumske folije. To pojačava aromu. Nešto kao pomfrit iz novina.“

Džulijet zavuče ruku u kesu i izvadi račun. „A da li aromu pojačava i kad se naruči u *Bombaj ekspresu*?”

Spustivši varjaču, Vil poraženo diže ruke uvis. „Predajem se”, reče na-meštajući najtužniji izraz na licu. „Kriv sam. U vašoj sam milosti, madam.”

Uprkos priznanju i njegovoj kompletnoj golotinji, nije se nasmejala. „Idem ranije u krevet.” Krenula je prema vratima.

Vila uhvati panika, jer je shvatio da ona to ozbiljno. „*Džuls, čekaj...*”

Ona zastade na vratima.

Uzdahnuvši, konačno je prestao da glumata „Daj, Džuls, što dižeš toliku frku? Znam da si ljuta što sam te ispalio, ali nisam namerno. Znaš koliko mi je stvari na pameti.”

Mnogo, ali ne i ja, gorko je zaključila u sebi. Ni reč nije rekla.

Frustriralo ga je njeno ćutanje. „Okej, zaboravio sam da je Dan za-ljubljenih i da je trebalo da izađemo na tu večeru. Izvini. Šta još hoćeš? Da kleknem i molim za oprostaj?”

„Za početak.”

Stavio je ruke na kukove i počeo da se saginje kad je shvatio da u njega pilji Vajolet, penzionerka od osamdeset i nešto, koja živi u zgradi prekoputa. Dopuzavši do prozora, brzo je navukao roletnu. „I otkad ti je toliko toliko važan glupi Dan zaljubljenih? To je obična marketinška prevara. Svi to znaju. Uostalom, ti bar radiš u reklamnoj industriji.”

„Ti i dalje ne kapiraš, je li?” vrtela je glavom. „Ne radi se *samo* o Danu zaljubljenih. Nisam zbog toga tjuta.”

„Nego zbog čega?”, oseče se on.

Ugrizavši se za usnu, gledala ga je kako nervozno provlači rukom kroz kosu. Ima li uopšte smisla išta objašnjavati? Ionako je sve već rekao. Uz-dahnula je i umorno odmahнула rukom. „Slušaj, neću da se svađamo.”

Pade mu kamen sa srca. „Ni ja”, reče, pa zastade dvoumeći se da li još nešto da kaže. Ipak nastavi. „Verovatno više nisi raspoložena, ali... kad sam išao po hranu, kupio sam ti nešto.”

Džulijet nestrptjivo skrsti ruke na grudima. Šta li će sad da izvuče iz rukava?

„Ali, prvo zažmuri.”

Bila je u iskušenju da ga odbije, ali naposljetku je ipak pristala. Uz uzdah. Čulo se šuškanje. „Okej, pogledaj.“

S pompeznošću mađioničara, on joj pruži poklon koji je krio iza leđa - prepoznatljivu plavu kutiju njenih omiljenih čokoladnih bombona. Predao ju je u znak iskupljenja za sve što je propatila. „Kupio sam ti i ruže...“

Ovoga puta morala je da se nasmeši, iako nevoljno. Bilo bi previše osorno ignorisati ga baš potpuno. Jer, to je Vil. U stanju je da je iznervira i natera je da posumnja u njihovu vezu, ali nekako uvek nađe način da je oraspoloži - iako je u većini slučajeva on krivac za njeno neraspoloženje - i izmami joj osmeh i ljubav.

Osećala je kako bes u njoj splašnja. „Idiote jedari!“, nasmeja se grleći ga.

Olakšanje mu je preplavilo lice. Hvala milom bogu, oprostila mu je. Obući će se, nije morao više da izigrava lika iz *Do gole kože*. Dobro, ne baš odmah, razmišljao je dok je privlačio njeno mirišljivo, nago telo uz sebe. Naslonivši se na šporet, počeo je da je ljubi. Mmmm, zašto nije malo češće ovako?

„*Jaaj!!!*“ Skočio je kao oparen, smesta zaboravivši na erekciju, i od-makao se od nje. „Užas, ispekao sam bulju.“

Zbunjeno je gledala njegovo uplašeno lice, pa je prasnula u smeh. „Eto, vidiš šta se dešava kad me ispališ.“

Skakutao je po kuhinji lica iskrivljenog od bola, pa se popeo na su-doperu i podmetnuo ispečene guzove pod mlaz hladne vode. „Šta se dešava?“ zapita s blaženim osmehom olakšanja.

Džulijet frknu. Sada je njen red da se neslano našali. „Dešava se da izgoriš još nešto osim prstiju.“

^Poglavlje 6

„I, kada ćete se udati za mene?“

„Kad biste vi želeli?“ uzvratila je Džulijet s osmehom. „Danas.“

„Danas? Uh, ne znam..." Naglo začuta, sklanjajući kosu s lica. „Zar ne bi prvo trebalo da pitate svoju prvu ženu?"

Jutro posle svađe, čekala je u skućenom kafeu na uglu Sohoa da kupi svoj uobičajeni doručak za poneti: prepečen đevrek sa sirom i kapučino. U kakvom god da je bila izdanju, Mario, sedokosi vlasnik, uvek ju je oslov-ljavao sa *bella* i nagovarao je da se uda za njega. I tako već tri godine.

„Šta vi mislite, Roza?", zapita Džulijet tobože ozbiljno, namigujući ovamo Mariovoj sićušnoj ženi, koja je stajala iza pulta u svojoj bespre-korno beloj kecelji i slagala sendviče.

„Ma, uzmi ga, slobodno." Za trenutak prekide posao i odmahnu cr-nom, kovrdžavom glavom, dižući uvis zlatnim prstenjem okićene šake. „Odma' ću da nađem švalera." I grohotom se nasmeja kad Mario do-trča s drugog kraja pulta i zagrlji je oko struka. Roza ga, ko svaka dobro-ćudna Italijanka sa zdravim smislom za humor, pljesnu po maljavim nadlanicama.

Gledajući ih kako se kikoću i grle kao dvoje zaljubljenih pubertetlija, Džulijet nije želela da ih uznemirava. Ostavila je novac na pultu i izašla iz toplog kafea u sveže jutro, nastavljajući svoje putovanje na posao. Rozina i Mariova bliskost samo joj je još jedan dokaz da nešto ne valja u njenoj i Vilovoj vezi. Prigrllila je toplu papirnu kesu sa devrekom i otpila gutljaj vrućeg kapučina, razmišljajući o svojoj vezi.

Sinoć su se poljubili i pomirili. Pošto je opekao zadnjicu na šporetu, ostatak večeri proveli su gledajući *Besane u Sijetlu* uz njegov rižoto s pi-letinom i brazilske karamele. Vil je ležao pored nje na trosedu, ne spomi-njući više opekotine trećeg stepena, i smazao joj sve karamele s ukusom lešnika. Nijednom nije upitao „Šta? Ne plačeš?" niti prezrivo frknuo na srceparajući monolog Toma Henksa na radiju o njegovoj pokojnoj ženi. Naprotiv, bio je iznenađujuće ćutljiv, što je pravi uspeh za njega s obzi-rom na to da je propustio neki „klasik" (njegovim rečnikom) sa Džinom Hekmanom, kako bi udovoljio njoj.

Nijednom nije spomenula restoran, baš kao ni on. Bilo je besmisleno. Delovao je kao da se istinski kaje, iako nije razumeo zašto se ona toliko potresla; ali znala je da je zaista nenamerno

zaboravio na izlazak. Jed-nostavno, nje razmišljao o tome. Ali u tome i jeste problem. Vil nikad ne razmišlja, zar ne?

Kapučino joj oprži jezik. Spustivši plastični poklopac, kako se ne bi hladio, Džulijet okrete lice ka bledim zracima februarskog sunca i na-puni pluća hladnim, gradskim vazduhom. Sušta suprotnost sinočnjem kijametu, zaključila je koračajući preko travnjaka prema svojoj firmi. Setivši se kako je ležala sklupčana uz Vila, s grejanjem na maksimumu i svetlom na minimumu, odlučila je da ceo nemili događaj zaboravi.

Film *Besani u Sijetlu* umnogome je doprineo tome. Savršena zabava za Dan zaljubljenih. Dodajući Vilu karamele s kafom - ni te joj nisu omiljene - oduševljeno je gledala scenu kada se Meg i Tom prvi put ugledaju preko prometnog druma. Oduvek je volela tu scenu. Videla ju je bar deset puta, ali svaki put bi se iznova razgalila, iako je znala da je to samo holivudska limunada. Kao da bi dvoje ljudi koji se nikad pre nisu videli tek tako buljili jedno u drugo. Je li to ljubav na prvi pogled? Takve stvari se ne događaju u stvarnom životu, zar ne?

U tom trenutku preplavio ju je neki čudan osećaj. Vratila je unazad film u glavi i setila se vozača srebrnog *aston martina*, koji ju je isprskao.

Tako su se i oni gledali.

Osetila je neobičnu jezu i žurno prebacila kanal, na veliku radost Vila, čiju pažnju je odmah privukao Džin Hekman.

Srećom, osećaj je prošao brzo kao što je i došao. Smešno, zaista. Šta je uopšte mislila? Ono što se dogodilo između tog idiota i nje nije isto. Ovaj je potpuni stranac i iskreno se nadala da ga više nikad neće videti. Piljila je u njega samo zato što ju je zapljusnuo galonima blatnjave vode. Imao je sreće što ga na mestu nije ubila.

Sklopivši oči, zagnjurila je lice u Vilov vrat. Trebalo je da zaboravi sve što se dogodilo, da taj deo sećanja izbriše *zauvek*. Vil ju je zagrlio i udobno se promeškolljila. A što se *Besanih u Sijetlu* tiče, sve je to samo gomila sentimentalnih tričarija.

Odgurnuvši rotirajuća staklena vrata, ušla je u bleštavo predvorje svoje firme - *SGK*. Bila je to jedna od vodećih, ako ne i najuspešnijih marketinških agencija u Sohou, poznata po stvaranju najvećih,

najpopularnijih i naj-unosnijih reklamnih kampanja u protekloj deceniji. Na sredini predvorja bio je ogroman plazma monitor, na kom su se vrtele njihove reklame, a desno, iza kolosalne recepcije, nalazio se zid s trofejima: SGK je proglašena agencijom godine, dobila je američku nagradu *Klio* i ovenčana je dvema zlatnim medaljama na prestižnoj dodeli britanskih TV nagrada.

„Mi ne pratimo trendove, mi ih postavljamo“, glasi moto Aleksa Šmarta, izvršnog direktora agencije, koji dominira njihovom internet stranicom i za kojim se sada povode sve vodeće agencije iz branše. S po-gledom na pokošeni travnjak, oazu zaposlenih u letnjim mesecima, sedi-šte firme je na samom Soho skveru, gde su i predstavništva najpoznatijih filmskih i izdavačkih kompanija, modnih agencija, restorana i klubova.

Džulijet je tu radila nešto manje od tri meseca. Potukla je svirepu konkurenciju za mesto menadžera prodaje i bila presrećna kad joj je telefonom javljeno da je dobila posao. Proteklih šest godina crnčila je u svetu marketinga, prolazila kroz razne obuke i nivoe, od sekretarice do računovođe, da bi konačno našla sebe u ovoj marketinškoj kompaniji, na mestu o kom je oduvek maštala. Posao menadžera prodaje doneo joj je i mnogo veću odgovornost - brigu o klijentima i njihovim interesima, ali i izvesne privilegije: ličnog asistenta i udobnu, specijalno dizajniranu kožnu fotelju. Da ne spominje fantastičnu platu.

„Hej, Džulijet, kako je bilo sinoć?“, zapita je recepcionerka Anet, promolivši glavu iza pulta ko pozorišna lutka. Naravno, to uopšte nije bilo pitanje. Anet nje zanimalo kako se Džulijet provela, već je izgarala od želje da ispriča kako se ona provela. Zato je počela da brblja ne sačekavši odgovor. „Meni je bilo super. Stivi me izveo u fensi restoran, kupio šam-panjac i ruže...“ Zakikotala se kao da se setila nekog masnog vica. „I ovo.“

Džulijet je očekivala da će ugledati verenički prsten s blistavim di-jamantom, pa joj laknu kad spazi da Anet maše ogromnom igračkom. „Zovemo ga Klempa. Zar nje presladak?“

Klempa je izgledao kao igračka koja se osvaja na vašaru. U poređenju s tim, i nje poražavajuće to što nije dobila poklon za Dan zaljubljenih. U stvari, za razliku od čupavog, ružičastog slona sa sintetičkom leptir-mašnom i karticom na kojoj piše *Japripadam...*, njena bombonjera naj-ednom je deiovala fantastično.

Jao, baš je... sladak", klimnu glavom Džulijet, pokušavajući da deluje iskreno. Ali nije bila. Nikad neće shvatiti mentalitet žena koje vole dečje igračke, puše *marlboro lajt* i gomilaju medvediće. Već zamišlja Anet kako ih ređa po svom pokrivaču. *Sa sve imenima*.

„Smem li nešto da te pitam?“ Razočarana Džulijetinim nedostatkom simpatfja prema Klempi, Anet brzo promeni temu. Zarobljena iza recepcije, celo jutro je izgovarala jedno te isto - *dobrojutro, Sanderson, Gregori i Kapule, izvolite?* - pa nije htela da propusti priliku da proćaska s nekim iz firme: Ovo joj je bio jedinstven izgovor za mali beg od posla.

„Šta ćeš da obučeš u subotu uveče?“

Džulijet duboko uzdahnu. Ovo je najčešće pitanje koje postavljaju žene u firmi. U subotu uveče agencfja *SGK* priređuje veliki dobrotvorni bal, i s obzirom na to da se datum poklapa s venecijanskim karnevalom, neki pametnjakovići iz odbora su došli na *genijalnu* ideju da to bude bal pod venecijanskim maskama. Organizacfja i spekulacije se već me-secima krčkaju.

Iskreno, nje joj bilo jasno čemu tolika pompa oko obične poslovne zabave. Međutim, zbog spiska gostiju na kojem je i boj bend koji čine bivši ukućani *Velikog brata*, kao i važne klijentele, te poznatih imena iz sveta marketinga, njenim kolegama je ovaj hepening ravan dodeli Oskara. Džulfjet je proteklih nedefja otkrila da je nemoguće ući u žen-ski toalet, stati pored aparata za kafu ili pročitati interni imejl, a da se ne povede priča o tome ko će šta obući i koga će povesti na bal. Pojedine kolegice verovala su i da će se pojaviti neki od članova popularnog boj benda.

„Iznajmila sam dva kostima u jednoj radnji u Kensingtonu“, lagala je, istovremeno pokušavajući da olabavi šal (u zgradi je bilo pretoplo) i pazeći da ne prospe kapučino. Termostat na recepciji uvek je bio pode-šen na najjače kako bi Anet mogla da pokazuje svoj preplanuli ten, koji redovno obnavlja u solarijumu na Ekton Haj stritu, čak i kad je napolju minus pet.

„Iznajmila si kostime? Ali, to nije fer!“ Ni preplanuli ten nije sakrio zgražavanje na Anetinom licu.

„Pa, ne takmičimo se u maskiranju. Nema nagrada...“ Džulijet je začútala kad je ugledala Anetin plačni izraz. Očigledno je provela dane i dane lepeći šljokice superlepkom.

„Ali, mislila sam...“, zacvile Anet, nego u tom trenutku Deni i Set udoše u hol, izgledajući kao da stižu pravo iz noćnog kluba. Dva slobodna momka od dvadeset i kusur godina, zaposlena u kreativnom odeljenju, Proke Pronalazači u reklamnom svetu.

„Ćao, šta ima?“ zakrešta Deni, mladić s tamnim naočarima i limen-kom *red-bula*, koji je Kita Ričardsa smatrao božanstvom. U stopu ga je pratio ćutljivko Set, glasno mljackajući svoj *big mek* s pomfritom.

„Kako je bilo sinoć?“, cvrkutala je Anet. Posle Džulijetine razočara-vajuće reakcije, bila je oduševljena što vidi nova lica.

„Strava, čoveče, strava.“

„I ja sam se super provela. Stivi mi je izveo u fensi restoran i kupio mi šampanjac i ruže i...“

Ugledavši priliku za beg, Džulijet je iskoristi. Ostavi Denija i Seta da zblanuto pilje u Klempu i pohita niz hodnik.

Očigledno je poranila. Zatekla je neobično tihu kancelariju. Ali, neće zadugo biti tako. Obično svi stignu do deset. Tada počinju da trešte ra-dio i TV, nadjačavajući tračeve i dosetke.

Budući da njihova agencija više polaže na izgled nego na praktičnost, zidovi su bili od providnog pleksiglasa. Naravno, delovali su apsolutno fantastično, ali bili su apsolutno beskorisni. Trebalo je da stvore iluziju otvorenog prostora, ali nisu štitili od buke. Pokušavala je da svoj prostor donekle izoluje oblepljujući pleksiglas slojevima papirića za poruke, ali i dalje je morala svakodnevno da sluša svoju asistentkinju Nišu kako brblja preko telefona s rođacima u Delhiju.

Zadatak kreativnog odeljenja, smeštenog na suprotnom kraju iste kancelarije, jeste da smišlja ideje za nove reklamne kampanje. Zapravo je izgledalo da kreativci veći deo radnog vremena provode oporavljajući se od opijata konzumiranih prethodne noći, balaveći nad slikama holi-vudskih lepotica i igrajući igrice na kompjuterima za rad.

Kao menadžer, Džulijet je bila veza između raznih kreativnih timova i njihovih klijenata, ali je, zbog ogromne sujete na obe strane, bila prinuđena da manevriše. Samo ove sedmice morala je kolegi Deniju diplomatski da prenese poruku brend menadžera iz

Badiforma, koji je njegovu zamisao Ajronmena koji surfuje na ženskim gaćicama opisao kao „najveću glupost koju je ikad čuo u svojoj karijeri“, dok je istog brend menadžera morala slatkorečivo da ubedi kako je to samo jedna u moru genijalnih ideja njivo-vog kreativnog tima. Nažalost, nije uspela. Deni je teško podneo odbijanje, izjavivši da je klijentova kompanija „gomila praznoglavih malograđana“.

Stigavši do svog radnog stola, uključila je kompjuter. Sa zvučnika se oglasila serenada Dina Martina - njena omiljena - i tek što sede na stolicu, već zazvoni telefon. Pogledala je na sat. Nfje bilo ni devet. S uz-dahom podiže slušalicu.

„Džulijet Moris, izvolite?“

„Koliko ti treba? Pečena patka se hladi.“

Lice joj se razvuče u osmeh. S druge strane je Trudi, koja žudi da sa-zna kako se završila prošla noć.

„Izvini, potpuno sam zaboravila. Htela sam da te pozovem sinoć po izlasku iz restorana...“

Trudi joj nije dozvolila da završi. Bila je previše radoznala. „Da li se pojavio?“

„Nije“, odgovori Džulijet razočaravajući prijateljicu.

„Kzksz jadnik, totalni jadnik.“

Džulijet se nakostrešila. Uprkos svemu što se desilo, osećala je po-trebu da brani Vila. *Ona* može da ga blati do mile volje, ali kad neko drugi to pokuša instinktivno je želela da ga odbrani i zaštititi. Vil je možda jadnik, ali je njen jadnik. Stoga prekide Trudin napad.

„Htela sam da svratim do tebe, ali lilo je kao iz kabla. Nisam mogla da nađem taksu, znaš kako je u Sohou. I onda me neki kreten okupao svojim kolima...“

„Moramo da razgovaramo.“

Poskočila je od glasa iza sebe, prolivajući pritom kapučinu po beloju košulji. Divota! Diže pogled ka osobi koja je prolazila pored njenog stola, vukući za sobom kofer na točkiće. Bila je to Gabi, direktorka agencije, koja se upravo vratila sa skijanja u Francuskoj, iako je trebalo tamo da ostane do ponedeljka. Džulijet zatomi uzdah. Verovatno je doletela pr-vim jutarnjim avionom'i direktno s aerodroma došla na posao. Super!

U kasnim tridesetim, s dvoje dece, mužem, dadiljom i ogromnom kućom u Cizviku, Gabi je bila od onih karijeristkinja o kojima obične

žene mogu samo da čitaju u časopisima. Plavokosa, preplanulog tena i širokih kukova, svakog jutra pre posla vežbala je u ekskluzivnoj teretani; besprekorno doterana, obučena isključivo u *Pradu*. Da, ona ima sve. Uključujući i nervni slom.

„Koji kreten?“, pita Trudi, još uvek na vezi.

„Ma, pričaću ti...“

„Volim priče, bolje su od televizije. A kad smo već kod toga, jesi vi-dela na šta liči ovaj jutarnji program?“ Džulijet začu kliktanje daljinskog upravljača. „Pod hitno moram da nabavim kablovsku.“

Nfje mogla da se seti kad je Trudi poslednji put ustala iz kreveta pre podneva. „Otkud ti ovako rano?“

„Nisam mogla da spavam.“

„Zašto?“

„Fergus... Opet nije zvao...“

Promolivši glavu sa savršeno šatiranom frizurom kroz vrata od plek-siglasa, Gabi se zagleda u Džulijet. Suvišno je spomenuti da nije skinula *sanel* tamne naočare. „*Odmah?*“ Stres je vrcao iz svakog samoglasnika.

Namestivši veštački osmeh, Džulijet priljubi slušalicu uz usne i šapnu: „Izvini, Trudi, ne mogu sad.“

„Hoćeš na piće posle posla?“

„*Džulijet!*“, zaurla Gabi iz svoje kancelarije.

„Moram da prekinem. Zvaću te kasnije.“

„Pih! To uvek kažeš“, zevnu Trudi i prekide vezu.

cpoglaolje 7

Zavaljena u plišane jastučice na svom ogromnom krevetu, Trudi je s noćnog stočića zgrabila otvorenu kutiju čokoladnih pahuljica ne prestajući da menja TV kanale.

„Vidi šta je obukla“, promrmlja kad ugleda Šeril Kol, koja je sedela na kanabetu dok ju je intervjuisala seksepilna Lorejn Keli. „Srebrne ber-mude i zlatne sandale? *Ufebruaru?*“

Ubacivši u usta šaku suvih cerealijskih, nastavila je da bocka po daljin-skom... Vesti, opet vesti, crtani filmovi, reklame za pelene - bebina guza preko celog ekrana uz veseli komentar: „Sada može da upije svu tečnost.“

„Bljak!“ Trudi napravi grimasu gutajući omekšale pahuljice i pritisnu crveno dugme. Kada se ekran ugasio uz pucketavi zvuk elektriciteta, ti-šina ustanu najednom je postala nesnosna.

Trideset sedam godina joj je, uglavnom je sama i uglavnom je Jevrejka. U London je doletela pre šest godina direktno s Menhetna da bi upisala školu za modni dizajn *Sent Martin*. Po završetku školovanja nije baš dosegla vrtoglave visine Stele Makartni, ali ipak je ona ćerka običnog jevrejskog zubara, a ne slavnog *Bitlsa*, koji je svoju mezimicu uveo u društvene krugove selebritija. Kako bi otplatila dugove s kredit-nih kartica povremeno je radila kao modni stilista za ženske časopise, dok je ostatak vremena dizajnirala odeću u svom stanu u Hampstedu. To je velika, neuredna garsonjera na četvrtom spratu, ukrašena eklektič-nom mešavinom predmeta skupljenih na brojnim putovanjima i većito zakrčena materijalima, odećom i njenom rastućom kolekcijom cipela.

Trudi su u *Ivning standardu* nazvali „modnom kreatorkom koja obećava“, a ona je zaista imala neverovatan osećaj za stil, kojim je nesebično nadahnjivala odeću - šizoidne kreacije od svile, pliša i kože, ukrašene perjem, školjkama, dijamantima i svime što joj dođe pod ruku. Fanta-stična, ali nepraktična, njena odeća nije bila za žene koje gradskim pre-vozom idu na posao, nego za one što se voze najmanje u *mercedesima*, nose visoke štikle i dane provode kupujući odeću za sledeću sezonu. A tu je i otvaranje sezone 'bilo čega iole zanimljivog u Noting Hilu', koje se, na radost Trudinog bankovnog računa, proteže tokom cele godine.

Međutim, karijera'joj jeste bila na čvrstim nogama, a ljubavni život na staklenim. Od raskida sa Semom, dugogodišnjim dečkom, pregr-mela je nekoliko vezica za jednu noć i bezbroj kratkih flertova, te četvo-romesečnu vezu s oženjenim pariskim bankarom Bernarom (ime mu je smešno zvučalo kad se izgovori s francuskim akcentom). Raskinuli su pre tri sedmice, kada se njegova žena iznebuha pojavila na njihovoj romantičnoj večeri u *Ajviju*, sunula mu u krilo vrelu čorbu od jastoga, nazvala Trudi „jenki kučkom“ i izmarširala napolje, gde ju je čekao crni taksu. Kad se povratila od šoka, Trudi se oduševila

ovom predstavom. Znači, ipak je tačno ono što pričaju o Francuskinjama - neverovatno su sofisticirane.

Bernarova je bila čak toliko domišljata da je unapred platila taksisti.

Na sreću, Trudi nije bila tip žene koja plače nad prosutim mlekom - ili čorbom od jastoga, u ovom slučaju - pa je tako sutradan otišla u pres-centar u Noting Hilu, koji se izdaje za ekskluzivni restoran, gde je trebalo da ruča s modnom urednicom i stilistkinjom *Voga*.

Nažalost, stigla je prerano - iako je igrala na kartu umetničkog kaš-njenja - i odlučila da sedne pored prozora, praveći se da proučava vinsku kartu. Samo što predmet njenog interesovanja nisu bila čileanska vina, nego čovek naslonjen na šank. S pivom u ruci, hipnotisano je zurio u poker aparat i s jakim irskim akcentom dobacivao svima koji su hteli da slušaju „Gle sad ovo“, kao da je u pitanju neki novi izum, a ne dvanaest godina stara mašina za kockanje, koja brzo dosadi.

Nije ni čudo što su ga svi ignorisali. Restoran je bio svratište muš-karaca koji su izgledali kao članovi pop benda i sićušnih žena, koje su sedele presamićene nad svojim koktelima, poput uvelih lala. Ovaj irski došljak izgledao je u celoj toj priči kao *Guliver* u *Liliputaniji*.

Visok, krupan i sveže obrijan, delovao je krajnje obično - u farmer-kama, košulji i kožnoj jakni - i totalno promašeno. Farmerke su mu bile su crne (crne, hej, više niko ne nosi crne farmerke osim rok muzičara iz prošlog veka), bela košulja imala je praiistorijsku kragnu i svetlucave pruge; a vrhunac je bila kožna jakna s epoletama u stilu *Majkla Džek-sona* iz *Trilera*.

Može li biti gore, zapitala se Trudi.

I potresnije?

Da, bila je potresena. Kao modni fašista, obično je skretala pogled s tako besprizornog primerka, ali nešto ju je teralo da ga gleda. Možda njegov akcenat. Ili je ispod te rogobatne spoljašnjosti nazirala zgodnog frajera? Nije znala. U svakom slučaju, kad ju je upitao može li da sedne za njen sto pristala je bez razmišljanja i ubrzo saznala sve o njemu. Zvao se *Fergus*, bio je iz *Dablina* i odmah je pozvao da izađu na piće.

Zaista, bila je toliko opčinjena njegovim povlačenjem ručke na po-ker aparatu da nije ni primetila kad su *Finela* i *Mirabela* izašle iz

crnog taksija sve dok je nisu teatralno iscmakale i naručile negaziranu vodu. Nije ugrabila priliku ni da se pozdravi, a Finela joj je već prošaputala na uvo: „Draga, tako te žalim što moraš da pričaš s tim pećinskim čove-kom.“ Na to je Mirela dodala: „Jesi mu videla jaknu? Stvarno, trebalo bi je konfiskovati. Ubija ljudima apetit.“

Ali ne i Trudi. Naprotiv, još više ga je pojačao. Toliko, da se dvadeset četiri sata kasnije i sama našla u istoj toj ogavnoj jakni. Milujuć kožne rukave kao da ih je kreirao sam Aleksandar Makvin, poigravala se s njegovim crnim, konjskim repom, ili gavranovom grivom, kako ju je sutradan opisala kad je pozvala Džulijet da joj ispriča sve o svom fanta-stičnom izlasku s Fergusom, s kojim je provela noć.

Nažalost, to je bila jedina noć koju su proveli zajedno. Od tada su par puta izašli u bioskop, jednom u pab na ručak i nekoliko puta mu je po-pušila. Teško da se to može nazvati vezom za pamćenje, zaključila je gledajući u telefon na ružičastom krevetskom prekrivaču. Telefon joj uzvraća pogled, izazivajući je.

Digla je slušalicu i prebacila je iz ruke u ruku, kao vruć krompir. Očajnički je želela da ga vidi, ali se dvoumila da li da napravi prvi korak?

Naravno da neće. Nijedna razumna žena ne zove muškarca koji se, pošto mu je prošlog četvrtka popušila, obukao, poljubio je u obraz i izleteo iz njenog stana doviknuvši joj s vrata „čujemo se“.

Ali, nije se osećala kao razumna žena. On je kulira, i stoga će ona njega da iskulira. No, to nije lako. Fergus je zatucani šovinista s koefici-jentom inteligencije ne većim od sobne temperature, pa ipak je na neki način fascinira. Suvišno je i spominjati koliko je usrećuje u krevetu. Osećala se kao da je ledi Četerli, a on njen pastuv. Po svemu se razliko-vao od mladića s kojima se obično družila - ugladenih intelektualaca iz srednje klase koji rade poslove za koje su se teško izborili, žive u kućama od pola miliona i uvek imaju izmanikirane nokte. Fergus je pomalo ne-otesan buntovnik i upravo to ga čini neodoljivim prokleta *seksepilnim*.

Bila je realna. Zna da njih dvoje nemaju budućnost, da će se sve ve-rovatno završiti u suzama - njenim, naravno - ali ne mari. Duge veze su joj dosadne. Uprkos sve češćem pitanju „šta čekaš?“ koje

joj redovno postavljaju samo zato što je žena od trideset sedam godina a još neudata, ona nije Bridžet Džouns i ne traži gospodina Savršenog.

A i zašto bi?

Nikad ona neće razumeti parove. Džulijetina i Vilova veza joj je prava misterija, na smrt dosadna. Zašto bi, pored toliko slobodnih muškaraca, sebe ograničavala samo na jednog? To je kao kada bi od nje tražili da izabere jedan par cipela koje će nositi do kraja života. Da je tako, danas bi još bila u braon cipelama s ortopedskim ulošcima. Katastrofa! Njena brižna majka, Veronika, stalno joj priča kako će tek upoznati onog pra-vog. A kad ga upozna, onda će to biti kraj. Imaće tradicionalno jevrejsko venčanje, rodiće dvoje dece, ješće svaki dan supu za ručak i letovaće na Long Ajlandu.

Ova misao bila je dovoljna da odmah pozove Fergusa.

Dok je birala broj, kroz glavu joj prolete da ga već zna napamet, ali brzo je uverila sebe da je to zato što ima fotografsko pamćenje.

S druge strane je zazvonilo. U isto vreme, oglasio se njen interfon. Ignorirala ga je; verovatno je poštar, koji je došao da joj uruči novu kre-ditnu karticu. Nedavno su joj u *Džimi Čuu* zbog silnih dugovanja opet poništili karticu, koju je dvadeset četiri sata kasnije iznova naručila. In-terfon opet zvoni.

„Odlazi“, siktala je čekajući da se Fergus javi i pokušavajući da smisli šta da mu kaže.

Ovoga puta zvonjava nije prestajala. Neko je očigledno legao na zvono i nema nameru da odustane.

„Za ime boga!“ Spustivši slušalicu, skočila je gola s kreveta. Možda su došli iz kablovske po uplatu. Nadala se da jesu. Bila je orna za svađu. Šljapkajući bosonoga kroz svinjac od svog stana, preskočila je praznu kutiju od pice i ugazila u komadić mesa, star dva dana. „Dođavola“, pso-vala je stižući do interfona.

„Ko je?“ zaurla u slušalicu.

S druge strane odgovori muški glas s jakim irskim akcentom. „Fergus.“

cpoglaolje 3

Blagi bože. Trudi je prestravljeno uzmicala, preplavljena panikom i uz-buđenjem. „O, čao, Ferguse.“ „Izvini, jesam li te probudio?“

Budna je već satima. „Ma, samo sam dremala.“ Usiljeno je zevnula, dajući verodostojnost toj izjavi.

„Pošto se sinoć nismo videli, mislio sam da svratim i dam ti poklon za Dan zaljubljenih, s malim zakašnjenjem...“

Pogrešan tajming, razmišljala je Trudi, ali se ugrizla za jezik.

„Kao, na primer, irski doručak u krevetu.“

„Irski doručak u krevetu?“ ponovi ona.

„Jah. Hoćeš li da me pozoveš gore ili ne? Smrzoh se ovde.“

Trudi uhvati svoj odraz u velikom ogledalu, koje je pokrivalo veći deo jednog zida. Izgleda zastrašujuće! „Naravno, penji se“, reče ležerno, pritiskajući dugme. Kad začu da su se otvorila vrata na haustoru, raspo-loženje joj se munjevito promeni. *Kuku lele!* Fergus stiže da joj servira irski doručak u krevetu, a ona izgleda kao... Opet se ogleda, osmotri stari, posiveli veš, neobrijane noge, naduvene oči umrljane maskarom, raščupanu kosu... izgledala je kao jeti.

Pokušavala je da se smiri. Okej, ona je na četvrtom spratu. Ako se bude penjao, čak i preskaćući svaki drugi stepenik... računala je ko-liko sekundi mu treba da stigne, ali matematika joj nikad nije bila jača strana. Besmisleno je računati sekunde kad ih je ionako premalo. Mora da se preobrazi za manje od minuta. Po treći put se užasnuto pogleda u ogledalu. Ona je stilista, a ne čudotvorac. Ovo je trka s vremenom. *Pripremi se, pozor...*

Prvo: rublje. Skinula je obične gaćice i navukla neke patetično male i preterano čipkaste iz fioke. Zatim je pokušala da nađe odgovarajući grud-njak. Nema šanse. Nijedan se nije slagao. Očajnički je uronila u korpu s prljavim vešom. Možda će imati sreće, iako se nije osećala nimalo srećno.

Posle nekoliko sekundi preturanja, uspela je da izvuče grudnjak koji nije ni previše sportski, ni previše posiveo od pranja. Nije se slagao s ga-ćicama, ali još nije sreća muškarca koji primećuje takve stvari. Obično ih zanima ono što se nalazi ispod.

Njušnu grudnjak. *Bljak.* Bog zna koliko dugo je ležao upetljan u zno-javu trenerku. Nimalo obeshrabrena, zgrabila je *dolče igabana* parfem s toaletnog stočića i obilno naprskala brushalter. Ovo je efektnije od de-zodoransa, iako košta 60 funti, što je bar dvadeset puta skuplje.

Sad kosa. Neveselo je zurila u ogledalo. Toliko je zamršena da je ličila na optičku lampu. Nema leka za ovo gnezdo na njenoj glavi. Njena kosa kao da ima sopstveni život; poput mine koja čeka da eksplodira ako je aktiviraju pogrešnim potezom. Zgrabila je fajtalicu i jednom rukom pr-skala kosu dok je drugom rukom otvarala nesese sa šminkom.

Ovo je bio najteži test. Obično joj je trebalo četrdesetak minuta da nanese sve slojeve šminke i postigne prirodan izgled, ali sada je to morala da izvede dok izbroji do deset. Sadržaj nesese istrese na stočić. Nema vremena za gubljenje. Zgrabi veliku tubu tečnog pudera i počne da ga razmazuje po licu. Preko toga korektor, rumenilo, sjaj za usne, maskara. Maskara? Piljila je u svoje sitne okice. Naravno, maskara!

Hitno joj trebaju tamne naočare.

Spazivši ih na kauču, zahvali slučaju, stavi ih na lice i počne da raspreda haotični svinjac, štrckajući parfem po svemu oko sebe. Bolje to nego vonj užegle pice. Sećala se da ju je davno pojela, a da li je oprala zube? Začu korake na stepenicama. Jao! Nema vremena. Ne preostaje joj ništa drugo, do... Trudi otvori usta i prsnu parfem unutra. Fuj!

Umalo se udavila, pa je pokrila rukom usta i oslušnula. Sada je defini-tivno čula korke ispred vrata. Snažno šutnu kutiju od pice katapultirajući je u drugi kraj sobe, gde će je zamaskirati raskošna sobna biljka, i baci se na krevet. Onda opet skoči s kreveta i otrča do vrata da ih otključa, u povratku navuče zavese i upali meksičku lampu. Treperave prizme duginih boja osvetliše zidove boje breskve, a ona se zavuče pod jorgan cvetnog dezena.

Žurno zauze strateški položaj izazovne starlete. Legla je na bok, uvu-kla stomak, izbacila grudi, prekrstila noge i zabacila ruku iznad glave. Lakše bi bilo izvesti to na svilenoj posteljini, razmišljala je nameštajući jorgan tako da joj istakne bokove.

Konačno spremna, sklopila je oči i čekala.

Začu se kucanje na vratima.

„Otvoreno je“, zacvrkuta Trudi. Bože, oduvek je želela to da kaže.

Vrata se bučno otvoriše i Fergus ude, rumen od vetra. Na licu mu je titrao osmeh. „Izgledaš predivno kad spavaš.“

Glumila je da se budi. Izvila je leđa i ispružila ruke, tobože protežući se. Usput je ispustila nekoliko maznih uzdaha, trepćući kao da joj je sve-tlo prejako - uprkos roletnama. „Mmmm, koliko je sati?“ *Kao da ne zna.*

„Prerano da bi lupala tu svoju lepu glavu.“

Kezeći se, on u ogromnim motociklističkim čizmama poče da mar-šira ka njoj. „Zaboga, otkud ovaliki rusvaj ovde? Jesi pravila žurku?“ Gledao je oko sebe. „Bez mene?“

„Možda“, smeškala se pokušavajući da deluje tajanstveno. Neka misli da se sinoć ludo provela. Bolje to nego da zna da je buljila u TV i jela picu čekajući njegov poziv.

Prišavši joj u tri koraka, on zaustavi svoje divovsko telo kraj kreveta. Skidao je motociklističke čizme i milovao joj ruku. Njegove grubele šake i izgrizeni nokti izgledali su animalno u odnosu na njene bele nadlanice. „Krenuo sam na moto-trke, ali imam još pola sata.“

Ranije bi ovakva izjava izazvala kod nje izlive feminističkog besa. Sada joj kroz glavu proleće: *samopola sata? Onda, bolje da požurimo.*

„A i prijaće mi doručak u krevetu.“

Znači, došao je dajede, mislila je preplavljena razočaranjem. Okrete glavu i vide praznu kutiju od pahuljica na indijanskom noćnom stočiću. U svoj toj žurbi, zaboravila je da je se otarasi. „Mislim da negde imam slatke kiflice.“ Pokrenula se da ustane, ali njegova velika šaka nežno je vrati na jastuk. „Ne taj doručak“, nasmeha se skidajući kožnu jaknu i otkrivajući bordo-crni štrikani džemper. Iz ve-izreza virile su guste malje.

„Oh“, zacvile ona.

Svukao je džemper preko glave, uz pucketavi zvuk elektriciteta, i ba-cio ga na pod. „Kakvu kafu voliš?“

Trudi mu ne odgovori. Previše je bila zauzeta gledanjem u njegove obnažene grudi, prekrivene tamnim dlačicama od vrata do pupka, i niže. Ruka joj nesvesno polete da ih pomiluje. Podsetiše je na Džulijetinu bundu od ovčijeg krzna.

„Šta je to?“ promrmljala je.

„Pa, tvoja kafa. Slabu ili jaku?“

Netremice ju je gledao, ne skrivajući uzbuđenje.

„Jaku.“ Živahno je klimnula glavom, najednom shvativši šalu. Znači, on voli prljave priče? A bila je ubeđena da je ćutolog. Nestašno se smeš-kala; ovo je već bilo bolje. Zadihana, nabacila je svoj najseksepilniji glas. „Volim kad mi je kafa tako... (uzdah)... tako (opet uzdah)... *jaka*.“

„A puter na tostu, tvrd ili mek?“ Ne skidajući pogled s njenog lica, poče da otkopčava kaiš. Pravila da ne primećuje srebrnu, mrtvačku glavu na kopči. Kao ni njegove uske gaćice.

„Tvrđ“, ciknula je.

„Koliko tvrđ?“

„Hm... tvrđ i krut kao... kao...“ očajnički je tražila pravu reč, zureći razrogačenih očiju u njegov penis, već ogroman i gladak kao „... pendrek.“

Izlete joj ta reč iz usta pre nego što je stigla da je zaustavi. *Pendrek?* Zar nije mogla da nađe nešto laskavije? Brzo pogleda u Fergusa, ali on nije delovao nimalo uvređeno. U stvari, sudeći po izrazu njegovog lica, već je uživao u erekciji. Baš kao i *njegovpendrek*.

„Pričaj mi, koliko je tvrđ taj pendrek?“ S farmerkama srozanim do dlakavih članaka, puzao je ka njoj po krevetu tako da su mu kopče na čizmama zapinjale za meki pokrivač.

„Tvrđ kao kamen“, dahtala je Trudi, smišljajući još poredenja.

„Ovako tvrđ?“

Smakao je slip do kolena i jednim pokretom prsta povukao joj tange u stranu.

„Aaah“, zaječala je, ovog puta bez foliranja. Grabeći njegove maljave, istetovirane butine obema rukama, uvlačila ga je u sebe. E, to se zove irski doručak u krevetu.

^Poglavlje 9

„Konačno“, prosikta Gabi.

Shvativši da je direktorka još manje raspoložena od nje, Džulijet oprezno otvori vrata od njene kancelarije. Ta prostorija, svetište mi-nimalizma, sa staklenim radnim stolom, modernom lampom i obave-znim belim orhidejama u kristalnoj vazi, nedavno je bila podvrgnuta feng šuiju. Gabi je za taj posao unajmila tipa kog je upoznala u resto-ranu zdrave hrane. Za dve hiljade funti dobila je fontanu koja treba da joj donese zenovsko smirenje.

Tip ju je odrao.

„Šta stojiš tu? Sedi.“

Zavaljena u fotelju iz ispovedaonice *Velikog brata*, koju je kupila na internet aukciji, Gabi nehajno pokaza na stolicu prekoputa svog rad-nog stola. Nimalo slučajno, ta stolica je bila petnaest centimetara niža od njene.

Navukavši poslovni osmeh, Džulijet je zatvorila vrata i sela na pokazano mesto. Protekle dve nedelje, bez direktorke, bile su pravi raj. Ali sada, kada se vratila, zavladao je *uobičajeni* pakao.

„Očigledno je da u mom odsustvu stvari ne funkcionišu kako treba. Nije ni čudo što je posao stao...“ Gabi naglo začuta. Često je to činila. Obično je ono što je imala da kaže naglašavala dugim pauzama i secka-njem reči na slogove, verujući da će tako zvučati ozbiljnije i inteligentnije. Nažalost, zvučala je kao oni što strane jezike uče pomoću audio-kasete.

„Ali vratila sam se. *Upravi čas*.“ Podigla je tanku obrvu iznad obilato osenčenog kapka. „*BMZ*, japanska auto-kompanija, lansira nov, uzbud-ljiv sportski automobil, dugo očekivani *maksi*; a tri agencije dobile su čast da im rade reklamnu kampanju. Tutros je stiglo obaveštenje da smo jedna od njih.“

„To je sjajno!“ Džulijet nije znala ništa o kolima, ali je čula za *maksi*. Vil je već mesecima pričao o njemu.

„Onda shvataš koliko je važno za *SGK* da dobije taj posao, zar ne?“ „Naravno, to je...“

Gabi je prekide. Uvek je to činila, jer je imala princip: zašto puštati ljude da završe rečenicu, kad to može i sama da učini? „Taj novi, seksi dvosed je *automobil* za kog bi svi ubili da ga imaju.“ Uze fotografiju do-bfjenu s ponudom i gurnu joj preko staklenog stola.

„Da li bi ti ubila za ovaj auto?“ reče glasom kojim glumci čitaju trej-lere za filmove, pa opet naglo začuta. Naravno, nije bio trenutak

da Džulijet prizna da se u haotičnom londonskom saobraćaju radije opre-deljuje za metro.

„Dakle?”

Ipak morala je da prizna da je predivan: crven, sa hromiranim toč-kovima, srebrnom kontrolnom tablom i zatamnjenim prozorima. Svaki vozač bi se u njemu osećao kao milioner. Gledajući u fotografiju, setila se kako je jednom provozala Vilov kabriolet. Spuštenog krova, zujeći duž obale, s vetrom u kosi, osećali su se kao dva begunca. Bilo je tako uzbudljivo, tako nadahnjujuće.

Sve što sada nije.

Ona diže pogled ka svojoj šefici, koja čeka jednako dramatičan odgo-vor. Ako je Džulfjet nešto naučila o marketingu, to je da uvek sve shvati vrlo ozbiljno. Čak i uobičajene kućne potrepštine mogu da izazovu re-akciju na život ili smrt.

„Ubila bih.”

„Odlično.” S odobravanjem klimnuvši glavom, Gabi ustade i poče da šetka po kancelariji. „Kao što znaš, ima još agencija koje tipuju na ovaj ugovor. Tedna od njih je naš najveći rival, *Montagju i Merdok*. Jutros sam čula da su doveli svog najboljeg kreativca, koji je radio u njihovoj italijanskoj filijali.” Okrete se na visokoj štikli, praveći crni trag na tek ispoliranom drvenom podu. „Talentovanog gospodina Sajksa.”

Džulijet ovo ime nije značilo ništa, jer je retko čitala stručne časopise koje joj je sekretarica stalno donosila, a ona ih neotvorene bacala u korpu za otpatke. Sebi je napravila podsetnik da ih bar prelista kad ugrabi malo vremena, umesto što pozajmljuje Anetinu *Graciju*.

„Naravno, znam da ćemo dobiti ovaj ugovor”, nastavi Gabi, nabacivši nov oklop od samopouzdanja. „Mada, i bez gospodina Sajksa imamo pri-lično jaku konkurenciju.” Nabroja nekoliko velikih londonskih agencija i dodade: „Što značida neće proći bez borbe.” Nagnuvši se preko stola, Gabi joj se unese u lice. Toliko joj se približila, da je Džulijet osetila miris viskija koji je šefica, verovatno, popila u avionu. „Zato sam odlučila da tebi predam uzde. Dajem ti priliku da pokažeš sve što znaš.” Zavalivši se opet u fotelju, skide svoje *manolo blanik* cipele delujući samozadovoljno.

Nije ni čudo, pomislila je Džulijet dok ju je obuzimala čudna slutnja. Gabina odluka da joj prepusti kormilo nije značila i da će joj

prepustiti i nagradu ili je unaprediti nakon uspešno obavljenog posla. *Samojoj treba zrtveno jagnje u slučaju da nešto krene po zlu.*

Gabino zlatno pravilo bilo je da čuva najbolje saradnike. Kad je došla u agenciju, Džulijet nije dugo trebalo da prokljuvi kako njena šefica in-sistira na tome da se ponašaju kao najbolje drugarice: „Molim te, zovi me Gabi, Gabrijela zvuči previše zvanično“, iako je sve to bilo lažno, baš kao i njene sise. Međutim, kad bi nešto krenulo naopako, ista ta najbo-lja drugarica bi najednom odlučila da narednih nekoliko dana radi od kuće, isključila mobilni i ignorisala imejllove, ostavljajući Džulijet da reši problem.

S druge strane, ukoliko bi primetila i najmanji nagoveštaj uspeha, Gabrijela (uvek je koristila puno ime kad sebe hvali) je mogla biti viđena na svakom spratu, više nego Bekamovi u žutoj štampi, a njena uvek zatvorena vrata od kancelarije tada bi bila širom otvorena, kako bi pri-mala pohvale, priznanja i pozive na piće: „Negaziranu vodu bez leda.“ Večito u nekom postupku detoksikacije, tvrdila je da manje pije, što je bilo prilično neverovatno budući da su u njenoj *fendi* torbici, u agenciji poznatoj i kao „pokretni mini-bar“, uvek zveckali unučići.

„Ovde u *SGK-u* cenimo uspeh: *uspeh* je ono u čemu smo dobri. Ne volimo da gubimo, zato što u tome nismo dobri.“ Gabi je piljila u nju. „Ako znaš na šta mislim.“

Dobro je znala. Već je čula kako joj kompjuter zuji pod nosom. Us-pela da klimne glavom. „Apsolutno.“

„Super. Drago mi je da smo malo proćaskale.“ Direktorka napući na-karminisane usne. „Znam da mogu da se oslonim na tebe.“ Ovo zvuči kao zakletva bosova italijanske mafije.

Shvativši to kao znak da krene, Džulijet ustade. Za trenutak pogleda šeficu, zavaljenu u fotelju *Velikog brata*, s laktovima na staklenom rad-nom stolu i prstima koji se dodiruju kao da formiraju mali krov. Treba joj još samo malo sala u obrazima i bila bi ko Marlon Brando iz *Kuma*.

Džulijet priđe vratima.

„I još nešto...“

„Da?“

„Subota uveče.“

Džulijet se spremila za neminovno pitanje šta će obući za bal.

„Pozvano je mnogo važnih klijenata, uključujući i tim iz *BMZ-a*, i stoga je važno da se pokažemo u najboljem svetu. Dobijanje ovog ugovora ne zavisi samo od ideja, već i od prodaje imidža. Našeg imidža." Gabi je zagle-dala svoje savršeno nalakirane duge nokte. „Doći ćeš, zar ne?"

Uhvatila je Džulijet nespremnu. Trebalo je da pretpostavi da Gabi neće zanimati njen izbor odeće. Ovo je žena koja ima ličnog stilistu u *Harvi Niksu*. Šta reći?

„Naravno da ću doći."

„S dečkom? Kako se beše zove, stalno mu zaboravljam ime."

Njena šefica je bila prototip puritanke. „Vil", odgovori Džulijet. „I on se raduje balu", dodala je, zaboravljajući njegovu nimalo oduševljenu reakciju kad mu je pokazala pozivnicu.

„Divno. I ja se radujem što ću ga upoznati." Gabi nezainteresovano otvori svoje ogledalce, proveravajući šminku. „Nadajmo se da ste do-bar par."

„Hajde, krtitjo. *Upali se!*"

Poguren u svom vremešnom *land roveru*, Vil je slušao melanholično cviljenje praznog akumulatora i psovao na sav glas. Iznova je okretao ključ i stiskao gas ne bi li nekako upalio motor. Ali, uzalud. Mašina je štektała poput umornog starca, a zatim izdisala.

„*Sranje!*" Udarivši rukama o volan, duboko je uzdahnuo da ne bi eksplodirao. Nešto mu je govorilo da je pred njim jedan od onih dana.

Svestan da mu zubi cvokoću, čvršće je skupio kaput oko sebe i smr-knuto zurio kroz smrznuto vetrobransko staklo. Slučajno je zaspao pošto je Džulijet otišla na posao i sada kasni na važan sastanak. Nije u pitanju pet ili deset minuta - vreme je kategorija koju nikada nije naučio da ceni - već čitavih četrdeset minuta. Vil pogleda koliko je sati na mobilnom telefonu. Koga on to zavarava? Kasni ceo sat.

Opet je psovao, ovog puta toliko glasno da mu se dah ledio, i ner-vozno se naslonio na sedište. Trebalo je da se odveze u Kensington na doručak s potencijalnim klijentom, koji ga je pozvao juče, zahtevajući da mu odmah predoči svoj plan preuređenja terase u japanski vrt sa sve čajnom kućicom, mostićem i jezercem, jer,

bože moj, to je sada najveći hit. „Odlična ideja“, odgovorio je i zakazao sastanak. „Japan je u modi.“ Bio je krajem devedesetih, dodao je u sebi, prekidajući vezu.

Ali, umesto da sada ugovara detalje uz kafu i kroasane, on se smr-zavao u beskorisnoj konzervi, koju naziva automobilom. Nalaktio se na volan i zario lice u šake. Nikuda neće mrdnuti, bar ne uskoro.

Dok je očajnički škiljio kroz prste, primetio je Vajolet, svoju vremešnu komšinicu, koja mu je veselo mahala s prozora. Zauzevši manje suicidalnu pozu, navukao je osmeh i uzvratio mahanjem. Zaboga, pa neće valjda ceo dan presedeti ovde. Pozvaće auto-moto savez. Naravno, ako je još uvek član. Brzo otvori kasetu i poče da pretura po gomili neotvo-rene pošte. Otkad je osnovao svoju firmu, zapustio je gomilu stvari - ne samo članstvo u auto-moto savezu. Ne seća se kad je poslednji put oti-šao u Jorkšir da obiđe roditelje ili izašao s ortacima. A tu je i Džulijet.

Vil odmahnu glavom. Posle sinoćnjeg fijaska s restoranom, nije želeo više da razmišlja o tome. Mnogo je privlačnije ponašati se kao noj. U stvari, od pre šest meseci, kad je započeo privatni biznis s ortakom Rolfom, često je pribegavao zarivanju glave u pesak.

Prvobitni plan bio je da on, kao arhitekta, preuzme odgovornost za dizajn sporednih stvari, dok Rolf, inženjer hortikulture, obavlja bašten-ske poslove. Plan mu se odmah svideo. Dopala mu se ideja da veći deo vremena provodi crtajući i kreirajući u udobnom okruženju svoje spa-vaće sobe, pretvorene u kancelariju, slušajući muziku i jedući bombone. U stvari, bio je zadovoljan što će, osim povremenih susreta s klijentima i nadgledanja da li poslovi idu po planu, sav prljav posao - kopanje, utovar, istovar, betoniranje i slično - obavljati fizikalci, dok im on bude izdavao uputstva.

U najboljem slučaju to se moglo nazvati optimističnim.

U najgorem, sumanutim.

Međutim, u proteklih šest meseci lično je betonirao terase i postav-ljao brodske podove po svim vremenskim uslovima. Još nijednom nije video svoju kancelariju. A što se muzike i bombonjera tiče, zamenili su ih brundanje mešalice za beton, ljubavne ispovesti Dvejna, njegovog povremenog fizičkog radnika, i sendviči sa sirom i čaj.

Stvari nisu išle po planu. Uopšte.

Odustavši od potrage za brojem auto-moto saveza, izvadio je duvan i rizle. Biti samostalni privrednik teže je nego što je mislio. Iako su on i Rolf uneli u posao i dušu i telo, prilično slabo im je išlo oko Božića i Nove godine, a bankarski menadžer ih je stalno podsećao na otplatu kredita. Nije smeo da propusti današnji poslovni sastanak.

Osećajući kako nervoza u njemu raste, izvadio je šibice. Nameravao je da prestane da puši, ali sada nije pravi trenutak. Naprotiv, sada je vreme za povratak na cigarete. Zavalivši se u sedište, diže nogu na kontrolnu tablu i sklopi oči, uvlačeći nikotinski dim.

Utom začu kucanje na prozoru *land rovera* i vrati se u stvarnost. Ne otvarajući oči, psihički se spremio za neprijatan razgovor s uniformisa-nim kontrolorom parking-službe, koji nehajno patrolira ulicom.

„Hoćeš da svratiš na čaj?“, zapita ženski glas. Kroz staklo je video Vajolet u kućnoj haljini i papučama.

Žurno se uspravio, pokušavajući da otvori prozor. Zaglavljnjen je, kao i obično, pa poče pesnicom da udara po staklu ne bi li ga što brže spustio.

„Uh, kako ste me uplašili“, tobože se ljutio. „Šta radite tamo?“

U osamdeset i nekoj, ali još uvek žilava uprkos artritisu, oslabljenom vidu i nedavnoj smrti muža Alberta, Vajolet je odlučila da bude surogat baka svima u ulici mlađim od pedeset godina. Svake godine im je slala rođendanske čestitke, koje je sama pravila od starih božićnih čestitki, i poklanjala ručno pletene džempere i kolačiće u obliku leptira sa šećer-nom glazurom. Vil, kao jedan od njenih miljenika, imao je u dnu ormara celu kolekciju neobučenih pletenih džempere.

Starica se zasmeha šištavim, pušačkim smehom. „Oprosti mi, šećeru. Mislila sam da će ti prijati čaj. Da se malo ugreješ.“ Iako je proteklih šezdeset godina živela u Londonu, nije izgubila jak akcenat iz unutrašnjosti, suvenir iz mladosti. „Pristavila sam čajnik“, dodade dodirujući trajno onduliranu kosu, parodiju na Me Vest. Starost nije umanjila njenu potrebu za flertom.

„Hvala vam, čaj bi mi baš prijao, ali već kasnim...“

„Čajnik je dovoljan za troje“, žurno odvrati ona. „Ako Džuli hoće, nek nam se pridruži.“ Mučila se da zapamti Džulijetino ime, iako ju je viđala najčešće od sve svoje 'unučadi'. Starica je s naporom razaznavala čak i krupno štampana slova, zbog čega joj Džulijet ponekad naglas čitala po nekoliko poglavlja ljubavnih romana, iznajmljenih u penzionerskoj pokretnoj biblioteci, čiji je starica član. Bila je zavisna od nedeljne doze ljubića, najčešće onih od Barbare Kartland i Džeki Kolins.

„Džulijet je na poslu.“ Vil sleže ramenima. Još uvek mu je bilo žao što nije imao priliku da razmeni nekoliko reči s njom jutros pre nego što je otišla.

„Baš šteta.“ Vajolet bi prijala doza ljubića.

„A i ja treba da sam na poslu.“ Vil je opet pogledao u ekran mobilnog. Iako bi sa zadovoljstvom presedeo ceo dan, mora da krene. Pod hitno. Pružio je ruku kroz prozor i uhvatio njenu, osećajući pod dlanom tanku, opuštenu, staračku kožu.

„Može neki drugi put?“

Vajolet žustro klimnu glavom u pokušaju da prikrije razočaranje. „Može.“ Potapšavši mu ruku, okrete se i polako prođe kroz svoju kapiju, oprezno koračajući uza stepenice.

„Hoćete da vam pomognem?“ doviknu Vil, nesvestan koliko je utučena. Ali starica ga nije čula. On ju je za trenutak posmatrao kako za-staje da osmotri svoje cvetne bokore u saksijama od zarđalih konzervi i plastičnih kantica, iako su veštački. Sa smeškom je gledao kako rubom svoje kućne haljine briše prašinu s jednog plastičnog lista.

Na pamet mu pade spasonosna ideja. Možda bi mogao da predloži veštačko cveće nekom od svojih klijenata. A kad je već kod njih...

Usredsredivši svu svoju pažnju na *land rover*, odlučio je da još jednom okuša sreću pre nego što pozove Rolfa, koji radi u garden-centru u Izlingtonu. Sklopi oči i okrete ključ. Usrdno se molio. Posle kraćeg štektanja, motor zabruja.

„To, *Ijubavi moja*.“ Ubacivši u prvu, radosno zatrubi komšiluku i od-veze se niz ulicu u oblaku crnog dima.

Vajolet diže pogled s veštačkog cveta, posmatrajući kako se *land rover* uključuje u saobraćaj. Diže ruku da mu mahne pre nego što joj nestane iz vida, Svi su zauzeti, tužno zaključio ona smišljajući kako

da popuni dan. Vetar joj je hučao oko preplanulih članaka, dok je stezala vuneni džem-per oko sebe. Hladno je. Bolje da uđe u kuću i popije taj čaj, razmišljala je gurajući ključ u bravu. Kasnije će malo poraditi po kući. Spavaća soba je zrela za usisavanje.

Ušavši u svoj stan, pustila je da se vrata sama zatvore za njom.

^Poglavlje 10

„Dva viskija s *koka-kolom*“, viknu Trudi, srećna što je konačno skrenula pažnju šankera. „U stvari, ne...“ Spazivši na vratima paba Džulijet s iz-mučenim izrazom lica, promenila je odluku. „Zaboravi *koka-kolu*. Samo dva viskija. Dupla. S ledom.“

Balansirajući na barskoj stolici, zamlatarala je rukama kako bi je Džulijet primetila. Nemoguće je bilo ne primetiti je. Obučena u sopstvenu kreaciju - jarkozelenu somotsku jaknu obrublenu veštačkim krznom i hipi pantalone od antilopa - i te kako je odudarala od drugih gostiju. Uniformisani u crna odela, oni su izgledali kao da će sad zape-vati numeru iz mjuzikla *Oliver!*, samo bez pijuckanja merloa u ekskluzivnom baru u Hampstedu.

„Može viski?“ pitala je Trudi nadglasavajući ranovečernji metež rad-ničke klase.

„Daj bilo šta“, odgovori Džulijet probijajući se kroz grupu muškaraca s kriglama piva. Bila je umorna je od celodnevnog posla. Trebalo joj je piće.

„Ne mogu više da izdržim. Pričaj, šta se desilo?“ zahtevala je Trudi, preskačući pozdrave. Posledica njene njujorške terapije.

Džulijet skide tašnu i spusti je na pod, pa se skljoka na barsku sto-licu. „Šefica me jutros pozvala i ponudila da radim reklamu za najnoviji model sportskog automobila; to se ne propušta, ali imam samo nekoliko sedmica da se dočepam tog posla, a tu su i druge agencije koje...“

Trudi je nestrpljivo prekide. „Ne, mislila sam *sinoć*. Ispričaj mi sve horor detalje. I ne izostavljaj onaj deo kad si Vilu odsekla jaja“, nacerila se i dodala joj piće.

„Bože, za koga me ti smatraš? Misliš da sam šiznuta kao ona što je mužu odsekla kitu?“ Tobože zapanjena, Džulijet je ignorisala činjenicu da je pre manje od dvadeset četiri časa bila u iskušenju da to zaista učini. Nerealno, ali primamljivo.

„Zove se Lorena Bobit“, odgovori Trudi. „I odsekla mu je penis. A ja pričam o testisima.“ Nije odustajala tako lako.

Skinuvši bundu i odloživši je na barsku stolicu, Džulijet kucnu svoju čašu o Trudinu. Zatim, namestivši svoj *apsolutno fantastičan* glas, reče: „Dušo, to je tvoja omiljena tema.“

Trudi je Džulijetina najbolja prijateljica. Drži joj glavu dok povraća kad pretera s margaritama i uvek je strpljivo i zainteresovano sluša dok pre-pričava i analizira svoje svađe s Vilom. Trudi je jedina osoba koja ima dovoljno hrabrosti da joj kaže da čipkasta haljina, na koju je potrošila poslednjih sto funti u butiku *Karen Milen*, više liči na stolnjak nego na odevni predmet.

Upoznale su se preko malih oglasa - tako je vickasta Trudi upozna-vala muškarce, razmećući se svojim lezbijskim fantazijama - pre sedam godina, kad se Džulijet doselila u London. Tražeći bilo kakav smeštaj, javila se na oglas za cimerku u Batersiju. Vrata joj je otvorio naduvani surfer, obučen u preširoki džemper i vrečaste skejt-bermude, sa sluša-licama na ušima. Ne rekavši ni reč, uveo ju je u prostoriju koja je ličila na svinjac. Zapravo je to bila kuhinja - uspela je da prepozna ringlu na šporetu i par gumenih rukavica na sudoperi.

Za stolom je sedelo nekoliko besprizornih likova - mršavi mladić u sarongu, koji je jeo musli s jogurtom (što i ne bi bilo tako čudno da nŕje bilo kasno po podne), plavokosa Šveđanka, koja se šminkala, zgodan sta-riji mladić u odelu, koji se ljuljao u svojoj stolici pušeći džoint i devojka u haljini od bojenog platna, kojoj je gusta kosa, ošišana na paž, štrčala poput abažura za lampu. Očigledno je to bio odbor za doček.

Džulijet su kroz glavu proletele svakojake misli, da se previše zaletela i da to nije ono što želi. Ti ljudi su pripadali uvrnutom svetu

modnih ekscentrika, verovatno su čitali samo *Gardijan* i slušali grandž-rok, iako su radili dosadne kancelarijske poslove bd devet do pet', gde su se pravili da čitaju *Helou* i gledaju *Istenderse*.

Žaleći što radno odelo nje zamenila nečim udobnijim, stajala je kao ukopana. A onda joj je prišla devojka s abažurum od kose. Pružila joj je ruku prekrivenu nizovima srebrnog prstenja s tirkiznim kamenjem i predstavila se „Zdravo, ja sam Trudi“, poklonivši joj jedan od oskarov-skih osmeha Džulije Roberts.

Džulijet se istog dana uselila.

„Znači, Vil je zaboravio?“ Pokušavajući da se povrati od grohotnog smeha, reakcije na Džulijetinu priču o Vilovim sprženim guzovima, Trudi obrisa suze i pokuša da se uozbilji. Ovoliki smeh samo će joj pro-dubiti bore oko očiju. „Tek tako je zaboravio na Dan zaljubljenih, a tre-balo je da te izvede na večeru?“ Otpila je viski i mućkala ga u ustima kao da je vodica za ispiranje. Uvek je to radila kad se koncentrisala. Uosta-lom, tome ju je naučio otac, stomatolog.

„Nije smešno“, bunila se Džulijet, zacenivši se od smeha i sama. Po-gleda u Trudi, koja je sedela skrštenih nogu na kožnoj fotelji pored neo-bične lampe u obliku kese za čips. Posle druge ture viskija s ledom, pre-selile su se u udobniji deo paba, odmah pored restorana *Autentični irski plodovi mora*. Pomalo ambiciozan naziv za baštu od dva spojena stola, s korpicom bajatog hleba i tablom na kojoj je kredom bilo ispisano šta je specijalitet dana: pečeni losos.

„Znam da nije smešno. Izvini, draga“, vadila se Trudi, nameštajući ozbiljno lice. „Što ga onda nisi podsetila?“

„Zato što je to bila večera u restoranu, a ne poseta zubaru.“

„Au, da. Lepo rečeno.“ Klimnu glavom, cokćući jezikom.

„Nije trebalo da ga podsećam. Trebalo je da se sam seti i da se raduje tom izlasku. Kao ja.“

Trudi saosećajno pomeri činiju s grickalicama bliže Džulijet. „Jesi li kupila onu haljinu koju si htela?“

„Novu haljinu, nove cipele, novu šminku, nov veš...“

„Seksi? Opa! Toliki trud, uzalud.“

Džulijet otpi viski. „Kupila sam ceo komplet... grudnjak, tange i negliže.“ „Negliže?“

„Čisto da ne oblačim običnu pižamu.“ Uhvatila je Trudin upitan po-gled. „Skroz je provokativan, od crnog, providnog šifona, s malim roze cvetićima...“ Utihnula je kad je primetila da joj je drugarica nezaintere-sovana. „Da, bio je vrlo seksi.“

„Ma, ne sumnjam da jeste, draga.“ Trudi je pokušavala da zvuči us-hičeno. Crni šifon s roze cvetićima nije bio njen fah, ona je pre za 'golo-tinju pod pokrivačem'. Ili je bar jutros bila, prisećala se svog brzokresa s Fergusom.

„Bio“, ispravi je Džulfjet. „U svakom slučaju, sad mi je žao što sam se istrošila. Vil ga verovatno ne bi ni primetio.“

„Daj, što si takva? Vil te obožava, misli da si predivna...“

„Je li? Ne bih baš rekla da je tako.“ Džulfjetinim licem razlila se tuga. „Vfše ne. Ne primećuje me ni kad sam pored njega. Sećam se kad je po-ruke 'volim te' lepio po ogledalu u kupatilu. Sada po podu ostavfja samo svoje smrdljive čarape i prljave bokserice.“

Jao, ubijaš me“, smejala se Trudi. „Previše informacija!“

Džulfjet je iskapila piće smeškajući se. Vil bi je ubio kad bi znao da otkriva njegove najintimnije navike, ali baš je briga. Posle onog sinoć, više ne zaslužuje ni trunku njene odanosti. „Izvini, ali nikad ne znaš kako će izgledati život s dečkom.“

„Šta misliš, zašto ja živim sama?“

„A Sem?“

Trudi zakoluta očima. „Sem je bio patološki pedantan. Čarape je motao u loptice, a kompjuterske časopise slagao po datumima. Svakog dana pakovao je ručak za sutra. Noću sam u frižideru nalazila njegove sendviče, brižljivo umotane u celofan. Uvek su bili isti, sa sirom, keča-pom i salatam, bez majoneza. Tela sam ih iz čistog inata. Nikad mi to nije oprostio.“ Opet se nasmejala. „Sem je tip muškarca kome je hobi nameštanje jastučića. I veruj mi, to je gore od svakog neurednog skota.“

Odmahujući glavom, Džulfjet uzdahnu. „Ne smeta mi što je Vil neu-redan, već to što se nekada trudio oko mene, osećala sam se kao kraljica. Nisam mogla ni da zamislim život bez njega...“

„A sada?“

Izbegavala je odgovor. „Volim ga, zaista...“

„Ali?“

„Ali više ni sama ne znam...“ Vrteći glavom, zavalila se u fotelju. Nije joj se sviđalo u kom pravcu ide ovaj razgovor. „Zaboravi šta

sam ti re-kla. Imala sam grozan dan." Bila je u iskušenju da kaže - čitav mesec.

Trudi je oblizivala prste masne od grickalica. „Dan zaljubljenih je obično komercijalno sranje. Nema ničeg lošeg u tome što ga je prosto zaboravio." Namerno nije spominjala poklon koji je dobila od Fergusa. Pošto ga je proglasila gadom jer joj se nedelju dana nije javljao, mislila je da Džulijet to ne bi opravdala. 'Svratio je na seks na brzaka' ne zvuči isto kao 'poslao mi je cveće'. Što je sramota. Kresanje je mnogo zabavnije od buketa crvenih ruža.

„Da, znam", klimnu glavom Džulijet. „Zato se mnogo i ne potresam", reče igrajući se s podmetačem za čašu. „Iako bi bilo lepo da je bar po-slao čestitku."

„Kakvu? Postavljenu satenom sa zekom na prednoj strani?" „Tužna sam, ali ne toliko tužna", zacvile Džulijet. „Ne, samo si romantična, draga." Trudi je saosećajno pogleda, kao da je upravo saznala da boluje od neizlečive bolesti. „Šta je u tome loše?"

„Prevaziđeno je. Kad je muškarac romantičan, žena ga odmah pro-glasi seksistom."

„Nije tačno", uzvratila Džulijet. „Čekaj malo, na čijoj si ti strani?"

„Ni na čijoj", odgovori Trudi odmahujući glavom. „Samo kažem da smo odavno muškarcima stavile do znanja da smo jednaki - možemo same da otvorimo vrata, nosimo torbe, plaćamo karticom; sad se oni plaše da ćemo ih optužiti za seksualnu diskriminaciju. Da si muško, da li bi ženi kupila veš? Ja se ne bih usudila. Šta ako ti ga baci u lice i nazove te seksističkom svinjom? Šta ako te optuži da je voliš samo zbog njenog tela a ne mozga?" Trudi iskapi piće. Bila je u elementu.

„Zato sada pokušavaju da se pretvore u novog muškarca, ali ni to nije dovoljno dobro, jer im sada govorimo da nisu dovoljno muževni. Ne treba nam neko ko će redovno da čisti rernu, to nam nije dovoljno. Zelimo da preuzmu kontrolu, da nas odvedu na večeru, zatim u hotel-sku sobu, i da sa nama strasno vode ljubav, celu noć. Želimo i jedno i drugo. Žene žele i da su feministkinje i da su romantičarke. Želimo da naši muškarci budu i heroji i domaćice. Nije ni čudo što su tako zbu-njeni. Mukice."

„I ja sam zbunjena", umorno reče Džulijet poraženo mašući praznom čašom. „Zato mi treba još jedno piće." Ustavši s fotelje, zapita: „*Džek danijelsV*"

Trudi ocedi poslednje kapi u razjapljena usta i diže praznu čašu. „E, to je muškarac za sve.“

Napustile su pab nekoliko sati kasnije. Napolju je bilo jezivo hladno posle prijatne toplote paba. Omotaše šalove, navukoše kapute i krenuše prema metrou na vrhu Haj strita. Posle samo nekoliko koraka, Trudi je naglo zastala i zgrabila Džulijet za rame. „Blagi bože! Džuls, tek sad vidim.“

„Šta?“ Džulijet prestade da zakopčava bundu. „Šta?“ Trudi je netre-mice gledala i ćutala. Ponekad je bila prava kraljica drame, ali, na sreću, retko je pravila scene na ulici. „Zaboga, šta je? Izgledaš kao da si videla duha.“

Trudi skide ruku s usta i pokaza na Džulijetinu bundu. „Tvoja bunda. Nije ista kao ona koju si kupila prošle nedelje, zar ne?“

„Naravno da jeste“, odgovori ova. Braon boje i duga do zemlje, ko-štala je čitavo bogatstvo, ali pravo je zadovoljstvo imati je na sebi.

„Nažalost, jeste. Ali, zar ne vidiš da je...“

„Oštećena?“ dovrši Džulijet. Pošto je sinoć pokisla, ostavila je bundu da se preko noći ocedi, a ova je osvanula tvrda kao karton. Svejedno ju je obukla i odjurila na posao. Tek kad je stigla u firmu, shvatila je kako užasno izgleda na dnevnom svetlu. „Znam.“

„Sta se desilo?“

„Noćas se ukrutila.“

„Znači, Vil nije bio jedini koji se ukrutio?“

Džulijet se tužno smeškala. „Ne, ovo se dogodilo u Vest Endu. Dok sam pokušavala da nađem taksu, neki kreten me okupao od glave do pete. Možeš li da veruješ?“

Išle su uzbrdo i vetar im je šibao obraze. Pognuvši glavu, Džulijet je uvukla ruke u džepove, pokušavajući da ih ugrije.

„Kao u *Dodiru lasice*“, primeti Trudi.

„Gde?“ Ovo nije bila reakcija kojoj se Džulijet nadala.

„Znaš. U onom filmu sa Doris Dej i Kerijem Grantom.“

Džulijet ju je tupo gledala. Bila je od onih koji su znali sve poslednje hitove holivudske produkcije, za razliku od Trudi, koja je član umetničke videoteke i obožava da gleda crno-bele, tehnikolor,

animirane, svetske, s titlovima, neme i sve ostale filmove koje je *MGM* ikada snimio.

„Nemoj mi reći da ga nisi gledala“, čudila se Trudi s obnovljenim entuzijazmom. „Keri Grant igra bogatog, ugađenog, zgodnog tipa, koji se jednog kišnog dana vozi u svojoj limuzini. Dok prolazi pored Doris Dej, obučenu u fantastičan komplet u stilu pedesetih, znaš onaj s uskim strukom i krznenom kragom...“ nije mogla da se suzdrži kada je u pi-tanju moda, „slučajno je isprska, ali do gole kože, pa je ona van sebe od besa. On ne primećuje šta se desilo, i ne zaustavlja kola, što nju još više razbesni. A onda je iznenada ugleda, ali prekasno. Kad naredi svom vo-začu da okrene kola, nje više tamo nema.“

„I onda?“

„Kreće u potragu za njom.“

„Jel' uspeva da je nađe?“ Zadihana od uzbrdice, Džulijet zastade na-sred pločnika da dođe do daha.

„Naravno“, odgovori Trudi, kao da je to nešto očigledno. „Do kraja filma joj ugada samo tako. Izvodi je u najbolje hotele, pokušavajući da je odvuče u krevet.“

„A šta radi Doris?“ Nastavljaju uzbrdo.

„Ona je sve vreme razapeta između privlačnosti prema njemu i želje da mu se odupre.“

„I kako se film završava?“

„Šta misliš?“ nestrpljivo odseče Trudi. „Venčaju se i žive srećno do kraja života. To je samo film.“

Džulijet uzdahnu, nabi ruke dublje u džepove i nastavi da korača, odsutno razgledajući izloge i lica u restoranima pored kojih su prolazile.

„A taj tip što te isprskao, je li bio bogat, ugađen i zgodan kao Keri Grant?“ pitala je Trudi vezujući uzice šubare pod bradom, kako bi se zaštitila od vetra.

„Nemam pojma. Videla sam ga samo na par sekundi.“

„Ali...“ Trudi izvi obrve.

Džulijet se smeškala. „Da, mislim da je bio zgodan.“ Nasmeha se. „Zgodan, ali glup ko tocilo.“

Trudi se pobednički raskezi. „Ko zna, možda se još uvek vozi ulicama Londona u potrazi za tobom“, poče da je izaziva.

„Čisto sumnjam“, uzvratila Džulijet, smejući se toj ideji. Ipak na pamet joj pade neobična misao. U stvari, to je samo seme misli, ili možda seme nade. *Nade? Džulijet, šta to radiš*, prekorevala je sebe. Za sve je kriv *džek danijels*, jer budi čežnju za strancima. Ispravka: *za strancem*.

Na ulazu u metro na vrhu ulice njih dve se brzo oprostite, da se ne bi smrzle, pa Džulijet žurno uđe u lift. Stešnjenja između vunjenih kaputa, ranaca i dugih kosa, gledala je kako se metalna vrata zatvaraju.

U liftu je bilo nešto toplije. Shvativši da su joj čula još uvek otupela od alkohola i toplote, naslonila se na uramljenu reklamu za novu pozorišnu predstavu u Vest Endu. Čekajući da lift siđe pod zemtju, prepustila se sanjarenju. Možda vozač nije tako glup. Možda je stvarno lep. Ova misao odmah je aktivirala osećaj krivice, i to baš u trenutku kada se vrata od lifta otvoriše. Koga je briga *kakav je?* Izlazeći na platformu, uveravala je sebe da ga ionako više nikada neće videti.

^Poglavlje 11

Dojahavši do nje, skočio je s moćnog pastuva i muževno joj prišao. Stre-sla se, a srce joj je zadrhtalo poput uplašene ptičice. Obgrlio ju je snažnim rukama i privio na grudi. „Obožavam te.“

Uzdahnula je; zaljubljeni su se gledali. Kad više nije mogao da obuzda strast, spustio je usne na njene u vrtoglavom poljupcu.

Džulijet diže pogled s pohabane stranice Vajoletinog ljubavnog romana i pogleda svoju vremešnu komšinicu, koja sedi u fotelji, sisa mentol bom-bone, pučka cigaretu i sanjivo bludi pogledom kroz prozor. Tišinu je re-metilo samo njeno mfjackanje.

Subota uveče. Obukla je večernju haljinu s perlicama i kosu skupila u punđu, pa je delovala zanosno u poređenju s izbledelim pokrivačem na Vajoletinom kauču. Svratila je da obiđe staricu, koja

je insistirala samo da vidi kako se spremila za bal. Međutim, već dvadeset minuta sedela je pored plinskog kamina, čitala joj *Gorkoslatke snove* i odolevala čaju i keksu, čekajući da se Vil spremi.

„Večeras ćemo dovde, važi? Taksi samo što nije stigao.“ Presavila je ugaio strane da obeleži gde je stala.

Iz fantazije o lepom princu, koji je izbavlja iz nevolje, Vajolet se na-glo vratila u stvarnost. Pazeći da ne povredi artritična kolena, polako ustade iz fotelje i skide naočare, trljajući crveni trag na korenu nosa, koji joj teška stakla redovno ostavljaju. „U redu, dušo“, klimnula je i vratila naočare na nos da bi bolje osmotrila Džulijet. „Mada je šteta.“

Džulijet oseti grižu savesti. Ko je ona da starici zabrani malo romantike?

Ispravši ukus mentol bombone velikim gutljajem hladnog čaja, Vajo-let povuče dim cigarete. „Nadala sam se da ćemo doći do ljubavne scene.“

Već pola sata sedela je kod Vajolet. Odavno je trebalo da s Vilom krene na bal. Iz prodavnice u Hamersmitu su joj u poslednji čas javili da su kostimi koje je rezervisala već bili rezervisani. U panici, na sebe je navukla staru haljinu s božićne zabave od pretprošle godine, koja je ležala zaboravljena na dnu ormara.

Nestrpljivo pogleda na sat. Ovako obučena i spremna za bal, osećala se kao Pepeljuga. Nažalost, njen princ je opet kasnio. Pravo je čudo što uopšte ide s njom.

„Mogli bismo večeras da pogledamo neki film“, predložio je jutros dok joj je otvarao vrata malog portugalskog kafića. Prošetali su Portobelom, gde su tezge s modnim detaljima i antikvitetima bile srozane na nivo buvljaka, a lokali preuređeni u restorane s isključivo gotovinskim plaća-njem, prodavnice halal mesa i jarko ofarbanih marokanskih mandarina, složenih u drvene gajbe i poređanih po trotoaru. „Daje se onaj s Vilom Smitom. Hteo sam da ga vidim.“

Zajapurena od pešačenja, Džulijet se namrštila. „Znaš koliko mrzim te visokobudžetne naučnofantastične filmove. Uostalom, večeras je...“

Ali Vil je više nije slušao. U stvari, bioskop je bio sjajna ideja. Odavno je čekao taj film, a to veče bilo je rezervisano za zajednički izlazak. Ima li šta bolje? „Specijalni efekti su fenomenalni.“

Ne stigavši da mu odgovori, ušla je u kafić. Topao, bučan i poznat ambijent, pretrpan malim belim stolovima s braon stolicama, vrveo je od gostiju, uglavnom vikend hodočasnika na njihove karamelizovane pudinge i belu kafu, posluženu u visokim, staklenim šoljama. Dotični kafić je jedno od onih mesta za koje mislite da je još neotkriveno, a onda u vodiču *Tajm auta* pročitate da je pola Londona čulo za njega.

„Ako hoćeš, posle možemo da kupimo neku gotovu hranu. Tajlan-dsku, na primer, ili indijsku“, predlagao je dalje, tražeći slobodan sto. Kao i obično, kafić je bio dupke pun, pa su se vratili do vrata da sačekaju da neko ode. „Ili, prvo da jedemo, pa onda da uhvatimo zadnju projekciju. Mislim da je u deset i trideset.“

Konačno je ugrabila priliku. „Vile, večeras je bal moje firme.“

„Šta?“ Izgledao je zblanuto.

„Rekla sam ti prošle sedmice.“

„Jesi?“

Poče da je hvata nervoza. Na ganglije joj je išao taj njegov selektivni gubitak pamćenja. Nikad nije zaboravljao da ode na mali fudbal i pre-nose utakmica, a kamoli telefon indijskog restorana brze hrane, ali je zato dobijao napade amnezije svaki put kad je trebalo da odu na nedeljni ručak kod njenih roditelja. „Neće biti tako loše“, uveravala ga je. „Uosta-lom, to je dobrotvorni bal.“

„Što se baš i ne uklapa u profil marketinške agencije“, uzvratio je zajedljivo.

Pogledao ju je iskosa, otkopčavajući kožnu jaknu. Stajala je pored njega zagledana u svoje patike, ruku uvučenih u džepove bunde, koja je izgledala još žalostivije od nje. Odlučila je da ignoriše njegov cinizam. Nije htela da se svada. Umesto toga, podstakla je dobru stranu njegove prirode. Morala je biti tu *negde*. „Daj, Vile. Stvarno je važno da se poja-vim tamo. Od mene se očekuje da ćaskam s bogatim klijentima. Nare-đenje s vrha. Znaš i sam kako te stvari funkcionišu.“

„Onda ti ja nisam ni potreban. Samo ću ti smetati.“ Spazivši prazan sto, bacio je na njega hrpu dnevne štampe, proglasivši ga tako svojim. *Super!* Poslednja stvar koju je želeo večeras da radi je

da se druži s go-milom idiota iz reklamnog sveta. Osim sa Džulijet, naravno, mislio se dok je tražio po džepovima novčanik.

Sumnjičavo je odmerila njegovu razbarušenu kosu. Otkad je počeo da brine da li će joj smetati na društvenom okupljanju? Uvek je bio oran za zabavu. „Pokušavaš da se izvučeš, je li?”

Predomislio se kad je začuo tu optužbu. Nije želeo još jednu svađu. „Bože sačuvaj. U pravu si, biće nam super. Radujem se balu.” Nagnuo se i poljubio je u obraz. „Šta ćeš da piješ? Uobičajeno?”

Ostavivši je zalepljenu za radijator, stao je u red za naručivanje, koji se otegao duž staklenog frižidera, punog ukusnih kolača. Nije hteo više da priča o balu. Naravno da se nije radovao toj tupavoj zabavi. Bio je potpuno zaboravio na nju. Ali, posle one ispale na Dan zaljubljenih, hteo je da izvede Džulijet i iskupi se.

Bezvoljno je naručio dve bele kafe, dva kroasana sa sirom i, nek ide život, dva pudinga od vanile. Ionako će večer provesti u neobaveznom ćaskanju s ljudima koji ga uopšte ne zanimaju, i kojima on uopšte nije zanimljiv, i koje više nikada neće videti. Posle bala verovatno neće imati priliku da popriča sa Džulijet. Da, *zaista* se raduje tom balu. U stvari, *jedva čeka*.

Plativši račun, kursor je ubacio u džep i zgrabio punu šaku kesica sa šećerom.

„Izvinite, izvinite.” Balansirajući s dvema tacnama i šoljama punim bele kafe, vijugao je kroz kafić prema njihovom stolu.

„Vile?” Posmatrala je kako se provlačio između stolova. Jezik je ispla-zio kao osmogodišnjak koji se koncentriše dok učestvuje u trci s kašikom i jajetom. „Ozbiljan si?” Sve vreme je mozgala o onome što joj je rekao.

„U vezi sa čim?” Spustio je šolje na sto, prosuivši belu kafu.

„U vezi sa večerašnjim balom?”

Digao je pogled na njeno lice. Delovala je zabrinuto.

Najednom je osetio krivicu. Poneo se kao sebični skot. Okej, film sa Vilom Smitom je otpao, ali biće još prilike. Ovaj bal joj je očigledno mnogo značio, zaključio je.

„Naravno da sam ozbiljan.” Trudeći se da ne misli na ogavni kostim koji je iznajmila za njega, seo je za sto i otvorio sportski dodatak u no-vinama. „*Kunem se.*”

„Sigurno se raduješ provedu s prijateljima?“ Ustavši iz fotelje, Vajolet je posegla za šarenim čajnikom.

„Zapravo mi to nisu prijatelji.“ Džulijet je pomislila na Gabi. „Samo kolege.“

„Kolege? A tako si se skockala?“ Vajolet je cuktala u neverici. „U moje vreme, devojka je bila srećna ako ima čistu haljinu i pozivnicu za žur.“ Vajolet je bila čistačica gradske toplane u penziji i nikada nije propuštala priliku da podseti današnju mladež koliko su blagosloveni izobiljem. „Još čaja?“

Džulijet učtivo odmahnu glavom. Već je popila tri šolje.

Naviknuta na odbijanje, Vajolet je spustila čajnik na drveni pod-metač i otvorila kutiju s keksom. Poče da nutka Džulijet. „Zagnjuri du-boko. Na dnu su tvoji omiljeni.“

„Ne u ovoj haljini“, smeškala se Džulijet. Jedva je disala koliko je uska. Nešto se nije sećala da joj je bila tako tesna pretprošlog Božića, kad ju je poslednji put nosila.

„Ne lupetaj. Vidi kako si mršava.“ Uzevši dva keksa, starica pride francuskoj komodi, koja joj je ujedno služila kao bife. „Znam šta ćemo“, radosno se kikotała, otkrivajući dva niza veštačkih zuba. „Smučkaću nam po jedno pićence.“ Volela je da cugne, a gosti su bili savršeni izgo-vor za to. „Jesam li ti pričala kako sam pila koktel one večeri kad sam upoznala Alberta?“

Bar deset puta, pomisli Džulijet i nasmeši joj se. „Nije valjda?“

„O, da“, klimalajeglavom Vajolet, sipajući punč od jaja u staromodne čaše s drškom. „Bilo je to na velikoj zabavi u radničkom klubu. Otišla sam s verenikom, Morisom Benetom. Zabavljali smo se već dve godine i planirali tog leta da se uzmemo.“ Odvrnula je poklopac s gaziranog soka od limuna, pustila da soda ispari i sipala. „I verovatno bismo se uzeli da on to veče nije morao ranije da ode i ostavi me samu.“ Dodajući čašu iz koje se penilo mladoj komšinici, sipljivo se nasmejala. Džulijet je znala da je to posledica šezdesetgodišnjeg pušenja. „Moj Albert je tada bio zgodan vragolan. Kad me je zamolio za ples, više nismo puštali jedno drugo iz naručja.“ Škiljila je u Džulijet kroz debela stakla naočara. „Ni-šta se ne čudi. Niste vi, mladi, izmislili seks, znaš.“

Džulijet se zgrči. Nema ničeg goreg nego kad stari ljudi pričaju o seksu. U stvari ima. *Stari ljudi koji upražnjavaju seks.* Zar ne bi

trebalo samo da sede na klupi i drže se za ruke? Pijuckajući koktel, vratila se na temu. „Šta se desilo s Morisom?"

„Poslednje što sam čula je da se odselio u Morkam i otvorio zalaga-onicu." Vajolet srknu penu s punča i ostaše joj beli brkovi. „Volela sam ga, kao, ali nismo bili jedno za drugo. On je držao golubove i pokazivao više ljubavi prema pticama nego prema meni." Olizavši penu s gornje usne, setno se smeškala. „Uostalom, nikad nisam podnosila ptičja govna. A on je, jadnik, stalno bio prekriven njima."

Smejući se, Džulijet pogleda u starinski sat iznad kamina. Ne bi joj smetalo da još malo ostane i sluša ove zanimljive anegdote - Vajolet ih je proživljavala tokom svojih osamdeset leta - ali sada nije imala vremena. „Žao mi je, ali stvarno moram po Vila. Ne bih da zakasnimo." Pre nego što se njena komšinica pobunila, ustala je i sagnula se da je poljubi u uredno napuderisani obraz. „Hvala za piće."

„Samo si srknula", progundā Vajolet. Zatim uvuče dim cigarete, čiji pepeo pade na tepih, i izdahnu gusti oblak kroz šiške. Lokne su joj bile sede, ali šiške su se žutele od nikotina, baš kao i tapete.

„Sigurno ćete biti dobro?" Uprkos tome što je Vajolet bila živahna, Džulijet nije prestajala da brine za nju. Često se pitala da li bi njene bake bile iste takve da su poživele. Verovatno ne bi, zaključila je posmatrajući kako Vajolet otresa pepeo cigarete na dlan, a zatim ga brižljivo sipa u saksiju s geranijumom na prozoru.

„Ne brini za mene, biću rumena ko jabuka." Potapša devojkū po nagoj mišici. „Idi i provedi se s Vilijamom. Dobar je on momak, znaš."

„Da, znam", osmehnu se Džulijet osetivši ujed savesti zbog toga što se sinoć žalila Trudi na Vila i ispričala joj o onom kretenu u sportskim kolima. Bože, čim malo popije odmah joj se razveže jezik.

„Sećaćeš se tih zabava jednog dana, kad budeš stara vreća ko ja", do-bročudno reče Vajolet, „zato uživaj koliko god možeš."

Džulijet joj steže tanku ruku. „Pokušaću." Skinuvši rezu, otvori vrata i izađe u hodnik. Bilo je hladno i mračno, jedina svetlost dopirala je kroz otvorena vrata.

„I čuvaj se, dušo. Juriće te momci u toj divnoj haljini."

Džulijet je osmehom uzvratila na ovaj kompliment.

„Jel' ti to ne nosiš sisodržač?"

Sada se već nakezila. Vajolet nije bila mnogo suptilna s rečima. „Svra-tiću ponovo da nastavimo s *Gorkoslatkim snovima*.”

„Jedva čekam, Džuli.” Naslonivši se na dovratka, Vajolet baci ciga-retu na otirač i zgnječi je gumenim đonom svoje papuče. „Znam da su te knjige davež, ali prija malo romantike. Čak i u mojim godinama.”

Nabivši ruke u prednje džepove kućne haljine, gledala je kako Džuli-jet odmiče klizavom stazom. Kao da joj je vratila vreme pedeset godina unazad. Ovo je mogla biti ona, sva napirlitana i spremna za žur. U mla-dosti je često odlazila na žureve. Sa svojim Albertom. A ne kao ovi danas.

„I još nešto...”

„Šta?” Drhteći od zime, Džulijet zastade na kapiji, obavijajući ruke oko golih ramena.

Vajolet ubaci još jednu mentol bombonu u usta i diže naočare na nosu. „Sad ili nikad.” *cpoglavlje 10*

Shvatila je da nešto nije u redu čim je ušla u dnevnu sobu. Očekivala je da će Vila zateći u elegantnom odelu, a on je pričao telefonom u bokse-ricama s tropskim ribicama, koje mu je majka kupila za rođendan. Bela košufja ležala je na dasci, još neopeglana. „Zvaću te kasnije”, prošištao je u slušalicu i prekinuo vezu. Zatim se s osmehom okrenuo ka Džulijet.

Uhvaćen na delu i kriv.

„Nešto mi je iskrslalo...”

Džulijet je zurila u njega. Je li ovo šala?

„U sedam i trideset? U subotu uveče? Šta može da *iskrsne*?”, pokušala je i sama da se našali, imitirajući njegovu standardnu frazu. „Dobio si na lutriji?” Nervozno se nasmejala. Sigurno se šegači, pomislila je, iako joj je instinkt govorio da je mrtav ozbiljan.

Vil provuče prstima kroz kosu, vlažnu od kupanja, ne skidajući po-gled s njenog lica. Bedak. Neće biti lako, zato najbofje da odmah izbaci to iz sebe. „Ovo je bio Rolf. Problemi na poslu...” Uh, sad je

već bilo lakše. Reči su navirale same. „Moram u Kensington da podignemo zid koji se srušio. Stvar je hitna.“

Ozbiljan je, zaključio Džulijet. Najednom dobi želju da začepi uši i glasno zapeva, samo da ga više ne sluša. „Ali treba da krenemo. Taksi je stigao.“

Spofja je dopirala sirena nestrpljivog taksiste. Prvi put da taksi ne kasni. Za razliku od Vila.

On nastavi da objašnjava. „Čuj, znam da nije pravi trenutak...“

„Pravi trenutak?“ Zaprepašćeno ga je gledala. „Ne da nije pravi tre-nutak, nego...“ Gnušala se same pomisli da ode na bal bez njega. Već je zamislila Gabinu reakciju i odmah zažalila zbog toga. Opet začu auto-mobilsku sirenu i nervozno protrlja čelo. Kakavkošmar. „Svi će doći sa svojim partnerima. Ne mogu tamo da se pojavim sama.“

„Možda bi Trudi mogla s tobom.“

„Taman posla. Misliće da smo lezbijke.“

„Savršeno. Bićete otelotvorenje fantazije svakog muškarca.“ Vil je pokušao da je oraspoloži imitirajući Šona Konerija. Bond je bio njegova omiljena, ako ne i najbofja imitacija. Podižući jednu obrvu, zagrlji je oko struka i privuče. „Svakako dobijaš taj posao...“ Davao je sve od sebe, ali ona se nije smejala.

Zapravo, bila je na ivici suza. „Možeš li nekako da se izvučeš? Zar Rolf ne može to sam da sredi?“ Tražila je tračak nade na njegovom licu, ali Vil spusti pogled.

U njoj nešto puče. „Ne mogu da verujem da ćeš ovako da me ispališ. Ne mogu da verujem me ostavljaš na cedilu.“ Odgurnuvši ga, odmakla se i ošinula ga pogledom. Znala je da je to što povlači ispalu za Dan za-ljubljenih nizak udarac, ali šta, kog vraga, bila je besna. Rečima je sekla ko mačem. „Opet!“

Nije reagovao. Bio je dovoljno izbedačen da bi se zakopavao još du-blje. Ipak, pokuša još jednom. „Ako mogu nešto da učinim...“

„Ne foliraj se, molim te. Uopšte ti se nije išlo.“

„Nije tačno“, bunio se, iako je znao da je tako. „Ali, verovatno će ti biti bolje bez mene. Samo bih ti smetao u sklapanju poslova.“

„Vile, prestani da smišljaš izgovore.“

„Ovo nije izgovor.“ Sad je on bio besan. Znao je kako će Džulfjet reagovati kad sazna da neće ići s njom, ali nema potrebe da diže toliku frku. On je taj koji će se uskoro smrzavati popravljajući ono

što je Rolf uprskao, dok ona bude pijuckala šampanjac na balu. „Stvarno misliš da sam ovo priželjkivao? Da sam ovo namerno izveo? Ovaj posao mi je va-žan, ne smem da uprskam...”

I zato si uprskao našu vezu, reče ona u sebi osećajući se izdano, ra-zočarano, ozlojeđeno. Ali mu ne odgovori ništa, a zatim se uhvati za poslednju slamku.

„Vile, obećao si.”

Nastade muk.

„Znam.” On sleže ramenima. „Izvini.”

Za trenutak su se ćutke gledali. Tišinu je razbila sirena nestrpljivog taksiste. Zgrabivši tašnu i ktjučeve, Džulijet je sama izašla iz stana. Vetar je uz tresak zatvorio vrata za njom.

Ovo je bila Vilova poslednja šansa.

I on ju je prokockao.

^Poglaolje 13

Truckajući se po šljunkovitom prilazu impresivno osvetljenom visoko postavljenim bakljama, Džulijet priljubi nos uz staklo mini-taksija. Zda-nje pred njom bilo je veličanstveno. Podsećalo je na venecijansku palatu s belim stubovima i hiljadama raznobojnih reflektora, poput džinovske rođendanske torte.

Spustivši prozor, proturi glavu vani; dah joj se ledio na večernjem vazduhu. Uprkos glasnoj rege muzici s radija u taksiju, načula je kako se poznati zvuci Vivaldijeva *Četiri godišnja doba* slivaju niz vrtove, zajedno sa žamorom i smehom gostiju. Goste, obučene u kostime iz osamnaestog veka i s venecijanskim maskama, dočekivali su maskirani batleri. Posle svađe s Vilom bila je užasnuta zato što će sama ići na bal, ali sada kad ugleda prizor pred sobom, obuže je trema iščekivanja.

Izgleda da je bal uspeo.

„Opa! Zadivljena sam“, zviznula je Trudi s prednjeg sedišta, onog pored taksiste rastafarianca. Petnaest minuta ranije zevala je u TV i muljala kineske nudle s piletinom, u trenerkama i papučama, s vitaminskom maskom na licu, ubeđena da je čeka još jedno usamljeno veče kod kuće.

Nije se odvajala od telefona jer je Fergus jutros obećao da će pozvati. Ali, nije. Pokunjena, zaključala se u stan, zagrlila neopranu jastučnicu na koju je jednom spustio svoju gelom učvršćenu kosu, i tvrdoglavo ignorisala pozive svoje porodice, prijatelja i gnevnihi klijenata, koji su joj na telefonskoj sekretarici ostavljali srceparajuće i preteće poruke kako će umreti ako se ne dočepaju jednog para njenih satenskih pantalona s dijamantskim ućkurom.

Ali, subota je uveče! Svega joj je bilo preko glave. Tugovanje je počelo ozbiljno da je iscrpljuje. Dosadilo joj je. Ogladnela je.

A i jastučnica je počela da smrdi.

Zato je, kad je Džulijet pozvala, odmah pristala da s njom pođe na taj dobrotvorni bal. Momentalno je odjurila u kupatilo i, transformišući se ko Klark Kent, nekoliko minuta kasnije izjurila u gorepomenutim pan-talonama i *Džimi Ču* cipelicama.

Fergus može da ide dođavola. Nije bila zaljubljena u njega. Bila je spremna za provod.

„Hvala ti što ideš sa mnom, Trudi.“ Ostavljena na cedilu, Džulijet je bila neizmerno zahvalna drugarici što je u poslednji čas pristala da ide s njom. I što joj je pozajmila fantastičnu antiknu haljinu od zlatnog šifona.

„Šta si, kod đavola, obukla? Monsun?“ , vrisnula je Trudi čim je Džulijet ušla u stan. „A tek kosa? Katastrofa!“ nastavila je mlatarajući rukama. „Jel' ti to pokušavaš da izgledaš kao prokleta deveruša?“

„Sreća pa imam malo prostora u haotičnom društvenom životu“, is-cerila se i natakla na glavu masku pajaca s ogromnim, kukastim nosom, pa se ogledala u retrovizoru. Nikad neće shvatiti draž tematskih zabava; one su samo izgovor da ljudi izgledaju smešno. Na sreću, Džulijet joj je dozvolila da obuče jednu od svojih kreacija. Nažalost, uz nju mora da nosi masku. Okrenuvši se iskosa, odmerila je svoj profil. Bože, izgledala je kao pre plastične operacije nosa, zaključila je.

U ogledalu je uhvatila Džulijetin odraz. Iako joj je gornji deo lica bio pokriven crno-belom maskom harlekina, pogled koji je uperila kroz prozor bio je melanholičan. Prijateljica joj nije ispričala detalje, ali nije morala da bude psiholog da bi znala da nešto ozbiljno nije u redu.

„Džuls, nemoj da dopustiš da ti pokvari večer. Nije vredan toga.“

„Znam“, primrmljala je Džulijet. Konačno je shvatila zašto se svi fil-movi završavaju kad devojka nađe frajera. Zato da bi publika mogla da ih i dalje zamišlja kako zagrljeni koračaju u suton, dok oko njih lepršaju konfete. Shvatila je šta se događa kad kamera prestane da snima. Ne žive uvek srećno do kraja života. Usiljeno se osmehnula. „Šta ću sad?“

„Šta ćeš sad?“, javio se taksista, rastafarijanac, koji ih je sve vreme slušao. Grohotom se nasmejao njenoj zbunjenoj faci. „Kazaću ti šta da ćeš.“ Zakočio je iza kolone limuzina, isključio motor i okrenuo se ka Džulijet ne ustajući iz krznenog sedišta. Zagledao joj se u oči i uneo u lice, kao da će joj odati najveću svetsku tajnu. „Ludo ćeš se provesti, se-stro.“ Iskezivši sve zube, pozdravio ju je dizanjem ruku.

Gledajući u njegove otvorene dlanove, izbrazdane tamnim linijama, Džulijet se najednom osetila postićeno i smešno. Pogrešno ju je shvatio. Ona je mislila na svoju vezu, ne na predstojeći bal. Uopšte joj nije bilo do ortačenja s taksistom, kog vidi prvi put u životu. Osećala se... kako? Mi-zerno i jadno zbog Vila? Što je dopustila da joj upropasti još jedno večer?

Digavši ruke, pljesnula je dlanovima o njegove. Jednom. Dvaput. Toliko jako da su joj zabrideli. Lice joj se razvuklo u osmeh i uskoro se zarazno smejala s njim.

„Dobro večer, dame“, pozdravio ih je uniformisani batler na ulazu. „Do-bro došli u *Vilu Samervil*.“ Malkoma, knjigovođu iz Holburna, angažo-valo je lokalno amatersko pozorište, pa je predano igrao svoju ulogu. „Pred vama je noć intrige, anonimnosti i ushićenja. Zaboravite na sve brige i zabavljajte se.“ Tako se duboko naklonio da mu je napuderisana perika umalo sletela s glave.

Džulijet oseti treptaj uzbuđenja. S maskom na licu, može da radi šta god poželi. *Šta god.*

Ušle su u impresivni mermerni foaje, osluškujući žamor i zveckanje čaša. Proteklih godina bila je na mnogim marketinškim zabavama, ma-hom običnim kancelarjskim proslavama ili ručkovima u klubovima s praznim podijumima za igru i brkatim didžejevima, koji puštaju mu-ziku s kraja prošlog veka, gde je bilo prilično stresno gledati kolege u večernjim odelima, sa sve prslucima. Stoga je bila krajnje nespremna za prizor koji je ugledala čim je prošla kroz zasvođena vrata.

Okićena kristalnim lusterima, raznobojnim zastavicama i raskošnim cvetnim buketima, prostrana balska dvorana vrela je od gostiju. Između njih zujali su konobari u frakovima, noseći poslužavnike sa šampanjcem, krekerima i mini-picama, proizvodom lanca picerija koji sponzoriše ceo spektakl. Trupa sastavljena od gutača vatre, žonglera i akrobata, koju su Deni i Set otkrili tokom poslednjeg putovanja u Glastonberi i preporučili je radi stvaranja karnevalske atmosfere, neumorno je izvodila tačke.

„Blagi bože, pa ovo je silikonska dolina“, oduševila se Trudi, zgra-bila čašu šampanjca i zagledala se u more dubokih, kockastih dekoltea.

Na pozivnici je pisalo da je obavezan kostim po uzoru na osamnaesti vek i većina žena je to shvatila ozbiljno, nadajući se da će u krinolinama i uskim korsetima izgledati kao Kira Najtli ili Gvinet Paltrou. Nažalost, nije bilo tako. S druge strane, muškarci su u proseku izgledali nešto bo-lje, iako je nekolicina nosila kostime iznajmljene u poslednji čas, koji im baš i nisu pristajali.

„Jao, provali Robina Huda“, zakikota se Trudi pokazujući na vremeš-nog čovečuljka u zelenim helankama, jakni od antilopa i nečemu što je ličilo na kaubojski šešir sa zabodenim perom.

„Molim te, obuzdaj se, s tim ljudima radim“, prosiktala je Džulijet, koja se najednom osetila promašeno. Naravno, uvek je bila orna za šalu, ali večeras je morala da sačuva prisebnost i poslovnu visprenost. Pogle-dom je skenirala balsku dvoranu, pokušavajući da locira nekog od svojih klijenata. Nimalo zanimljiv, ali neophodan poduhvat. Nažalost, Trudi je ovo doživljavala kao još jedan ludi provod. Gledajući je kako iskapljuje šampanjac u jednom cugu, Džulijet je shvatila da je za njenu drugaricu veče tek počelo.

„Daj, Džuls, ovo je nadrealno. Prsnuću od smeha.“

„Samo nemoj glasno“, preklinjala ju je Džulijet, grabeći punu čašu s obližnjeg poslužavnika i dodajući joj. Možda će je ovo učutkati. Al-kohol obično uspava njenu najbolju drugaricu. Možda je i onesvesti, ponadala se.

„E, to je već bolje.“

„Trudi.“

„Mrtva sam ozbiljna“, durila se Trudi, dižući za trenutak masku da dokaže da je tako. Oči su joj bile razrogačene, nozdrve raširene a zubi stisnuti dok je žustro klimala glavom prema muškom primerku na dru-gom kraju prostorije. „Onaj tamo je *veoma sladak*.“

Džulijet podleže radoznalosti. „Koji?“

„Desno od tebe. S crvenom maskom đavola.“

Škiljila je preko balske dvorane. Teško je bilo spaziti ga u gomili maskiranih ljudi. Iskreno, nije očekivala mnogo jer je Trudin ukus bio pomalo iščašen kad su muškarci u pitanju. A onda se konobar pomerio i pogled joj se zakovao. Visok oko metar i osamdeset, širokih ramena, odelo na njemu ko saliveno, u društvu još jednog muškarca i dve plavuše u malim crnim haljinama. Svi su bili pod maskama, onim jeftinim, pla-stičnim, koje se obično kupuju u trafikama na Dan veštica. Slušali su šta im je pričao. Verovatno vic, jer su se trenutak kasnije grohotom zasmijali.

„Znam na šta misliš.“ Nije mogla da skrene pogled. Trudi je u pravu. Iako mu je lice skriveno iza crvene maske, definitivno ima nečeg u njemu.

Kao da je osetio pogled, naglo je okrenuo glavu prema njoj.

„Uh, primetio je da buljim u njega.“ Pogruvši glavu, munjevitno se okrenula ka Trudi. „Kakav blam.“

Trudi se smejala. Nikad neće razumeti englesku opsesiju blamom. Zbog čega je odmeravanje zgodnog frajera blam? „Mislim da ti se po-srećilo. Još uvek te gleda.“

„Otkud znaš da gleda mene? Verovatno gleda tebe“, ispalila je Džuli-jet, mada je osećala leptiriće u stomaku.

„Koješta“, uzvratila Trudi. „Stekla si obožavaoca.“ Potpuno nesvesna efekta svojih reči, Trudi s obližnjeg poslužavnika uze minipicu. Skoro ništa nije jela ćelog dana. „Mmm, ovo izgleda ukusno. Šta ti više voliš? Kvatro formado ili mesište?“ Digla je pogled s hrane. „Džuls?“

Ali Džulijet je više nije slušala.

Narednih pola sata pozdravljale su se s gostima, ogovarale slavne lično-sti, jele kanapee i pijuckale šampanjac. Džulijet je uveliko uživala kad im priđe žena obučena kao Marija Antoaneta, sa sve perikom. Njene napu-derisane lokne neodoljivo su podsećale na čuvenu metar i kusus visoku periku koju je Elton Džon nosio na neslavnoj proslavi svog rođendana u dvorani *Hamersmit Apolo*, tako visoku da nije mogla da stane u kola, pa se dovezao kombijem. Ova nije tolika. Da stvar bude gora, nebesko-plave je boje.

„Jao, vidi! Evo je Mardž Simpson“, oduševljavala se Trudi, vidno opuštena posle treće čaše šampanjca.

Marija Antoaneta se nije nasmejala. Nije ni Džulijet. Pod dijamant-skom maskom prepoznala je svoju direktorku Gabi.

„Džulijet, predivno izgledaš.“ Isprsviši koščate grudi ne bi li pokazala bar preplanulu kožu, Gabi se hladila lepezom. „Iako nisi obukla kostim koji zahteva pozivnica“, napućila je usne kritički je odmeravajući od glave do pete, „nego retro haljinu.“

„To je kreacija Trudi Bernstin“, upala je Trudi pre no što je Džulijet mogla da smisli manje zajedljiv odgovor. „Ovogodišnja kolekcija.“

„Izvinite“, reče Gabi bez trunke izvinjenja u glasu. „A vi ste?“

„Trudi Bernstin.“

O, *ne!* Džulijet je već naslutila da će ovaj razgovor neslavno propasti, pa je uzela stvar u svoje ruke. „Vil nije mogao da dode, nešto mu je iskr-slo u poslednji čas“, brzo je dodala, u nadi da će njeno objašnjenje malo ohladiti situaciju. „Trudi je stara prijateljica.“

„Baš šteta“, promrmlja Gabi.

Na šta misli, pitala se Džulijet. Na Vilovo odsustvo ili na njeno prijateljstvo sa Trudi?

Nije morala dugo da čeka odgovor.

Trudi je izabrala da baš u tom *savršenom* trenutku podrigne, proi-zvodeći zvuk nalik na kreketanje divovske kostarikanske žabe. „Izvinite, ovo je puno mehurića“, kroz kikot je komentarisala otegnutim južnjač-kim naglaskom.

Džulijet je osetila da joj se prsti na nogama savijaju kao ono veštici u *Čarobnjaku iz Oza*. Bila je navikla na Trudinu neučtivu naviku da po-driguje, prdi i - najgore od svega - da istresa nos

prstima nasred ulice, misleći da je niko ne gleda. Obično je to ignorisala, ali večeras nije mo-gla. Najradije bi je ubila, da može.

Doživela je olakšanje kad je Magnus, kreativni direktor njihove agencije, krenuo ka njihovoj ženskoj trojci. Obučen u kostim Henriha Osmog, probijao se kroz grupu fotoreportera, koji su fotografisali čla-nicu jednog ženskog benda i njen najnoviji modni detalj - novorođenu bebu, koju je držala na grudima, umotan u maramu, poput Indijanke - dok je njen dečko, roker, pretio da ih zaseni.

„Dobro veče, Magnuse“, procvrkuta Gabi kad im ovaj priđe. Magnus je tek sišao s plesnog podijuma i dahtao je kao bernardinac, a velike zno-jave fleke ispod pazuha su mu bile sve veće.

„Hej, kako ste znale da sam ja?“ razočarano je pitao.

„Odao te fes“, ljubazno odgovori Džulijet. „Ili sandale?“

Kreativni direktor napravio je radikalnu promenu imidža. Prošle go-dine, po povratku u London posle dvonedeljnog odmora u Goi, gde je 'pronašao sebe', pobacao je sva svoja *Osvald Boateng* odela i *Oliver Svini* cipele i odlučio da svuda i uvek nosi isključivo sandale, šaljvare i fes. Ovo je izazvalo zaprepašćenje članova upravnog odbora agencije - kreativni direktori u četvrtoj deceniji života obično ne nose mindušu u nosu i tetovaže simbola jin i jang - međutim, učitali su čim su shvatili da im njegov nesvakidašnji izgled i ponašanje donose više poslova. Velikih poslova. Poslova zahvaljujući kojima je firma obezbedila pola miliona za bonuse za zaposlene, nov vozni park, poklon kompanije *Mercedes*, te račun u poznatom restoranu *Ajvi* u Vest Endu.

Podigavši masku na čelo, Magnus furiozno obrisa znoj s upalih obraza. „Udobne su do bola“, prodahao je i podigao dlakavu nogu da pokaže sandale. „Odlične za ples.“ Uzdahnuo je. „Šteta što nikad ne do-bismo njihov ugovor. Imo sam sjajne ideje za reklamu...“ Pokušavajući da uličnim slengom razbije svoj prefinjeni govor, Magnus je zazvučao kao Dejvida Kamerona. Naglo je začutao kad je primetio Trudi.

„Bojim se da nisam imao zadovoljstvo upoznati vas.“ Sa zavodnič-kim osmehom, teatralno joj se naklonio, graciozno lepršajući rukom.

Džulijet se ote grimasa. Profesionalno, zaista mnogo poštuje Magnusa, ali on se ponaša kao napaljeni moron kada se nađe u društvu lepe žene. Zurila je u Trudi, očekujući njen podsmeħ.

Ali Trudi se smeškala. *Koketno*. Koliko god da je cinična i lajava, njena drugarica se na prvi nagoveštaj laskanja topila od miline.

„Da li je lepa gospa raspoložena za ples?“ nastavio je Magnus. Više ga ništa neće zaustaviti, čak ni Gabino ledeno prisustvo.

„Ah, slatki gospodine, što da ne?“ Trudi je sve prisutne zapanjila be-sprekornim engleskim akcentom. Prihvativši njegovu ruku, preko ra-mena je namignula Džulijet i odskakutala ka prema plesnom podijumu. Džulijet nije mogla da veruje svojim očima. Trudi je zaista skakutala.

^Poglaolje 14

Ostavši sama s Gabi, Džulijet je osetila nesvakidašnju potrebu za druš-tvom. To je manje od dva zla. Ili joj se bar tako činilo.

Dva sata kasnije promenila je mišljenje. Pokušaji da japanske bizni-smene iz *BMZ-a* impresionira procenom prode *maksija*, pokazali su se kao veoma teški. Još joj je teže palo da stoji na štiklama od dvanaest centimetara, učtivo se smeje golferskim anegdotama grupice sredoveč-nih klijenata, ćaska s njihovim vozačem „rendž rovera“ i ženama koje nose *kartije* satove i pričaju samo o dobrotvornom radu. Posao joj nisu olakšale ni dve flaše vina koje je posrkutala. Trebalo joj je nešto jače.

Kao, na primer, pilula za smirenje, zaključila je dok je Rodžer, brend menadžer iz *Kroksa*, raspredao o njihovim gumenim đonovima, otpor-nim na masnoće. Punih dvadeset minuta je neprekidno brbljao, ne za-stavši ni da uzme vazduh.

„Mislim da je još fascinantnija diskusija 'klompe ili japanke'...“

Bože mili, ne. Na ivici očaja, Džulijet iskapi vino. Kad bi je samo neko izbavio. Učtivo je klimala glavom Rodžeru uz povremeno 'mmm, da, apsolutno', i pogledom šarala po balskoj dvorani.

Opet ga je videla.

„Lično preferiram klompe zbog tradicionalnog izgleda i zaštite pr-stiju... jer, znaš, stalno kuburim s nožnim prstima...“

Džulfjet je pokušavala da ne gleda u visokog, plećatog gosta s crve-nom maskom đavola, ali to je bilo nemoguće. Bukvalno je pifjila preko podijuma za igru, između harfiste i gondolijera sa sladoledom. Još uvek je pričao sa svojim prijateljem, koji je grlio plavušu. Poznaje li ga? Ne, definitivno se nikad nisu sreli. Setila bi se.

„S druge strane, ili bolje, s druge noge...” Zastavši, Rodžer se nasme-jao sopsrvenoj šali, „japanke imaju svojih prednosti...”

Kao na primer, razmišljala je nevoljno se usredsredivši nazad na Rodžera, obučenog kao drumski razbojnik Dik Terpin. Ako mu uskoro ne utekne, postoji veliki rizik da padne u komu. Na sreću, očaj i alko-hol su preuzeli vlast, i ona ču sebe kako govori „Izvini, moram da na-puderišem nos.” Čuvši svoje reči, zgroženo je skupila usta. Zvučalo je kao fraza iz pedesetih. *Da napuderišem nos. Ko još danas puderiše nos? Dok nosi masku?*

Rodžeru nije dala priliku da bilo šta odgovori - smesta je šmugnula. Dok se probijala kroz masu, zgrabila je u maratonskom stilu još jednu čašu šampanjca i utrčala u toalet.

A tamo je zatekla dugačak red koji je vijugao i kroz hodnik, pa skoro do dvorane. Ni jedna hirurški unapređena supermanekenka nije uspela da se provuče do toaleta, nego je bila prinudena da stoji u redu, sa sve mobilnim u jednoj i kevtavim psetom u drugoj ruci. Džulijet najednom oseti da puca. U pitanju je bio trik njene pune bešike. Jednog trenutka kao da je prazna, iako je pred njom bar tridesetak žena u redu, a onda je nekim čudom opet puna. Užas!

Nazrela je rešenje. *Muški toalet*. Oduševljena ovom idejom, otvorila je vrata i skenirala unutrašnjost. Budući da se nalazio u neobičnom zdanju, ni muški toalet nije bio običan; imao je tepih, ogledala u pozlaćenim ra-movima i hrpu belih, pamučnih peškirića za ruke. Što je još važnije, sve kabine su bile prazne. Džulijet podiže glavu i omirisa. Miriše na osveži-vač vazduha. Oklevala je. Da li da ude? Osvrtala se. Nema nikog. Opet pogleda u red ispred ženskog toaleta. Ni makac.

Utrčala je u muški toalet, otvorila kabinu, uletela i zaključala vrata za sobom. Jednim prstom spustila je dasku na ve-ce šolji jer nije imala snage da čučni nad njom - kao što radi u javnim toaletima -

jer su vrto-glave potpetice i alkohol ozbiljno narušavali njenu ravnotežu. Zahvalno sede na ve-ce šolju, odveza masku s lica, popusti kaišiće na cipelicama i spusti praznu čašu od šampanjca na gola kolena kako bi odmorila ruke. Ah, kakvo olakšanje.

Protivno svim njenim ciničnim očekivanjima, veće se pretvorilo u sjajnu zabavu. Trudi je uspešno flertovala s Magnusom; Deni i Set bili su stonirani u jednoj od gondola na terasi; Anet je uživala u pažnji koju je izazivao njen kostim čobanice. Čak je i Gabi bila viđena kako đuska u stilu *Makarene*. Dakle, svi se dobro provode.

Svi osim mene, zaključila je najednom svesna da 'prokleta dobar pro-vod', koji je sebi obećala, baš i nije doživela. Kad je to zaboravila da uživa u zabavi? Ili da bezazleno flertuje? Prislonila je obraz uz hladne pločice na zidu. Umesto toga, sedela je u muškom toaletu i sažaljevala se.

„Da pogledamo dokaze“, reče glasno, imitirajući Lojda Grosmana. „Ove nedelje me je moj takozvani dečko ispalió. *Dvaput*. Na Dan zalju-bljenih pokisla sam do gole kože, nasred Oksford strita, u svojoj novoj bundi od šeststo funti. *Isprskao me moron*. Pardon, bio je to Keri Grant. I sada sam na fantastičnom balu pod maskama, gde služe besplatno piće i hranu, i umesto da uživam, ja sedim u proklesoj klonji...“ Džulijet za-stade. Malo više je popila i njen alkoholisani um gubio je pojam o vre-menu. Utom je shvatila da sedi tu možda već satima. Brzo posegnu za toalet-papirom, ali je tamo napipala samo kartonsku rolnu. „Ne mogu da verujem! Nosim tange, a ovde *nema toalet-papira!*“

Čula je otvaranje vrata i korake. Isprva ih je tepih prigušio, a onda po-češe da odjekuju po pločicama. Džulijet se ukočila. *Nekoje ušao*. Molila se da nije Rodžer, ličnost godine. Ili neko iz *BMZ-a*. Ili, još gore, Magnus. Za razliku od većine žena u njenoj firmi, nikad nije videla Magnusa sa spuštenim pantalonama. Niti je želela. Ipak, to bi bar rešilo njen pro-blem s toalet-papirom.

„Izvinite?“

Niko nije odgovarao. Ona se naže napred, osluškujući. „*Dar* Bestraga! Trgnula se unazad. Muški glas se čuo tik ispred vrata njene kabine. Ona spusti pogled i ugieda sjajne vrhove njegovih crnih cipela. „Jeste li dobro?“

Zvuči šik. Vrlo šik. Kraljevski raskošno. Pokajala se što je uopšte za-vapila u pomoć. Uostalom, ovo je uvažena kuća, a ne bircuz. Od

nje se očekivalo da predstavi svoju kompaniju u najboljem svetlu, a ne da se ponaša kao matora šljokara. S naporom je prebiralala po glavi tražeći neku frazu, a zapravo se pravila da ne postoji. Možda će on otići. Ili će pozvati vatrogasce, što bi bilo još gore.

Ta pomisao je natera da mu se ponovo obrati. „Da, dobro sam...” počne, a onda naglo zaćuta. „U stvari... nisam. Pred ženskim toaletom je ogroman red, znate kako je. A ja više nisam mogla da izdržim... Pa, pošto je muški bio prazan, mislila sam...” Shvatila je da lupeta glupo-sti. Pijana je i brbljiva. *U muškom toaletu.* To definitivno nije dobro za imidž kompanije.

„Teste li se zaključali unutra?” pitao je on, drmusajući njenu kvaku.

„Blagi bože, ne, ne...” Kroz glavu joj je proletela scena kako nepoznati muškarac provaljuje unutra. „Nego, nema toalet-papira.” I Džulijet je pokušavala da zvuči što više šik, ali shvatila je da reči izgovara kao loša imitacija reklame za isti. „Ako vam nije teško, dodajte mi nekoliko li-stića ispod vrata.”

„Nema problema.”

Nekoliko sekundi kasnije pomolila se muška šaka s nenačetom rol-nom toalet-papira.

Džulijet je uze. „Hvala.”

„Nema na čemu.”

Mogla je da se zakune da je čula njegov prigušeni smeh.

Kad se obrisala, obukla i pustila vodu, zakopčala je kaišiče cipelica, vezala opet masku i namestila kosu, ne bi li se malo otreznila. Kad je konačno izašla iz kabine, s olakšanjem je shvatila da je otišao. Teren je bio čist.

Ali, ne sasvim.

Vrata od muškog toaleta bučno se otvoriše i ona konačno ugleda ne-poznatog muškarca na kraju hodnika. *Nosio je crvenu đavolju masku.* Proželi su je trnci uzbuđenja.

Bio je naslonjen na zid, ali se uspravio čim ju je video. „Mogu li da vam donesem još šampanjca?” Gledao je praznu čašu u njenoj ruci. „Ili vas zanima samo toalet-papir?”

Osećala je da joj obrazu gore od blama. Dakle, ovo je bio njen tajanstveni spasilac iz toaleta. Da li je bilo ikakve svrhe praviti se luda ili je sve otišlo u propast? Odlučila je da ipak spase ono malo preostalog dostojanstva.

„Hvala vam, ali mislim da sam večeras završila sa šampanjcem.“ U glavi joj je vladao kaos. Jel' on to flertovao s njom? Delimično je to pri-željkivala. *Alo, devojko, iskuliraj.* Duboko je uzdahnula. Šta se ovde de-šavalo? Obično nije obraćala toliko pažnje na muškarce. Osim na one na koje bi joj pažnju skrenula Trudi, uglavnom zbog fme odeće ili sličnosti sa slavnim glumcima. Međutim, otkad je s Vilom kao da je bila pod sta-klenim zvonom. Bila je sparena i više je niko nije zanimao.

Sve do sada, kada to zvono počinje da puca. Bila je svesna samo pri-sustva ovog muškog primerka. Njegovog muževnog, osvežavajućeg mi-risa, koji podseća na godišnje odmone na Mediteranu. I njegovog glasa: dubokog, baršunastog, samouverenog. I njegove tamne, skoro crne kose i preplanulog tena na vratu.

Opomenula je samu sebe. Posvađala se s dečkom i malo više popila. To je bilo sve. Ovo je bio običan stranac koji je flertovao s njom. To joj je laskalo, ali bilo je vreme da se udalji. Zaboga, nije ga ni poznavala. Zaista smešna situacija. Svom snagom volje okrenula se i prošla pored njega.

„Daj, gde ti je smisao za zabavu?“, doviknuo je za njom.

„Uzeo je slobodno veče“, odgovorila je ne okrećući se.

U balskoj dvorani bila je u toku dobrotvorna aukcija. Na improvizovanoj bini, Magnus je bio u punom zamahu.

„Večera za dvoje u restoranu *Ajvi*. Čujem li dvesta pedeset? Trista? Trista pedeset? Cetiristo funti od dame u kostimu dvorske lude... Jedan-put, dvaput...“ Udarao je drvenim batom o postolje. „*Prodato.*“

Dvoranom se prolomio aplauz. Dvorska luda bila je ushićena, zvon-čići na njenoj kapi veselo su zvonili dok je Robin Hud, njen suprug, vadio *amerikan ekspres* karticu. Nije delovao preterano oduševljeno.

„A sada imamo dve karte za *Londonsko oko*, koje će prodati naš novi menadžer, Džulijet Moris.“

Nastade pauza u proceduri dok je Magnus čekao da se Džulijet po-pne na binu. Ona tiho zastenja. Zaboravila je da se i ovde očekuje njen doprinos. Podsetila je sebe da u ponedeljak, čim se vrati na posao, ubije onog ko je uopšte došao na ovu ideju.

Ipak, žurno se pridružila Magnusu i uzela od njega dve karte. Šta sad? Kako to, beše, rade na televiziji? Nervozno se smeškala, prizivajući sećanje na *Točak sreće*.

„Počinjemo od dvesta funti, jer su ovo specijalne karte, koje uključuju kabinu samo za dvoje i zakusku sa šampanjcem. Ne propustite da doživite London pod nogama i romantičnu vožnju...”

Znala je da je Magnus čudan na svoj način. Dok je stajala pored njega, vilica je zabole. Ponude su rasle. Trista funti. Petsto funti. Konačnu po-nudu doviknu muški glas.

„Hiljadu funti ako mi društvo bude pravila Džulijet Moris.”

Šta? Grozničavo je gledala u pravcu iz kog je došao glas.

„Fantastično! Takve vas volim”, oduševljavao se Magnus.

„Ne, čekaj...” mucala je Džulijet, ali on je uopšte nije čuo od klicanja i zvižduka sa svih strana.

„Jedanput, dvaput...”

„Stani...”

Ali, bilo je prekasno.

„Prodato!”

„Jeste na prevaru, ali samo sam tražio priliku da opet popričam s tobom”, reče misteriozni ponuđač kad je sišla s bine. Nimalo je nije iznenadilo što je nosio masku đavola.

„Platio si hiljadu funti samo da bi pričao sa mnom?” Bila je polaskana. Ujedno je shvatila da je njegova taktika nije nimalo iznenadila. Naprotiv, impresionirala ju je. Ako ništa drugo, zaslužio je nagradu za sjajnu ideju.

„I da popijem šampanjac sa tobom. S *Londonom pod nasim nogama*”, imitirao je Magnusa.

Džulijet odmahnu glavom. „Samo malo. Nećeš valjda stvarno to da uradiš?”

„Što da ne?”

Ovoje trenutak kada mu kažem da imam dečka. Oklevala je. Najed-nom je izgubila moć govora. Nije mogla to da prevali preko usana. U stvari i ne mora, jer ima mnogo bolji izgovor. „Plašim se visine.“

Stojeći na dvokrilnim vratima koja vode na terasu, čula je iza sebe kako orkestar opet svira.

„Jesi li za ples?“ Ne prihvatajući odbijanje, pokazao je na podijum. „Nemoj mi reći da ne voliš ni da plešeš?“

Bože, ovaj čovek baš ima drskosti. Odmahnula je glavom. „Ne umem.“

„Ne brini. Dobar sam instruktor.“

„U to ne sumnjam.“ Drzak ili ne, ovo je bilo jače od nje. *Zaboga, Džulijet, šta to radiš,* pitala se. Hertuješ! Upuštaš se u dvostruku vezu. Ponašaš se kao da si slobodna. *A nisi.* Imaš dečka. S kojim živiš. Ko-jem depiliraš leđa - ponekad. Kakav god da je, tvoj je. Zauzeta si. Ako ne budeš oprezna, ovaj će da stekne pogrešan utisak. Zaključiće da si zainteresovana.

Štoje i bila.

„Izvini, neće ti smetati ako skinem ovo?“ pitao je pokazujući na svoju masku.

„Zašto bi mi smetalo?“ Pokušavala je da zvuči suzdržano. Ali, nije joj polazilo za rukom. Izgarala je od želje da mu vidi lice.

Kad je skinuo masku, preneraženo je gledala u tamne lokne na nje-govom čelu. Bio joj je užasno poznat, čak i ovako iz profila. Međutim, tek kad je provukao prstima kroz kosu i okrenuo se prema njoj, prime-tila je pune usne, razvučene u lak osmeh, malu grbu na nosu, braon oči uokvirene dugim trepavicama, za koje se prikova njen zapanjen pogled.

Jer, konačno je shvatila da pred njom stoji vozač srebrnog *aston martina.*

Kreten koji ju je isprskao.

I kojije bio apsolutno prelep.

°Poglaolje 15

Iz sna ju je trglo zavijanje Ledi Gage. *Šta se dešava?* Prevrnula se i izbacila ruku ispod jorgana, obarajući pritom radio s digitalnim satom u obliku hula plesačice. Vil, koji je kupio tu tričariju prošle godine u Kamdenu, tvrdio je da je to originalan kolekcionarski sat iz pedesetih. Trenutno, Džulijet je baš bilo briga i da je najveća dragocenost.

Napipavši glavu hula plesačice, izudarala ju je i ugasila radio. Figurica prestade da njiše bokovima, Ledi Gaga umuknu. Konačno.

Izdignuvši se na laktove, razdvojila je trepavice ulepljene maskarom i gvirnula u digitalni sat, skriven ispod raznobojne suknje hula plesačice -7.30. Prva misao joj bi da se spremi za posao. Ali, kada zrake lucidnosti počеше da se probijaju kroz oblake sna, shvatila je da je nedelja.

Kakvo olakšanje.

Izgleda da je neko vršljao oko alarma. Taj neko je Vil. Ona okrete glavu prema osumnjičenom. Čvrsto je spavao na stomaku, raširenih ruku i lica zagnjurenog u jastuk. Hrkao je. Tanak mlaz pljuvačke ostav-ljao je vlažnu fleku na jastučnici.

Osećajući prve znake mamurluka, ušuškala se nazad pod jorgan. Ignorišući ustajali miris parfema u svojoj kosi i slojeve šminke, koju je sinoć nekoliko puta osvežila a onda je pred spavanje mrzelo da skine, pokušavala je ponovo da zaspi. Ali, nije mogla. Njen mozak nije želeo više da miruje, nego da premotava događaje sa sinoćnjeg bala, naročito one pikantne delove.

Vilu Samervil napustila je oko dva sata posle ponoći, kada je zabava splasnula na uobičajene pijane ispade i ogovaranja tipa 'pogodi ko se s kim smuvao'. Uostalom, više niko nije bio dovoljno trezan da bi bio zdravorazuman, a to je uvek pravi trenutak da se obuče bunda i pozove taksi pre nekog drugog.

S profesionalne strane, večje je doživelo ogroman uspeh; generalni di-rektor Aleks Šmart proglasio je dobrorvorni bal 'spektakularnim spojem medija i milosrđa', što je u prevodu značilo da su se klijentima dovoljno uvukli u zadnjicu, a fotoreporterima dali pregršt materijala za tabloide, sa sve basnoslovnim čekom u dobrotvorne svrhe, što je uvek sjajan po-tez u odnosima s javnošću.

Medutim, Džulijet će večje pamtiti po onome što se odvijalo iza scene - ona i Trudi su odmeravale modne promašaje i celulit zvezda

i zvezdica, gledale kako Magnus igra (još nisu skapirale da li su mu one piruete u stilu prljavog plesa bile samo ironični ispadi ili deo povratka osamde-setih) i prisluškivale kako se Gabi i njen muž Edgar, berzanski broker, pijano svađaju zbog njegovog flertovanja sa Anet - *Lažovčino, celo veče buljiš u njeno dupe*; bila je to samo jedna u nizu njenih optužbi.

7, naravno, on.

Kako ga se setila, tako se okrenula u krevetu, tražeći hladniji deo ja-stuka. Nije bila sigurna šta o svemu da misli. Pošto je otkrila ko je njen misteriozni 'kupac' na aukciji, ostala je zatečena i nema. Misllila je da je to samo kliše, da se zapravo ništa nije ni dogodilo. Ali, jeste.

„Pa, šta još radiš, osim što se muvaš po muškim toaletima?“, upitao ju je, očigledno se zabavljajući.

„Muvam se i po Vest Endu, gde me prskaju kreteni koji ne gledaju kuda voze, oni u sportskim automobilima, koji su *tako očigledno* kom-penzacija za njihove male penise.“ *Fuj, otkudjoj ovo*, zapitala se, a zatim slatko osmehnula. Bilo je istinsko zadovoljstvo začepiti mu usta.

„Molimr

„Draga, tražila sam te svuda!“ Glas s američkim akcentom, koji se začuo iza njih, naterao ih je da se okrenu. Bila je to Trudi. Izgledala je katastrofalno. Njeno belo satensko odelo bilo je pokriveno flekama od crnog vina, votke i šampanjca. Negde usput zagubila je masku i *dzimi cu* cipelice. Naslonjena na vrata od terase, nacerila se na Džulijet. „Pro-puštaš vatromet.“

„Veruj mi da još nije počeo“, promrmijala je Džulijet i nešto glasnije dodala: „Trudi, ovo je Keri Grant.“

„Keri Grant?“ Trudi ga je zblanuto pogledala. Pola grama kokaina i bog zna koliko alkohola napravili su od njenog mozga hemijsku kašu. Kao točkici sa sličicama na slot-mašini, nove informacije u njenoj glavi su se sporo zavrtele, dok se jedna po jedna nisu složile na svoje mesto. „Misliš...?“

Obe su ko po komandi pogledale okrivljenog, koji je sve vreme slu-šao njihov razgovor. Džulijet je živciralo što se usput očigledno ludo zabavljao.

„On je taj? Od Dana zaljubljenih?“

Da je Džulijet znala šta će Trudi sledeće da uradi, verovatno ne bi klimnula glavom. Ali, nije ni slutila. Baš kao ni on. U protivnom bi

se sagnuo. Jer, Trudi je zgrabila sifon soda-vode s poslužavnika od kono-bara u prolazu, zauralala „da vidiš kako je to, majmunčino" i uperila mlaz pravo u njega.

Bio je šokiran. Baš kao i Džulijet, koja je s užasom posmatrala kako Trudi iz sifona, kao iz poluautomatskog oružja, nemilice zaliva njegov sako, košulju, lice. Kao da je večnost prošla dok nije ispraznila sifon.

Nastao je muk. Niko se nije usudio da zucne. A onda, poput sporog šamara, Džulijet je začula kako voda kaplje po mermernom podu. Keri Grant se cedio. Kosa mu je bila zalepljena za lice, a košulja za grudi. Sako mu je visio s ramena kao sa vešalice. Bio je to najzgodniji pokisli mužjak kog je ikada videla.

Spremivši se za neminovnu svađu, skinula je masku. Međutim, nje-gova reakcija ju je zapanjila.

„To si stvarno ti!" Prepoznavši joj lik, prasnua je u neobuzdan smeh. „Onda sam ovo zaslužio." Brišući kapljice s lica, zalizao je kosu i široko joj se osmehnuo.

„Vidim, razmenjuješ informacije s neprijateljem, a?" zarežao je po-znati ženski glas.

U celoj toj zbrci, niko nije primetio Gabi, koja im je prišla u pratnji obezbeđenja, dva nabildovana džina, obučena u nešto iz mjuzikla *Pe-peljuga*. Zureći u skvašenog gosta, skrstila je ruke na grudima i autori-tativno dreknula: „Ne verujem da ste pozvani ovde!" Zatim je naredila gorilama „da isprate uljeza do izlaza, gde može da se pridruži svojim prijateljima".

Uljeza? Džulijet je bila zabezegnuta.

„U redu je, mogu i sam."

Gledala je kako sa smeškom diže ruke, tobože predajući se. Okrenuo se prema Džulijet i rekao: „Čuj, nisam imao pojma da si to bila ti. Stvarno mi je žao, pokušao sam da zaustavim kola, ali..."

„Ali sada upravo odlaziš", završila je Gabi.

Na trenutak je oklevao, a onda slegnuo ramenima i krenuo prema izlazu, u pratnji obezbeđenja.

„Moram da priznam da sam iznenađena", rekla je Gabi kad su ostale same. Ali je Džulijet više nije slušala. *Prepoznao juje*. Posmatrala ga je kako odlazi, najednom želeći da se okrene. Mislila je da to neće učiniti, ali u poslednjem trenutku, na samim vratima,

on se okrenuo. Pogledi su im se sreli. Nasmešio joj se i podigao sve leptiriće u njenom stomaku.

„Razgovor s kreativnim direktorom konkurentske firme je sukob in-teresa, zar ne?“

Džulijet je pogledala u Gabi. „Molim? Hoćeš da kažeš da je on...“

„Sajks“, završila je Gabi s kiselim keksom. „Nego šta si ti mislila, ko je? Princ na belom konju?“

Sve do tog trenutka, Trudi je bila neobično ćutljiva. Posle malopre-đašnjeg izliva besa, umorno se naslonila na mermerni stub i sklopila oči, stežući u ruci prazan sifon od sode. A onda se naglo trgnula, otvorila oči i pogledala Gabi.

„Kada ćeš više da umukneš?“

Džulijet se prevrtala u krevetu prisećajući se. Bar je ostatak večeri prošao prilično mirno. Bez dodatnih iznenađenja. Sajksa su ispratili napolje, ali ona nije prestala da razmišlja o njemu. Koliko ju je samo frapiralo otkriće da je baš on, vozač srebrnog sportskog automobila, spasilac iz muškog toaleta, misteriozni aukcionar - zapravo njen ljuti rival za posao s *mak-sijem*. Kako ga je ono Gabi nazvala? *Neprijatelj*. Kao da je strani špijun. Zaboga, ovo je borba za reklamnu kampanju, a ne hladni rat; ali, Gabi nije propuštala priliku da zablista kao kraljica drame. Izbacila ga je s dobrotvornog bala i napravila scenu.

A kako je ona reagovala? Pre dva dana ga je proklinjala, zaklevši se da će mu se osvetiti ako ga ponovo vidi. Otišla je tako daleko da ga je nazvala i onom rečju na „p“, koju inače nikad ne koristi. A onda, sedam-deset dva sata kasnije, kad joj se za to i ukazala prilika, šta je uradila? *Rekla mu je šta tačno misli o njemu*.

Samo što to nije bila istina, zar ne, razmišljala je, osećajući da je sra-mno napaljena. Uopšte mu nje rekla šta tai.no misli o njemu. Umesto toga, koketirala je s njim. Krajnje nedopustivo i sramno, ako je sećanje ne vara. Kikotala se, očijukala, mazno njihala bokovima, isturala grudi, uvlačila stomak i vrckala u svojim vrtoglavim štiklama kao da su naju-dobnija obuća na svetu.

I naložila se.

Mnogo.

U preponama ju je golicalo od same pomisli na njega. Kad se samo seti kako je izgledao potpuno moker, s vlažnom, tamnom kosom po licu i košuljom prilepljenom za grudi. Kao heroj iz Vajoletinih ljubica. Večiti ženski san.

Vil se okrete u snu i nesvesno prebaci ruku preko nje, privlačeci je sebi. Opomenula je samu sebe. Šta to radi? Mašta o drugom dok leži u krevetu sa svojim muškarcem? Sa svojim *vernim* dečkom. Iako se po-neo kao samoživi gad, obećao da će je pratiti na bal a onda je ispalio u poslednji čas, Vil je bio čovek u kog je zaljubljena i s kojim je već dve i po godine u srećnoj vezi. Ležeći priljubljen uz nju, blago joj je stegao desnu dojku, trljajući nabreklu muškost o njen bok. Slušala ga je kako diše. Sporo. Ravnomerno. *Nesvesno*.

Bože, da li on zna, zapita se i celo telo joj protrnu od griže savesti. Pokušala je da se urazumi. Šta on pa može da zna? Uostalom, ništa se nije dogodilo. Upoznala je nekog ko ju je privukao. Jaka stvar. Zaboga, nije se kresnula s njim u žbunju. Hm... iako bi to žarko želela.

O, ne.'Opet počinje.

Podignuvši glavu, nekoliko puta je udarila jastuk, pa se opet name-stila na njemu. Bila je žedna kao pas, ali mrzelo ju je da ustane i ode u kuhinju. Želela je opet da zaspi.

Vil poče da priča u snu, trzajući istovremeno nogama. Džulijet za-stenja. Još jedan od njegovih fudbalerskih snova, gde postiže bog zna koliko golova, a ona se budi u modricama.

Mrtva umorna, povukla se skroz na svoj kraj kreveta i pokrila preko glave, začepivši prstima uši.

Pokušavala je da ne misli ni o čemu. I
ni o kome.

cpoglavlje 16

Ali nije to lako.

U ponedjeljak ujutro zatekla je poruku u svojoj govornoj pošti. Uku-cala je četvorocifrenu lozinku i uglavila slušalicu između brade i ramena da bi mogla da skine poklopac sa Mariovog kapučina. Umočila je prst u toplu čokoladu posutu po peni i preslušala poruku.

„Ćao...”

On je.

Ko da je živa riba, mobilni joj se izmigolji i pade na radni sto, praća-kajući se naokolo. Pokušavala je da ga ulovi, a da pritom ne prolije kafu. Srce joj je tuklo ko da je trčala uz pokretne stepenice u metrou. Zgrabivši ga, konačno, čvrsto ga priljubi uz uho. Još uvek je pričao.

„*Naravno, platiću ti hemijsko čišćenje...*” Duga pauza. „*Posle onog u nedelju, imam i ja nešto za hemijsko čišćenje...*” Složila je facu setivši se kako je Trudi sa sifonom soda-vode oponašala Roberta de Nira iz *Tak-siste*, ali sledeća Sajksova rečenica brzo je potisnula to sećanje: „*Pa, ako si slobodna večeras, voleo bih da te izvedem na večeru u znak izvinjenja.*”

Na večeru? Blenula je u kapučino, koji se ubrzano hladio, dok joj je on diktirao svoj broj. U pozadini se čuo Din Martin s njenog kompj-tera. Vrlo prikladna podloga, zaključila je i ugasila zvučnike da bi se koncentrisala. Ali, teško joj je išlo. Nije navikla da je zgodni stranci iz čista mira zovu na večeru. Ispravka: nije navikla da je zgodni stranci uopšte zovu. *Ikada.*

Nažalost, nije imala vremena da se privikne na novonastalu situaciju, jer je u tom trenutku iz kuhinje izašla njena asistentkinja Niša noseći dijetalnu *koka-kolu* i dva parčeta tosta. Oba za nju.

„Ćao. Anet mi upravo ispričala kako je bilo na balu.” Niša je dvade-setjednogodišnja ekonomistkinja, diplomirala na Kembridžu s najvišim ocenama, a odnedavno na praksi u njihovoj agenciji. Ta praksa se, koliko Džulijet zna, svodi na fotokopiranje, menjanje kertridža u štampaču i obavljanje kurirskih poslova u vreme pauze za ručak. „Je li stvarno bilo tako dobro ili ona preteruje po običaju?”

Znala je da je Niši žao što je propustila svoju prvu poslovnu zabavu. Imala je nekih obaveza oko porodičnog, tradicionalnog indijskog ven-čanja, koje je trajalo tri dana.

„Pa, da...” Još uvek zaokupljena Sajksovim glasom, tražila je prave reči. „Bilo je... ovaj...” Na drugom kraju prostorije ugledala je

Seta i Denija. Obojica su nosila kostime musketara sa subotnjeg bala. „Bilo je dobro.“

„Baš mi je krivo što sam to propustila" vajakala se Niša i odgrizla komad tosta s debelim slojem putera. „Jel' bilo dobrih frajera?" Uprkos nastojanju oca da je uda za fmog i poštovanja dostojnog Indusa, bila je rešena da sama sebi nađe muža. Čak i ako je to značilo da ode na ugovoreni sastanak s potencijalnim budućim u skup restoran, naruči sve živo iz jelovnika, uključujući i par flaša šampanjca *kristal*, i da momka, ne probajući ništa od svega, ostavi da sam plati. Tako mu je davala dobar razlog da je više nikad ne pozove.

„Ništa spektakularno", promrmlja Džulijet preturajući po pristiglim faksovima ne bi li ova otišla. Ali, Niša nije odustajala.

„Uzgred, neki tip te zvao jutros, nije hteo da ostavi ime pa sam mu dala broj tvoje govorne pošte.“

„Ah, da... evo... upravo preslušavam njegovu poruku.“

„Zvao je čim sam ušla u kancelariju. Sigurno je nešto hitno.“

Džulijet se trgnu na ove reči. „Molim?“ zapištala je, pa shvatila da je Niša netremice gleda. „Mislim, da, da, stvar je hitna. Tiče se reklamne kampanje.“

Niša se sva pretvorila u znak pitanja.

Dodavola, razmišljala je Džulijet, sada mora da joj objasni. „Ma... radi se o ugovoru za *maksi*“, reče nehajno. „Znaš, ubičajene stvari oko istraživanja tržišta, ispitivanja javnog mnjenja i to.“

Niša nestrpljivo klimnu. „Zar to nije očigledno? Od tačke A do tačke B.“ „Pa, sad kaži da želiš karijeru u svetu marketinga“, sarkastično do-dade Džulijet.

Niša se naceri i sede za radni sto prekoputa, usredsređena na tost i pristigle imejllove.

Ostavila je Džulijet na miru s njenom govornom porukom i dugme-tom za premotavanje.

Do 18 časova, sram je bilo, preslušala je poruku osam puta pre nego što je skupila snagu da je izbriše. Nije mu uzvratila poziv, iako je bila u iskušenju (ne, ne i ne, ubeđivala je sebe), ali istina je da nije ni stigla od obaveza.

Na poslu je bila ludnica. Ali ne u smislu 'luda sam što uopšte radim ovde', kao što piše na parolama koje zaposleni na dosadnim mestima, kao što su zubarske ordinacije i lokalne biblioteke, imaju običaj da okače ne bi li ubedili javnost da im je posao ekscentričan i inspirativan, a ne ubistveno dosadan i zatuptjujući, što očigledno i jeste. Ne, ovo je bilo nešto sasvim drugo.

To frenetično, zamorno, ali kreativno ludilo, značilo je da Džulijet neće imati nijedan minut vremena za sebe, čak ni da prelista primerak časopisa *Metro*, koji je našla u podzemnoj železnici, a kamoli da nešto prezalogaji ili telefonira Trudi. Zatrpna registrima i fasciklama zastrašujuće debljine, ceo dan je posvetila pripremi ugovora za *maksi*. Krajnji rok za prvi sastanak s klijentima bio je petak, ali Gabin prošlonedeljni monolog stavio joj je nedvosmisleno do znanja kakva je budućnost čeka ukoliko ne izdejtstvuje taj posao.

Ukratko, mora da ga dobije.

Zagledana u monitor, pokušavala je da se koncentriše na izveštaj pod naslovom *Rast proizvodnje sportskih automobila u Velikoj Britaniji*, koji je primila nešto ranije. Nimalo zanimljiv tekst od 300 gusto kucanih strana. Imala je osećaj kao da čita telefonski imenik, sporadično osve-žen dijagramima i statističkim tabelama. Prigušivala je zevanje dok su joj slova igrala pred očima. Nije pomagao ni metež koji je dopirao iz Gabine kancelarije.

Podigla je pogled. Kroz stakleni zid videla je svoju direktorku kako nervozno šetka, gestikulira rukama i urla u mobilni.

„Ne, Monika, ne možeš na časove salse. Čuvaćeš Fina i Džipsi.“ Još jedna svađa s poljskom dadiljom njene dece. „Kako to misliš, ja sam njihova majka? Zašto onda tebe plaćam?“ Sledećeg trenutka mobilni je poleteo prema zidu, vrata su se divljački otvorila i Gabi je kao furija proletela kroz kancelariju, dok joj je mantil lepršao za njom. „Kućni problemi“, zauralala je pre nego što je stala i vratila se istim putem na-zad. „Ako Monika još jednom pozove, kazaću Anet da je prebaci tebi.“

Super.

„Kaži joj da posle posla imam zakazanu jogu, moram da otpušim čakre, i da kući stižem u sedam. Stavi joj do znanja da od nje očekujem da moja deca dotad budu nahranjena, okupana i u krevetu.“ Gabi je ne-tremice piljila u Džulijet. „Jesi li sve zapisala?“

Oklevala je. Šta je ona? Menadžer agencije ili Gabina sekretarica? Iznervirano je zgrabila beležnicu i počela da škraba. „Još nešto?”

Njen sarkazam prošao je nezapaženo.

„U stvari, ima još jedna stvar.” Gabin tiranski nastup naglo je pre-rastao u prijatefjski, te se naslonila na ivicu Džulijetnog radnog stola. Umiljato je podigla tamne naočare i namestila brižan izraz lica. „Da li si ostala u kontaktu s gospodinom Sajksom?”

Džulijet je pokušala da zabašuri zbuđenost rasprijetanjem svog već urednog stola. „Naravno da ne.”

„Sjajno.” Njena direktorka je nakrivila glavu u stranu i prezrivo se nasmejala. „Možda sam cinična, ali slutim da pokušava da otkrije kakvu smo strategiju smislili za *maksi*, pa zavodi naše ključne igrače.” Stavila je savršeno manikirani kažiprst na usne i nagla se prema njoj. „Ali sigurna sam da niko neće pisnuti, zar ne?”

Pretpostavljam da sam taj 'niko' ja, odmah je sinulo Džulijet. „Ni reč”, odgovori ona s veštačkim osmehom. „Deni i Set još mozgaju.” Njihov kreativni tim već danima je radno vreme provodio tražeći inspiraciju, odnosno skidajući muziku s interneta i odlazeći u pabove.

Gabi je namontirala sladak osmeh i potapšala je po ruci kao da tapše psa. „Sigurno nije potrebno da ti govorim koliko je kontakt s rivalskom agencijom protiv poslovne etike. Ali, ko još želi da ide na onaj ogavni veliki točak?”

Sita ovako usiljenog pokušaja zbližavanja, Džulijet ustade i poče da šalje već pripremljene faksove. Sve joj se smučilo. Možda Gabi zvuči zlobno, ali šta ako govori istinu? Je li joj Sajks prišao samo iz koristi? Zar je bila toliko naivna da je poverovala kako se iskreno zainteresovao za nju? Da li joj se udvarao zato što mu se svidela ili...? Bože, kakva je ona glupača.

„Moram da palim.” Gabi se hladno uspravi i prekide Džulfjetine pa-ranoične misli. Dosta je bilo zbližavanja za jedan dan. Baci pogled na monitor Džulijetnog računara. „Ah, da. Mogu li da očekujem taj izve-štaj sutra na svom stolu?”

Pitanje je bilo čisto retoričko. Džulijet se trudila da ne razmišlja o broju strana koje tek treba da pročita. Čitava poglavlja o razvijanju br-zine, potrošnji goriva, prednjoj vuči protiv zadnje. Uh, pred njom je bila duga, radna noć.

„Volela bih da imam snage sama to da iščitam“, dodade Gabi, zakop-čavajući mantil. „Ali nemam. Još uvek se privikavam na vremensku ra-zliku. Nikako da se naspavam.“

To će biti presedan za nekoga ko je putovao u Švajcarsku, zaključí Džulijet, nasloni se na svoj radni sto i pogledom isprati direktorku, koja je promarširala pored kreativnog odeljenja i nastavila ka recepciji.

Devedeset šest, devedeset sedam, devedeset osam, devedeset devet... Kad je izbrojala do sto, isključila je računar. Neka oprostí Gabi, ali imala je i ona čakre koje mora da otpuši. Džulijet naučće bundu. Ponedeljak je uvek smoran dan. Jedva je čekala da se vrati kući. Večeras Vil ide na mali fudbal, a ona ima celo večće samo za sebe. Zaboravićće na bal, Gabi, Sajksa i posao. Pustićće svoj omifjeni cede, koji Vil ne podnosi, večćeraćće nešćto ukusno i leškarićće u penušavoj, mirisnoj kupki dok joj koža ne pobeli. Pravo blaženstvo.

Okaćčila je tašnu o rame i bezglasnim 'ćao' javila se Niši, koja je telefo-nom pričala s drugaricom u Nju Delhiju. Važna lekcija koju je Niša nau-ćčila radećći za medunarodnu reklamnu agenciju bila je da mnogo novca moćće da ušćtedi na međunarodnim telefonskim razgovorima. Prestavši da melje na maternjem jeziku, pokrila je slušalicu i pitala „Kuda ććeš?“

Bila je radoznala. Šćta god da je Džulijet mislila, ona nije progutala priću o jutrošnjem telefonskom pozivu. „Kući.“

Niša podiće obrve. Tu tehniku naućčila je od majke, koja ju je koristila svaki put kad je žćelela da sakrije istinu od sinova tinejdžera.

„Okej, lažćem. Idem negde gde je beskrajno uzbudljivo.“ Nastavila je ka vratima, potpirujućći Nišinu radoznalost.

„Znala sam“, trijumfalno ćće Niša. Znala je da se nešćto dešćava, ali još uvek nije ukaćčila šćta. Imala je dvadeset jednu godinu, bila slobodna ko ptica na grani i vikendima se provodila po klubovima, ali je mušćkarci sa seksi, dubokim glasom i šćik akcentom još uvek nisu zvali na posao. Zašćto Džulijet? Ona većć ima deććka, sluša *Kings of Leon* i *napunilaje tri-deset*. „Priććaj grfe?“

„Tamo gde je fantastiććna hrana, najbolje vino...“

„UA/vz?“

„U Tesko",* doviknu Džulijet preko ramena, već na vratima. Prošla je pored recepcije, gde se Anet sa sve Klempom propinjala preko pulta da čuje nešto sa zadnjeg prozora, i izašla na ulicu.

Napolju je bilo jezivo hladno i već je pao mrak. U Londonu nikad nje bio mrkli mrak. Za razliku od ruralnih predela, koji odišu tišinom, spo-kojem i uspavljujućom tamom, ovo je gradska tama. Prepuna je zvukova, aktivnosti i svetlosti iz kafića, prodavnica, restorana i automobila što vijugaju uskim ulicama Sohoa. Obmotavši oko vrata šal koji joj je Vajo-let isplela, Džulijet uvuče bradu u meki, ružičasti moher, i ubrza korak.

* Tesco (eng.) - lanac supermarketa. (Prim. prev.)

cpoglaolje 17

Tesko je očigledno bio najbolje mesto za provod ponedeljkom uveče. Vrveo je od kupaca, koji su se zbijali uz rafove s namirnicama, pa su im se žičane korpe stalno sudarale. Odmeravali su se nad voćem i povrćem i neobavezno ćaskali u dugim redovima pred kasama. Uprkos jarkom osvetljenju, lakše je smuvati se u *Tesku* nego u noćnom klubu.

Videvši kolika je gužva unutra, Džulijet je još na ulazu razmišljala da odustane od kupovine. Predugo se zadržala u *Klerinim modnim doda-cima* razgledajući šnalice, prstenje za nožne prste, privremene tetovaže i svetlucave narukvice. Prošlo je sedam sati i želja za

kuvanjem je spla-snula. Na trenutak je oklevala, a zatim odlučila da ipak uđe. Nije želela da se zadovolji ostacirna iz kuhinjskog kredenca.

Zgrabila je korpu i vedro krenula prema odefjku s organskom hra-nom. Ako je za utehu, večeras će kuvati samo za sebe. Vil posle treninga obično svrati u pab na piće i večeru. Vratit će se kasno kući, setila se s olakšanjem. Subotnju svađu još nisu izgledili. Ona je želela da razgo-vara o problemu; on da ga ćušne pod tepih. Sad su bili u fazi neprijatno hladnih odnosa; nisu spominjali ono što se dogodilo i nisu se izvinili jedno drugom. Netrpeljivost je rasla.

Imala je dobre namere, ali organski odeijak bio je pravo razočaranje. Tužno je gledala uvelo povrće i neugledne kesice smrznutih pljeskavica od soje. Zašto zdrave stvari uvek izgledaju neprivaćno? Okrenula se na peti i besćiljno kružila oko rafova s hranom, čekajući neko nadahnuće.

Pica? Previše nezdravo. Krompir salata? Previše zdravo. Biftek? Pasta? Kari?

Proućavala je sadržaj zamrzivaća u nizu, stalaža s konzervama, in-dijski, kineski i tajlandski odeljak. Ponekad ima previše toga u ponudi. Poigrala se idejom da se s knjigom recepata upusti u kulinarsku avan-turu, ali brzo je odustala. Nije ona bila baš tolika domaćica. Držaće se onog što zna, svoje omiljene večere - rižota s pečurkama i šparglama.

Ispunjena novim entuzijazmom, počela je da trpa neophodne sastojke u korpu. Pirinać, supa od povrća, pakovanje sušenih, sećanih vr-ganja. Pažljivo je birala povrće: ćetiri velike, mesnate portobelo pečurke, svežanj špargli, šaka vlašća i kesica crvenog bosiljka. Najvaćniji sastojak ćuvala je za kraj. *Parmezan*. Pravi, aromatićni sir u komadu, a ne bezuku-sni beli prah, koji se prodaje u boćicama da ljudi njime posipaju špagete.

Na odeljenju sa sirevima pronašla je upravo ono što joj treba - ogro-mni krug žutog kaćkavalja s tvrdom, voskiranom korom. Uzela je poveće parće, oduprevši se nagonu da odlomi komadić i pomiriše. Konaćno krenu prema kasi, veselo Tjuljuškajući svoju korpu.

Posle pet minuta ćekanja na kraju dugaćkog reda, poče da se pre-mišlja. Da li joj je večeras do kuvanja? Previše mućenja za jednu osobu. Neće biti nikog da proba kašićicom iz tiganja, da s njom

podeli flašu vina, da kasnije otrči do dragstora i kupi nešto slatko. Zamišljeno je gledala u korpu. Možda će biti bolje da sve ovo vrati i uzme neko gotovo jelo, koje se podgreva u mikrotalasnoj. Biće joj lakše.

Ma, najlakše će biti da jede negde napolju.

Kroz glavu joj prolete Sajksova poruka na govornoj pošti: *Pa, ako si večeras slobodna, voleo bih da te izvedem na večeru u znak izvinjenja...* Iako je obećala sebi da neće razmišljati o tome, da će zaboraviti sve o njemu, to je bilo prosto nemoguće. Dok je stajala nasred *Teska*, nesvesna nestrpljivih kupaca koji su je gurali, shvatila je da se njena odlučnost topi. Možda Gabi nije bila u pravu. Možda mu se ipak sviđela. Okej, nije izgledala kao Penelope Kruz, ali bila je privlačna na svoj način; pomalo pegava, ali dovoljno vitka i s pramenovima u kosi.

Odmerila se u ogledalu frižidera. Vidi ženu bledog lica, suve kože, zamršene kose, čfji pramenovi vapi za osvežavanjem. London u febru-aru nije baš idealan za isticanje prirodne lepote.

Skrenuvši pogled, popustila je uzde volje i počela da sanjari o Sajksu. Pitala se gde bi je izveo na večeru. Možda u neki popularan restoran u gradu, koji služi azijsku hranu po vrtoglavim cenama, ili u užurbanu tratoriju s kariranim stolnjacima i korpicama sveže pečenog hleba. U mislima je prebivala šta bi obukla, o čemu bi pričala, šta bi naručila. Zna da ne bi smela da o tome misli, ali jače je od nje. Sajks je privlačan, intrigantan, poželjan muškarac. Utom joj točkovi nečijih kolica predoše preko noge, vraćajući je u stvarnost.

Možda je prenelgila što je izbrisala njegov broj. Večeras nema nika-kve planove, osim da se uvali na kauč s tanjirom rižota i da kasnije, ko morska krava, zapluta u punoj kadi. Možda je trebalo da prihvati nje-gov poziv na večeru. Bilo bi to bezazleno veče, provedeno s prijateljem.

Samo što oni nisu prijatelji, zar ne? Profesionalno govoreći, Gabi je u pravu - njih dvoje su rivali. S privatne strane, jedva da se poznaju. *Ali možemo bolje da se upoznamo*, razmišljala je podležući sopstvenoj naivnosti. Brzo je odbacila ovu misao. Koga ona to zavarava? S njim je nemoguće biti samo dobar prijatelj.

Dok se tako dvoumila da li da prizna poraz i na putu do kuće kupi neko gotovo jelo, čula je rezak zvuk svog mobilnog. S ekrana je

sevalo *privatni broj*. Ko bi to mogao da bude? Nije niko od prijatelja, jer svi su već zavedeni u imeniku njenog telefona. A onda joj sinu: možda je Sajks. Možda mu je Niša jutros izdiktirala i njen privatni broj. Uхватила je sebe kako se još nada. *Očajnički*.

„Halo?“

„Mislim da sam trudna.“

Bila je to Trudi. Džulijet se toliko razočarala da je samu sebe iznena-dila, ali vešto je to sakrila.

„Zato što si se ugojila pola kilograma?“ Pod normalnim okolnostima. ovakva reakcija bila bi čudna, čak bi se moglo reći i da je bezosećajna, ali stvar je u tome što Trudi nije bila baš sasvim svoja kad je zdravlje u pitanju. Bila je neviđeni hipohondar. Samo ovog meseca posumnjala je da ima tumor na mozgu, trombozu vena i maligni mladež na stomaku, za koji je lekar utvrdio da je urasla dlaka.

„Džuls, ozbiljna sam.“

„Kao onomad kad si se vratila iz Indije i mislila da imaš besnilo?“ Korpa s namirnicama postajala je teška. Spustila ju je na pod.

„U redu, shvatila sam da se besnilo ne dobija kad jedeš živu ribu, ali kako sam mogla da znam? Nije pisalo u turističkom vodiču“, branila se Trudi. „Nego, ovog puta sam u pravu.“

„Kako znaš?“

„Već dva dana povraćam.“

„Zar ne misliš da je to zato što si se u subotu uveče napila i naduvala, a onda preždrala mini-pica?“ Preplanuli mladić u uskoj, crnoj majici, koji je čekao u susjednom redu, baš pored Džulijet, zainteresovano okrenu glavu.

„Ovo nije mamurluk. Ovo je drugačije. Zaista sam trudna. Jednostavno znam.“

Nije bilo svrhe svađati se s Trudi. Kad ona sebe ubedi u neku dija-gnozu, tu više nema rasprave. Okrenuvši leđa momku u crnoj majici, koji je neskriveno prisluškiavao, Džulijet poče da šapuće. „Ali, kako?“

„Kako kako? Bezgrešnim začecem?“ obrecnu se ova. „Pa, seksala sam se. Tako se najčešće zatrudni, zar ne?“

„Zar niste koristili kondom?“ Džulijet krišom pogleda u mladića, koji je sada pokušavao da obuzda radoznalost.

S druge strane vladao je muk. „Znam, znam, bila sam nevaljala“, priznala je Trudi. „Samo nemoj da mi držiš lekcije, molim te.“

„Neću“, umiri je Džulijet. „Čuj, sigurna sam da nisi trudna.“

Droga, kondomi, trudnoća. Ovo je bolje od meksičke serije. Mladić pored nje nije mogao da veruje svojim probušenim ušima.

„Zašto? Misliš da su mi jajašca neupotrebljiva?“ uvredila se Trudi.

Džulijet uzdahnu. „Jajašca su ti zdrava, ali mislila sam da ne želiš da zatrudniš. *Zar ne?*“ Najednom se zabrinu. Požuda može ozbiljno da ošteti žensku psihu.

„Naravno da ne želim.“ Trudi je sada već cvilela u slušalicu. „Ali, znam da jesam. Fergus je Irac, a oni imaju po trinaestoro dece. Seti se sestara Kors.“

„Ili sestara Nolan.“

Džulijet je u pozadini s druge strane čula muziku i kako neko doziva Trudi. „Gde si to?“

„U *BBC-u*, na snimanju. Mobilni mi je crko, pa sam pozajmila ovaj od nekog selebritija.“

„Kog selebritija?“ Uprkos svemu, Džulijet je bila radoznala.

„Neke ribe sa severnjačkim akcentom i dupetom većim od Džej Lo“, nehajno izbrblja Trudi.

Džulijet se nasmeja. Njena drugarica je uvek bila otrovna kad je nervozna.

„Njen agent je rekao da nosi veličinu šest, tako sad imamo četiri reda odeće koja joj doseže do kolena... Jaoj, sačekaj sekund...“

Pokrivši rukom slušalicu, Trudi je govorila svom asistentu da pričvrsti haljinu lepljivom trakom - „niko neće znati, ionako je sve išarano sprejom“ - pre nego što je nastavila. „Izvini, Džuls, moram da palim. Kod kuće sam za pola sata. *Tada ću da očajavam.*“

Džulijet pogleda u svoju korpu. Bila Trudi hipohondar ili ne, veče s njom bolje je od kuvanja rižota za jednu osobu. „Hoćeš da dođem?“

Trudi nije krila oduševljenje. „Jao, Džuls, ti si pravi anđeo. Hoćeš li?“

„Evo krećem.“ Samo što je htela da prekine vezu, začu kako je Trudi doziva.

„Čekaj! Možeš li usput da mi nešto kupiš?“

Džulijet je bila sumnjičava. Zašto je imala osećaj da nema drugog izbora? „Kaži šta.“ „Test za trudnoću.“ „*Testza trudnoću?*“ „Tačnije - dva...“ „Ali...“

„Vidimo se uskoro.“ Trudi prekide vezu pre nego što je Džulijet sti-gla da odreaguje.

Momka koji je prisluški-vao zamolila je da joj pričuva korpu. „Nema problema“, reče on uz saučesničko namigivanje, od kog joj se prevrnu utroba. „Mislim da se testovi za trudnoću nalaze u rafu broj šest“, zna-lački dodade on. Ona ode ka dotičnom rafu, uze dva testa, smeštena odmah pored kondoma, skoro kao opomena, i vratila se u red. Prolazeći pored vinskog odeljka, zgrabila je flašu nečeg belog i alkoholnog, ali stade da se predomišlja. Šta ako je Trudi stvarno trudna? Vratila je flašu belog vina i uzela dve: sok i džin. Za svaki slučaj.

Lakša za sedamdeset funti i natovarena teškim kesama, izašla je *Teska* na užurbanu ulicu Vest Enda. Stegla je jače drške svog tovara i uronila u reku prolaznika, kad je čula automobilsku sirenu. Ignorisa-la je taj zvuk. Opet je neko trubio. Džulijet se okrete.

„Moraćemo da prestanemo ovako da se viđamo“, doviknu muški glas.

Direktno prekoputa nje, parkiran na duploj žutoj traci, stoji srebrni *aston martin*. Ne gaseći motor, Sajks se nagnuo kroz prozor, oslonivši se bradom na ruku.

Krajnje nepripremljenu za ovaj susret, potopi je talas uzbuđenja i nervoze - nije bila baš u najbotjem izdanju...

„Otkud ti ovde?“ O, katastrofe li od rečenice.

„Tvoja asistentkinja mi je rekla gde si. Mislio sam da ćeš mi pro-maći...“ Objašnjavao je kroz poluosmeh: „Nisi mi uzvratila poziv.“

„Pa si odlučio da me pratiš?“ poentirala je i momentalno zažalila zbog svoje osornosti. Ali to je samo maska: zapravo je bila presrećna što ga ponovo vidi.

„Sigurno ti ne treba prevoz?“ brižno je pitao. „To mi izgleda prilično teško.“

„Neka, hvala. Mogu sama.“ Uspravivši se, ignorisala je bol u prstima, gde se plastika usecala u meso, i krenula ka metrou. Flaše su zveckale udarajući joj o noge, dok joj je u glavi vladao haos.

Pogleda uperenog ispred sebe, zurila je u fleke od žvaka po pločniku i osluškivala zvuk svojih štiklica po betonu. Misli su joj bile uskovitlane, poput jesenjeg lišća na vetru.

Pretpostavljala je da je Sajks već otperjao, ali nje. Vozio je duž ivič-njaka, paralelno s njom. Čula je kako njegov motor tiho prede. Osećala ga blizu sebe. Njegov pogled je pekao.

Posle nekoliko pokušaja da ga ignoriše, naglo je stala i okrenula se prema njemu. „Ostavi me na miru. Nisam htela da te zovem i neću da me pratiš, okej?”

Ništa od toga nije mislila. Nijednu reč. Zadovoljila bi se i da je ovako prati svaki dan. Ali ne može to sebi da priušti. Ima dečka. Moraće ovo da prekine pre nego što učini nešto zbog čega će zažaliti.

„Hej, izvini. U pravu si. Ponašam se kao idiot.” Ubacio je u brzinu.

Dođavola, sada će stvarno otperjati. Uspaničila se. Poslušaće je. Ne-staće, i više ga nikad neće videti. U glavi joj je zvonilo na uzbunu. Razum se borio, ali je izgubio. Nije mogla da ga pusti. *Jednostavno, nije mogla.* Po cenu užasnih posledica.

„Čekajf

Naglo je zakočio.

Duboko je udahnula noćni vazduh. Svoj poslednji udah vernosti.

„Pretpostavljam da ideš prema Hampstedu, zar ne?” Pogledi im se sretoše. I tako počinje. *Oni počinju.* Osmehnulo se. „Baš čudno što to kažeš.”

cpoglaoije 13

Zvižduk označi kraj meča.

Ima boga.

Na pola treninga Vil je s olakšanjem odustao od bezuspešnih pokušaja da uspostavi kontrolu nad fudbalskom utakmicom. Usporio je dok mu je srce nemilosrdno tuklo u grudima, i oslonio se o klecave noge, boreći se za dah. Znoj mu je kapao sa zajapurenog lica na drveni pod. Bio je iscrpljen. Baldisao.

Rezultat na poluvremenu bio je 3-0, iako je poslednjih pola sata po-mahnitalo jurcao po hali *Sportskog centra Ročester.* Dahćući

poput psa na vrelom suncu, s gorućim bolom u plućima i srcem koje kao da će sva-kog časa pući, očajnički je pokušavao da postigne gol; ali vrhovi njegovih *najk* patika nisu uspjeli ni da taknu crno-belu kožnu loptu, a kamoli da je šutnu. Suparnički tim uvežbano je trčkarao po terenu, ostavljajući ga da kaska za njima poput umornog dekice.

Duboko je udahnuo zagušljivi vazduh. Bilo je krajnje vreme da se vrati u teretanu. Celodnevno lopatanje u dvorištu gospođe Parker-Ha-milton u Barnsu daleko je od kondicione vežbe. Moraće da skine ne-koliko kila i povрати kondiciju. Izgubiti utakmicu s rezultatom 7-0 je popriličan blam. Užasan blam.

Osetio je kako ga neko pljesnu po leđima. To je Rolf, njegov najbolji prijatelj, poslovni partner i fudbalski saigrač. „Matori, sjajno si igrao“, reče mu smešeći se iza naočara s okvirom od kornjačinog oklopa. „Ali daću ti jedan savet. Trebalo je da ostvariš kontakt i s loptom, a ne samo sa parketom.“

Vil se uspravio i pokazao mu srednji prst. „Nisam video da si ti za-bio gol.“

„Čuvam energiju za pab.“ Dobroćudno se cerekao i izvadio iz džepa *kit ket*. „Uzmi, napravi pauzu.“ Ponudio je Vila.

Ovaj napravi grimasu. „Bože, kako možeš da jedeš čokoladu u ova-kvom trenutku?“

„Kakvom trenutku? Izgubili smo. To je samo igra. Uostalom, moram da podignem šećer u krvi“, pravdao se Rolf, najednom ozbiljan. „Hi-poglikemičar sam.“ Odgrize veliko parče čokoladice. „Sigurno nećeš?“

„Ne, hvala. Pazim na liniju.“

„Ma nije valjda?“ zacereka se Rolf kroz zalogaj.

„Ha, ha, vrlo smešno“, uzvratio je Vil, ubadajući drugara prstom u mlohavi stomak pod znojavom majicom. Iako je bio visok metar i se-damdeset pet i težak 95 kilograma, njegova žena Amber zvala ga je iz milošte 'krofnice'.

„Alo!“ Mljackajući, Rolf završi svoj *kit ket* u dva zalogaja i baci omot u korpu da se što pre reši dokaza. „Ne vredaj moj pivski stomak.“

Vil je ušao u svlačionicu, punu vonja od znoja i smeha. Komentarišući trening, članovi suprotnog tabora veselo su skidali opremu, sevajući dla-kavim zadnjicama i penisima svih dužina i oblika. Kit, sudija i berzanski broker, Fil i Endi, obojica vezni red i bankari, Džeremi i Fil, odbrana i vlasnici picerije, Feliks, sudija i građevinski preduzimač. Svi isto godište kao on. Svi uspešniji i bogatiji od njega. I svi bolje igraju fudbal.

Gledajući kako nabusito zauzimaju tuševe, trudio se da ostane smiren. Osećao se kao klinac koji je izgubio u dečjoj igri. Bacio je pogled ka Rolfu, koji je pogureno sedeo na jednoj od drvenih klupa i pažljivo ljuštio čarape sa sparušenih stopala, kao da ne zna šta će zateći ispod njih. Rolf je bio neupotrebljiv, iako to i nije neka uteha, razmišljao je Vil dok je ovaj zagledao ogroman plik na svom dlakavom nožnom palcu. Tip je obnevideo kao slepi miš, ima dve leve noge i mali fudbal mu je samo izgovor za odlazak u pab posle. Postizanje golova nije ga zanimalo ni približno koliko ispijanje krigli piva.

„Pa, kako je gospoja?“ zapita

Rolf. „Dobro je“, odgovori on.

„Kako se provela na onoj poslovnoj zabavi u subotu?“

„Dobro...“ Izuvao je patike bez odvezivanja pertli. Koga on to zava-rava? Spavao je kao top kad se Džulijet vratila s bala. Sledećeg jutra iz-begavao je svaku priču na tu temu. Osećao se dovoľjno loše i bez njenih jadikovki kako se celo veče dosađivala. Pogleda u Rolfu, koji je sada bio usredsređen na prijavštinu u pupku.

„U stvari, ne znam. Nisam je ni pitao“, priznade.

„Zašto?“

„Ma, znaš... još uvek se duri što nisam išao s njom.“ Suvo se nasmeja, skidajući majicu preko glave i upetljavajući kosu u dugmiće. Kada se ko-načno oslobodi majice, Vil se uspravi. Telo mu je bilo još bleđe pod neon-kama. „Uostalom, ni ja se nisam bajno proveo kopajući s tobom do ponoći.“

„Hej, nisam ja kriv što si mu ti preporučio da iskopa jezerce“, uzvra-tio Rolf skidajući znojave bokserice. Budući da su bile dva broja manje, ostavile su mu tragove oko stomaka.

„Nfje jezerce nego japanska laguna“, ispravi ga Vil.

„Prokleta septička jama, eto šta je. Umalo da poplavi celu ulicu. Morao sam da te zovem. Šta sam drugo mogao? Da začepim rupicu prstom?“

„Samo ako je plavušina“, doviknu Feliks izazivajući opšti smeh u svla-čionici. Upravo je izašao ispod tuša, razmećući se svojim mišićavim telom.

I Rolf se smeja. Vil zakoluta očima. Dobro se slagao s ovim mom-cima, iako mu se ponekad činilo da su obični prostaci.

„Preterao si“, optuživački reče. Osećao se kao pas s koskom u zubima. Nfje želeo da je ispusti, ni po koju cenu.

„Moguće“, priznade Rolf slegnuvši ramenima, svestan da je pomalo melodramatičan. „ Ali, ja radim s biljkama, a ne s fontanama. A kad voda počne da kulja na sve strane, uspaničim se. Čovek nas plaća sedamnaest hiljada za japanski vrt, a ne za Nijagarine vodopade.“

„On je moron.“ Posle kašnjenja na sastanak u Kensington, Vil je još dugo žalio što su prihvatili posao.

„Kasnimo s otplatom kredita, Vile. A on je bogati moron.“ Rolf izvi obrve, gledajući ga u oči. Nakeziše se jedan drugom, a potom prasnuše u smeh. Primirje.

Vilu je bilo krivo što ne može da kontroliše mrzovolju. Nije fer da se istresa na Rolfu samo zato što je sam loš fudbaler i loš dečko svojoj devojci.

Zgrabivši peškire, Vil i Rolf odoše pod tuševe. Bukvalno su bili sami u svlačionici. Većina članova kluba već se istuširala, obukla i zaputila u pab. Sve su to bili uspešni poslovni ljudi koji nose odela, koriste *blekberije* i nikad ne kasne. Mali fudbal bio im je redak hobi, jedva udenut u silne obaveze. Vreme su provodili diskutujući o cenama nekretnina i meče-vima Čelsija uz flašu crnog vina. Nisu ga trošili uludo na tračarenje pod tušem oronulog sportskog centra. Kao Vil i Rolf.

„Pa, s kim je Džuls otišla na tu zabavu?“, pitao je Rolf. Skinuo je na-očare, pustio vodu i posegnuo za sapunom.

„Ni s kim.“ Vil se izmače kad se na njega sruči mlaz hladne vode i frenetično pojača vruću.

Rolf zviznu kroz zube. „Nije ti to mnogo pametno, ortak.“

„Šta to?“

„Što si je pustio samu, onako skockanu i seksi...“

Vil se nasmeja. „Smaraš, čoveče. Na kraju je sve ispalo dobro.“

„Baš zato. Dobro znaš šta se radi na tim poslovnim zabavama. Neo-graničeno flertovanje uz piće i meze, vaćarenje po hodnicima...“

„Ti to iz iskustva, a? Nikad nisi radio u firmi, baštovančino.“

„Ja sam hortikulturolog“, uvređeno odgovori Rolf.

„To je isto“, odgovori Vil zatvarajući oči i uživajući u toplom mlazu vode, koji mu je milovao napete mišiće. Unapred se radovao pivu. „Uo-stalom, zabava nije bila u firmi, nego u *Vili Samervil*.“

„Ah, to je tako fensi.“ Rolf našamponira glavu, žustro je trljajući kao da ima gustu grivu, a ne proređeno paperje, koje mu raste iz ružičastog temena. „Kladim se da je alkohol tekao potocima.“

„Samo na to misliš, je li?“

„I na velike sise“, priznade Rolf kroz smeh.

Odmahujući glavom, Vil zatvori vodu i poče da se briše. „Kako te Amber uopšte trpi?“

„I sam se to pitam. Verovatno zbog moje pameti ili dobro plaćenog posla ili luksuzne jahte.“ „Ono je običan čamac.“

„Brodic, tačnije“, smeškao se Rolf brišući peškirom svoj veliki, dlakavi stomak. U poređenju s njim, Vilov stomačić izgleda skoro manekenski. „Ili možda zbog mog fantastičnog tela, a?“

„To sigurno.“

„Bogami, pomučio sam se da doteram ovu liniju. Nisam ja uvek izgle-dao ovako dobro, znaš?“ reče dižući mesnatu, istetoviranu ruku. Rolf je bio jedini muškarac s celulitom. „Pipni ove bicepse.“

Vil se naceri.

„Naravno, ovu kilažu održavam samo zbog Amber.“

„Kako to uspevaš?“

„Poznato je da se trudnice pomalo stide svog zaobljenog tela, ali Amber i ja ćemo moći da upoređujemo stomake. Uzgajam ga za njeno dobro.“

„*Molim?* Amber je *trudna?*“ Vil je bio šokiran i oduševljen. Nije bila tajna da Rolf i njegova žena pokušavaju da dobiju bebu. Otkad mu je kumovao na paganskom venčanju u Kornvolu pre pet godina

čekao je da čuje da je kumče na putu. „Pa, to je divna vest. Zašto mi ranije nisi rekao?"

„Zato što još uvek... nije trudna", dodade Rolf optimistično. „Ali daj nam još koji mesec. Doktor kaže da je otkrio u čemu je problem."

„Postoji problem?" Vil je prvi put čuo za to, ali nije bio iznenađen. Njih dvojica su bili ko braća, međutim, nikad jedan drugom nisu priznali koliko zapravo vole svoje devojke niti su pričali o emotivnom odnosu s njima. Diskutovali su o tome kako se Mančester junajted kotira na ta-beli, raspravljali o poslu i jedan drugog začikavali posle par krigli piva.

„Problem je moja sperma", priznade Rolf zvučeći prilično ravnodušno. „Ne brini, nisam jalov. Moji spermici plivaju, samo ne dovoljno brzo. Treba nekako da ih pokrenem, a to znači da smanjim piće, cigare i masnu hranu."

„Znači, večeras nećeš u pab?" Vil je bio *istinski* zapanjen.

„Nisam to rekao. Spermici su žedni."

„Jel' idete vas dvojica ili ne?" doviknu Kit, sudija, promolivši glavu kroz vrata svlačionice.

„Krenite vi, naći ćemo se tamo. U kom pabu? Uobičajeno?"

„Jok. Mislili smo da večeras probamo nešto novo. Feliks predlaže *Vernogpsa* na Hampstedu." „Okej, vidimo se tamo."

Vrata se zatvoriše. Vil je zakopčao farmerke i ubacio opremu u ranac. „Kako je Amber? Odavno je nisam video."

Navlačeći zelenu teksas jaknu s plišanom kragom, kupljenu u *Bene-tonu* još pre deset godina, Rolf se nazezi. „Super, kao i uvek. Večeras je otišla na tae-bo. Uči kako da me kik-boksom dovede u red."

Vil se zasmejao. Rolf i Amber su najsrećniji par koji je poznavao. Uprkos tome što ona nije mogla da zatrudni. Zavideo im je na dugotrajnoj vezi.

„Vidiš, mogli smo večeras svi da se vidimo. Da odemo u onaj grčki restoran." Rolf je zabalavio pri samoj pomisli na feta sir, somun i pržene lignje. I pored toga što je smazao čokoladicu, umirao je od gladi. Ali, kad on pa nije bio gladan? To je čovek koji je jednog Božića pojeo sloro celu pečenu ćurku sa sve prilozima, i posle skoknuo da kupi prženu ribu i krompiriće jer je bio „gladnjikav". „Šta Džuls radi večeras?"

Vil je osetio grižu savesti. Nije je ni pitao. U stvari, ceo dan se nisu čuli. Na trenutak je razmišljao da je pozove na mobilni, ali brzo je odu-stao od te ideje. Sačekaće da se vrati kući, a onda će pokušati da se iskupi za sve. Naravno, nije to spomenuo Rolfu. Umesto toga, otvorio je vrata svlačionice i samouvereno mu namignuo.

„Sedi kod kuće. Čezne za mnom.“ *cpoglaolje 19*

Lep je. Prelep. Zasigurno lepši nego što je joj se učinilo kad ga je prvi put videla, ako je to uopšte moguće. Džulijet je krišom posmatrala Sajksa. Teško za verovati, ali tako je.

Prihvatila je da je poveze do Hampsteda, i sada je sedela na suvo-začkom sedištu, trudeći se da gleda ispred sebe dok su se probfjali kroz večernji špic. Ali to je bilo prosto nemoguće. Za razliku od *tardisa*, sport-ski automobil je prilično skućen, a sedenje blizu Sajksa unosilo joj je ner-vozu. Deli ih samo nekoliko centimetara, kožne presvlake na sedištima i njene kese s namirnicama.

Nije mogla da odoli iskušenju i posmatrala ga je krajičkom oka. Ka-kvu košulju nosi? Koje cipele? Marku sata? Kako vozi? Koju radio-sta-nicu sluša? Upijala je svaki detalj, ubeđena da on to ne primećuje.

Naravno da je primećivao.

„Tvoja prijateljica je prilično vešta sa sifonom“, našalio se pogledavši je iskosa. Paralimala se. Bila je uhvaćena na delu i poželela je uskoči u jednu od kesa kod svojih nogu. Međutim, okrenula je glavu i pogleda kroz prozor ne bi li sakrila da je pocrvenela. Želela je da se oseća smireno i koketno, a bila je nervozna i trapava. Bože, kakav blam.

„Imao si sreće što je unutra bila soda.“

Sajks se nasmeja. „Ma nemoj. Znaš li da me rebra još bole?“

„A tek ego?“ podbode ga ona i opet ga pogleda. Bilo je to jače od nje.

Usporio je kroz gust saobraćaj. „Stekla si potpuno pogrešan utisak o meni“, mirno je rekao odmahujući glavom.

„Ma, je li?“, uzvratila je. Kakav utisak je mislio da je stekla o njemu? Ni sama više nije bila sigurna. Zapravo, još je pokušavala da dokuči.

„Kompleksaš kojem je auto produžetak penisa.“ Ponovio je njene reči s bala i zagledao se u semafor, čekajući zeleno svetlo.

Džulijet se skupila. Je li zaista to rekla?

„Verovala ili ne, pokušao sam te noći da te nađem. Vozio sam po Vest Endu u potrazi za tobom, ali već si bila otišla.“

Tražio me? Srce joj je poskočilo od sreće, ali nije to pokazala niti je išta rekla - za svaki slučaj, da se ne oda.

„Jesam, časna reč“, nastavio je, misleći da ona ćuti zato što mu ne veruje. „Osećao sam se grozno.“ Svetlo na semaforu se promenilo, pa su nastavili.

„Ne groznije od mene, veruj mi.“ Prisećala se Dana zaljubljenih. Teško je poverovati da je prošlo samo nekoliko dana. Toliko toga se promenilo.

Pogrešno shvativši njene reči, Sajks klimnu glavom. „Znam, video sam te. Bila si mokra do gole kože, sigurno si se smrzla.“

„Do koske“, uzvratila je s podsmehom. Nije mogla da odoli da ga malo ne bocne. Uostalom, zaslužio je. Bila je prinuđena da se metroom vrati kući, dok je on sedeo u svojim toplim, suvim kolima.

„Molim te, dozvoli mi da platim bar hemijsko čišćenje“, ponudio se. Odjednom je zazvučao neshvatljivo zvanično. Odlepio je oči s kolovoza i pogledao je s tužnim smeškom. „Tako ću se osećati malo bolje.“

Bila je zapanjena. Delovao je istinski brižno. „Ne вреди, bunda je uništena.“ Dodirnula je rukav bunde. Ranije ju je to užasno pogađalo, ali sada kao da je više ne dotiče.

Primitila je da je gleda. Nabrao je preplanulo čelo i skenirao je ta-mnim očima. Bio je toliko zgodan, da se nervozno zakikotala. „Ne brini, ne ljutim se.“ Posmatrala je kako mu se lice opušta i kako se ispravh'aju sitne bore u uglovima njegovih očiju. Ali neće ga pustiti tek tako. „Iako sam tada poželeva da te ubijem.“

„A sada?“, začikavao ju je.

Sada su jurišali praznom ulicom dok su pored njih promicale rad-njice, restorani i supermarketi, sevajući svojim neonskim reklamama. Dok je motor grmeo i s radfja svirao neki džez,

svakodnevni život izgledao je milion milja daleko. Gledala ga je, ali on je bio koncentrisan na preticanje kamiona.

I sada želim da te poljubim, razmišljala je, ali ni reč nije izustila. Nije dopustila sebi ni da se zadrži na toj misli. Umesto toga se nasmeja. „Sada smo kvit.“

„Zar ova krtija ne može brže?“

Zavaljen u iscepano plastično sedište Vilovog *land rovera*, Rolf je mr-zovoljno gledao kako londonski saobraćaj promiče pored njih i žvakao kikiriki iz automata sportskog centra. „Skapah od žeđi.“

„Prekini više.“ Nagazivši gas do kraja, Vil se pogurio nad volanom kao da će kola tako postati aerodinamičnija i brža. Uzalud. Stara olu-pina jedva se vukla dok je motor bolno zavijao. Pokušavao je da se ne nervira, ali to je bilo nemoguće. Godinama je jurcao ulicama Londona u svom sportskom kabrioletu, polazeći uvek prvi na semaforu, terajući ga po autoputu i do 200 kilometara na sat, a sada je prinuđen da vozi sporom trakom, zajedno s autobusima i početnicima.

„Već vidim naslovnu stranu sutrašnjeg *Ivningstandarda*. Hortikulturolog umro od dehidracije. Vozač *land rovera* optužen za zločin.“

Vil ga pogleda. „Namerno to radiš, jelda? Da nisi tolika mrcina, išli bismo duplo brže.“

Navikao na kritike zbog svoje gojaznosti, Rolf ga je ignorisao. Uba-cio je u usta šaku kikirikija i počeo da pritiska dugmiće radioaparata. „Radi li ovaj krš?“

„Ako ne budeš pažljiviji, pešačić ćeš do paba“, obrecnu se Vil i nervozno skrenuo u još sporiju traku. Kakvo poniženje. Ne može da pretekne ni biciklistu. „Uostalom, ne razumem što uopšte kukaš. Ti voziš prokleti skuter.“

„Vozim *pjađo*, a ne skuter“, branio se Rolf. Obojica su morala da pro-daju kola kako bi skupili novac za zajednički posao. A on se težio se da će ispuniti dugogodišnji san - kupiti *dukati* motor i postati 'drumski jahač'. Bio je to ideal za ovog tridesetjednogodišnjaka: da se obuče u kožu, da oseti moćnu mašinu među nogama i vetar u kosi, dok je još ima. Naža-lost, nikad nije prošao test za vožnju motora, pa je sada ponosni vlasnik skutera, sa sve fluorescentnom

kacigom i štitnicima za ruke i noge. „Bar je brži od ove krtije. Dosad bih već stigao.“

„Cuti i daj mi cigaru.“

Rolf poslušno izvadi paklicu cigareta i dodade mu jednu.

„Posao mora da nam krene ako mislimo nešto da zaradimo. U pravu si. Ne mogu više da vozim ovu šklopociju. Ubiće me“, priznao je Vil, tražeći po džepovima upaljač. Naposletku ga nađe u kaseti i zapali cigaretu. „To je već bolje“, reče uvlačeći dim i oduševljeno lupkajući prstom po staklu. „Vidi ono.“ Tiho zazvižda. „Kakva lepotica.“

„Gde? Neka riba? Ne vidim je.“ S novim poletom, Rolf se uspravio i priljubio lice uz prozor, zaklonivši rukama oči, ne bi li bolje video.

„Ne loži se, pričam o kolima. Tamo.“ Vil pokaza na kolonu u susednoj traci, koja je čekala zeleno svetlo. „Srebrni *aston martin DB6* 1972, kabriolet. *Veličanstven* je.“

„Previše napadan“, kritički je odgovorio Rolf, ne skrivajući razočara-nje. Bacivši praznu kesicu od kikirikija, izvadio je cigaretu.

„Šta ti znaš? Nije napadan, to je klasik. U fazonu Džejmisa Bonda.“ Pogledao je Rolfa, koji je sklopio oči i pravio kolutove od dima. „Pogle-daj samo karoseriju. Jesi li ikada video nešto lepše?“

„Oženjen sam Amber, ne bi verovao šta se krije pod njenom karoseri-jom.“ Ne otvarajući oči, Rolf se ponosno zakikota. Na trenutak je oživeo prizor iz njihove spavaće sobe. Često je to činio.

Vil prevrnu očima. „Ne razumeš se u automobilizam, ortak. Veruj mi, ono je lepotica.“ Čežnjivo je gledao kako se svetlo na semaforu menja i srebrni *aston martin* ubrzava duž Hampsted lejna.

„Hmm“, neuverljivo je mrmljao Rolf. „Samo znam da bismo tom le-poticom mnogo brže stigli do paba.“

„Evo, stižemo uskoro.“ Krenuše uzbrdo.

„Nadam se. Ovaj prozor ne može da se zatvori, smrzo-h se.“

Vil ga nije ni slušao, zagledan u zadnja svetla srebrnog *aston mar-tina*, koja nestaju u daljini. Zamišljao je sebe za volanom. Grmljavina motora, osećaj brzine i moći pod prstima. Praši autoputem, dok Džulijet sedi pored njega. Najednom ga obuze tuga pri sećanju na njihove prve izlaske. Bila je uvek nasmejana, nije ga ispuštala iz ruku. Pitao se kada se to promenilo. Rolf ga trgnu iz tu-robnih misli.

„Radi li to grejanje?“

„Jok, brate.“ Vil poraženo odmahnu glavom. Ovo je priča njegovog života. „Izgleda da više ništa ne radi.“

„Nisam se predstavio. Ja sam Sajks.“

„Znam.“

Ovo ga je očigledno zabavljalo. „Šta još znaš?“

„Da si došao iz Italije.“ Opuštenija, Džulijet se zavalila u kožno se-dište, dok su šibali uz Hampsted Hil. Pustila je kese: sve vreme ih je gr-čevito stezala kao da su pojas za spasavanje, ali sada je konačno shvatila da ne želi da bude spasena.

„Vesti brzo putuju. Šta još znaš?“

„Da si jedan od najboljih kreativaca rivalske agencije i da radiš na projektu *maksi*.“ Uхватила se za ivicu sedišta kad su kola naglo skrenula. „I da prebrzo voziš.“

Pogledao ju je, ali nije usporio. „Ne znam jesam li jedan od najbo-ljih kreativaca, ali da, živeo sam u Veroni godinu dana, radio za ortačku firmu, jeo pastu i sunčao se.“ Smeškao se. „Sada sam opet u Londonu, mada nisam siguran koliko ću ostati. Ako dobijem taj ugovor, mogao bih da ostanem godinu dana, a možda samo nekoliko sedmica...“ Usredsre-đen na saobraćaj pred sobom, nije video njenu reakciju. „Ako ti budeš imala nekog udela u tome.“

Osetila je razočaranje. Nije želela da se Sajks vrati u Italiju. Sad joj je bilo jasno šta je Gabi mislila pod sukobom interesa. „Moja šefica misli da si nepozvan došao na bal samo da bi otkrio strategiju naše firme.“

Nastade pauza. Osećala je kako joj srce tuče u ritmu motora. Kao da je čutao čitavu večnost. O, *ne, Gabije bila u pravu*. Nije poricao op-tužbu. Odjednom se osetila glupo. Dakie, uopšte ga nije interesovala. Sve je samo zavera. Zanimalo ga je ono što bi mogao da izvuče iz nje.

„Palo mi je na pamet...“

Slutila je da sledi 'ali'. *Zapravo, iščekivala je to 'ali'*.

„Ali nje bilo tako.“

Njena nesigurnost je iščezla.

„Bio sam s nekim prijateljima na večeri nedaleko odatle. Malo smo popili. Naravno, znao sam za vaš bal. Mislio sam da će biti zabavno da kupimo jeftine plastične maske i ušetamo. Nisam

planirao da pravim pometnju." Odvojio je oči s druma da bi je pogledao. „Da, to je bio plan." Samouverenost je izbijala iz njegovih reči.

Uzrujana ozbiljnošću koju je poprimio njihov razgovor, Džulijet je pokušala da se našali. „ Ah, da, videla sam te s onim tipom i dve plavuše." Odmah se pokajala zbog ovih reči. Nije želela da prizna da je celo veče buljila u njega. Ali sada je kasno.

„Znači, posmatrala si me?"

Porumenela je. *Kako biti kul* Džulijet Moris nikad neće postati bestseler.

Smeškao se, ali ne podrugljivo. Delovao je zadovoljno. Pa čak i srećno. „Onda nisi jedina, jer sam ja sasvim sigurno posmatrao tebe."

Nemoguće je bilo ignorisati njegove reči. Očigledno joj je pružao priliku da se otvori, da prizna svoja osećanja. Samo, nju je nešto sprečavalo da bude iskrena. Taj osećaj imala je još od trenutka kad ga je prvi put videla, na Dan zaljubljenih.

Dok su joj misli šizele, svojski se trudila da deluje normalno. Ali, kako? Je li normalno jurcati kroz London u skupim sportskim kolima i flertovati s muškarcem koji je tako seksepilan i mirišljav? Normalno je sedeti na zelenom trosedu pored Vila, koji se trudi da ne mljacka dok jede čokoladne bombone u pauzama svađe oko daljinskog upravljača.

Zbog sećanja na Vila, opet je ugrize savest. Šta joj treba ovo sa Sajak-som? Snuždeno je gledala u svoj alibi - kese s namirnicama. Nije flerto-vala, samo se vozila njegovim kolima, a to je savršeno bezazleno.

Ili nije?

Nažalost, rižoto joj nije dovoljno dobar izgovor. Ušla je u njegova kola zato što je opasan, uzbudljiv, zato što u njoj nešto zaškri svaki put kad ga pogleda ili razmene nekoliko reči. Osećala se kao mačka na usijanom limenom krovu, i taj osećaj bio je fantastičan. Oživljavao ju je, ali je i plašio. *Osećala se seksi i poželjno*. Onako kako se s Vilom dugo, dugo nije osećala.

Ili ikada? Više se ni ne seća, a i da jeste, bilo je to mnogo davno. Imala je dvadeset sedam godina, a sad ima trideset. Odrasla je, prome-nila se. Više nije bila devojkica bezoblične braon kose s

malom platom asistentkinje. Sad je bila žena s pramenovima i karijerom.

I sve što je zanimalo jeste ovaj trenutak. Sadašnji. Vožnja sa Sajksom. Čekanje da se nešto dogodi. Nije glupa, zna da ovo nekud vodi, a sva-kakb ne u Hampsted.

Nego u neverstvo.

„Kaži gde hoćeš da stanem.“ Džulijet ga pogleda.

Pokazivao je na ulicu pred njima. „Gde ti živi ta drugarica?“

„Oh...“ Osećala se pomalo glupo. „Stani tu.“

Zakočio je ispred stare višespratnice, obrasle bršljanom, ali nije uga-sio motor. Za trenutak oboje su ćutali.

„Pa, hvala na vožnji.“ Nasmešila se razbijajući tišinu. Počela je da sku-plja svoje kese, napipavajući kvaku na vratima kako bi što pre pobjegla.

„Tesi li za jedno piće?“ pitao je pokazujući na ulicu. „Eno ga tamo pab. Zove se *Veran pas*.“ Zavodnički se smeškao. „Ili možda kafu? Da ne pomisliš da hoću da te napijem i iskoristim“, šalio se.

Ali nešto joj je govorilo da se ne šali. „Mislim da to nije dobra ideja“, čula je sebe kako govori.

Tužno se nasmešio. „A ja sam mislio da je jedna od boljih.“

Žestoka borba vodila se u njoj. Nije mogla ovo sebi da dozvoli. Ona je bila Džulijet Moris, fina, odana, *verna* devojka. Morala je da bude iskrena. Morala je da mu kaže za Vila.

„Čuj, trebalo bi nešto da znaš...“ Na ivici ispovesti, pridigla je kese na grudi, zaboravljajući da je jedna pukla. Baš u tom trenutku kesa se još više rascepila i namirnice poispadaše na sedište i pod njegovog auta. *Sranje!* Užasnuto je gledala kako se portobelo pečurke kotrljaju ispod kočnice, flaša džina treska o menjač, pakovanje pirinča puca i izleće kiša belih zrnaca, kao usred mediteranske svadbe.

Ali sve to pade u drugi plan kad svetloplavi testovi za trudnoću po-put raketa iskočiše iz kese i poleteše ka njemu. Budući bivši ragbista, s lakoćom ih je pohvatao.

U kolima nastade muk.

Upitno je gledao u paketiće, pa pročitao sitan tekst na deklaraciji. „Ah, tako znači“, klimnu glavom s razumevanjem.

„Ne, nije tako.“ Čula je svoj histeričan glas. Ovo nije trebalo da se dogodi. Nije to želela. Istrgnuvši mu testove iz ruke, brzo ih je strpala u džepove, kao da će ih tako odagnati iz njegove svesti. „Nisam ja trudna.“

„Hej, ne tiče me se. Ne moraš da mi objašnjavaš.“

Osetila je kako ga gubi.

„Testovi su za moju drugaricu. U stvari, ni ona nije trudna, bar ja tako mislim. Samo jehipohondar...“ Pogled joj pade na flašu džina. „Piće je za svaki slučaj.“ Ubacila je džin u drugu kesu i pokušala da sakrije šampa-njac. Ali kasno. Već ga je spazio. „Bezalkoholan je, za moju komšinicu. Penzionerku.“ Mislila je na Vajolet. Starica od osamdeset i nešto ne bi smela da pije pravi šampanjac.

Gledajući je tako sludenu, licem mu se razli osmeh. Borice mu se nabraše oko krupnih, braon očiju, iskričavih i toplih. „Sigurno nećeš na piće? Izgledaš kao da ti je potrebno.“

Više nije paničila. Uzvratila mu je osmehom. Najednom je sagledala komičnu stranu situacije. Koliko urnebesno je tek njemu sve izgledalo, posle svog onog flerta i seksualnog naboja. Poče da se kikoće. Plima potisnutih emocija pokulja kroz neobuzdani smeh. Napetost je spla-snula i ona se bez razmišljanja naže ka njemu i izvuče mu nekoliko zrna pirinča iz tamnih kovrdža. Ovaj gest je bio tako prirodan i neusiljen. Štaviše, nije ni primetila njegovu ruku na svom licu kada im se glave skoro dodirnuše.

Sve dok nisu počeli da se ljube.

„Jesi li sada srećan?“ Zaustavivši kola ispred *Vernogpsa*, Vil ugasi motor.

„Pivo, pod hitno želim pivo“, zapomagao je Rolf otvarajući vrata i izla-zeći napolje. Bilo je hladnije nego u kolima. Trfjao je ruke i krenuo prema pabu. Kad je stigao do vrata, osvrnuo se i shvatio da ga Vil ne prati.

„Vile?“ Video je da stoji oslonjen na banderu, lica okrenutog na drugu stranu. „Hajde, čoveče!“

Nije odgovarao. Ni pomerio se nije.

„Vile? Šta ti je?“

Vil je opet spazio srebrni *aston martin*, parkiran prekoputa, ali s upa-ljenim motorom. Dok mu se divio, bivao je sve znatiželjniji. Zar tu ne živi Trudi? Možda su ono ona i njen frajer? Onaj irski motorista, što ga Džufs Spominje? Zaintrigiran, izoštrio je pogled. Razaznao je samo si-luete para koji se ljubio na prednjem sedištu.

Napregnuo se, fokusirajući se na njihova lica. Kada bi se ona pomerila samo malo ulevo... okrenula glavu... samo malo... još... još... Ne, sigurno nije bila Trudi. Kosa joj je bila duža i šatirana, kao kod Džulijet.

Smeškao se u sebi. Ko god da su, očigledno uživaju.

„Ako ne požuriš, smrzuće mi se jaja.“

Konačno svestan Rolfovog cviljenja, Vil se okrenu prema njemu.

„Moja sperma noćas neće nikud otplivati“, gundao je Rolf.

Vrteći glavom, Vil krenu prema pabu. Kad stiže do Rolfa, pljesnu ga po ramenu. „Daj im još par nedelja i oboriće olimpijski rekord“, smeškao se. Zaboravivši srebrni *aston martin* i njegove zaljubljene putnike, ušao je u pivsku toplinu *Vernogpsa*.

^Poglaolje 20

„Šta si sad smislila?“

Džulijet se ukopala u mestu i digla pogled. „Ko? /<?“

Poput izbacivača, Trudi je stajala na svom pragu, raširenih nogu i skrštenih ruku na grudima. Na sebi je imala crveno-crni kimono i zlatom opšivene marokanske papuče s uvijenim vrhovima. Kosu je uvezala starim gaćicama, izbledelim od pranja. Delovala je prilično iznervirano.

„Ma... ništa. Što pitaš?“ *Bedak!* Nfje ih valjda videla kroz prozor?

„Zato što ti treba čitava večnost da dođeš“, gundala je Trudi.

„Imaš sreće što mi još uvek nije pukao vodenjak.“

Talas olakšanja. Nije provaljena. Niko ne zna da se poljubila sa Sajk-som, čak ni njena najbofja drugarica. Mrmljajući izvinjenje i pozdrav, ušla je svinjac od Trudinog stana i spustila torbe na već pretrpan stočić. Bar se nadala da je to stočić. Nije bila sasvim

sigurna šta se krije ispod gomile časopisa, iseckanih materijala, aluminijumske ambalaže od taj-landske hrane i plastičnih šolja za kafu, koje su neobično podsećale na divovske pečurke.

„Koliko ti treba?“

„Koliko znam, trudnoća traje devet meseci.“ „Svaki sekund je večnost kad si trudna.“

„Daj, što dižeš toliku frku?“ obrecnu se Džulfjet i momentalno zažali zbog toga.

Iako naprasita, Trudi se naglo smekšala. „Izvini... sludena sam. Jedan od onih dana. Ignoriši me.“

U znak predaje, Džulijet iz džepa izvadi test za trudnoću i daje ga svojoj drugarici. „Još uvek ne znaš jesi li ili nisi.“

„Znaću za šezdeset sekundi“, reče Trudi grabeci joj test iz ruke. Sle-dećeg trenutka već je preskakala hrpe odbačene odeće i cipela, hrleći ka kupatilu.

Ostavši sama, Džulijet se nasloni na dovratak. Vrtelo joj se u glavi. Imala je osećaj kao da je upravo izronila iz dubokog ambisa.

Šta sam učinila? Zaboga, šta mi je ovo trebalo? Želela je da vrisne. Adrenalin joj je šikljao kroz vene dok je pokušavala da se smiri, brišući graške znoja sa čela. Iako je u Trudinom stanu bilo sveže, zbog griže sa-vesti oblivao ju je hladan znoj.

Još nije mogla da veruje. Šta se ovo dogadalo s njom? *Poljubila je drugog muškarca - muškarca koji nije Vil* - i to ne ovlaš. Krljala se s njim poput napaljene tinejdžerke, ječeći, uzdišući i uvijajući se od stra-sti. Strašno! Pred očima joj ožive malopredašnja scena u kolima - njih dvoje isprepletanih jezika i udova. Činilo se da poljubac traje večno, mada verovatno nije bio duži od nekoliko sekundi. A onda se odmakla, zadihana i zamućenog pogleda, i promrmljala: „Ne mogu. Imam dečka. Živim s njim.“

Nije znala kakvu reakciju da očekuje od Sajksa, ali neku je očekivala. Međutim, on je samo ćutao. „Ne deluješ iznenađeno.“

Naslonivši se na sedište, ugrizao se za donju usnu, zagledan nekud u daljinu. „Zato što nisam. Bio bih iznenađen da si sama.“ „Zašto?“

Okrenuo je glavu da je pogleda. „Očekuješ komplimente?“

„Ne, samo...“ pocrvenela je kao bulka.

„Pa, trebalo bi. Znaš li da si apsolutno fantastična?“

Pocrvenela je još više. Šta je mogla da odgovori na ovo? Nije bila na-vikla na ovako direktne komplimente, naročito ne od zgodnog frajera kao što je Sajks. Morala je da postoji neka kvaka. Čekala je epilog.

Nije ga bilo.

„Dakle, zašto si ovde?“

„Bio mi je potreban prevoz“, slagala je.

„Mogu li opet da te vidim?“

„Rekla sam ti, živim s dečkom.“ Žurno je istrigla prste iz njegovog stiska i počela da otvara vrata. Iskočila je napolje, skoro se zateturavši na kaldrmi.

„To nije dovoljno dobar razlog.“

„Zašto?“

Zurio je u nju. Njegov pogled je bio dovoljno dobar razlog. „Onda u petak. Nećeš me izneveriti, zar ne?“ Zbunjeno ga je pogledala.

„*Londonsko oko*. Ti i ja.“ Pijana sećanja počela su da naviru. „To je u dobrotvorne svrhe.“

„Nije pošteno...“ pobunila se, iako je sve u njoj treperilo od uzbuđenja. Ako joj je bio potreban izgovor da ga ponovo vidi, upravo ga je dobila.

„Neće biti tako loše. Ko zna, možda ćeš i uživati.“

Toga se i plašim, pomislila je, skupljajući svoje namirnice.

„Ne mogu.“

„Zar te mama nije učila da u životu ne postoji 'ne mogu'?“ izazivao je.

Ostala je pribrana. „Već sam ti rekla, ne podnosim visinu.“

„Znam savršen lek za to.“ Jednostavno, nije prihvatao odbijanje.

„Da li to uključuje ušmrkavanje slane vode ili pijenje s druge strane čaše?“ pokušala je da se našali, ali ju je glas izdao.

„To je za štucanje“, nacerio se. „Otkriću ti ako pristaneš da se vidimo.“

Nije morao da je nagovara. Skupivši sve namirnice u kese, konačno se izvukla iz njegovih kola i zatvorila vrata.

Izvadio je iz novčanika svoju vizitku i pružio joj. „Javi se... ako se predomisliš.“

Dodirnuvši ivicu vizitke prstima, za trenutak je bila u iskušenju da je uzme i ubaci u svoj novčanik, kako bi ponekad mogla krišom da je gleda. Nadljudskim naporom povukla je ruku. „Ne, hvala.“

Ne čekajući više ni časa, udaljila se od kola. Nije želela sebi da pruži priliku da se predomisli. Obasjana bledom uličnom svetiljkom, žurila je prema ulazu u Trudinu zgradu osluškujući ravnomerno lupkanje svojih potpetica po pločniku. Sve vreme bila je svesna brundanja njegovog motdra.

„Džulijet.“

Okrenula se.

Zaustavivši kola uz ivičnjak, gledao ju je sa zagonetnim osmehom. „Trebalo bi da grgoljiš slanu vodu.“

„Jesi videla ovo uputstvo? Liči na roman“, doviknu Trudi iz kupatila, bacajući ispresavijani papir sa sitnim slovima na šarenu prostirku ispred sebe. „Zar ne treba samo da piškim na štapić?“

Džulijet uzdahnu. Šta će se dogoditi za šezdeset sekundi? Činilo joj se da ovo traje čitavu večnost. Pogledala je u Trudi, koja je sedela raskrečena na veće šolji i mahala štapićem kao da diriguje simfoniju *Trud-noća*. Najednom je poželela da joj kaže za Sajksa, ali odmah je odbacila tu ideju. Ipak nije bio najbolji trenutak za ispovest. Trudi je imala dovoljno svojih problema da bi se još bavila i potencijalnim neverstvom svoje drugarice.

„Daj da vidim.“ Uzevši uputstvo, čitala je sitna slova. Test se sastoji iz tri ilustrovana koraka: 1) piškenje, 2) čekanje i 3) gledanje. Mogli su to i kraće da objasne. „Ako se na prozorčetu pojavi plava crta, onda si trudna; ako se ne pojavi, onda nisi.“

„To je sve?“

Džulijet slegnu ramenima. „To je sve. Trudnoća očigledno ubija moždane ćelije, pa su to maksimalno pojednostavili.“ Smejala se Trudinoj kiseljoj faci.

Zavrnuvši rukave kimona, Trudi je piljila u štapić, spremajući se za neminovno. „Ništa, onda čekamo.“ Svojski se trudila da bude hrabra i pribrana. Ali nije joj polazilo za rukom. Njen stomak pretio je da će izbaciti svoj sadržaj po podu kupatila i preznojavala se. Obilato.

„Hoćeš i bubnjeve radi boljeg efekta?" Džulijet se u glasu osećalo da se zabavlja i nije to mogla da sakrije.

„Blagi bože, imaj malo poštovanja. Ovo je trenutak koji će promeniti moj život. Ovo je možda *zbogom*, Čarli."

„Ili *zbogom*, *živote*", ispravi je Džulijet, ne odolevši potrebi da je začikava.

Trudi ju je gledala s neizmernom ozbiljnošću u očima. Bila je zabrinuta jer je celog dana osećala mučninu. U prodavnici odeće ugledala je debelu trudnicu u trenerci. Zatim se saplela o dečja kolica na pločniku, što je bilo propraćeno jezivim plačem bebe, koja je ličila na ptičicu u be-lom gnezdu. Zamislila je košmar porođaja, dojenja, rascvetalih bradavica - i užasnula se. Dante je bio mala maca u odnosu na njenu viziju pakla. Ali Džulijet se i dalje šegačila. „Ne shvataš to valjda previše ozbiljno?"

„Shvatam." Nasadivši se na ivicu viktorijanske kade s nogarama, Džulijet nastavi da mudruje. „Prošlog meseca mislila si da prolaziš kroz ranu menopauzu."

„Imala sam valunge", pravdala se ova.

Imala si grip."

Trudi je pomirljivo ćutala.

„A kako objašnjavaš to što mi kasni?" Optuživački je gledala Džulijet. Iako je bez blama opisivala svoje telesne funkcije do najsitnijih detalja, Trudi nije volela da izgovara reč 'menstruacija'. Što je pravi paradoks. „Koliko ti kasni?"

Trudi se neprijatno promeškoljila. „Par dana", promrmlja kroz stisnute usne. Poče da pretura po gomili različitih šampona za kosu, lakova za nokte, krema za depilaciju i jednokratnih brijača, nabacanih u viseću policu od drveta i perlica. Sve je to bilo bez poklopca, pokriveno prstom prašine, zauzimajući prostor u kom su nekad bile dve bilike u saksijama.

„Par dana?"

Trudi prestade da pretura po polici. „Tačno jedan", ispravi se, prime-tivši Džulijetin izraz lica. „Sutra će biti dva."

Džulijet zastenja. „Ne ide to tako. Sutra ćeš garant dobiti."

„Pitam se hoću li biti srećna. Znam! Napraviću žurku." Strgnuvši ga-ćice koje su izigravale gumicu za kosu, provukla je prstima kroz svoju zamršenu grivu. „Nije da mrzim decu. Bebe su preslatke..."

Džulijet zapanjeno podiže obrve.

„Dok god su tuđe“, završi Trudi, zagledavši se u štapić u svojoj ruci. Sve je ličilo na scenu iz filma *Lovac najelene*, samo što je ona igrala ruski rulet s testom za trudnoću. Ventilator u kupatilu vrteo se poput helikop-tera, halogena svetla na tavanici osvetljavala su je kao svetla pozornice. Živci su joj bili istanjeni i bio je njen red da zavrti burence na *koltu*. „Možeš li da me zamisliš? Ter, uopšte nisam majčinski tip. Ne umem ni jaje'da skuvam, a bebe ne jedu gotovu hranu, zar ne?“ očajnički je zapitkivala. „Morala bih da naučim da kuvam, zar ne? Ili bar da pravim one smešne kašice.“

„Ne, to dolazi tek kasnije.“

Trudi je bila bleđa ko krpa.

„Slušaj, čak i da si trudna, iako sam ja sto posto sigurna da nisi“, žurno dodade Džulijet kad je spazila da se lice njene drugarice oteglo ko na Munkovom *Vrisku*, „ne moraš da prolaziš kroz to.“ Momentalno zažali što je ovo rekla. Neizlečivi hipohondar, Trudi se plašila same po-misli na operaciju. Morbidna statistika koliko je pacijenata umrlo pod anestezijom bila je jedna je od njenih omiljenih tema na žurkama.

„Okej, da vidimo na čemu smo.“ Uzdahnuvši duboko, Trudi se kon-centrisala i stavila štapić između nogu. Tiho poče da mantra svoju ver-ziju patriotske poezije iz Prvog svetskog rata. „Ako ikad zatrudnim, zamisli samo jedno: da će jedan deo mog ormana uvek biti rezervisan za veličinu XL.“

„Hoćeš da pustim neku muziku?“ Džulijet je pokušavala da popravi atmosferu, ali Trudi odmahnu rukom.

Džulijet upali radio. *Suspicious minds* zatrešta sa zvučnika. Nabrala je nos kad Elvis lično zapeva kako je *ulovljen u zamku*. Nije baš prigodna muzička podloga.

Ali Trudi je ionako nije slušala. Ruka joj se tresla dok je dizala štapić koji je upravo ispiškila. Obe su sa strepnjom gledale u njega.

cpoglavlje 2,1

U agoniji su odbrojavale. Pet sekundi. Deset. Trideset. Ceo minut. Ništa se nije dešavalo. Džulijet je klečala na šarenoj prostirci naspram Trudi u kupatilu, a ova je sedela raskrečena na ve-ce šolji; glavama su se skoro dodirivale dok su netremice gledale štapić.

„Koliko je prošlo?”

Džulijet baci pogled na sat. „Minut i deset sekundi...” Zatim pogleda Trudi i razvuče usne u osmeh. „Vidiš da je lažna uzbuna.”

„Da sačekamo još pet minuta?” Trudi je zgrabila Džulijet za jaknu, ne dajući joj da ustane. „Za svaki slučaj.”

Čekale su još pet minuta, zureći u štapić kao u neeksplodiranu bombu.

„Jesi li za piće?” Oslobodivši se Trudinog stiska, Džulijet ode u kuhinjicu.

„Nemam ništa!” doviknu Trudi. Otkad je Fergus otišao, popila je sav alkohol u kući. Uključujući i unučiče, koje je maznula na snimanju i štekovala za crne dane.

„Ne brini, došla sam naoružana”, uzvratila Džulijet preturajući po svo-jim kesama. „Biraj džin, vino ili...” izvadi iz kese liker od jaja i slavodo-bitno diže flaše uvis, „ovo?”

„Blagi bože, već je počelo”, zakuka Trudi zarivši glavu u šake. „Uskoro neću moći da pijem ništa osim sokova. Biću prognana, odbačena, za-boravljena.” Izgledala je kao da će svakog časa briznuti u plač. „Ko zna, možda pređem u celibat.”

Džulijet je bila zatečena ovim izlivom osećanja. Stojeći na vratima kupatila s džinom u jednoj i likerom od jaja u drugoj ruci, bi joj žao što se uopšte našalila. Trudi je oduvek bila čvrsta kao kamen. Stvari je obično nerviraju, zabavljaju ili ljute, terajući je na neurotične monologe, oštre svađe i histeričan smeh. Međutim, sad je više ništa nije doticalo. Ništa joj se nije uvlačilo pod kožu. Ništa je nije brinulo niti je bacalo u histerfju. Na tolikoj suzdržanosti bi joj pozavideli i sami Englezi. Trudi se retko uzrujavala, a i tada to nikome nije priznavala. Izvrtala je sve na šalu; zapravo, skrivala je prava osećanja.

Ali, ne i večeras. Već dvadeset minuta sedela je na ve-ce šolji, bleđa kao kreč. Možda joj je potrebna podrška, nagađala je Džulijet. Okej, Trudi joj se bezbroj puta iskukala bez razloga, ali možda je ovoga puta u pravu. *Možda je stvarno trudna.*

„Treba mi pivo.”

„Nemamo pivo. Ali tu je liker od jaja." Džulijet mahnu flašom.

Trudi je prostrela pogledom. „Onda mi daj džin s ledom."

Džulijet je oklevala. „Ile li to pametno?" Htela je da doda 'u tvom sta-nju', ali na je vreme zauzdala jezik. O, bože, postaje zajedljiva kao Trudi.

Naravno, ova nije bila raspoložena za kritiku. „Sipaj dupli."

Zaista nije trenutak za svađu, zaktjući Džulijet vraćajući se u kuhi-njicu. Između buđavih đevreka i neverovatne količine turšije, otkrila je dve koktel čaše, skrivene iza kese čipsa. Otvorila je frižider u potrazi za ledom. Iza vratašca komore za zamrzavanje zatekla je ogroman glečer. Otvaračem za flaše otkide poveći komad leda, ubaci ga u čašu, zajedno s jednom maslinom, i preli džinom. Pokušavajući da ne misli koliko je to piće opasno za buduće majke, pružila je čašu Trudi. „Sad možeš da ustaneš sa ve-ce šolje."

„I to što kažeš." Trudi se pridiže sa svog trona sporo, kao da su joj noge zaspale, i otpi veliki gutljaj džina.

A onda ga ispljunu po svom kimonu.

Brišući usne, podiže štapić preneraženo gledajući u njega. Lice joj poprimi neprirodno belu boju. Nema greške. Na malom prozorčiću se pojavila crta. Velika, debela, plava crta.

Trudi je bila trudna.

* * *

„Kako si?"

Deset minuta kasnije, sedele su na Trudinom kauču pokrivenom prozračnim sarijem, i jele parmezan, kisele krastavčiče i čips. Žudnja za hranom je počela prilično rano.

„Trudno", tupo odgovori Trudi grickajući krastavčić.

Posle prvobitnog šoka od otkrića da nije badava bila neurotična, Trudi je pala u beznade. Džulijet ju je dovoljno dobro poznavala da bi nasela na njen ispad. Umesto toga, otišla je do frižidera i izvukla flašu *pino grida*. Pošto je sasula dve čaše, primetila je da Trudi šutira svoju omiljenu kolekciju cipela kroz stan, cvileći i psujući između napada du-bokog uzdisanja. A onda se naglo ukipi, sede na ivicu kauča i nastavi da jede. Zapravo, nije ni prestajala.

„Moram da kažem Fergusu."

„Hoćeš li zadržati bebu?", tiho je pitala Džulijet.

„Jesi li luda? Naravno da neću“, siktala je ova bez imalo sentimental-nosti u glasu. Džulijet nije bila iznenadena takvom odlukom, iako je bila izrečena prilično osorno čak i za Trudine pojmove; naime, buduća mama imala je običaj da tu i tamo propusti kroz šake nedužni jastučić na kauču.

„Zvaćeš Fergusa?“

„Već jesam. Pre dva dana. Gad mi ne odgovara na pozive.“ Žvaćući šaku čipsa, Trudi je pokušavala da deluje bezbrižno, ali odavalo ju je brzo podizanje i spuštanje grudnog koša, kao i crveni pečati po koži, pouzdan pokazatelj nervoze.

„Jao, Trudi, tako mi je žao. Nisam imala pojma.“ Džulijet se grozno osećala. Toliko je bila zaokupljena svojim problemima, da nije stigla ni da je pita za Fergusa. Pretpostavljala je da obasipa Trudi seksualnim užicima. Umesto toga, on ju je napumpao i otkaćio.

„Ne brini, biću dobro. Stvarno“, lagala je Trudi. Želela je svoju mamu. Želela je da zagnjuri glavu u raskošno, jevrejsko poprsje svoje majke, i isplače se. Šmrknuvši, otvorila je četvrtu kesu čipsa.

Ali Džulijet ju je predobro poznavala. „Sigurna sam da će ti za par dana biti mnogo bolje, čim dobro razmisliš o svemu.“

„O čemu tu ima da se razmišlja“, reče Trudi i pogleda je sumnjičavo.

Znala je da mora pažljivo da bira reči. Spustila je čašu s vinom i uzela Trudi za ruku. „O abortusu. Zar ne misliš da je ta odluka malo zbrzana?“

Možda ćeš se sutra predomisлити. Još uvek si u šoku. Sačekaj da se stvar slegne.“

„Kako ne kapiraš? U tome i jeste problem. Ne želim da se stvar sle-gne“, brećne se Trudi, povlaćeći ruku sebi. „Hoću da ta... ta...“ gledala je u svoj stomak tražeći pravu reč, „... greška što pre nestane.“ Glas ju je izdao, pa je skočila s kauča i nekoliko puta duboko udahнула, i nastavila. „Neću da budem samohrana majka, Džuls. Jednostavno neću. To mi nikad nije bio plan.“

„Ali, ko kaže da ćeš morati da budeš? Možda ćete ti i Fergus opet biti zajedno...“ Džulijet pokuša da unese dašak optimizma.

Dočekao ju je pakleni oganj. „Šta? Da glumimo malu, srećnu poro-dicu?“, cinično odreza Trudi. „Jesi li ti normalna? Fergus ima

dvadeset šest godina. I sam je beba. Nismo ni hteli da budemo zajedno; sve je bilo zezanje." Najednom svesna ironije svojih reči, umorno je odmah-nula glavom, gledajući svoj odraz u ogledalu. Osećala se staro, užasno staro. „Znam šta misliš. Da sam sebična, hladna kučka. Možda i jesam." Slegnuvši ramenima, s mukom je progutala knedlu i nastavlja da brblja pre nego što je Džulijet stigla da se pobuni. „Ali volim svoj život ovakav kakav je... *dosad bio*. Imam svoj stan. Znam da je mali i neuredan, ali je moj, a tu je i dizajnerski posao, koji je konačno krenuo. Čak mi odgovara što nemam stalnog dečka - što je tebi verovatno nepojmljivo", (Džulijet je osetila grižu savesti), „ali nisam glupa. Imam trideset sedam i znam da mi je ovo možda poslednja šansa da rodim. Ali ni to nije dovoljno dobar razlog. Za tako nešto treba stvarno *želeti* bebu, a ja je ne želim. Bar ne još. Možda kasnije." Brišući grudvicu maskare iz ugla oka, nameštala je kamenu facu. „U paketu s bogatim mužem, dadifjom i ličnim trenerom za skidanje trudničkog sala", dodala je i nasmejala se sopstvenom po-kušaju da se našali. „Jednostavno, neću kroz to da prolazim sama, bez frajera na vidiku, sedeći u kući i brojeći strije." Otvorila je ruž i na usne nanela dva savršena skerletna luka.

Džulijet se smeškala, zadivljena Trudinim pokušajem da u to ubedi i sebe i nju.

„Hajde da izađemo. Treba mi bogat obrok." Navukavši svoj žuti ka-put, Trudi pride vratima i zvecnu ogromnim svežnjem ključeva. Sva skockana, našminkana i nabodena na štikle, ličila je na polomljenu vazu čiji komadi su brzo zalepljeni. Iz daljine je izgledala savršeno, ali izbliza se vidi da je pukla.

„A moj rižoto?", zapita Džulijet skačući s kauča.

„Pirinač?" Trudi je delovala preneraženo. „Poštedi me. Trudna sam, ali ne i očajna."

Trudi se neverovatno brzo oporavljala. Poput nokautiranog boksera, ustala je i vraćala se u ring. Odmah je pribegla svom ciničnom rečniku, koji Džulijet toliko voli, i dok je zaključavala vrata stana veselo je ćaskala

O debelim zadnjicama zvezda s današnjeg snimanja. Silazile su klepećući štiklicama. Smaknuvši zarđalu rezu, koja je visila na šarkama njenog dragocenog života, Trudi je propustila Džulfjet na ulicu, razglabajući o prednostima i manama kineske kuhinje u odnosu na italijansku. Teška odluka. Najradfje bi slistila pečenu patku u slatkom čili sosu, ali ume-sto toga naručile su dve porcije piletine, hleb s namazom od belog luka

1 dve *dijet-kole*, što je, s obzirom na besplatne priloge, bio mnogo bolji izbor, mora da se prizna.

Džulijet se suzdržavala od komentara. Dok je koračala pored Trudi, s povremenim 'da' i 'ne' na pravim mestima, najednom je primetila da se nešto belasa na pločniku pred njom. Mala bela vizitka. Smesta se is-ključila iz Trudinog monologa o gastronomskoj ponudi u londonskim restoranima.

„Cekaj malo.“ Radoznalo se sagnu i, ko robotska ruka što vadi igračke iz staklenih vitrina na vašarima, podiže karticu. Mislila je da ju je izgubila. Tek kad je obujmi prstima, shvati da ipak nije. Okrenu je prema uličnoj lampi i škiljeći pročita slova, umrljana blatom: *Roberto Aleksandar Tačer Sajks. Umetnički direktor. Montagju i Merdok, Pjaca Komaldi, Verona.*

Džulijetino uspavano pamćenje se trgnu. Ovo je Sajksova poslovna vizitka. Sigurno mu je ispala dok mu je vraćala, ili je oduvao vetar kad je odjurio kolima. Kakogod, sad je nađena i u posedu je onog kom je namenjena. Poput svog vlasnika, uporna je. Pijila je u nju.

Shvativši da je drugarica više ne sluša, Trudi prestade da brblja o spi-ralnom pomfritu i pogleda je. „Šta je to?“

„Oh, ništa“, odmrmlja Džulijet žurno ubacujući vizitku u džep. Baciće je kasnije. Zatim se uspravi, otrese prljavštinu s kolena i uhvati Trudi podruku.

„Šta si ono rekla za prelive?“

^Poglavlje 22

Vrteći Sajkovu vizitku u ruci, Džulijet sede za radni sto, udubljena u misli. Bio je petak, četvrti dan od poljupca s njim. *Poljupca sa Sajksom*. U stomaku joj zatrepere pri sećanju na njega. Taj poljubac je bio greška. Prva i poslednja. Neće se ponoviti. Nije mogla da veruje šta je sebi do-pustila. Tako nešto se dešava drugim ljudima, a ne njoj. Kad je izašla iz njegovih kola i rekla zbogom, zaista je to mislila. Neće ga zvati, neće ga videti, i neće se predomisлити.

Međutim, to je bilo onda, a ovo je sada.

Iskušenje je vodilo žestoku borbu s njenom rešenošću. U glavi su joj se svađala dva glasa. *Pozovi ga! Ne mogu. Zašto? Zato što neću da budem preljubnica! Ma daj, dobro znaš da to želiš. Ne, ne želim, nisam takva, vo-lim Vila... Ali? Ali?* Gledala je vizitku, boreći se sa sobom. *Ali, ne mogu da prestanem da mislim na Sajksa*.

Zaječala je i spustila vizitku na tastaturu, pa nervozno protrljala oči. Nije mogla da ga izbaci iz glave. Osećala se kao narkoman u krizi. Že-lela je još. Uprkos žamoru u kancelariji, Trudinoj neplaniranoj trudnoći i Vilovom neočekivanom izvinjenju zbog nedolaska na bal, Sajks joj nije izbijao iz glave. Poput pokvarene ploče koja preskače na jednom te istom mestu, u njenoj glavi odzvanjalo je: *Sajks, Sajks, Sajks*. Dopustila je sebi da duboko uzdahne, ali joj to nije pomoglo da se smiri. Vreme kao da je slabilo njenu odlučnost. Tišina je gušila. Šta li sada radi? Gde je? S kim?

Otvorila je oči i pogledala u veliki prozor prekoputa svog stola. Bližilo se 16 časova i padao je mrak. Oblaci su sedeli na krovovima i ogoljenim krošnjama poput velikih, modrosivih kudelja. Svetlost je nestajala, kao da neko zamračuje sijalicu do potpunog gašenja. Odsutno je posmatrala figure prolaznika na ulici. Večeras bi trebalo da ide s njim u *Londonsko oko*, ali joj se još nije javio, ni telefonom ni imejmom.

Jedan deo nje osećao jeolakšanje. Iako je dobrotvorni prilog od 1.000 funti pozamašan za vožnju u proslavljenom točku, Deni i Set su je ne-milosrdno zavitlavalali zbog toga. Drugi deo nje pustošila je čežnja. I to mnogo veći deo.

Nastavila je da zuri kroz prozor. Kao na Larijevim platnima, slika u njenoj glavi oživela je - prolaznici se tiskaju duž pločnika, uskaču u tak-sfje. Automobili promiču. Možda je Sajks u jednom od njih. Možda je ono on, prolazi kroz park i korača prema njenoj firmi. Napregla je oči. Ili je to samo nepoznati mladić, koji užasno podseća na njega. Optuži-vački je gledala vizitku. Trebalo da je ostavi u blatu.

„Dakle?”

Prenuta, Džulfjet diže glavu i ugleda Gabi, koja se nadvila nad njom. Obučena od glave do pete u *cmu pradu*, njena šefica grozničavo je tr-ljala magnetnu narukvicu na svojoj ruci. „Jesi li spremna? Vreme je za sastanak.” Kad joj Džulijet ne odgovori, Gabi se namršti. Debela vena joj iskoči na čelu. Nestrpljivo spusti ruke na bokove, dodajući: „Ugovor za *maksi*, halo?”

„Ah... da.” Bože, skroz je bila pogubljena. Deni, Set i Magnus proveli su proteklih nekoliko dana ulogoreni u prostorijama kreativnog odelje-nja, živeći na pecivu i energetskim napicima, pokušavajući da osmisle idealnu reklamu. Danas je dan odluke: prvi put se sastaju s potencijal-nim klijentima kako bi im predstavili svoje ideje. Ukoliko im se svide, ući će u drugi krug, a ako ne - Džulfjet pogleda Gabi, koja je nervozno kružila oko njenog stola, mlatarajući rukama ko velika, crna svraka -moraće da potraži nov posao.

Oslonila se o sto i žurno ustala. „Odmah se vraćam.” U hodu je zgu-žvala Sajksovu vizitku i bacila je u korpu za otpatke. Sad je imala važnija posla. Svoju karijeru, na primer.

Četrdeset pet minuta kasnije izgledalo je kao da je više neće imati. A na početku je sve tako obećavalo. Mnogo rukovanja i odobravajućib klima-nja glavom japanskih klijenata u sali za konferencije. Pošto su se bavili marketingom, njihova sala za sastanke je, umesto tradicionalnih polica s knjigama, stolica s pokretnim naslonom, venecijanera na prozorima i uglačanih stolova od mahagonija, imala crvene, tapacirane zidove i pod od providnog pleksiglasa. Geslo agencije 'Sigurno si lud, čim radiš ovde' bilo je ispisano po tavanici, dizajniranoj tako da izgleda kao soba u ludnici. Vrlo trendi.

Japanski klijenti bili su zadivljeni dekorom. Uzdisali su i kezili se kad su posedali u udobne fotelje i prekrstili noge. Hvalili su uvozu fla-širanu vodu i suši, a kritikovali su samo britansku klimu. Čak je i gos-podin Jokoko, predsednik *BMZ-a*, koji ne zna ni reč engleskog i svuda sa sobom vodi prevodioca, zadovoljno odobravao dok je žvakao rolnu s krastavcem i đumbirom.

A onda na scenu stupiše Deni i Set.

Hronično neispavani i stigli pravo iz muškog toaleta, gde su se na-drogirali prvoklasnim kokainom, otpočeli su prezentaciju svoje rekla-mne kampanje. Džulijet je na trenutak imala utisak da gleda epizodu neke naučnofantastične serije. Nije verovala sopstvenim očima i ušima.

Prvih nekoliko minuta gajila je nadu da su to samo živci. Deni i Set su glasno šmrckali, a zenice su im bile tako velike da su ličile na duboke, mračne bezdane. Listali su svoje slajdove, grafikone i crteže i brbljali kao navfjeni; pošto su strpali u usta po kutiju *orbit* žvaka, reči su se probijale kroz žvakanje. Pola sata kasnije, sve nade padoše u vodu. Dok je Deni unezvereno šetkao u starkama, gestikulirajući rukama poput repera, Džulijet je zaključila da je ovo totalni promašaj. Prezentacija se polako pretvarala u samoubilačku misiju - u kojoj Deni agenciju vodi sa so-bom u sunovrat.

Krišom je gledala lica oko sebe. Japanski klijenti više se nisu smeškali, štaviše, lica su im bila bezizražajna i ukočena. Gospodin Jokoko jedini je delovao zainteresovano, ali to je samo zato što se isključio na prvi spo-men Eminema i bacio se na prelistavanje *Herodsovog* kataloga poklona, birajući za svoju porodicu u Osaki posude za sir i kišobrane za golf.

Slušajući kako Deni usporava poput igračke kojoj se gase baterije, Džulijet je znala da tonu. Gabi je već skočila s broda, i sada je na rae-nadžeru bilo da pokuša da spase olupinu. Kao i svoj posao.

„Gospodine Jokoko, kao što vidite došli smo na... ovaj...” Ustavši sa stolice, Džulijet je značajno pogledala Denija. Završivši izlaganje, on je trijumfalno stajao pored projektora, nesvestan da klijenti nisu shvatili suštinu njegove 'urbane' kampanje: „Uzmite jednog repera usred puca-čine i *maksi* kao kola za beg, ubacite pokoju

kompjutersku grafiku uz muzičku podlogu *Bisti bojsa* ili Eminema, i sve to smučkajte!"

Totalni fijasko, zaključni Džulijet, pa se zapita kako je mogao ovako nešto da smisli isti onaj par umova koji je pre samo nekoliko dana bri-ljirao sa svojim idejama. Doduše, tada su bili trezni, puni entuzijazma i *budni*, oslanjali su se na svoju harizmu i talenat. Deni i Set sada su izgle-dali kao dva retarda na ivici onesveščivanja; nesigurno su stajali ispred klijenata, tražeći reči kojima bi izrazili ono što više niko ne želi da shvati.

Povratne reakcije nije bilo. Samo sablasna tišina, kakva obično za-vlada nekoliko sekundi pred veliku, institucionalnu katastrofu.

A onda Gabi učtivo poče da aplaudira.

„Pa, hvala vam što ste došli..." Ne uspevajući da sakrije likovanje u glasu, ona ustade i odlučno zatvori svoju fasciklu, kad je prekide glasno „*Momci, svaka čast!*”

Sve glave se okrenuše prema Magnusu, koji skoči iz fotelje i otpoče spasonosni monolog. „Kao što ste mogli da vidite, svi u agenciji smo vrlo ponosni na naš kreativni tim. Očigledno je da smo još uvek daleko od konačnog rešenja, ali temelji su postavljeni i čvrsto gazimo ka cilju." Grabeći svoj trotinet, pride Deniju i pljesnu ga po leđima tako da se ovaj zatetura u stranu i skloni mu se s puta. „Siguran sam da će vas neke od ovih ideja istinski nadahnuti, ali - naglašavam ovo 'ali' - najbolje samo sačuvali za kraj." Teatralno odra plakat sa stakla i baci ga iza sebe, uzvi-kujući, „A ono što sledi, gospodo, potpuno će vas oduševiti."

Spasilačka misija je počela. Magnusov prodoran glas nagnao je gos-podina Jokoka da odlepi pogled od kataloga s peškirima i preusmeri ga ka plakatu koji je leteo iznad njegove glave. Za trenutak nije reagovao, a onda se uspravio i ushićeno zapljeskao rukama. Ovo je bio takozvani Magnusov efekat.

Sada, kada je kormilo bilo u sigurnim rukama, Džulijet se zabavljala dok je posmatrala kako Magnus energično opisuje potpuno nov rekla-mni koncept.

„Zamislite Italiju, strast, kaldrmu obasjanu jarkim, mediteranskim suncem..."

„Nešto poput *Ulice karanfila*“, ubaci Gabi, besna što joj je Magnus ukrao svu pažnju. Opet je omanula. Japanski klijenti zbudjeno trepću.

„Kao *Posao u Italiji*“, ispravi je Set, šibajući je pogledom. Ovo je bila njihova prvobitna ideja, koju su odbacili zbog nedostatka autentičnosti. Sada se za nju hvataju kao za slamku spasa.

„Ahhhhh“, kolektivno uzdišu japanski klijenti.

„Ne zaboravi da rasturiš prokleta vrata“, citirao je gospodin Jokoko Majkla Kejna iz dotičnog filma.

„*Apsolutno*“, uzviknu Magnus tresnuvši rukama o sto, dovoljno jako da mu budistička brojanica zazveča. „Odmah ste ukačili.“ Ustuknuvši, prstima je formirao krug, dočaravajući objektiv kamere. „Izbliza sni-mamo automobil“, sužava krug, tobože fokusirajući sočivo na objek-tivu, „koji počinje da vijuga kroz italijansku pjacu.“ Magnus zavijuga kroz konferencjsku salu na svom trotinetu. „Paradajz s prevrnute tezge kotrlja se niz ulicu“, zaškripao je ko prevrnuta tezga. Klijenti poska-kaše na noge, Gabi prevrnu očima. Dosadile su joj sve te marketinške budalaštine.

„Automobil vozi niza stepenice...“ Magnus zastade radi utiska. „O, da, gospodine Jokoko, vaš automobil *ima muda*.“

Svi su ćutali osluškujući šapat prevodioca i čekajući reakciju gospodina Jokoka. Ali gospodin Jokoko nije bio uvređen. Na licu mu sija širok osmeh dok živahno klima glavom ponavljajući „automobil ima muda“, podstičući i ostale, sve dok kompletan japanski tim ne poče da izgovara tu mantru.

Poput rok zvezde na bini, Magnus je strpljivo čekao da se njegova publika stiša, pre nego što je nastavio. „Automobil prolazi pored bašte restorana, gostiju, konobara.“ Zastade da skloni pramen kose koji mu je pobegao ispod fesa. „Tu su pice, paste, parmezan, beli luk, mocarela, pa-radajz, tiramisu...“ Magnusova ljubav prema hrani nije bila tajna, dokaz za to je stomak, koji je krio širokom tunikom. „Hej, možemo da ubacimo i par časnih sestara, možda jedan kadar Vatikana. Reklama začinjena religijom pokazaće da je automobil *bogomdan*.“

Nije mogla da se ne nasmeje njegovoj majstorskoj taktici. Sve dok nije uhvatila izraz Gabinog kiselog lica. Šefici se nije sviđalo ono što je čula.

„Vidite, *Ferari* nema monopol na italijanski stil." Zadihan od svoje iscrpne prezentacije, Magnus sede na ivicu stola i unese se gospodinu Jokoku u lice. „A mi možemo da ga iskoristimo. Daćemo *maksiju* strast, seksepil, uzavrelu krv, latinske ljubavnike... Ako treba, angažovaćemo i Penelope Kruz", grmnu on oslonivši se na laktove i zapljusnuvši lice vodom iz flašice.

„Zar ona nje Špankinja?", zacvile Gabi. Srećom, nadglašava je na-prasni izliv japanskog entuzijazma.

„Robert de Niro!" uzvikuju Japanci uglas.

Magnus frenetično klima glavom i pljeska se po butinama. „Da!"

„A1 Pačino."

„Da."

„Sofija Loren."

„*Da!*"

Džulijet je pokušavala da deluje ozbiljno, što nije lako kad Magnus zvuči kao Meg Rajan koja glumi orgazam.

„Majkl Kejn", predloži gospodin Jokoko u zanosu, iako mu nije sve baš najjasnije. „Ne zaboravi da razvališ prokleta vrata."

„Ovaj, da, poradićemo na tome", promrmlja Magnus, brzo menjajući temu. „Dakle, ovo je fantastična strategija jer nama omogućava da spro-vedemo sjajne ideje u delo, a *vama* da lansirate svoj vrhunski proizvod na svetsko tržište."

Sastanak je bio gotov. Gospodin Jokoko je skupljao svoje kataloge i po-čeo da se klanja i rukuje sa svima. Kao i ostatak njegovog tima, koji je Magnusa sada smatrao svojim herojem. Svi su izgledali zadovoljno. Čak i finansijeri, koji su živahno diskutovali o proširenju marketinškog istra-živanja i zakazali ponovni susret za nekoliko dana.

Svi su bili srećni osim Gabi, koja je posle ispada zvanog *Ulica ka-ranfila*, bila prinuđena da se pokunjeno vrati na svoje mesto. Džulijet je pogleda baš kad ova cugnu svoj lek za smirenje iza poklopca aktovke.

„Džulijet?" pozva je Magnus kada se konferencijska sala isprazni. Premeštajući se s jedne klompe na drugu, zadovoljno je vrteo prsten na malom prstu, neodoljivo podsećajući na princa Čarlsa. Pročistivši grlo, zapita: „Je li, kako ti je ona drugarica, Amerikanka?"

Znala je da misli na Trudi. Brzo se oporavila posle saznanja da je trudna i narednih nekoliko dana provela u planiranju abortusa, s odluč-nošću i poletom ljudi koji planiraju svoj godišnji odmor na Karibima. „Ah, dobro je.“ Bogzna zašto, ali svaki put kad razgovara s Mangusom, njen rečnik naprasno osiromaši.

„Super, super.“ Klimao je glavom toliko žustro da mu je Adamova jabučica skakutala gore-dole.

Na trenutak su se ćutke gledali.

„Pa, ako je to sve, odoh nazad na posao“, reče ona.

„Ma, nešto sam mislio...“

„Da?“ Džulijet ga upitno pogleda.

Naglo porumenevši, Magnus izvadi maramicu iz rukava tunike i poče da istresa nos. Pretpostavila je da je izgubio hrabrost, te se iznenadila kad reče: „Sledeće nedelje okupljam neke prfjatelje na seansu joge, pa sam mislio da nam se Trudi pridruži. Pričala mi je da ne može da živi bez aštange.“ Izbrisavši široke nozdrve, toplo se osmehnuo. „Devojka po mom ukusu.“

Tmdi. Ijoga? Nije mogla da veruje rođenim ušima. Trudi je žena koja ispaljuje rafal cinizma pri samom pogledu na mučenike u centru za al-ternativne discipline (koje zove i sektašima), koji tvrde da im je uspravno držanje glave i nekoliko dubokih uzdaha promenilo život, i podsmeva se njihovim prostirkama za jogu i sveže iscedenim sokovima od voća. Svoje prste na nogama dodirivala je samo kad je lakirala nokte.

Al, ne želeći da razbije Magnusove snove, Džulijet mu obeća da će joj preneti njegov poziv. On joj na zadnjoj strani flajera *Lako do preporoda* napisa svoj broj telefona i proveri čak četiri puta da li je tačan. Tek po povratku u svoju kancelarfju primetila je da su se svi okupili oko njenog radnog stola.

Niša, Anet, Stjuart iz informatičkog servisa, Deni i Set, pa čak i kurir motorista sa sve kožnom odećom i kacigom na glavi i voki-tokfjem, koji je emitovao glasne, isprekidane zvuke, svi na okupu i svi, poput ragbista koji samo što nisu krenuli u napad, presamićeni u struku. Svi se naglo uspraviše kad im Džulijet priđe.

„Bogami, Vil te baš voli“, zviznu Niša između dva zalogaja tosta s marmeladom.

„Ui ste se gadno posvađali“, ljubomorno dobaci Anet. Klempa je naj-ednom delovao jaderno u poređenju s velikim paketom, isporučenim tak-sijem i adresiranim njoj, Džulijet Moris.

U pitanju je bila ogromna kockasta kutija, umotana u sjajni, plavi papir i ukrašena velikom crvenom mašnom - ali ne onom jeftinom, tankom imitacijom koja se prodaje na buvljaku, već debelom, luksuznom mašnom, ovičenom zlatnim somotom. Toliko je bila velika da je zauzela ceo njen radni sto.

Bila je zatečena. Baš kao i svi oko nje.

„Hajde, otvaraj. Svi čekamo da vidimo šta je unutra“, nagovarala je Niša, uzbudeno ližući marmeladu sa svojih prstiju.

„Ima i čestitka“, procvrkotala je Anet još pre nego što Džulijet stiže da je ugleda. Očigledno su je već pročitali. Detaljno.

„Da, otvaraj više. Ne drži nas u neizvesnosti“, otegnuo je Deni. Sada, kada se povratio od skoro sigurnog gubitka klijenta, opet se kočoperio. Naslonjen na ormar za registre, pijuckao je kapučino i glumio nezain-teresovanost. A zapravo je goreo od radoznalosti. Ovo je mnogo bolje od neinspirativnih buketa cveća, koji obično stižu na njihovu adresu.

S nestrpljivom publiikom oko sebe, Džulijet se nelagodno osećala. Nije volela da bude u centru pažnje. Vil joj nikada ništa nije poslao. Da-nas joj nije rođendan niti im je godišnjica. Sumnjičavo je odmeravala poklon. Možda je ovo znak izvinjenja za ono večer, bez trikova ili glupi-ranja. Možda je Vil zaista okrenuo novi list.

Shvativši da neće dobiti priliku da u privatnosti otvori poklon, počela je da odvezuje mašnu. Svi priđuše. Stojeći na vrhovima prstiju, Anet se toliko nagnula da je umalo pala sa svojih tankih štiklica. Čak je i Gabi, koja je krenula da se injekcijama botoksa oporavi od užasnog sastanka s Japancima, zastala na vratima da izvidi šta se dešava.

Pocepala je ukrasni papir, trudeći se da deluje hladno, kao da to radi svaki dan. Pod njim je zatekla veliku, ravnu, tamnobraon kutiju. Set zviznu kroz zube, a Niša zaciča od uzbuđenja. Gabi uzdahnu pre nego što stiže da pokrije usta rukom.

Džulijet je pala vilica dok je čitala zlatna štampana slova na poklopcu kutije: *Guči*.

„Coveče, koliko taj tvoj zaraduje?“, pitala je Anet van sebe od besa. Najednom zažele da Klempu pocepa na komadiće čim se vrati

na recep-ciju. I svog dečka će, ukoliko joj uskoro ne bude pazario nešto u *Tifaniju*.

„Premalo“, promrmlja Džulijet, povrativši se od prvobitnog šoka. Kad je skinula poklopac i nekoliko slojeva zaštitnog papira, osetila je pod prstima nešto meko. Krzno? Obema rukama grabi sadržaj kutije i izvadi ga napolje. Bunda boje čokolade odmotala se poput plašta. Nije više ni pokušavala da sakrije divljenje. Ovo je bila najlepša bunda koju je ikad videla. A verovatno je ni Vil nikad nije video.

Što može da znači samo jedno.

Sajks.

Nema poruke, ali nije bila ni potrebna da bi znala od koga je. Ovo je Sajksov način da se iskupi za to što je uništio njenu bundu. Bila je impresionirana.

„Hajde, obuci je“, cičale su Niša i Anet poput Šekspirovog hora.

Zaista ne bi smela. Potreba da bude nezavisna nalaže joj da ovaj po-klon vrati. Preskup je. Sigurno je koštao celo malo bogatstvo. Ali, ku-poholičarka u njoj pruža otpor. *Može bar da je proba*. Zbog ovakve vr-ste odeće uvek se ukopa pred izlozima luksuznih radnji, bar da gleda, jer ledeni prodavač vrlo dobro zna da ona ni u ludilu ne može da plati nečuvano visoku cenu, nego samo želi da obuče bundu i malo paradira naokolo, pretvarajući se da može. Ali, sada ne mora da se pretvara.

Kad je navukla bundu i podigla mekan okovratnik uz obraze, shvatila je da joj stoji kao salivena. Čupavi rukavi ljupko se obmotaše oko njenih šaka, raskošni i meki. Nije da nikad nije probala bundu od nerca, samo je previše puta zamišljala kako bi bilo kada bi je posedovala. Obmotavši je oko sebe, uvukla je ruke u duboke, krznom optočene džepove. I na-pipala nešto. Šta je to? Zaintrigirana, izvadila je zamotuljak od elastič-nog materijala.

Ovo pr prati Setov i Denijev horski uzdah.

„Otkaćeno!“ pištala je vidno ushićena Niša.

Ma štaje ovo...? Iz šake joj je visio povez za oči.

Zureći u njega, Džulijet najednom prasnu u smeh. „Fantastično!“ Po-gleda na sat. Ima još vremena. Sagnuvši se pod svoj radni sto, iz korpe za smeće izvadi vizitku kao slamku spasa, a zatim zgrabila svoj mobilni. „Ovo je lek za vrtoglavicu.“

„Jao, keks mi se skroz raskvasio.“

Na drugom kraju grada, u maloj kaldrmisanoj uličici u srcu Kensin-gtona, Vil i Rolf pravili su pauzu. Sćućureni pod plastičnom ceradom, jer je celo popodne rominjala kiša, pijuckali su mlak čaj i grickali čoko-ladne biskvite, diskutujući o tekućim radovima na njihovom krovnom japanskom vrtu. Vil je na paus-papiru nacrtao projekat vrta s dekorativ-nim jezercetom, mostićem i zvončićima. Bio je to bajkoviti san svakog arhitekta, daleko od bučne mešalice za beton, džakova cementa, šljunka i komada travnjaka, koji leže pred njima.

Medutim, Vil skoro da nije bio svestan gradilišta pod svojim nogama. U stvari, trenutno uopšte nije razmišljao o vrtu, japanskom ili bilo kom drugom. Razmišljao je o Džulijet. Njegovo izvinjenje za nedolazak na bal nije prihvatila kao što je očekivao. Umesto da ga zagrlila i našala se na svoj račun, a zatim se priljubi uz njega na trosedu, samo se hladno osmehnula i rekla: „Ne brini, sve je u redu“, hladnim, bezličnim glasom, kao da joj ništa ne znači. Te noći je ranije otišla u krevet.

Izgleda da sam sve pogrešno skapirao, zaključila sada Vil, pitajući se otkud mu uopšte ideja da će mu tek tako oprostiti. Vrteći glavom, zurio je u popodnevenu kišu. Prošli su dani, a on još pati zbog onog kad ju je u boksericama pratio u spavaću sobu, spreman za akciju, a zatim otkrio da je već u pidžami legla u krevet, okrenula mu leđa i ugasila svetlo, poručujući da je nezainteresovana. Bože, kakav je on idiot. Potpuno pogrešno je protumačio signale. Gde je uopšte video zeleno svetlo kad je jarko sijalo crveno, sa sve znakovima za stop i zabranjen ulaz?

Srknuo je presladak čaj iz plastične čaše. Ispivši šolju organske, poli-tički korektna i nečuveno skupe kafe, koju Džulijet insistira da kupuju, nevoljno je razmotrio Rolfov izbor načina za osveženje veze - muški striptiz - mozgajući o protekle dve nedelje. Bio je uvređen. I zbunjen. Šta se dešavalo? Kako to da njegovo izvinjenje nije imalo nikakvog efekta? Popi još gutljaj čaja. Za sve je kriv glupi Dan zafjubljenih. Od onda se potpuno ohladila. Udubljen u misli, iskapio

je čaj. Došao je trenutak da izvuče glavu iz peska i bude iskren prema sebi, ali potpuno iskren: Džuli-jet je već duže hladna. I ne samo hladna, već i nedokučiva.

„Šta misliš, ima li vlasnik ove gajbe neki keks?“ „Hmm... šta?“

„Keks“, ponovio je Rolf glasnije. „Znaš, neki sa filom ili čokoladom, ili bar *jafu*. Naš je pri kraju.“

Istrgnuvši mu kutiju keksa iz ruke, Vil ga ozbiljno upita: „Da li ti Džuls deluje normalno?“

Povređen ovim gestom, Rolf ga smrknuto odmeri. „Da, naravno.“ Potom doli sebi još čaja. „Džulijet je oduvek bila normalna“, dodade sa keksom. „A sad mi vrati keks. U protivnom ću ući unutra i orobiti ku-hinjske plakare. Danas ništa nisam jeo. Umirem od gladi.“

Vil je ignorisao ovu pretnju. „A pod normalna, mislio sam je li *srećna*?“

Rolf je bio zatečen. Šta sad ovo bi? Nabrao je čelo tako da mu se pročelavi zalisci namreškaše poput gumene kape za plivanje - pouzdan znak zamišljenosti.

„Ne moraš toliko da lupaš glavu“, opomenu ga Vil posle nekoliko minuta tišine.

Naslonivši se na prevrnutu kantu, Rolf izvadi cigarete. Pošto je obećao Amber da će prestati da puši, smanjio je s trideset na dvadeset dnevno i počeo da ih krfje u svojoj motociklističkoj kacigi. „Hoćeš da kažeš da normalan znači isto što i srećan? Jer, u tom slučaju većina ljudi nije normalna.“

„Ne tražim da filozofiramo o tome“, gundao je Vil.

„Samo kažem...“ „Nemoj ništa da kažeš.“

Rolf smrknuto zapali cigaretu. „Ako tražiš kratak odgovor umesto inteligentne diskusije...“ Taman je započeo jedan od svojih monologa, ali brzo se predomislio kad je uhvatio izraz Vilovog lica: „Onda DA. Deluje mi kao da je srećna, iako je odavno nisam video.“ Uvlačio je dim, puneći pluća sa uživanjem. Pljuge u kombinaciji s nikotinskim flasterima, koje mu je Amber kupila, dižu ga kao pristojna doza lake droge. Izdahnuo je dim. Nevoljno.

„Uostalom, čemu sva ova pitanja? Šta se dešava?“

Vil slegnu ramenima. „Ništa." Glas mu je bio previše piskav da bi delovao ubedljivo. Nesvesno je pročistio grlo. Bilo mu je neprijatno da razgovara o svojoj vezi, ali nešto ga je kopkalo. Je li za sve kriv samo Dan zaljubljenih? Ili tu ima još nečeg? Nečeg *dubljeg*⁷. Gledao je Rolfu, koji se uspravio i zauzeo pozu psa koji moli svog gospodara, sa sve isplaže-nim jezikom.

„Znam u čemu je problem." Bocnuvši Vila u rebra, Rolf otvori usta kako bi u njih ubacio ceo keks. „Znaš?"

„Da." Radosno je žvakao keks. „Iskonski problem, odvajkada. *Seks.*" Seretski je namignuo, zadovoljno pučkajući cigaretu. „Verovatno joj smeta što previše navaljuješ."

Sto sam ga ista pitao? Vil se namršti slušajući kako se njegov prijatelj groktavo smeje. Bila je to još jedna Rolfova osobina - prostačko cere-kanje sopstvenim šalama. Naročito kad nisu smešne i niko drugi ih ne razume.

„E, zaboravi." Znao je da se Rolf samo šali, pokušavajući da ga izner-vira. Problem je što je u tome i uspeo, a da toga nije ni bio svestan. Istina je bila da je strast između njega i Džulfjet u poslednje vreme prilično splasnula.

Konačno shvativši da je Vil mrtav ozbiljan, Rolf prestade da se smeje. „Izvini, ortak. Samo sam se šalio." „Znam..."

„Daj, čoveče. Šta se dešava? Je li Džuls možda shvatila da je prevelik zaloga; za tebe?" Verovali ili ne, ovo je bio Rolfov način da nekog oras-položi. Odavno nije video Vila ovako utučenog.

„Tako nekako." Zgrabivši čokoladni keks pre Rolfa, odlomi komadić i ubaci ga u usta. „Još uvek mi nije oprostila što nisam išao na onaj glupi bal pod maskama... i što sam je ispalio za Dan zaljubljenih."

„Zašto joj nisi poslao cveće?"

„Zar to nije malo kič?"

Rolf slegnu ramenima. „Žene vole kič. Crvene ruže, dijamante, glupe ljubavne pesmice..." Zastade da bi srknuo čaj. „Mislim, znaš li ijednu ženu koja ne zna sve reči pesme *Angels? Jošgore*, stalno je traže na radiju. Zaboga, pesma je stara *deset godina.*"

Vil nije delovao ubeđeno. „Ne i Džulijet. Ona misli da je sve to samo gomila patetike. Stalno priča kako je važno da bude samostalna, oz-biljno shvaćena, da ima karijeru. Presrećna je kad dobije povišicu. Kaže da samo tako može sebi da priušti

ravnopravno otplaćivanje hipoteke. Jednostavno, želi da u svemu budemo jednaki partneri."

„Hoćeš da kažeš da ne plače na kraju filma *Oficir i džentlmen?*“

„Ubije se od plača. Svaki put“, priznade Vil, shvativši da bi Rolf možda mogao da ima pravo.

Ovaj se samo pobednički nasmeja. „Šta sam ti rekao?“ Umočivši keks u svoj čaj, počeo da liže istopljenu čokoladu.

Vilu više ništa nije bilo jasno. Izvadio je duvan i počeo da ga mota. „Možda si u pravu. Mogli bismo da otputujemo u Brajton ili Jorkšir. U stvari, to bi bila sjajna ideja. Odavno nisam video svoje.“

Izgledalo je kao da će se Rolf ugušiti keksom. „Zaboga, Vile, je li mo-guće da nemaš neku bolju ideju? Dvoumiš se da li devojkicu da odvedeš u neki šugavi motel s plastičnim jorganima i hladnim tušem ili kod svo-jih matoraca? To nije romantični vikend za dvoje; to je prokleta kazna.“ Prezrivo se nasmejao. „Do ženskog srca ćeš doći samo ako je razmaziš. Možda je vrhunac tvoje fantazije krigla piva, pileći bataci i bogato ilu-strovan erotski časopis...“ Rolf zastade. „U stvari, bolje ona riba iz *Aj-ronmena II*. Znaš, ona sa napućenim usnama i velikim sisama.“ Rukama je ocrtao polulopte na grudima.

„Skarlet Johanson“, podseti ga Vil. „Ali pre nego što se udala za onog glumca... Rajana Renoldsa.“ Naglo začuta, setivši se s kakvom je gor-činom čitao o njihovom venčanju u jednom od Džulfjetinih časopisa. Javno ih je prezirao, ali krišom je čitao o njima dok je sedeo na šolji.

Na sreću, Rolf ga nje pitao odakle mu ta informacija. Previše je bio šokiran istom.

„Udala se?“, pitao je preneraženo, kao da mu je tek od tog trenutka postala nedostupna. „Auuu, pa to je čisto svetogrđe.“

Usledila je tišina; razmenili su snuždene poglede. Čak je i Vil, uvek veran svojoj devojkici, podlegao čarima prelepe glumice. Kako čovek da joj odoli? Naročito posle onog lezbijskog poljupca sa Penelope Kruz u filmu Vudfja Alena, kom stalno zaboravlja ime.

„Nema veze, šta sam ono pričao...“ Uvukavši dugačak dim, Rolf pro-meni temu pre nego što obojica zabalave. „Dakle, oličenje ženske fanta-zije je romantični vikend u ekskluzivnom hotelu s ogromnim kupatilom, belim bademantilima i gomilom bočica.“

Zadižući džemper kako bi po-kazao svoje pozamašno škembe, Rolf nastavi. „Muška dominacija. Kao u filmu *Oficir i džentlmen*. Tip u beloj uniformi ulazi u fabriku, kidnapuje neku siroticu *bez pitanja* i žene odlepe za njim. A film je praiistorijski!" Smejao se u neverici. „Ako mene pitaš, pokaži joj ko je gazda. Pogledaj mene i Amber. Ona zna ko je glavni u našoj vezi.”

„Atoje?”

Njihov razgovor prekide ženski glas, terajući obojicu da se okrenu. Naslonjena na dovratka stajala je Amber, Rolfova žena. „Ulazna vrata su bila otvorena pa nisam zvonila” objasnila je. „Sad mi je drago što nisam.” Umotana u šal krem boje, skrtila je ruke na grudima sevajući zelenim očima.”

Uhvaćen u laži, s cigaretom u jednoj i praznom kutijom keksa u dru-goj ruci, Rolf poblede ko krpa. Koliko dugo već stoji tu? Uživao je u čaju, keksu i cigareti, zaboravivši da se dogovorio s njom da ga pokupi, kako bi zajedno otišli na čas joge. A sve u cifju povećanja pokretljivost njegovih spermatozoida. Kao da mu nije bilo dovoljno onanisanja.

„Je li to cigareta, Rolfe? A to,;e *li to keks?*”, režala je Amber.

Rolf se nervozno zakašlja. „Trenutak slabosti, ljubavi.”

„Zar ti nisi na detoksikaciji?”

„Jesam, jesam”, čupao se. „Banane, grejp, jabuke... samo to sam jeo. Ceo dan. Veruj mi.”

„Aha. Nego šta si ono malopre pričao, ko je gazda?” zapita Vil s pod-smehom. Bilo je to jače od njega. Svakog časa Rolf će početi da cvili.

Prostrelivši ga pogledom, Rolf žurno stavi svoju kapuljaču i poče studiozno da navlači štitnike za kolena.

„Mislio sam da posle seanse sa starim hipikom”, brzo proveri njen izraz lica, „odnosno sa spiritualnim medijatorom, odemo negde na ve-čer, ako hoćeš. Na uglu je otvoren novi indijski restoran...”

Odmahujući glavom tako žustro da su joj kovrdže udarale o zarume-nele obraze, Amber ga gurnu prema vratima. A onda se naglo okrenula ka Vilu, koji se zabavljao posmatrajući scenu.

„Veš.”

„Molim?”, zbunio se on.

Amber se smeškala. „Čula sam vaš razgovor.”

„Jesi?” Vil složi facu.

„Da. Kupi Džulijet već."

Vil porumene do korena kose. Osećao se kao upaljena crvena sijalica.

„Nema šanse da Džuls kupim gaćice, misliće da sam perverznejak."

„Neće", smejala se krajnje dobroćudno. „Misliće da je voliš."

Vil ne odgovori ništa. Situacija je postala previše bizarna da bi uživao u njoj. Zar ne mogu da pričaju o nečem drugom? O religiji? Politici? Bilo čemu?

„Dušo, jesi li spremna?" Rolf je pomolio glavu kroz vrata.

Amber ga prostrela pogledom. „*Za minut.*"

Rolf se poslušno povuče, a ona se opet obrati Vilu. „Ako hoćeš, pomoći ću ti u odabiru. Znaš mene, samo tražim izgovor za kupovinu." Zaverenički se smeškala i okrenula prema vratima.

Mahnuvši joj, Vil pozva Rolfa, koji je prilazio svojoj ženi poput kažnjenog dečaćića. „Vidimo se kasnije, ortak."

Rolf pokunjeno klimnu glavom. Vil nije mogao a da se ne nasmeje. „Hej, jesi li dobro?" Zabrinuto se namrštio.

Proverivši da ih njegova žena ne čuje, Rolf se vidno opustio. „Ma, biću dobro", nacerio se i povratio malopredašnju kočopernost. Stavio je motociklističku kacigu i ukrao dim Vilove cigarete. Kad je Amber naišla, zaverenički je namignuo Vilu. „Šta sam ti rekao? Seks."

cpoglavlje 2.4

„Ne gledaj dole." „I neću."

Pokrivši rukama lice, Džulijet je kroz prste gledala Sajksa, koji se naslonio na zakrivljeni, stakleni zid i smeškao joj se. Iza njegovog ramena londonsko nebo protezalo se u nedogled. Grad je svetlucao kao dijamantski tepih i taj prizor joj je oduzimao dah. Ujedno ju je *užasavao*.

„Vau!" Tela ukočenog od straha i vrtoglavice, pružila je ruku da se uhvati za nešto.

„Ne brini, držim te."

Kad je osetila njegovu ruku oko struka i dah na obrazu, nesigurno se osmehnula. Ovoga se najviše plašila.

Sa Sajksom se našla sat ranije. Odluku je donela posle otvaranja njegovog poklona. Konačno je imala izgovor koji joj je očajnički bio potreban. *Mo-rala* je da ga pozove, *morala* je da ga vidi, makar samo da bi mu vratila poklon uz obrazloženje da ne može da ga primi. Naravno, nije hteo ni da čuje. „Ako hoćeš da to raspravimo, moraćeš da dođeš u *Londonsko* o/co.“ Ovog puta nije imala izbora.

Bez ikakvog objašnjenja, napustila je kancelariju i požurila u metro. Izbor mesta susreta ju je zaintrigirao. *Londonsko oko*. Ona je verovatno jedina Londonka koja nikad nije bila tamo, prvenstveno zato što se plašila visine. Ipak se odvezla podzemnom železnicom, umotana u svoju bundu od ovčijeg krzna, krijući u kesi veliku, kudravu tajnu. Doduše, za sve mora da postoji prvi put, mislila je u sebi zamišljajući Sajksa i pred-stojeći susret s njim, dok joj je srce ludački udaralo.

Trčeći uz pokretne stepenice, zastala je na trenutak s druge strane Temze, zagledana u ogromni točak kao da ga prvi put vidi. Dizao se prema nebu, osvetljen poput čarobne vašarske atrakcije. Savršen za prvi sudar, pomislila je ugledavši Sajksa naslonjenog na ogradu.

Stomak joj se vezao u čvor. On čeka *nju*? Izgledao je previše dobro da bi bio stvaran, poput manekena za reklamu *Kalvina Klajna*. Uz nervozne osmehe, razmenili su učtive pozdrave, kao da se prvi put vide; poljubila ga je u obraz, pitala kako je. „Dobro, dobro“, odgovorio je, izbegavši kontakt očima i rekavši joj da lepo izgleda.

„Ma daj, izgledam grozno“, uzvratila je kroz smeh. 'Grozno' je zapravo posledica polusatnog ulepšavanja u ženskom toaletu, gde je stavila ruž i maskaru i našušurila kosu uz pomoć automatske sušilice za ruke. „Sti-žem direktno s posla.“ Nahranjena njegovim komplimentom, trudila se da sakrije uzbuđenje. Zaboravila je koliko prija pažnja muškarca. I to onog koji joj udetjuje komplimente. Vil u poslednje vreme jedva da je primećivao da postoji, a kamoli kako izgleda.

U *Londonskom oku* dočekala ih je hostesa. Ako se tako uopšte može nazvati mrzovoljna žena sa hevi metal frizurou i uniformom koja bi bofje pristajala mladim izviđačicama. Kruto je povikala: „Za mnom!“ i odmarširala ispred njih.

Razmenivši poglede i prigušujući smeh, Džulijet i Sajks su je pratili poput nestašnih školaraca. Provlačeći se između redova, koji su se pro-tezali duž lavirinta od metalnih barfjera, izbili su na čelo i pretekli ljude koji su verovatno satima čekali na kiši i sada ih gledali s mešavinom za-visti i zbunjenosti.

Džulijet se pravila da ne primećuje japanske turiste, koji su neumorno škljocali svojim digitalnim aparatima, kao ni grupu tinejdžerki, koje su, preživavajući žvake i gurkajući se međusobno, stidljivo pitale Sajksa da nije on „onaj momak Ešton Kučer“. Otišli su do platforme za ukrcavanje u najveću panoramsku vrtešku na svetu. Bila je nervozna. Kad je njeno uzbuđenje konačno počelo da jenjava, poput peska u peščanom satu, zapitala se da li je sve ovo jedna velika greška. Zašto je uopšte pristala na izlazak sa njim? I to u najvećoj londonskoj atrakciji? Teško da je to bilo diskretno. Šta ako je neko vidi? S *njim!*

Stojeći na platformi, čekajući da uđu u njihovu privatnu kabinu, tru-dila se da odagna sve strahove. Nažalost, baš u tom trenutku vremešni turista u ružičastoj majici došao je do sasvim logičnog zaključka, bu-dući da su njih dvoje imali poseban tretman; doviknuo im je „Mladenci, srećno!“

Blagi bože. Obrazi su joj poprimili ružičastu boju njegove majice. Samo još ovo joj je trebalo - da neki starkelja pomisli kako su upravo venčani. Izbegavajući Sajksov pogled, spustila je glavu i zurila u svoje cipele, pitajući se može li biti gore.

„Dragi posetioci, spremite se za jedinstveno putovanje.“ Stojeći na plat-formi za ukrcavanje, slušali su kako hostesa recituje svoj monolog s po-svećenošću redovne čitateljke časopisa *OKI* „Milenijumski točak je re-mek delo britanskog inženjeringa. Njegova izgradnja trajala je godi-nama...“ brbfjala je kao navijena, ali se Džulfjet odmah isključila.

Vratila se u realnost kad je zakoračila u staklenu kabinu. Kroz prozor su se videle stotine svetlosnih snopova. Na stolu ih je

dočekala ogro-mna korpa puna hrane i veliki buket crvenih ruža. Gospode, da li ona sanja? Sve ovo je za nju? Je li iskoračila iz svog života i greškom ušetala u neki tuđi?

Presrećna, upfjala je pogledom korpu, svetla, cveće. Sve do tog tre-nutka mislila je da ruže nisu prave. Budući da je godinama gledala kako iz plastičnih korpi pored auto-puta prodaju jeftine pupoljke umotane u providni celofan, nije imala lepo mišljenje o tom divnom cveću. Ali, ovo su bile prave ruže dugih peteljki i baršunastih latica, uvezane pal-minim lišćem. Zatvorivši usta, jer joj je vilica pala od šoka, pogledala je Sajksa. Na njega je došao red da slegne ramenima. „Izvini što izgleda kao Deda Mrazova pećina, ali nisu dozvolili sveće. Navodno, predstav-ljaju rizik od požara.“

_ Sve sumnje su isparile. Osećala se kao da je upravo umrla i otišla u raj. I to raj koji izgleda kao Deda Mrazova pećina. Njeno iznenađenje preraslo je u oduševljenje. Tanka je linija između kiča i romantike, a on je

znao pravu dozu jednog i drugog. Ono što bi na *Holmarkovoj* razglednici izgledalo previše kičasto, najednom je bilo najromantičnija stvar koju je iko ikada učinio za nju.

„I veličanstven pogled na London, koji se proteže preko 40 kilome-tara ukруг...“ hostesin glas je prodirao u njeno stakleno zvono. "Stoga uživajte u vožnji, jer ćete se za pola sata opet spustiti na zemlju."

Vrata za njima su se zatvorila i uzeo ju je za ruku. Isprepletao je duge, preplanule prste s njenim, u vunanim rukavicama. „Hoćeš da se kladimo?“

Pet minuta kasnije, dostigli su najvišu tačku iznad reke Temze. Iako se plašila visine, morala je da prizna da je pogled veličanstven. Bukvalno je videla ceo svet, kao na dlanu. Tačno ispred, malo ulevo, uzdizala se istorijska kupola Crkve Svetog Pavla, okružena modernim, poslovnim zgradama. U istom pravcu su staklena zdanja Kanari Vorfa. Pred sobom je mogla da vidi izbliza sat na Big Benu, u čijem podnožju gmižu sićušni ljudi, obavljajući svoje svakodnevne poslove.

I evo je, sama s njim u ogromnom staklenom čardaku, ni na nebu ni na zemlji. Naslonila se na stakleni zid i šampanjcem smirivala ustreptale živce. Nije joj se vrtelo u glavi samo od visine.

„Jel' ti malo bolje?“

„Malo.“

„Uvek možeš da staviš povez na.“ Pokušao je da se osmehne, ali oči su mu nestašno sijale.

„Šta ti umišljaš da je ovo? *Devet ipo nedelja?*“, izletelo joj je.

Nasmejao se. Na sreću. Ali bilo joj je krivo što nije nekako i proko-mentarisao, čisto da bi znala kako da se dalje postavi.

Sve je bilo tako čudno. Kad su se poslednji put videli nisu ispuštali jedno drugo iz ruku, a sada se ponašaju kao da se ništa od toga nije do-godilo. Kao da su se tek upoznali. Osećala se pomalo zardalo. O čemu ljudi pričaju na prvom sudaru? Šta rade s rukama? Kako sprečavaju svoja creva da krče i blamiraju ih? Proklinjala je svoj digestivni trakt. Zašto su njeni stomačni sokovi našli baš sad da vare pečeni krompir sa sirom, koji je pojela za ručak? Zaista, zašto?

Bacila je pogled ka njemu. Skinuo je sako i otkrio savršeno strukiranu crnu košulju s manžetnama. Kragna mu je otkopčana i rukavi zavrnuti dok je, naslonjen na staklo, razgledao panoramu grada pod sobom. Telo mu je bilo blago nagnuto unazad, delujući ležerno. Za razliku od mog, zaključila ona najednom svesna da nervozno vrti pramen kose, dok su joj noge bile skrštene i stegnute ko dve špagete. O čemu li razmišlja? Šta se dešava u njegovoj glavi, pitala se iskapljujući šampanjac.

„Pa, kako ti se čini?“ Naglo se okrenuo i pogledao je.

„Da... pogled je predivan“, odgovorila je s osmehom, skidajući nekako oči s njegovih. Opet je zurila u korpu sa hranom. Čovek je očigledno znao kako se ide na piknik. Uspela je da prepozna kuvana jaja, pakova-nje isečene pršute i vezu očišćenog mladog luka, te ljupko aranžirane jagode, grožđe i mango, zajedno sa bar desetak vrsta švajcarskih sireva (jer nřjedan ne izgleda kao domaći), ostrige, losos, flašu šampanjca i, ako je oči ne varaju, teglicu kavijara.

U normalnim okolnostima - iako se u ovoj situaciji ništa ne može nazvati normalnim - Džulijet bi oduševljeno vrisnula i obrušila se na

hranu s nožem za sir i otvaračem za vino. Ali, večeras nije gladna. Vrlo neobično za nju, da tek tako izgubi apetit.

„Steta što nisi mislio na sve“, izazva ga.

Sajks upitno podiže obrve.

„Nemamo ćebe za piknik.“ Vidiš, ipak nije savršen. „Ah, to je bar lako.“

Sada je bio njen red da upitno digne obrve. „Skini bundu.“ „Molim?“ „Bundu skini.“

„Zar ne treba muškarac da skine svoj kaput?“ bunila se i prisetila da je iz istorije učila kako je ser Fransis Drejk skinuo svoj kaput za Eliza-betu Prvu. Ili je on prvi doneo krompir? Shvatila je da joj rođeni mozak postavlja zamke. Odluči da odbaci suvišne informacije, kako bi se foku-sirala na trenutna dešavanja.

„Mislio sam da ne želiš poklon?“, šegačio se.

O, bože, zašto sam prokleta feministkinja, pitala se setivši se koliko je insistirala na odbijanju preskupog poklona (ljubazno od njega, ali ona ne može da ga primi), iako je bunda od nerca božanstvena, bla-bla-bla. Zašto se jednostavno ne zahvali kao svaka normalna žena?

Samo što ona trenutno nije bila sasvim normalna.

„U redu, pobedio si.“ Nevoljno je skinula bundu, osećajući se najednom razgoličeno u tankoj haljini i cipelama. Predala mu je krzno pažljivo, kao da daje dete. Možda zvuči plitko, ali ozbiljno se vezala za svoju *guči* bundu od nerca, hvala lepo.

On je prostirao bundu po podu.

„Nećeš valjda?“ ciknu ona.

„Što da ne?“

Uspela je da spreči sebe da vrisne 'ali to je *guči*'. Nije želela da Sajks pomisli kako je opterećena poznatim markama. Nije ona Trudi, koja na pitanje „koje tri stvari biste prve spasli u slučaju požara?“ odgovorila „moje *guči* i *šanel* haljine i *manolo blanik* cipele... baš tim redosledom“. Međutim, bunda vredna tri hiljade funti upravo je glumila prostirku na podu.

„Odlično ćebe za piknik, zar ne misliš tako?“

„Mislim da si lud“, odgovorila je s osmehom i sela na bundu, gledajući u njegove krupne, braon oči. *I mislim da ću se, ako ne budempazila, zaljubiti u tebe. Do ušiju!*

^Poglaolje 25

Začuvši tresak ulaznih vrata i brujanje Rolfovog motora po kaldrmi, Vil ustade spremajući se za polazak kući. Podiže svoj ruksak i vunenu prostirku i uđe u kuhinju. Bože, koliko je bogat vlasnik ove kuće, pitao se dok je u čizmama šljapkao po mermernim italijanskim pločicama, ostavljajući za sobom blatnjav trag.

Naslonio se na granitnu sudoperu i počeo da pere ruke. Očigledno se nije štedelo prilikom opremanja kuhinje, jer je sve odisalo luksuzom i funkcionalnošću. Sva tehnika bila je vrhunskog kvaliteta, uključujući i osvetljenje - skrivene reflektore iznad šporeta i radnih površina. In-tegrisana mikrotalasna pećnica podsećala je na muzejski eksponat mo-derne umetnosti.

Ali ne i hrana, zaključi brišući ruke o svoju majicu i otvarajući ogro-man frižider koji je zauzimaao skoro pola zida. U njemu je bilo samo nekoliko flaša šampanjca i tegla skupog izgleda, u kojoj je prepoznao masline i kriške pomorandže. Potpuno drugi svet u poređenju s njego-vim frižiderom, većito zatrpanim konzervama pasulja, limenkama piva, kutijama krem sira i Džulsinim maskama za lice.

Kladim se da vlasnik ovog frižidera nema problem sa svojom devoj-kom, zaključi on tužno zatvarajući vrata i odlazeći niz hodnik. Kladim se da svake noći večeraju u restoranu, piju šampanjac, obilaze galerije i kupuju skupa umetnička dela - posmatrao je visoku skulpturu naprav-ljenu od komadića čiviluka i zgužvanih kesica od čipsa - ma koliko da su pretenciozna i uvrnuta.

Ušao je u dnevnu sobu, napravljenu od drveta, bez tepiha i prostirki. Nameštaj je bio od kože, na kaminu su stajale dve figurine Bude, sveće koje očigledno nikad nisu pafjene, a u uglu ogroman stereo-uređaj. Pri-šao je drvenoj stalaži i počeo da njuška po uredno složenim *Tajm aut* vodičima. Na stočiću je bila knjiga s umetničkim, crnobelim fotografi-jama, i još nekoliko naslova. Uzeo je autobiografiju Nelsona Mandele i počeo da je prelistava. Kao da je

neko bar dvadeset puta počinjao da je čita, ali nije dogurao dalje od prvog poglavlja, konstatovao je po tome što je ugao stranice 516 bio povfjen. A onda je shvatio daju je neko ipak pročitao celu, jer je sa strane uredno zapisivao komentare.

Vrativši knjigu na mesto, sišao je spiralnim stepenicama koje su vo-dile do ulaznih vrata, razmišljajući o savetima koje su mu dali Rolf i Am-ber. Možda bi stvarno trebalo da povede Džuls na vikend u neki hotel s pet zvezdica. Sviđala mu se ta ideja. Mogao bi i sebe da počasti relaksaci-onim tretmanom. Jedini problem bio je novac. Trenutno ga nema, to jest ima, ali nedovofjno. Alternativa su cveće i šampanjac... Ipak ne. Previše je jeftino; šta bi još mogao? Plišane igračke i baloni? Nikako. Preostaje mu još samo Amberin predlog: veš. Ali kako to da izvede? Izgledaće kao da kupuje čarape za Božić.

Odbacivši sve ideje, ugasio je svetlo. *Bitlsi* su bili u pravu. *Sve što nam treba je ljubav.*

On je voleo Džulfjet.

I nisu mu bile potrebne seksi gaćice da bi joj to i dokazao.

Šampanjac, ostrige, kavijar.

Džulfjet je posmatrala hranu poređanu po improvizovanom ćebetu. Mmm, istinski je uživala u sladunjavim mehurićima na nepcu. Mogla bi da se navikne na ovo.

Prva fiaša šampanjca bila je prazna, a veći deo popila je ona. Sajks je odmah otvorio drugu. Kao i uvek, lakoća s kojom je tekao razgovor bila je proporcionalna količini alkohola u krvi. Ubrzo je sela pored njega, osećajući se prisnfje i opuštenije nego ikad.

Zašto je uopšte imala tremu, pitala se u sebi. Sva je bila topla i po-datna dok joj pričao o svojoj majci Italijanki i ocu Englezu. Kako se ro-dio u Italiji i odrastao u Londonu, gde je živeo do sedme godine. Kako su ga tada poslali u privatnu školu u Viltšajeru, gde su nastavnici đake oslovljavali po nadimcima. Od tada ga zovu Sajks. „Roberto Aleksandar Tačer Sajks je malo predugo, priznaćeš“, objašnjavao je.

„Drugačije je“, priznade Džulijet. „Jedinstveno.“ Kao i ti, dodade u sebi, srknuvši još šampanjca, koji joj je neumorno dolivao. Saznala je da su mu trideset tri godine, da nije oženjen, nema devojkju i da je igrao ragbi dok nije povredio nos, da najviše uživa u svojim kolima, čoko-ladi i dobrom vinu. „Malo ljudi konzumira *kaberne* i dobru,

crnu čokoladu", objasnio je s osmehom, gledajući je tako da je i sama poželela da je konzumira.

Kao da joj je čitao misli, približio je svoje ozbiljno lice njenom i tiho dodao: „Drago mi je što si došla. Otkad sam te video na kiši, ne presta-jem da mislim na tebe.“

Šta? Ubacila je celu jagodu u usta ne bi li sakrila zbunjenost. Nije očekivala da će joj želja biti uslišena. Jel' se to pomaljao stidljiv osmeh na njegovim usnama? „Izvini, jel' ti neprijatno? Glupo od mene što ti to uopšte govorim.“ Spustio je pogled na srebrni prsten na ruci i zavrteo ga.

Neprijatno? Osećala se kao da proživljava vantelesno iskustvo. Bila je s muškarcem koji je ne samo prelep, romantičan, zabavan, seksi, nego joj se i krajnje svojevoljno i bez prisile ispovedao kako neprestano misli na nju. „Ne“, odgovorila je odmahujući glavom. Delila je njegova osećanja.

„Stvarno tako misliš?“

Srce joj je čudno poskakivalo, kao da štuca. „Da“, promrmljala je. Ne usuđujući se da ga pogleda, nije dizala pogled s ruku. Nije navikla na ovakve situacije. Polako, ali sigurno, gubila je kontrolu nad sobom i očajnički se trudila da ostane pribrana. Koliko će još izdržati? Sajks ju je oborio s nogu. Ali bukvalno. „Da“, ponovila je glasnije. Zatim diže pogled ka njemu. „Stvarno to mislim.“ **Eto. Reklaje.**

„Kaži mi, ako imaš dečka, zašto si one večeri bila sama?“

Iznenadno podsećanje na Vila pomalo je zbunilo. Oklevala je. I sama se to bezbroj puta pitala. „Ne znam“, reče, mada to nije bilo u potpuno-sti tačno. Podozrevala je da, duboko u sebi, zna odgovor, ali nije želela da prizna. Nije želela da se suoči s mogućnošću da je Vil više ne voli. „I ne želim da znam“, dodade s dozom nelagodnosti. Nije želela da je išta podseća na Vila, ili na stvarnost, ili na savest. Nije želela da razbije ča-roliju. „Možemo li da promenimo temu?“

„Naravno.“ Nehajno joj je sklonio pramen kose s lica. Dodir je bio lak, ali osećala je kako seksualna napetost raste. Sve do tada, jedva da su se približili jedno drugom, ali sada se on nagnuo prema njoj; prstima joj milovao vrat, kružeći oko ušne školjke. Gutao ju je očima i blago raz-dvojio usne. Gledala ga je kao opčinjena, skoro zaboravljajući da diše.

„Šta radiš sledećeg vikenda?“

„*Sledećeg vikenda*⁷.“, ponovila je glasnije - ipištavije - nego što je že-lela. Osetila je žaoku razočaranja. Sledeći vikend je za sto godina. Znači, do tada ga neće videti. *Zar on ne želi da je vidP*. Nesigurnost se udvo-stručavala ko ćelije pod mikroskopom. Ukočeno se uspravila, praveći distancu između njih. „Uh, nisam sigurna, moraću da proverim svoj rokovnik“, lagala je. Znala je da su stranice potpuno prazne, osim što je imala nekoliko kupona za *Tesko*. Majka joj ih je, iz nekog čudnog razloga, slala otkad je prešla tridesetu.

Kao da nije slutio promenu u njoj. „Pa, ako ne radiš ništa, mislio sam da izađemo na večeru. Znam jedan sjajan italijanski restoran. Alfredo, glavni kuvar, pravi najbolji rižoto. Moraš da ga probaš.“

„Ne može da bude bolji od mog“, uzvratila ona. Bilo je to jače od nje. Odbijanje se pretvaralo u aroganciju.

„Je li?“ smeškao se. „Reći ću mu kad ga vidim.“

„Sama ću mu reći.“

„Govoriš italijanski?“ zapita je ushićeno. Ali nju je to dodatno iritiralo. „Ne.“

„Onda ćeš se namučiti dok to objasniš Alfredu. On ne govori engleski.“ „Zašto?“

„Zato što živi u Veroni.“

„A radi u Londonu? Prilično nezgodno, zar ne?“, zakikotala se, ubeđena da je vickasta.

„Ko je rekao da je restoran u Londonu?“

Tišina.

Konačno je shvatila. „Misliš...“

Nakriviši glavu u stranu, lenjo se osmehnuo.

„Barabo jedna“, zveknula ga je po ramenu.

„Nisam mogao da odolim“, smejao se. „Mnogo si slatka kad se naljutiš.“ Ovog puta htela je da ga udari obema rukama, ali ih on uhvati. Nije ni pokušala da ih povuče. Tri godine radila je vežbe za ruke u teretani,

ali je i dalje bila patetično slaba. Što je prava sreća, pomislila je uživa-jući što mu je prepuštana na milost i nemilost, kada je on privuče sebi i ovlašno poljubi.

„Za nekoliko dana idem u Italiju. Moram da završim neke poslove. Voleo bih da pođeš sa mnom.“ Opet je poljubio. Ovog puta odlučnije.

Zavrtelo joj se u glavi od strasnog poljupca. „U Italiju? Gde bismo odseli?" pitala je kad je došla do daha. Bože, kako je ponekad umela da lupeta gluposti.

Ali, kao da nije primećivao to. Štaviše, izvinjavao se što može da joj ponudi samo hotelski smeštaj. „Onda? Hoćeš li?"

Ovo je stiglo iz vedra neba. Sajks joj je otvoreno nudio ljubavnu avan-turu. Da li da prihvati?

Osećala je kako joj dah zastaje u grlu i dlanovi se znoje. **Znači, tako.** Više nema odugovlačenja. Vreme je za odluku. U pokušaju da se sabere, popi veliki gutljaj šampanjca. U glavi joj je vladao haos. Crveno ili crno. Da ili ne. Ako odbije, biće bezbedna. Iz svega će izaći neoštećena. Samo poljubac, bunda i vožnja glupom turističkom atrakcijom u dobrotvorne svrhe. Pijani flert je došao usput. Lako ga je zanemariti i zaboraviti. Za nekoliko sedmica ubediće sebe da se nije ni dogodio. Vil verovatno nikad neće saznati. Niko neće. I njen život će biti isti kao pre. **A šta akopristane?**

Upala bi u emotivni vrtlog. Deo nje žudeo je za tim, da pohrli u nepo-znato, da rizikuje, da se upusti u ljubavnu aferu. Volela je Vila, naravno, ali bog zna da joj prijaju osećanja koja Sajks u njoj budi. Sam pogled na njega izazivao je leptiriće u stomaku. Nfje znala šta da radi, šta da misli, šta da želi, ali uprkos svoj zbunjenosti bila je sigurna u jedno - ne želi da se vrati životu kakav je bio. Više ne.

„Samo ako obećaš da ćemo spavati u odvojenim sobama." Pokušala je s kompromisom u trenutku neodlučnosti. Želela je da dobije na vre-menu. Iako to ništa nije menjalo, nije ni bila svesna da je zapravo već donela odluku. Učinila je to još onda ispred **Teska** kada je prihvatila njegov poziv za vožnju.

„Možeš da spavaš na drugom spratu, ako hoćeš", smeškao se i pustio joj ruke, ali samo da bi je zagrlio i privukao bliže.

Osetila je navalu adrenalina. Zaboravila je kako je fantastično polju-bitu nekog. I biti fjubfen. Zašto parovi prestaju da se fjube posle nekoliko meseci veze? Više se ne maze na kauču niti se ljube s jezikom dok plešu. Zašto seks baca ljubljenje u drugi plan? Kakva šteta, zaključila je oseća-jući dodir njegovog lica i njegov jezik u svojim ustima. Zašto, kadaje to nešto fenomenalno?

Nije se sećala koliko su dugo sedeli u tom položaju - sklopčani jedno uz drugo, na bundi od nerca. Ovako bi mogla večno, da nije čula buku i po-digla glavu. A onda je užasnuto shvatila da su opet na zemlji i da ih gleda grupa školaraca, kikoćući se i upirući kažiprstima u njihovu kabinu.

„0, ne.“ Sagla je glavu u pokušaju da se sakrfe, ali uzalud.

„Nisam ni sanjao“, mrmaljao je on, „da mesečina može da bude ovako romantična.“

„A?“ Ona gvirnu preko njegovih širokih ramena baš u trenutku kada jedan od robusnih tinejdžera skide pantalone i zalepi dva bela, bubu-fjičava guza uz staklo. Ovako nešto ne postoji ni u jednoj brošuri *Lon-donskog oka*.

Tiho je vrisnula, stavila ruku na usta i pogledala ga. On pogleda nju. Na trenutak su se gledali u mrtvoj tišini, pre nego što prsnuše u neo-buzdan smeh.

^Poglaolje 26

Džulijet je bila u oblacima. Nedelju dana, koliko je prošlo od kada je od-lučila da će provesti vikend u Veroni, prošlo je u opijenosti. Dopadala joj se reč 'bpijenost'; strepela je da će joj ceo život proteći, a da neće iskusiti to osećanje. Dok nije naišao Sajks, pritisnuvši prave dugmiće i probu-divši emocije za kojima je već mesecima žudela: uzbuđenje, ushićenje, iščekivanje. I nervozu.

Sajks je, u međuvremenu, otputovao poslom u Mančester na tri dana. Kad se vratio, oboje su bili prezauzeti oko ugovora za *maksi* da bi se vi-deli. Upuštanje u ljubavnu aferu dovoljno je opasno, ali sa članom ri-valske agencije ulog drastično raste. Osim nekoliko ukradenih minuta u prepunom *Starbaksu*, pola sata u hotelskom baru, te kratkog ali stra-snog ljubakanja u njegovim kolima, morala je da se zadovolji njegovim beskrajnim SMS porukama, koketnim imejlovima i telefonskim ćaska-njima o tome kako ne može da dočeka vikend.

A Vil? Pošto nije znala šta da misli o njemu, nije ni mislila. Posle večeri u *Londonском oku*, istisnula ga je iz glave. Lakoća s kojom je to po-stigla bila je uznemirujuća. Ionako skoro da se nisu viđali, pa nisu stizali ni da se obrate jedno drugom. U stvari, protekle nedelje su razgovarali samo kad je pitao šta da naruče za večeru i kada" mu je rekla gde su čisti peškiri. Ma koliko zvučalo suludo, ubedila je sebe da ne čini ništa loše dok god ga ne laže.

Njih dvoje su postali cimeri. Živeli su istom stanu, spavali u istom krevetu, sedeli na istom trosedu, ne odustajući od svakodnevne rutine.

Blistala je i osećala da vode potpuno odvojene živote. Osećala se kao dvostruki agent. S Vilom je Džuls, njegova devojk, zarobljena u dugoj, smornoj vezi, čiji su hobiji pranje veša, gledanje DVD-ja i seksanje pod jorganom. Sa Sajksom se pretvara u Džulijet, zaljubljen, koja uživa u šampanjcu, seksi razgovorima i slatkim poljupcima. *Bukvalno svuda*.

Dok je sedela za radnim stolom, trčala na autobus, plivala u bazenu svoje teretane ili čekala u redu za kafu, hvatala je sebe kako sanjari o njemu. Nije očekivala da će se ovako nešto dogoditi, nije želela da se dogodi. Ali, *događalo* se. Njoj. I Sajksu. *Ljubavna avantura*. Nije mogla da veruje.

Baš kao ni Trudi.

„Ljubavna šema? S onim tipom s bala? *S Kerijem Grantom?*“

„Zove se Sajks. I nfje šema. Nismo spavali.“

Trudi zatvori poklopac bočice sa sosom od soje. „Još.“

Dogovorile su da se nađu u japanskom restoranu. Kad je malo bo-lje razmislila, možda to i nfje bilo najbolje mesto za razgovor; sedele su za dugim šankom, rame uz rame s drugim gostima, koji su srkali svoje miso supe iz velikih činfja ili s naporom usavršavali umetnost jedenja štapićima. Džulijet krajičkom oka osmotri samca od trideset i nešto, koji je nudle usisavao kao deca špagete.

„Planiraš li da se kresneš s njim?“, zahtevala je da zna Trudi. Ovo je više zvučalo kao optužba nego kao pitanje. „Ili, još bolje, da *vodiš ljuu-uubav*“, ispravila se, imitirajući Berija Vajta.

Džulijet začuta. Najednom joj je bilo neprijatno. U stvari, već nede-lju dana lupala je glavu ovim pitanjem, ali sada, kada ga je Trudi glasno izgovorila, zazvučalo je zapanjujuće otrcano. Poput dijaloga iz jedne od Vajoletinih knjiga.

„Blagi bože, ti to stvarno tako zoveš?“ pitala je Trudi, hvatajući Džuli-jetin pogled.

„Ne zovem to nikako“, lagala je ova rumeneći kao bulka. Razvlačila je okovratnik vunenog džempera. Najednom ju je bockao. Baš kao i Trudi. „Uostalom, ne radi se o seksu.“

Trudi podiže obrve. Isto učini i žena s plavokosom devojčicom, kose vezane u rep, koja poče da pevuši sekseksekseks' igrajući se svojim nudlama.

„Nego o čemu?“

Džulijet je oklevala. Nije bila sigurna vredi li nastavljati ovaj razgovor. Već je dovoljno ismejana.

„Kaži, baš me zanima“, insistirala Trudi. Zavalila se u stolicu, poku-šavajući da pije sveže ceden sok ogavnog ukusa. Bože, kako je mrzela ove restorane zdrave hrane. Nema *dijet-kole*. Nema veštačkih aroma. Nema emulgatora. Nije ni čudo što je sve bezukusno, zaključila je gle-dajući zadovoljna lica oko sebe. Očigledno svi imaju suprotno mišljenje.

Čekala je odgovor, ali Džulijet ju je gledala i više nije imala želju da priča o Sajksu. Cele nedelje nosila je tu veliku tajnu u sebi, i sada je ko-načno imala priliku da je podeli s nekim. Iako je znala da neće dobiti odgovor kakav želi. Uzdahnula je. „Odakle da počnem? Romantičan je i zgodan. Pored njega se osećam predivno.“

Kolutajući očima, Trudi frknu i uhvati se za vrat. „Mooooolim te, poštedi me.“

Džulijet se namršti i prinese usnama rolnicu s mesom. „Ako ćeš da budeš tako zajedtjiva, onda zaboravi. Pričaćemo o nečem drugom.“

Trudi je shvatila da je preterala. Za sedam godina, koliko se njih dve druže, nikad nije bila ovako zajedljiva. Želela je da je tetoši, ali znala je da se njena drugarica upustila u opasnu igru i da će, ako se sada ne zau-stavi, duboko zažaliti. „Hej, izvini. Samo mislim da praviš veliku grešku.“

„E, pa ja ne mislim“, branila se Džulijet.

Strpljenje je izdalo Trudi. „Zaboga, Džuls, tip je igrač. Zanimanje: zavodnik. *Ne poznaješ ga.*”

„Ni ti”, uzvratila je ova paljbu.

Shvativši da je svađa besmislena, Trudi je odustala, odmahujući gla-vom. „Gospode bože, stvarno ti se podvukao pod kožu, je li?”

„Jeste”, promrmijala je Džulijet. „Opasno mi se sviđa.” Ovo je bila izjava godine.

„I, šta ćeš da radiš?” Trudi je pokušavala da bude odrasla i zrela u ce-loj priči, ali bilo je teško. Još uvek je bila šokirana otkrićem da Džulijet vara Vila. Džulijet. *Od svih ljudi.* Odana, verna, uzorna Džulijet. Mono-gamija je bila njeno srednje ime.

Zagledana u svoju činiju s ljutim pilećim sosom, Džulijet duboko uzdahnu. „Idem u Veronu s njim. Ovog vikenda.” Trudi zalogaj zastade u grlu. „Nisi valjda ozbiljna?” Džulijetino ćutanje potvrdilo je da jeste. Vrlo ozbiljna. „Džuls, šta to kog đavola radiš?” „Uživam. *Ono što mi ti stalno govoriš.*” „Nisam ti rekla da se krešeš s drugim.” „Pa i nisam”, procedila je Džulijet. „/oš”, ponovi Trudi.

Na trenutak su se gledale preko činijica sa hranom. Žena sa ćerkicom se neprijatno smeškala, pokušavajući da se odmakne što dalje od jezičave Amerikanke i njene neverne drugarice. Nažalost, njena dvogodišnja de-vojčica je napravila iglu od kivanog pirinča i počela da plače. Džulijet steže zube. Bilo joj je žao što je išta i rekla Trudi, jer ovo nije reakcija koju je očekivala. Zar ne bi trebalo da se jedna drugoj poveravaju? Da jedna drugu podržavaju? Da se zajedno raduju? Međutim, Trudi se okrenula protiv nje. Štaviše, postala je njen najveći neprijatelj.

„Šta ćeš s Vilom?” pitala je Trudi prva razbijajući neprijatnu tišinu.

„Šta s njim?”, obrecnula se Džulijet.

„Pa, on ti je dečko. Živiš s njim.”

„Otkad ti odjednom toliko brineš za Vila?” Odgurnula je hranu. Naj-ednom je izgubila apetit. „Ti si ta koja mi stalno govori da je Vil glupson.”

Trudi uzdahnu, prvi put ozbiljno žaleći zbog svog dugačkog jezika. „Okej, *ponekad* ume da bude glupson”, priznade, mada nevoljno. Pljuva-nje po dečku najbolje drugarice je u redu kada su u svađi s njim, ali mo-gućnost da njena drugarica bukvalno posluša

njen savet i ostavi dečka prilično je uznemirujuća. Nije želela da bude odgovorna za njihov raskid. Uprkos svemu što je rekla o Vilu, gotivila gaje iskreno. „Ali on je sladak glupson.“ Nagnula se napred. „On je glupson *koji te voli.*“

Džulijet zari glavu u šake. Nije želela ovo da sluša. Ne sada.

Ali, Trudi nije htela da je pustiti tako lako. „Igraš opasnu igru.“

Džulijet dignu glavu. „Znam, ali lepo mi je.“

Trudi zapanjeno zinu. „Šta misliš, kako će se sve završiti? I ne mislim samo na ovaj vikend“, brzo dodade. „Mislim generalno. U budućnosti.“

Džulijet slegnu ramenima. Prvi put u svom životu odbila je da raz-mišlja unapred. Činila je to trideset godina i dosadilo joj je. Gledala je Trudi u oči. „Ti stalno govoriš da treba živeti za trenutak.“

„Da, i vidi gde me je to dovelo“, tužno se smeškala ova. „Trideset se-dam mi je godina, sama sam i trudna.“ Odmahnula je glavom. „Veruj mi, ne želiš tako nešto. Imaš pravu stvar. Život s Vilom.“ Zastade spuštajući glas. „Ne odbacuj to zbog jednog običnog flerta. Nije vredno.“

Džulijet se ugrize za usnu. „Nije samo flert.“

Trudi odmahnu glavom. „Nego šta je? Večna ljubav?“

Džulijet je ignorisala.

„Zato što večna ljubav ne postoji, Džuls. Ne u stvarnom svetu.“

„Možda ne u tvom stvarnom svetu“, uzvratila ona i momentalno zažali zbog toga. „Tao, izvini... nisam tako mislila. Samo sam...“

„Ma, nema frke“, mrmijala je Trudi, potiskujući uvređenost. „U pravu si. Čemu čovekviše da se raduje?“

Džulijet joj stegnu ruku, osećajući grižu savesti. Trudi je uvek bila tako jaka i lako je bilo zaboraviti po kolikim je sada pritiskom. Fergus joj se odavno nije javijao i sve breme trudnoće, zakazivanje lekarskih pre-gleda i posećivanje bolnica, palo je na njena pleća. Povrh svega, radila je dva posla i rvala se s ostalim problemima u životu. Džulijet je bila zadiv-fjena njenim čvrstim i pomalo nonšalantanim stavom, mada nije imala ideju kako da se nosi sa svojom novonastalom situacijom. Verovatno će doživeti nervni slom, a onda će se isplakati na Trudinom ramenu.

Naposletku, počеше da pričaju o Sajksu, predstojećem vikendu u Italiji i predivnom osećaju slatkog iščekivanja. Džulijet je shvatila da

je bila užasno sebična i netaktična. Pokušala je da uputi drugarici osmeh podrške.

Taj talas simpatfja Trudi pokuša da ublaži uobičajenim sarkazmom. „Možda bih mogla da proverim svoj raspored. Čekaj, setiću se. Ovako... sle-deće nedelje imam abortus - ah, da, ovog vikenda je seansa joge. *Fantastično.*”

Džulijet se smeškala. „Znači, zvala si Magnusa?”

„On je zvao mene. Bog zna odakle mu moj broj.” Spazivši konobara, pokaza mu da donese račun, a zatim se fokusira na Džulfjetin nevini izraz lica. Trudi je ispitivački pogleda. „Nisi valjda?”

•„Pa, insistirao je. A i delovao je tako iskreno...”

„Iskreno izgledaju i robfjaši dok staricama krađu svu životnu uštede-vinu”, filozofirala je Trudi. Trenutno nije bila naklonjena muškom rodu.

„Šta ti je rekao?”

„Ostavio mi je dvadeset poruka na telefonskoj sekretarici, od kojih je pola prekašljao. Na kraju sam mislila da će se udaviti od kašlja pa sam digla slušalicu.”

T?”

„I videćemo se u subotu.” Trudi zakoluta očima. „I pre nego što išta kažeš, čuti. Ni sama ne mogu da verujem. Bog zna šta mi se sve dešava. Uskoro ću grliti drveće.”

Platile su račun, ustale i krenule uza stepenice prema izlazu. Posle ve-štačkog osvetljenja u restoranu, na ulici ih dočekaše buka, metež i jarka dnevna svetlost.

„Bolje da se vratim na posao”, reče Džulijet, odolevši iskušenju da zagrlji svoju najbolju drugaricu na rastanku. Trudi je godinama trpela zagrljaje stojeći ukočeno, spuštenih ruku i povijene glave, a ovog Božića konačno joj je priznala da mrzi javno pokazivanje naklonosti i zamolila je da ubuduće samo mahnu jedna drugoj. „Zvaću te kad prođe vikend.” Trudeći se da sakrije očigledno uzbuđenje pred put u Italiju, Džulijet se okrete i pohita prema Sohou.

„I nemoj da radiš nešto što ja ne bih”, doviknu Trudi za njom. Ali ovo je bila usiljena veselost. Dok je posmatrala svoju drugaricu kako vijuga kroz masu prolaznika, kose lepršave i sjajne na suncu, njišući

bokovima u pantalonama za koje je podozrevala da su nove, teško je uzdahnula. Kao da gleda jagnje koje ide na klanje.

„Ideš u Italiju?“ Vil je stajao na vratima kupatila nag do pojasa, s četki-com uglavljenom u usta puna penušave paste. Nije mu se sviđalo ovo što je čuo. Nimalo mu se nije sviđalo. „Kada?“

Džulijet je oklevala. Njen današnji ručak s Trudi bacio je tračak sum-nje na njenu odluku. Možda je Trudi ipak u pravu, možda bi trebalo sve da prekine pre nego što se omakne kontroli, možda...

„Sutra“, čula je sebe kako govori.

„*SutraV*“ Prišavši umivaoniku, pljunuo je u njega. Nekoliko belih ka-pljica prsnu po tečnom sapunu, ali nije ih primetio.

Ili se bar pravi da ne primećuje, pomislila je gledajući ga kako se sa-ginje do česme i srče vodu, koja je sve vreme tekla.

„Prilično brzo, a?“ Zgrabio je peškiri i žustro obrisao usta.

„Znam, ali u pitanju je posao. Važan ugovor. Magnusovo naređenje.“ Jedna laž vodila je drugoj. Suviše lako su joj navirale iz usta.

On diže pogled. „Ne mogu da verujem. Ovog vikenda smo mogli zajedno da otputujemo negde.“

„Nikad nigde ne idemo vikendom.“

„Idemo.“ Spustio je peškiri na radijator. On skliznu na pod posle ne-koliko sekundi i ostade tako.

„Kao kada?“ Sagnula se da podigne peškiri dok je on prebira po sećanju. „Kao... onda kad smo išli u Kodsvalds.“ „To je bilo pre dva Božića.“

Imala je pamćenje ko slon i on je to znao. „Uh, jeste... ali dobro smo se proveli, jelda?“

„Da“, klimnula je glavom. „Dobro smo se proveli.“ Zagledana u peš-kiri u svojim rukama, sećala se kako im je gazdarica lupala u zid jer su preglasno vodili ljubav, i kako su dane provodili pijuckajući čaj i igrajući mini-golf po kiši. Smejući se. Toga se najviše seća: iskrenog, neobuzda-nog smeha.

Pogledala ga je baš dok je navlačio staru, zgužvanu majicu, na kojoj je preko celih grudi pisalo *potrošen*, i tužno se osmehnula. „Bilo je to baš mnogo davno.“

Te večeri su se spremali za bioskop u osam. Vil je prvi put završio posao ranije i predložio joj da pogledaju najnoviji film Vila Smita, koji je već neko vreme želeo da vidi. Na njegovo iznenađenje, pristala je. Štaviše, složila se i da posle projekcije odu u indijski restoran. Leteći od sreće, uskočio je u kadu da se istušira i obrije, ostavljajući je da nervozno šetka po dnevnoj sobi, smišljajući kako da mu saopšti vest o vikendu u Italiji. Zažalila je što mu to nije spomenula ranije.

„Ne znam kako ti, ali ja sam spreman.“ Iznerviran njenom nesvakidašnjom - ali vrlo sarkastičnom - reakcijom na njegov predlog da negde otputuju za vikend, naneo je dezodorans, podigao novine s vlažnih pločica i ušao u dnevnu sobu. „Kupatilo je tvoje.“

Zgrabivši svoj laptop sa stočića, seo je na kauč i bacio pogled na vreme na DVD plejeru. „Krećemo za petnaest minuta“, doviknu joj. Obično nije mario za vreme, ali vest koju mu je rekla ostavila ga je za-bezeknutog i pomalo ljubomornog. Želeo je što pre da izađu iz kuće. Otvorio je ajtjuns i pojačao do maksimuma. Muzika je treštala tako gla-sno da su Džulijetini albumi za fotografije poskakivali od basova. Otvo-rio je svoju omiljenu internet stranicu i kliknuo na sportske automobile.

Neka je, neka ide u Italiju. Ne zanima ga. Ali nimalo.

Petnaest minuta da se istušira, opere kosu i izvede operaciju čišćenja koja se vidi samo na vestima, nakon potapanja naftnog tankera? Uvu-kavši ruku iza zavese za tuširanje, odvrnula je slavinu za vruću vodu i osmotrila nered koji je ostavio za sobom.

Vazduh je bio zasićen gustom belom parom jer nije bilo nikakve ven-tilacije; svud po podu bili su vlažni tragovi, kao ih je napravio jeti; u dnu kade protegao se veliki, tamni trag prfjavštine, a oko slivnika nakupile se dlake. Bočice skupocenih šampona za tuširanje i pranje kose ležale su u kadi, otvorene i pune vode, poput brodskih olupina.

Sveže obrijane čekinje ukrašavale su njenu četkicu i pastu za zube, dok je podna prostirka bila potpuno mokra i jednim delom upala u slivnik. Grickalica za nokte ležala je tamo gde ju je ostavio, zajedno s odsečenim noktima s nožnih prstiju. Držač za toalet-papir bio je prazan - opet - ali je Vil domišljato na vrh kutije postavio novu, još neotpako-vanu rolnu, očigledno prepustivši joj da je zameni.

Odeću je pobacao na gomilu, praveći od svojih prljavih gaća, blatnjavih farmerki i znojavih majica remek-delo kakvo se ne viđa ni u *Tejt modernu*.

Nekada bi mu bez premišljanja rekla da počisti za sobom, ali više nije imala snage. Skupivši gomilicu odeće, ubaci je u već prepunu korpu za prfjav veš. Nekada se pored njega osećala kao boginja, a sada... Zatvorila je vruću vodu i pustila hladnu. Sada se osećala kao prokleta čistačica. Najdžela može da priča šta hoće, ali domaća boginja ne postoji, zaklju-čila je otpetljavajući njegove *kalvin klajn* gaće, koje su nekako uspele da se obmotaju oko radfjatora.

Tačno petnaest minuta kasnfje, izašla je iz kupatila sveže istuširana i rumena. Uvezavši još vlažnu kosu, navukla je omifjene izbledele farmerke i običnu belu majicu. Malo ružičastog sjaja za usne kompleti-ralo je njen mladalački izgled.

Vila je zatekla na trosedu u dnevnoj sobi. Bos, s jednom nogom na stočiću, imao je na sebi neku prastaru majicu. Pramenovi tamnoplave kose, koji vape za šišanjem, štrčali su mu oko čela - uvrtao ih je oko ka-žiprsta dok je netremice zurio u fotografije sportskih automobila. Uvek je to radio kad se koncentrisao.

Posmatrala ga je. Nesvestan njenog prisustva, pevušio je uz jedan od svojih omiljenog albuma grupe *Džem*, klimajući glavom i lupkajući rukom u ritmu. Srce joj se steže. Delovao je tako ranjivo, tako nalik na čoveka kog je nekad bila zaljubljena, i koji je nekad bio zaljubljen u nju. Bio je to dobri, slatki Vil. Njen prijatelj, dečko, partner u zločinu. Za-jedno su prošli toliko toga, voleći se do izbezumljenosti. Šta se dogodilo?

U tom trenutku crkla je baterija na njegovom laptopu. Dođavola! Za-boravio je da je napuni. Ropćući, zatvorio je poklopac. U sobi nastade tišina. Podiže pogled i primeti je kako. stoji na vratima.

Na trenutak nije znao šta bi rekao.

Baš kao ni ona.

Načas joj se učini da će joj reći kako lepo izgleda, i pitati je koji par-fem je stavila. *Da ćejoj izjaviti ljubav*. Tada bi se predomisliła. U samo jednom trenu. Ne bi otišla u Veronu i opet bi se mazila s Vilom u kre-vetu, smejući se ideji kako je jednom zamalo sve to odbacila zbog tipa po imenu Sajks.

Ali, umesto toga, Vil napravi grimasu i nabusito upita: „Koliko ti treba?“ I u treptaju oka, trenutak pokajanja nestade.

^Poglavlje 27

„Ciao, bella.“

Na slabo osvetljenom i užurbanom veronskom aerodromu Džulijet dočekaše besprekorno vedro nebo boje lavande, bleštavi zraci popod-nevnog sunca i grupa kuražnih taksista. Pušili su naslonjeni na kola i čekali mušterije. Kad spaziše zgodnu ženu s velikim koferom i talasima šatirane kose ispod šubare od veštačkog krzna kako zastaje na pločniku da osmotri sunce, odmah je opkoliše nudeći taksi usluge.

„Ahhh, bionda, dove vai?“

Dakle, ovo je Italfja. Smeškala se, okupana toplim, mediteranskim suncem, slušajući njihovo brbljanje. Nije razumela ni reč italijanskog, ali odlično je znala šta joj taksisti poručuju. Zanimljivo, uopšte nije imala želju da im arogantno odbrusi, kao što bi učinila u Londonu. Naprotiv, njihova pažnja joj je neobično laskala. Ulični italijanski jezik zvuči tako seksi, tako romantično, tako strastveno. „Hajde, luče. Sad ili nikad“ iz grla zadriglog fizikalca na Šepards Bušu u kišno, sivo londonsko jutro, nema ni približno sličan efekat.

„Ne smem ni na tren da te pustim iz vida, je li“, doviknu joj muški glas.

Škiljila je na jarkom suncu i konačno ugledala Sajksa, koji je stajao pored pokretnih vrata i ubacivao svežanj tek promenjenih evra u nov-čanik od krokodilske kože. *Bože, prelepje!*

Čežnjivo je uzdahnula. Cele sedmice je birala šta će ovog vikenda obući, i na kraju je prihvatila savet svoje drugarice. Trudi ju je pozvala telefonom baš kad se spremala da pođe na aerodrom, želeći da joj se izvini što onomad nije pokazala više podrške. I tako je Džulfjet u dju-tifri-šopu kupila šubaru od veštačkog krzna. Ali,

sada se osećala nesi-gurno i jeftino umesto elegantno. I previše veštačko. Za razliku od Sajksa, koji je u crnom, vunenom *armani* kaputu i *persol* tamnim naočarima, s *malberi* kožnom torbom, ležerno prebačenom preko ramena, oličenje neusiljene elegancije.

Našli su se ranije tog popodneva, nakon što je Džulijet izašla s posla pod izgovorom da ima zakazano kod zubara, a zapravo je uhvatila taksi do aerodroma *Hitrou*. Leptirići su joj unezvereno zalepršali u stomaku kad ju je Sajks, poput ushićenog mladoženje, uhvatio za ruke i poveo prema šalteru da čekiraju svoja mesta u biznis-klassi i predaju prtljag. Uzbuđenje je zamenio blam kad je ugledala njegovu minijaturnu putnu torbu, u koju je uspeo da spakuje svu odeću za predstojeći vikend. Ona se, s druge strane, dvoumila šta da ponese, i naposljetku je ceo sadržaj svog ormara spakovala u jedan od Trudinih ogromnih, kariranih kofera na točkiće.

Nešto ranije, dok ga je gledala kako se trucka na pokretnoj traci aero-droma u Veroni, shvatila je zašto svi turistički agenti uporno insistiraju na lakom prtljagu. To nema nikakve veze s praktičnošću. Mali prtljag je seksi. Za razliku od njenog vukfjanja ogromnog kofera na točkiće po celom aerodromu. Užas! Kasnije, kad je Sajks promenio nešto funti u evre, otišla je na carinu osećajući se kao da sa sobom vuče pokretnu kuću obučenu u kilt.

Sajks je sustignu na pločniku ispred aerodroma i uhvati oko struka. „Mo-raš da budeš oprezna s Italijanima.”

„A, je li?” Zadovoljno se smeškala. „Da li to uključuje i tebe?” našalila se. Intenzitet osećanja koja je gajila prema njemu uzdizao ju je na sedmo nebo, ali znala je da je takođe čini i opasnom ranjivom.

Uzvratio joj je osmeh, ali onaj tajanstveni, koji ništa ne odaje. Pokušala je da mu u očima pročita misli, ali to je bilo nemoguće. Njegove naočare za sunce imale su tamna stakla, kao što obično nose filmske zvezde da bi izbegle svaki kontakt očima sa svojim obožavaocima. Umesto odgovora, privio ju je uz sebe.

„Mmm, divno mirišeš”, promrmfjao je zagnjurivši lice u njen vrat. Utom uhvati njihov odraz u zatamnjenom staklu aerodromske zgrade. Kroz glavu joj prolete Dan zaljubljenih - stajala je pljusku i ugledala svoj pokisli odraz u izlogu. Ni sanjala nije da će nekoliko

sedmica ka-snije stajati na toplom italijanskom suncu, u novoj *guči* bundi i njego-vom zagrljaju.

Zaustavio je taksi na ulici. Dok se smeštala na zadnje sedište, slušala je kako na tečnom italijanskom izdaje instrukcije vozaču. Bila je zadivljena; sama se jedva sećala osnovnih francuskih fraza. Takođe je bila vrlo uzbuđena. Kakav kliše, trebalo bi da se postidi, ali bilo je tako neodoljivo. *Sajksje neodoljiv*, konstatovala je, pokušavajući da se seti svih viceva i legendi o italijanskim pastuvima i latinskim ljubavnicima.

Konačno krenuše prema hotelu. Taksista je očigledno umišljao da je reinkarnacija reli-vozača, jer je tako brzo vozio da je morala da se uhvati za kožno sedište. Italijanski krajolik proletao je kraj njih, dok je Sajks nešto kuckao po *ajfonu*.

„Izvini, draga, ne smeta ti? Moram neke ljude da obavestim da sam stigao u grad“, obrazložio je.

„Naravno, samo izvoli...“ započela je, ali je prekide njegov razdragani urlik „*Eeej, Marko! Come stai?*“ Džulijet oseti mali ubod razočaranja, ali to ničim ne pokaza nastavljavajući da zuri kroz prozor. To što je ona isključila svoj mobilni čim je stigla na *Hitrou* nije značilo da će i on to učiniti. Uostalom, ne može da očekuje od njega da se ne javi starim prijateljima.

Iskfjučivši se s autoputa, njihovtaksi uplovi u tipično evropsko pred-građe od niskih građevina, sitnih radnjica i stambenih višespratnica. Dok je gleda betonske blokove boje blata, srce joj se steže. Šta je ovo? Njena velika očekivanja pretila su da će se srozati, ali onda je uhvatila odblesak ogromnog, kružnog zida - poznate veronske arene.

Uzbuđenje joj je splasnulo kad joj arena nestade iz vida, kad je zaklo-niše kamene zidine u senci lavirinta uskih kaldrmisanih ulica, drevnih građevina s prelepim, isklesanim pločnicima, visoko zasvodenim pro-zorima i balustradama od kovanog gvožđa. A onda se naglo zaustaviše u nekoj sporednoj uličici, ispred velikog hotela.

Nije mogla da poveruje rođenim očima. U jednom od brojnih imej-lova koje su razmenili tokom protekle sedmice, Sajks je hotel opisao kao 'komforan. Gledajući u *Kolomba d'Oro*, sa zastavicama na vrhu, crvenim tepihom duž stepenica i ispoliranim mesingom na vratima od mahago-nija, *komforan* nije bio atribut

koja joj je pado na pamet. Blagi bože, pomislila je, čak imaju uniformisanog portira na vratima.

Svojski se trudila da ne deluje previše impresionirano. Uostalom, i ranije je odsedala u hotelima sa četiri zvezdice, jednom čak i u onom s pet, na račun firme, ali mora da prizna da je oduševljena.

Što bi Trudi rekla, ovo je rezultat.

„OK, ciao, ciao.“

Dok je portir otvarao vrata taksija, Sajks sklopi mobilni smejujući se. „Moji prijatelji su zaintrigirani ko je tajanstvena žena s kojom sam doputovao.“ Izašavši na crveni tepih, dade napojnicu vozaču. „Jedva čekaju da te upoznaju.“

„Mener

„Nemoj mi reći da si toliko stidljiva“, smejava se dižući tamne naočare na čelo.

„Ma ne, samo...“ Naglo je začutala. Pretpostavljala je da će vikend provesti sami. Sad je shvatila da će morati da ga deli. „Samo šta?“ upitno je pogleda.

Oklevala je. Nije baš u poziciji da glumi ljubomornu devojkicu, zar ne? Odmahujući glavom, s osmehom reče: „Ništa.“

Osećajući kako joj vrhovi štiklica uranjaju u crveni tepih, pratila ga je u hotel, jedan od onih čija su klijentela samo ljudi pretplaćeni na tu-rističke časopise. Foaje je bio diskretno ukrašen belim liviljanim i opremljen kožnim sofama boje karamela, s dnevnim novinama aranžiranim u obliku lepeze i čokoladnim bombonama na pultu recepcije. Ceo ambijent daleko je od memljivih britanskih motela i primorskih pansiona.

U kakve me vodio Vil - nije uspevala da potisne sećanja dok je gleda kako Sajks daje *VIZA* karticu recepcionerki, koja je doživela blagi orgazam zato što joj se tako zgodan muškarac nasmešio.

Upisali su se u knjigu gostiju, predali pasoše i ušli u starinski lift, onaj s rešetkastim vratima, koja se viđaju još samo u fflmovanim pričama

Agate Kristi, i penju se na poslednji sprat. Veran datoj reči, zaista je re-zervisao dve sobe, doduše povezane.

„I pre nego što pitaš, vrata između soba su zaključana“, obavestio je pošto je isplatio znojavog znojavog nosača, čije se lice

crvenelo od na-pora; stepenicama je dovukao Džulijetin kofer na peti sprat. Bio je pre-veliki za lift. „Ako pomisliš da mi se ne može verovati.“

Nervozno se nasmejala. Posle nedelju dana flerta i seksualnih začikivanja, tenzija je bila na granici podnošljivosti. Deo nje želeo je da ga zgrabi i strgne s njega svu odeću. Da ga kresne i završi s tim. Drugi deo uživao je u zadirkivanju i slatkom iščekivanju.

Dok je skidao kaput, ona je razgledala sobe. Više su ličile na apar-tmane sa stilskim nameštajem kao što su stolice za lujanje, stočići s nogarama u obliku šapa, kitnjaste lampice, sto za pisanje s uredno slo-ženim papirima i kovertama boje vanile. Nikad joj neće biti jasno šta će u hotelskim sobama pisaći stolovi? Ko još ide na odmor da bi sedeo u sobi i pisao pisma? Zar je bitno, opomenu samu sebe shvativši da vrti glupa pitanja samo da bi skrenula pažnju s najvažnijih komada nameštaja. *Kreveta.*

Stojeći između dve sobe, mogla je da vidi oba. Ogromni su, s našušu-renim jastucima i teškim, brokatnim pokrivačima, koji obećavaju čistu, mirisnu posteljenu ispod. I dok njen krevet izgleda nevino i bezbedno, njegov je oličenje bluda i razvrata. Kao da je izaziva: *Hoćeš ili nećeš?*

Brzo je skrenula pogled, otvorila dvokrilna vrata koja vode na pre-lepu terasu i duboko udahnula hladan vazduh. Još uvek nje mogla da veruje da je tu - u hotelskoj sobi, u Veroni, sa Sajksom. Samo nekoliko sati ranije bila je u svojoj spavaćoj sobi, ljubeći Vila pred odlazak na po-sao. Rekao joj je da se raduje što će imati ceo stan samo za sebe, da će uživati u prenosima fudbalskih utakmica na televiziji i izlascima s or-tacima. Hteo je da joj pokaže da ne pati što ona odlazi. Ubijajući tako i poslednju nadu da bi u poslednji čas mogla da se predomisli. Ubedivši je da je donela pravu odluku.

I sada je konačno bila tu, na ivici posrnuća i prefjube s drugim muš-karcem, pred kojim joj klecaju kolena. Ali sve je to deo napetog iščekivanja i nervoze. Nešto poput Badnje večeri, zaključila je gledajući u nebo. Utom joj na pamet pade pitanje: ako budu spavali zajedno, hoće li se Božić pretvoriti u Novu godinu?

„Zoveš Romea?“

„*MolimV*“ Okrenula je glavu.

Sajks se nagnuo kroz prozor. „Tulija na svom balkonu: 'O, Romeo...'“ Naglo začuta, čekajući da ona nastavi.

„Ah, da“, uzvratila je s osmehom. „Odnosno, ne... Samo mi treba svež vazduh. Ovde je prelepo.“ Pokaza na panoramu crvenih krovova, beskrajan niz uredno poslaganih crepova što se proteže unedogled, po-put polja zrelih kukuruznih klipova.

„Prava stvar je odmah iza ugla.“

Nije znala da li joj se samo čini ili sve što on kaže zvuči dvosmisleno. „Izvini, nisam te čula“, vadila se osećajući kako nervoza u njoj raste. Kao da je trinaestgodišnja devica, a ne tridesetgodišnjakinja s iskustvom.

„*Balcone di Giulietta*“, asocirao ju je na italijanskom. „Najveća turi-stička atrakcija u Veroni. Znaš da je Šekspir ovde smestio radnju komada *Romeo i JulijaV*“

„Naravno“, obrecnu se ona i pokuša da glumi uvređenost. Mada je komad čitala toliko davno da ga je i zaboravila. Ali, sada kada ju je pod-setio, oseti uzbuđenje. Najveća ljubavna priča svih vremena dogodila se upravo ovde, što prevazilazi i srceparajuće *Besane u Sijetlu*. Ovo mora da je sudbina. „Ali nisam znala da dotičan balkon postoji. Mislila sam da je to samo legenda“, priznade.

„Navodno se drama zasniva na istinitoj priči.“ Pridružio joj se na terasi i nežno joj milovao vrat vrhovima prstiju. Zadrhtala je nekontrolisano, iako je imala bundu i šubaru. „Bandelo, italijanski pesnik iz trinaestog veka, pisao je o dve zavađene porodice, koje su živele u ovom gradu, i tragičnoj ljubavi između njihove dece, sina i kćeri...“ Zastao je da se nasmeje. „Bože, šta godinu dana života ovde može da učini od čoveka. Pretvorio sam se u turističkog vodiča.“

„Mmm“, prela je Džulijet, osećajući se mazno kao mačka. Želela je da sklopi oči i uživa u milovanju. Nije verovala da koža iza uveta može da bude erogena zona. Svojski se trudila da smiri hormone, a najradije bi ga zaskočila, tu, nasred hotelske sobe. „Hoćeš da kažeš da je Šekspir od njega ukrao ideju?“ S naporom se trudila da usredsredi misli na razgovor.

„Ne bih rekao da je ukrao, samo je pozajmio, malo izmenio i progla-sip svojom.“ I dalje joj je milovao vrat. „To se stalno događa.“

„Možemo li da vidimo taj balkon?“

Odmakavši se, pogledao je na sat. Uskoro će četiri. „Da, što da ne“, reče i uđe u sobu.

Otvorila je oči pomalo razočarana. Nije mislila odmah. Posle danima nagomilavane čežnje, konačno su bili sami. Zar ne bi

trebalo da se bace na krevet i strasno vode ljubav? *Ili bar da maštare o tome?*⁷

„Zar nećeš prvo da se raspakuješ?“, doviknu on iz sobe.

*Raspakivanje? Sada?*⁷. Gledala ga je kako otvara rajsferšlus putne torbe i vadi neseser, debelu fasciklu i omanju hrpu odeće, uredno složene i spakovane u plastične kese hemijske čistionice. Zatim brižljivo okači košulje o postavljene vešalice i pantalone o držače sa štipaljkom za no-gavice. *Čoveče!* Bila je navikla da samo spusti kofere u sobu, brzo obavi malu nuždu i odmah odjuri u grad. Dosadno raspakivanje obično je ostavljala za posle, pošto obavi rituale kupovine, razgledanja i proslav-fjanja početka odmora uz džin-tonik.

U stvari, Vil se nikad ni ne raspakuje, prisećala se. Stalno je govorio kako ne vidi smisao vađenja stvari koje će opet spakovati. Izluđivao ju je njegov kofer; ostavio bi ga nasred i trpao unutra i čistu i prfjavu odeću, pa se stalno saplitala o njega.

„Ima još vešalice ako ti treba.“ Sajks je zakopčao svoju putnu torbu i odložio je na policu. „Verovatno će ti trebati“, smeškao se.

„Hoće... hvala.“ Pogledom ga je otrpatila kad je otišao u kupatilo da se osveži, a zatim skinula šubaru i bundu i spustila ih na fotefju. Gledala je u svoj kofer, koji je ležao nasred sobe poput nasukanog kita.

I najednom je osetila bizarnu simpatiju prema Vilu.

^Poglavlje 23

Naposletku odlučiše da odlože razgledanje za sutradan. Šekspirova Ju-lfja možda nije imala pametnija posla nego da dreždi na svom balkonu, međutim, kad je Džulijet završila mamutski posao raspakivanja, napolju je već pao mrak. Sajks joj predloži da odu u grad na piće.

„Znam gde služe odličan martini“, reče joj sat vremena kasnije, kad napustiše hotel. Od njegovog pogleda treperilo joj je u stomaku. „Zato što ga ne mućkaju, nego promešaju.“

„A da li mešaju džin i tonik?“ pitala je kroz smeh dok su silazili niza stepenice. Uzbuđena što će prvi put doživeti italijansku varošicu, premašila je sopstveni rekord u spremanju za izlazak. Ali u *mojoj* sobi, konstatovala je pošto se setila kako joj je nudio svoju tuš kabinu, koja je dovoljno velika za oboje'. „Možda kasnije“, odgovorila je s osmehom, igrajući na kartu suzdržanog flerta i skrivajući nervozu. Uprkos celone-deljnom maštanju o ovom trenutku, sada, kada joj se konačno događa, imala je utisak da je malo prerano - ili je prosto *previše trezna* da bi raz-mišljala o skidanju odeće.

„Cuj, ako želiš...“ započe on.

„Ma ne... mislim da... naravno da želim.“ Uvek je to radila kad je nervozna. Tu naviku je pokupila od Vila, ali nisu svi razumeli njihov uvrnuti smisao za humor. Uze Sajksa za ruku.

„Kafe *Filipini* verovatno je najbolji pijano bar u Veroni“, tiho reče on.

Sad je bio njen red da odreaguje. „Pjano bar?“ Već je zamišljala vre-mešnog pijanistu za klavirom kako prebira Geršvina okružen palmama i uniformisanim, hotelskim osobljem, dok atmosfera povremeno eksplo-dira strasnim latinskim zvucima. Najednom zažali što je obukla samo farmerke i majicu.

Zabavljen njenim zabrinutim izrazom lica, Sajks je smekšao. „Ne brini, nije *Ric*“, smeja se dok su koračali uskom uličicom. Odjeci njihovi koraka po kaldrmi mešali su se s brujanjem motora i automobilskih sirena. Miris sveže kafe dopirao je iz minijaturnih kafića uglavijenih između butika veša, vinarija i apoteka s izlozima punim firmiranih naočara. „U Italiji tako zovu sve barove. Ne pitaj zašto, jer ovde još nisam video klasičan pijano bar.“

„Gde si sve živeo?“, bila je radoznala. Mnogo je saznala o njemu to-kom protekle sedmice - kakve su mu navike, pogledi na svet, *poreklo*. Ali sada je trenutak da popuni praznine informacijama o životu koji je vodio pre nego što su se sreli.

„Nedaleko odavde“, odgovorio je. Izašli su iz senke na osvetljenu glavnu ulicu. „S druge strane arene.“ Pogledala je veliki, zasvođeni prolaz koji je pokazao. Kroz njega se nazirala prostrana pjaca, sve do impresivnog amfiteatra s ružičastim lukovima, čudesno osvetljenim na podlozi od tamnoplavog neba.

„Izgleda fantastično“, oduševljavala se. Imala je utisak da se cela Ve-rona neočekivano otvara pred njom. Kao da je oživelo Kanaletovo platno.

„Znam, teško je poverovati. Pre liči na kompjutersku grafiku“, složio se. „Ali, imaš svog *Gladijatora*“, šaljivo je dodao.

Krenuše prema areni pored restorana i prepunih bašti kafića. Upr-kos svežini noćnog vazduha, narod je sedeo vani, umotan u bunde i šubare, ćaskajući uz espresso i cigarete, koje su sfjale poput svitaca u da-fjini. „Moraćemo da dodemo i na leto, kada se otvori operska sezona u areni.“ Pogledao ju je s novim entuzijazmom. „Bio sam prošle godine, jedne vrele, julske noći. Svi su pijuckali vino i slušali *Travijatu*. Atmos-fera je bila fenomenalna.“

„Mmmm, da.“ Klimnula je glavom trudeći se da ostane mirna dok su joj misli letele nebu pod oblake. Želeo je s njom da dođe u Veronu na leto. Sta li to znači? Da nije prvi nagoveštaj *njegove želje da ovo bude više od šeme?*

Bila je zatečena. Do ovog trenutka niko nije ni spomenuo budućnost. Ko zna šta je sledeće? Sve se događalo prebrzo i iznenada. Nemoguće je bilo šta predvideti, i zato je najbolje da to i ne čini. Umesto toga, dopu-štala je sebi da živi za trenutak. Dok nije upoznala Sajksa, mislila je da ta fraza označava kupovinu nečeg skupocenog. Sad je osetila talas olak-šanja. Celog života planira, organizuje, analizira, izbegava nepotrebne rizike i donosi racionalne, logične, dugoročne odluke. To je odlika zre-losti, saosećajnosti. *I dosade*. Sve dosad.

Držeći se za ruke, šetali su kroz masu prolaznika, zagledali izloge, divili se freskama na fasadi obližnje zgrade, koja je pod sjajem ulične lampe podsećala na javnu umetničku galeriju. Priljubljena uz njega, slu-šala je o tome kako je radio u Veroni; leti, kad grad prokuva na avgustov-skim temperaturama, vikende je provodio na jezeru Garda, a za Božić se skijao na Alpima. Pričao je o prednostima i manama marketinškog posla u Italiji, njihovom strastvenom pristupu radu i trosatnoj pauzi za ručak. O tome koliko mu je nedostajao London, prijatelji, 'tradicionalni nedeljni ručak' i kreativni tim u Sohou sa svojim uštogljenim stavovima 'i zavisnošću od *koka-kole*'.

Želeći da sazna da li je imao devojkju Italijanku, skrenula je temu na njegov ljubavni život - on je već bio upoznat sa njenim, ali ona nije znala ništa o njegovom.

„Bilo je par vezica, ali ništa ozbiljno“, nehajno reče.

Vezica? Čudila se. Šta smatra pod vezicama? Je li to za njega isto što i **avantura?** Crv sumnje. A budući da je ona ta koja živi s dečkom, ogro-man i pomalo smešan napad fjubomore prostrela joj srce. Želela je da sazna još, ali on baš tada svečano objavi: „Ovo je pjaca Erbe.“

Taman kad se spremala da ga priupita o prošlom ljubavnom životu, shvatila je da su zakoračili na veliki živopisni trg, okružen veličanstvenim istorijskim građevinama, pred kojima američki turisti padaju u trans, prepun kipova mitskih bogova, koji gvire sa balustrada ko rado-znale komšfje. Po centru trga bile su postavljene pijačne tezge, odavno zatvorene, dok je duž zidina vrvelo od gostiju u baštama restorana.

„**Ovamo, Sajks!**“, doviknu glas.

Okrenula se prema jednom od stolova za kojim je sedeo mladi sa jarećom bradicom i mahao im. S njim su bili još jedan mladić i dve cr-venokose devojke.

„Ko su oni?“

„Prijatelji. Pozvao sam ih ovde na piće.“

„Tvoji prijatelji?“ Srce joj se steglo. Želela je da ga upozna bolje. Ali ne ovako, razmišljala je, najednom nervozna. U današnjem društvu, susret s prijateljima je jednako loš kao susret s roditeljima. Ili vas vole ili vas mrze.

„Nemoj toliko da brineš.“ Osmehnuo joj se, stežući joj ruku. „Zavoleće te.“

Pokušala je da deluje optimistično, ali već iz daljine videla je da su devojke zapanjujuće lepe. Najednom se osetila neverovatno - i nesva-kidašnje - nesigurno. Bože, kako je glupa. Ako su to Sajksovi prijatelji, onda su verovatno kul kao i on. Štaviše, to su parovi.

Pošto je drugi put poljubio mršavu brinetu u obraz, znala je da ta žena nema svog para. Čvrsto je bila nameračena na Sajksa, koji joj s osmehom udela kompliment. „Mmm, divno mirišeš.“

Gledajući ih sa strane, Džulijet je osetila prve znake sumnje. Isto to je nešto ranije rekao njoj. „Džulijet, upoznaj Đinu, Marka, Luku i Stefani.“

Pa šta ako joj je isto rekao. To je sigurno samo slučajnost, uveravala je sebe i smeškala se društvu. Kao što je očekivala, dva mladića su joj se otvoreno divila, a devojke su ostale suzdržane. U stvari, Đina, ona što nije mogla da odlepi usne od Sajksovog obraza, odmeravala ju je od glave do pete pre nego što joj je pružila mlitavu ruku. Džulijet je nesi-gurno prihvatila. Saterana u ćorsokak, grozničavo se trudila da dokuči u kakvom su ovi ljudi odnosu. Je li Stefani samo Lukina ikebana? Je li Đina jedna od Sajksovih 'neobaveznih vezica'? Da li joj se samo čini ili Stefani otvoreno pokazuje odbojnost prema njoj?

Bila je sigurna samo u to da obe devojke imaju savršeno iscrtane obrve, pod konac ošišane i isfenirane paž frizure i perfektno izmaniki-rane nokte. Verovatno pripadaju onoj vrsti žena što u svojim *prada* taš-nama uvek nose pribor za nokte, za slučaj da treba korigovati zalutalu dlačicu ili slomljeni nokat, razmišljala je; sela je na zidić i sakrila svoje kratke nokte u džepove bunde.

„Znači, ti si ta famozna Džulijet?“ cvrkutala je Stefani. Ili je to bio podsmeh, pitala se Džulijet gledajući kako se devojčine krvavocrvene usne razdvajaju i otkrivaju dva niza iznenadujuće ružnih zuba.

„Ne, nisam ja ta famozna Džulijet“, pokušala da se našali, ali se niko nje nasmejao.

Sajks to nije primećivao; bio je zauzet preuzimanjem cigarete od Đine, *koja je insistirala na tome da zapali dve i doda mu jednu.*

„Nisam znala da pušiš“, reče mu Džulijet.

„Očigledno ga dobro ne poznaješ“, primeti Đina, izdižući obrve.

„Pušim samo kad sam u Italiji“, priznao je Sajks i uvalio se između Marka i Luke, koji ga drugarski ispljeskaše po leđima, govoreći mu nešto na italijanskom. Džulijet ostade da sedi pored Stefani, koja zabaci svoju zavesu od kose preko lica, stavljajući joj do znanja da je svaki pokušaj razgovora s njom nemoguć. Kao da bi to bilo izvodljivo na engleskom, mislila se. Shvatila je da se njeno znanje italijanskog sastoji iz nekoliko naziva jela od testenine i modnih kreatora. Pokušaj da sklepa rečenicu od reči *spaghetti*

all'arabiata i *Valentino*, bez glagola, bilo bi sumanuto. Čak i s najboljom imitacijom akcenta iz *Kuma*, to verovatno ne bi bila dobra ideja.

Pošto je nekoliko minuta sedela i ćutala, počela je da se dosađuje. Pročistivši grlo i osetivši se kao junakinja britanske komedije, hrabro iznese konstruktivan predlog.

„Je li neko za piće?“

Mladići prekidoše razgovor, devojke dunuše mlazove duvanskog dima u njenom pravcu. Sajks joj je konačno uputio saosećajni osmeh. „Izvini, draga, znaš kako je kad se dugo ne vidiš sa starim prijateljima.“ Nagnuo se preko stola i pomilovao joj obraz. Bože, ovaj čovek je prokleta seksi, pomislila je i momentalno mu oprostila što ju je zanemario zbog Luke i Marka. Krajčikom oka snimila je kako ga Đina proždire pogledom. O, da, Đina je zasigurno jedna od njegovih vezica.

„Ti sedi i upoznaj se s ostalima. Ja idem po piće.“ Vadeći novčanik iz gornjeg džepa, krenuo je da ustane.

„Ne, nikako, samo ti nastavi... da ćaskaš“, žurno reče Džulijet i ustade smeškajući se društvu. Poslednje što je želela bilo je da ostane sama s njegovim prijateljima. Iako su joj Marko i Luka delovali prilično pitomo - tu i tamo su joj dobacivali zadivljene poglede - Stefani i Đina nisu bile nimalo prijateljski nastrojene. „Vraćam se odmah“, dodala je, i pre nego što je iko uspeo da je zaustavi, počela vešto se provlači između stolova napredujući prema šanku.

Izbrojala je do deset.

Šta ona to radi? Zašto je toliko nesigurna s njim? Nije valjda ljubo-morna na Đinu? Naručivši martini za Sajksa, dva amerikanosa za Luku i Marka, *dva sladoleda* za ledene kraljice i dva dupla džin-tonika za sebe, sela je na barsku stolicu. Nije mogla da se seti kad je poslednji put bila u ovako bizarnoj situaciji. S Vilom je predugo bila uljuljkana u blaženoj sigurnosti. Sada je, opet, u opasnim vodama uzburkanih emocija. Nije znala hoće li ona i Sajks uspeti da se dočepaju kopna, pa je morala sve vreme da se osvrće, u strahu da ne izgubi svog čoveka.

Tako si jadna i licemerna, prekorevala je samu sebe, a onda je srećno otpila gutljaj džin-tonika. Ti si ona koja ima dečka. On treba da oseća ljubomoru i nesigurnost. Umočivši kreker u činiju sa slanim

sosom, po-gleda sto za kojim je Sajks zabavljao prijatelje nekom anegdotom, držeći njihovu pažnju poput mađioničara. Ovo je pobijalo njenu teoriju. Nikad u životu nije videla ovako samouverenog rnuškarca.

Sama za šankom, usredsredila se na veliku činiju crnih maslina. Ali, nije dugo ostala sama. Ovo je Italija, a ona je privlačna žena. Ubrzo ju je okružila grupica lokalnih gostiju, pa je otkrila koliko, zapravo, uživa u flertu s njima i zgodnim šankerom, koji ju je s neodoljivim akcentom zapitkivao o *Lorndronu*. Kad je konačno iznela piće, osećala se mnogo bolje.

„Džulijet takode radi u marketingu“, rekao je Sajks kad je sela, pomalo nesigurno. Prvo piće ju je već ošamutilo. Drugo je bilo čista kamuflaža.

„Zar se niste tako i upoznali?“ Dotad je bila ubeđena da Luka ne zna engleski. Zapravo ga je savršeno govorio.

„Tako nekako“, odgovorila je pijuckajući džin-tonik.

„Radite li za istu kompaniju?“

„Ne, mi smo rivali.“ Sajks joj se nestašno nasmeja preko stola.

Ona mu uzvratila. Pa šta ako ne voli njegove prijatelje? Ionako su ne-bitna stavka, rekla je sama sebi gledajući ga u oči sanjivo i pomalo pripito.

„Stvarno? Baš zanimljivo.“ Dina se uspravila. Dotad je ukočeno se-dela jedući svoj sladoled u minijaturnim zalogajima, ne gaseći cigaretu. „Znači li to da ste neprijatelji?“

Reč 'neprijatelji' iz tih usta samo joj je potvrdila da je u Đini dobila baš to. Utešila se mišlju da je taj slavni neprijatelj nosio kožne panta-lone s visokim strukom, one koje na Saut Kensingtonu nose samo pla-vuše od četrdeset i nešto ili bogate Evropljanke s jarkocrvenim ružem i zlatnim mindušama. Trudi ih se gnušala, nazivajući ih plagijatorkama Ivane Tramp.

„Ali ne i u krevetu“, smeja se Luka bockajući laktom Sajksa u rebra i namigujući mu.

Žedno iskapivši džin-tonik, Džulijet je shvatila da je Luka opasno nervira, sa sve svojom jarećom bradicom, koja mu smešno stoji.

„Ovo je *urnebesno*“, zaskiča Stefani kada su svi prasnuli u histeričan smeh.

Svi, osim Džulfjet. „Trenutno se oboje borimo za istu reklamnu kam-panju, zar ne, Sajkse?“ Budući da su svi govorili engleski,

pokušavala je da zapodene koliko-toliko pristojan razgovor. U protivnom, preovlađaće Lukin masni humor.

„I, ko će pobediti?“ Stefani zabaci kosu i smešno zagrokta, kezeći isturene zube. Neodofjivo je podsećala na bundevu u Noći veštica. Kamo sreće da je Trudi sada ovde, razmišljala je Džulijet, setivši se koliko puta je gledala kako ova odvlači neku sirotu dušu s protezom na drugi kraj šanka. Tamo bi joj očitala lekciju o tome kako 'nikad nije kasno da se isprave zubi', koju je obično započinjala pitalicom: „Zar misliš da se Džulija Roberts rodila s onakvim osmehom?“

„Da, Džulijet, ko će pobediti?“ ponovila je Đina skrećući pažnju na sebe.

Džulijet pogleda u lica oko sebe. Svi su zurili u nju, očekujući odgovor. Pod dejstvom džina, njena hrabrost nije znala za granice. „Ja.“

„Uaaaa!“ Horski poklič propratila je bujica italijanskih kletvi, a mla-dići su i zatopotali svojim fensi cipelama o kamenu kaldrmu. „Zaboga, Sajkse, dozvoliceš da te žena pobedi?“ Poput pratećih vokala, Đina i Ste-fani se pridružiše kolektivnom smehu.

„Nema šanse“, frknuo je. „Trebaće ti nešto posebno ako misliš da me pobediš u ovoj trci.“

„Hoćeš da kažeš da moja agencija nema nešto posebno?“

„Robot koji oponaša psa u reklamama za *Pedigree* teško da je nešto posebno“, smejao se. Zaboleo ju je njegov smeh. Definitivno se osećala pi-jano i lažljivo. „Radnja se dešava u Italiji, u fazonu scene iz filma *Posao u Italiji...*“, započela je, pa brzo stavila ruku na usta. „Ups! Nisam to smela da otkrijem.“

„Ne brini, među prijateljima si“, uveravao je Luka.

Ovo, kao, treba da je smiri? Pogledala je Sajksa. Povukao je dim i namignuo joj. Opustila se. Ima li razloga za brigu? Alkohol je uveliko tekao njenim venama, pa mu je uzvratila namigivanjem, ne registrujući kako mu brada nervozno drhti.

Ispila je ono preostalih kapi pića i opet ustala. „Jeste li za drugu turu?“ Bila je naviknuta na običaje i ponašanje u britanskim pabovima, pa nje shvatala da ostale piće nije ni zagrejalno. Tekkad je s visine pogledala druš-tvo, primetila je da još nisu završili ni prvo

piće. Ni sladoledi nisu bili po-jedeni. Dve kugle vanile, koje su neodoljivo podsećale na sadržaj Đininog dekoltea, odbijale su da se istope u prisustvu svoje ledene kraljice.

„Mislio sam da odemo negde na večeru." Sajks je ugasio cigaretu i srknuo martini.

„Svi zajedno?" Svojski se trudila da sakrije razočaranje.

„Ne, samo ti i ja", odgovori on, a zatim na italijanskom nešto reče pri-jateljima. „Ali, ako hoćeš, pomeriću rezervaciju za kasnije, pa možemo još malo da ostanemo ovde. Osim ako si gladna."

Nije bilo potrebno reći joj dvaput. „Umirem od gladi."

Rastavši se sa društvom, krenuli su prema restoranu. Nije bio daleko. Držao ju je za ruku dok je nesigurno nabadala u štiklicama - kaldrma možda izgleda romantično i drevno, ali podvig je hodati po njoj. Potpetice su se uporno zaglavljivale između kamenih kocki i svaki put ostajale bez jednog slojakože. Odlučila je da sutra zanemari modu i obuče patike.

„Šta kažeš, kakvi su mi prijatelji?" Zastali su ispred restorana da osmotre fontanu, isklesanu u kamenu. „Otkaćeni, jelda?"

Klimnula je glavom gledajući kako voda šiklja iz usta kamene zmije, obrasle mahovinom. Zaboga, nje mogla da kaže da su grozni, zar ne?

Srećom, uopšte nje morala ništa da kaže jer je sagnuo glavu i po-ljubio je. Imao je ukus duvana i alkohola. Vrlo erotičan. Ako se ovako dobro fjubi, kakav li je tek u krevetu?

„Oduševljeni su tobom."

Kada se njegova ruka uvuče pod njenu bundu, napipavajući голу kožu između majice i farmerki, ona oseti kako sva napetost iščezava. Šta se to dešava s njom? Otkad je stigla u Veronu, užasno je preosetljiva. Pogađaju je i najmanje sitnice. Na primer, to što Sajks zaustavlja svojim prijateljima taksi, što je morala da raspakuje svoj kofer dok je on gledao **CNN** u svojoj sobi, što je svakako bio u nekoj vezi sa Đinom i Stefani.

Dok su mu ruke vijugale uz njenu kičmu, otkopčavale grudnjak i milovale grudi, postala je svesna da su joj se čula razbudila. Leđa joj se izviše unazad, dah postade plići, a srce počeo udarati jače. Nije ni

čudo što je preosetljiva kad je Sajks dovodi do ludila. Kao da je svaka njena emo-cija pojačana hiljadu puta. Boje su postale življe; hrana je imala jači ukus; kafa je bila aromatičnija od svih koje je ikad probala. Kao jednom davno, kad je bila u restoranu na aerodromu *Hitrou*, prisećala se pokušavajući nekako da smiri razuzdane misli. Nije smela da razmišlja o njegovim rukama, koje su kružile oko njenih bradavica, i erekciji, koja verovatno popunjava njegove farmerke.

„Jesi li dobro?“ Naslonila se na zid puštajući da joj ljubi vrat.

„Da, dobro sam“, mrmljala je. Lagala je. Nije bila dobro. Da je dobro, bila mi sabrana i smirena. Slegnula bi ramenima, kao u nekom drama-tičnom filmu, i srknula gutljaj vina. To bi bilo dobro, ali ne i posebno. A ona se oseća posebno. *Večeras je sve posebno.*

„Hoćeš li nešto da ti otkrijem?“ Gledao je ozbiljno.

Tupo je klimnula.

Oklevao je.

Čekala je.

„Mislim da se zaljubljujem u tebe.“

Sajksove reči stigle su neočekivano i Džulijet za trenutak nije regi-strovala šta joj govori. Videla je samo kako mu se pomeraju usne, čula reči, ali ih nije povezala u rečenicu. *Mislim. Da. Se. Zaljubljujem. U. Tebe.*

Shvatala je. Stomakjoj zatreperi.

„Šššš... Ne moraš ništa da govoriš“, nastavio je šapatom. Nije joj ni dao priliku, nastavio je da je ljubi. Ovoga puta dublje. Zahtevnije.

Nije joj to smetalo. Baš nimalo. Prepustila mu se. Bila je omađijana - bože, kako voli tu reč - omađijana njim, njegovim telom, čvrstim i mišićavim pod košuljom, svetlucavom mesečinom koja srebro toči na fontanu i čini je skoro nestvarnom. Ili je to samo od džina, pitala se s uobičajenim samoprekorom, dok im se usne konačno ne razdvojiše.

I dafje ju je čvrsto držao u zagrljaju.

„Da mi preskočimo restoran?“ predložio je.

Oklevala je. Hrana im zasigurno nije bila na kraj pameti. Konačno je uspela da progovori. „Hoćeš da svратиš kod mene na kafu?“ izazivala je. Opet je to radila; ali jače je od nje.

Ovoga puta nasmejao se iskreno. „Da, naravno.“

Zagledala se u usne koje su je upravo fjubile, lice koje joj je lebdelo pred očima svaki put kada ih sklopi, široka ramena koja je natkriljuju. Toliko je bio seksi da joj je utroba bolno ječala. O, bože. Znala je kuda ovo vodi i da nema kontrolu nad događajima. Sve ovo dosad bio je flert, fantazija, *predigta, frustracija*. Ali više nje.

Nisu je zanimala posledice jer više nije mogla da se odupre. *Nije mogla da mu odoli*. U glavi joj je vladala konfuzija. ali je zato njeno telo slalo kristalno jasne signale.

Sviđa joj se. Želi ga.

Zudi za njim.

Šta onda kog đavola čeka?

cpoglavlje 39

Vil se nije sećao kada je zima u Torkširu bila ovako hladna. I mračna. I vetrovita. Bilo mu je prijatno dok se vozio auto-putem M1. Vetar je tek malo pirkao kad je skrenuo kod Lidsa, međutim, čim je prošao Skipton i spazio znak za Dejls, varošicu u kojoj žive njegovi roditelji, počela je mećava.

Sastrugao je ledenice sa vetrobranskog stakla i gvirio kroz staklo vi-jugajući seoskim drumovima i trudeći se da se ne otreska o kamene zi-diće ili sklizne u smrznute oranice. Živci su mu bili napeti. Usplahireni zečevi pretrčavali su mu put, istrčavajući niotkuda, verovatno privučeni svetlošću njegovih farova.

Najednom nešto iskrсну ispred njega. *Prokletstvo!* Šta je sad ovo? Le-gao je na kočnicu i skrenuo u stranu kako bi izbegao ogromnog belog stvora na putu. Utom začu poznato blejanje. Dođavola, to je samo ovca. Dok je izvlačio *land rover* iz blatnjavog jarka, kroz glavu mu prolete da se svi žale na londonski saobraćaj. Očigledno nikad nisu bili u Jorkširu. Ubacivši u prvu brzinu, zaobišao je ovcu, koja je stajala na istom mestu i blenula u njega, i nastavio. U gradu je potrebno izbeći samo pešake i kurire. Ovde se vozi kao na prokletom poligonu.

Odluku da vikend provede kod svojih roditelja doneo je u poslednjem trenutku. Kada je tog jutra krenuo na posao, Džulijet se već uveliko pa-kovala iako je njen let bio tek po podne. Videvši je s vlažnom kosom, umotanom u peškir, kako slaže odeću svud po krevetu, odlučio je da joj dokaže kako ga cela ta situacija nimalo ne dotiče. „U stvari, ovog vikenda ću se ludo provesti. Ne sećam se kad sam poslednji put imao stan samo za sebe. Možda napravim i žurku“, našalio se nakon poljupca za rasta-nak. Njihovi odnosi su poslednjih nekoliko dana bili prihčno zategnuti.

Dakle, završivši posao ranfje, svratio je u stan da se spremi za vikend pijanstva i razvrata. Sat vremena kasnije, istresao je pepeo cigarete u Džulijetinu omiljenu šolju s natpisom *mrzim jogu*, ispržio sei slaninu - retku poslasticu otkad je Džuls prešla na zdravu, nemasnu ishranu - i pojeo je sedeći na kauču, *direktno iz tiganja*. Tada je konačno priznao sebi istinu.

Nije želeo da provede vikend sam u stanu.

Zapravo, nije želeo subotu da provede gledajući fudbal s Rolfom; nije želeo da se napfje u pabu i sutradan leči mamurluk brzom hranom. Ona ionako više nije imala onaj divni ukus koji je pamtio, zaključio je s gade-njem, odložio polupojedenu slaninu i nastavio da zuri u TV.

I onda mu je sinula ideja. Ako Džulfjet može da otputuje za vikend, mogu i ja. Pogledao je na sat. Pet po podne. Ako odmah krenem, sti-žem tačno na večeru, sračunao je. Ugasio je televizor, požurio u sobu da spakuje nešto odeće - uglavnom zrele za pranje - i zgrabio kfjučeve. Što je više razmišljao o tome, bivao je sve odlučniji. Njemu ne treba ho-tel s pet zvezdica, ukusna hrana i italfjansko sunce. Navukao je kožnu jaknu i izašao napolje. Za sobom je zalupio vrata i prišao *land roveru*. Apsolutno. Kad već može da bira, najviše će mu prijati stara momačka soba, mamina hrana i jorkširska kiša. Drhteći od zime u hladnim kolima, okrenuo je ključ i upalio motor. *Definitivno*.

Merilin Baraklaf zurila je punih sat vremena kroz kuhinjski prozor. Pra-veći kratku pauzu u svom bdenju, pristavila je čajnik. Bila je tako uzbu-đena. U nedelju će biti tačno šest meseci otkad je poslednji put videla sina, baš u vreme kadaje započinjao novposao.

Počelaje dapati od ne-sanice otkad je dao otkaz u firmi. Odrekao se dobrog i sigurnog posla da bi započeo svoj. Izgleda da je to danas moderno. Kako li to zovu u Londonu? Ah, da; samostalni biznis.

Čajnik zapišta i ona vrelom vodom preli granule nes kafe, ubaci dve tablete veštačkog zaslađivača i usu tanak mlaz mleka. Prešla je na so-jino otkad je pročitala da soja pomaže u prevenciji osteoporoze, na opšte gađenje svog supruga Džima, koji večitio ropće zato što se sojino mleko zgrušava. Uverivši se da je niko ne vidi, ona otvori kredenac i iz njega izvadi dve čokoladne bombone, a zatim se vrati na svoje izviđačko me-sto kraj prozora.

Samo što je parkirao ispred kuće, Vil je ugledao svoju majku kako istr-čava napolje u vunenom džemperu od šetlanda, ruku čvrsto skrštenih na grudima. Zašto sve Jorkširke drže ruke skrštene na grudima, pitao se. Dok ju je posmatrao kako stoji na verandi sa Džordžom, porodičnim mačorom, pored nogu, osetio je kako mu se srce nadima od nabujale ljubavi. Predugo je čekao da obiđe svoju staru majku. Više to sebi neće dozvoliti.

„Bože, kako si zarastao. Pogledaj se na šta ličiš. Pa zar u Londonu nema frizera?“, prva je stvar koju mu majka reče kad izađe iz kola. Vil joj uzvratu osmehom. Možda je prošlo šest meseci, ali se ništa nije pro-menilo. Stalno mu je zvocala zbog kose. Sledeća je na tapetu bila odeća.

„I kakve su ti to farmerice? Vidi kako ti vise“, brbljala je. „Zar nemaš kaiš?“

„Zdravo, mama.“ Zagrlu je i udahnu njen majčinski miris - mešavinu omekšivača, zaprške i parfema. „Kako si?“

„Kako moram. Znaš i sam kako je s tvojim ocem“, dobroćudno se smejala, gurlajući ga u toplu kuću, daleko od hladnog vetra. „Eno ga u dnevnoj sobi, gleda onu njegovu emisiju o automobilima“, dodade pozi-vajući ga rukom u predsoblje i terajući ga da izuje čizme i okači debelu, kožnu jaknu.

Kad majka nestade u kuhinji, Vil u čarapama odšljapka kroz hodnik i tiho otvori drvena vrata. Dnevna soba je bila slabo osvetljena i prijatna. Kao i uvek, bila je pretrpana nameštajem i fotografijama Vila i njego-vih sestara: s krštenja, rođendana i

maturskih zabava. A onda ugleda svog oca, koji je ležao na kauču ispred kamina i zurio u TV, toliko po-gnute glave da su mu polukružne naočare balansirale iznad bujnih, si-vih brkova.

Zastao je. Zamolio je majku da tati ne spominje njegovu posetu -hteo je da ga iznenadi - ali sada je shvatio da je on taj koji je iznenađen. Dok je posmatrao oca na kauču, udubljenog u televizijski program, do-šao je do bolne spoznaje: *kakav otac, takav sin*. I njegovo iznenađenje najednom postade neprijatno.

Ukratko, nikad se nije slagao s ocem. Detinjstvo je proveo u stalnoj borbi s njim. Kao i svi severnjaci, Džim Baraklaf je oduvek sanjao o tome da će njegov sin naslediti njegovu ljubav prema motorima, automobilima i svemu mehaničkom. Međutim, Vil je kao tinejdžer bio najsrećniji kad je sedeo u svojoj sobi, čitao, crtao i puštao ploče - preglasno. Nije bilo lako odrastati uz oca koji citira članke iz *Dejli mejla* od reči do reči, čija je reakcija na Vilovu odluku da studira arhitekturu bila „Jesi li ti lud? Crtanje je za šonje“, i koji je svakog dana u pet pio čaj, pre nego što bi zadremao ispred televizora. Trebalo im je trideset godina da konačno prihvate jedan drugog.

Još kao dečak se zakleo da se nikada neće pretvoriti u svog oca, ali sada je shvatio da je doživeo upravo to. Svakog dana posle posla legao bi na kauč i zaspao, pošto pojede ono što je Džulijet skuvala. I lice mu se rastužilo. Sad je shvatio s kim Džulijet živi. Nije ni čudo što je u po-slednje vreme bila ljuta na njega. Ko bi je krivio? *Jadnicaje živela s nekim koje isti njegov otac.*

Misli mu prekide muški glas. „Vilijame?“ Njegov otac je okrenuo glavu i pogledao ga iznad jastučića. „Znao sam da si ti. Opet praviš promaju. Hoćeš li ikada naučiti da zatvaraš vrata?“ gundao je, ali s osmehom.

„Zdravo, tata.“ Vil je gurnuo ruke u džepove i kratko klimnu glavom. Među muškarcima sa severa zagrljaj je bio nedopustiv.

„Jesi li doveo onu tvoju slatku devojčicu?“ Gurnuvši naočari na ko-ren nosa, Džim Baraklaf je pogledom tražio Džulfjet. Imao je dve ćerke i lepu ženu, tako da je bio ženskaroš u pravom smislu te reči.

„Ne. Džulijet je morala u Italiju. Poslovno“, dodao je Vil, reagujući na očeve podignute obrve.

„Ah, te današnje karijeristkinje...“, uzdahnu Merilin ulazeći u dnevnu sobu, noseći poslužavnik kao da pokušava da ukroti

nemirnog konja. „Ja sam u njenim godinama bila domaćica s troje male dece." Posa-divši Vila u fotelju, na kolena mu spusti poslužavnik. „Pečena junetina s jorkširskim pudingom, tvoje omiljeno jelo", smeškala se dodajući mu viljušku i nož. Vil je bio ubeđen da bi mu, samo da može, vezala i por-tiklu oko vrata.

Videvši kako njegova žena ugada drugom muškarcu, iako je to njegov rođeni sin, Džim se najednom osetio zapostavljeno. Navikao je da dobija svu pažnju samo za sebe. „Šta fali domaćicama?" nabusito je odrezao. Otkad je ušla u menopauzu, Merilin je postala zakleta antifeministkinja. Džim je bio ubeđen da to ima neke veze sa hormonskim pilulama, jer većina njegovih prijatelja u golf klubu ima sličan problem. Siroti Brajan se još uvek oporavljao od šoka koji je pretrpeo kad je ugledao sliku potpuno gole šezdesetjednogodišnje manekenke na kalendaru za *Ženski institut*.

„Ništa, dragi", smirivala ga je Merilin, namigujući svom sinu. „Usrane pelene ne mogu biti zabavnije od putovanja u Italiju. Reče li da je tamo otišla?"

Vil umorno klimnu glavom, želeći da promeni temu. „Da, baš se ra-dovala vikendu ovde", čuo je sebe kako laže. Brzo je našao opravdanje za to: nije želeo da povredi roditelje. „Ali, znate kako je u marketingu."

Njegova majka pojma nije imala. Njenojedino iskustvo s reklamama bilo je ono između omiljenih serfja, kad bi dozvolila sebi da otrči u kuhinju i skuva čaj. Ali ipak je saosećajno klimala glavom. „Pa, kako ste ti i Džulijet?" Oduvek je bila direktna.

Vil nabode vffjuškom krompir s osećajem krivice. „Super, super."

„Kada ćeš od nje da napraviš poštenu ženu?", pitao je Džim uzimajući *Dejli mejl* i okrećući stranicu s TV programom.

Vil se namršti prebirajući po glavi neki valjan izgovor. Sad mu je bilo jasno zašto nije dolazio šest meseci. „Što? Dobro nam je i ovako", odgovorio je obrušavajući se na pečenje. Iskreno, u poslednje vreme stvari nisu stajale baš najbolje, ali njegov otac je poslednja osoba kojoj bi to priznao.

„Aha, znači odbila te", smeja se Džim, uživajući u ovom peckanju.

„Nisam je ni pitao", uzvratio je Vil, najednom iznerviran.

Njegov otac prestade da se smeje i zapanjeno ga pogleda. „A što nisi?"

Vil se taman spremio da uzvrati paljbu, a onda je shvatio da njegov otac, zapravo, *ništa ne kapira*. Zaista, zašto još uveknije zaprosio Džuls? Zato što se u Britaniji svaki drugi brak završava razvodom. Zato što je institucija braka prevaziđena. Staromodna je. Zato što je to za neke druge ljude. Zato što se više dovoljno ne vole.

Istina je da nije postojao pravi razlog: samo što mu to nije padalo na pamet. Nikad nisu razgovarali o braku; u stvari, kad malo bofje razmisli, jedini put kada je Džulijet spomenula venčanje bilo je kad su, vozeći se pored vestminsterskog matičnog ureda, ugledali mladence. Nije krila svoje divljenje prema pufnastoj beloj venčanici.

„Džime, ostavi ga na miru, tek je došao“, dobaci Merilin s vrata.

Vil pogleda majku, koja mu stiže u pomoć, noseći čaj suprugu. Ser-virala ga je s kutfjom čokoladnih bombona, njegovim omiljenim.

„Dobro de, samo sam pitao...“ Džimov glas je zamro kad mu je žena sela na kauč i privila se uz njega. „Imamo troje odrasle dece i njejedno unuče“, gundao je. „Mislio sam da ćeš nam ih ti prvi podariti. Tvoja majka već uveliko štrika, zar ne, bako?“

„Ne zovi me tako“, izgrdi ga Merilin, pijesnu ga po ruci i odmahnu glavom kad joj ponudi keks. „Ne smem, na dijete sam.“

„Zašto? Fantastično izgledaš, Merilin. Zar tvoja majke ne izgleda fantastično?“

Vil klimnu glavom, smeškajući se i gledajući svoje razdragane roditelje. Cetrdeset godina braka i još uvek se vole. Lice njegove majke sijalo je, blago zarumenjeno od emocija. Šta god mislio o svom ocu, on očigledno čini pravu stvar. Njega Džulijet više ne gleda tako, a zajedno su tek dve i po godine. Osetio je tugu. Ili kajanje. Zanemario je Džulijet. I ne samo nju.

„Hoćemo na pivo?“, pitao je oca prekidajući njihovu razmenu nežnosti.

Zatečen ovim predlogom, Džim je iznenađeno zurio u sina. Viliyam odavno nije promolio nos u lokalni pab. „O, mislio sam da te mrzi.“

„Možda odigramo partiju pikada ili tako nešto?“ Obojica su znala da je u pitanju nešto mnogo više. Bio je ovo Vilov način nudijenja pomirenja.

Merilin munu svog muža nežno u rebra i značajno ga pogleda. Posle četrdeset godina zajedničkog života. reči nisu bile potrebne.

Džim okrete glavu prema svom sinu i brk mu se nasmeši. „Sine, to ti je sjajna ideja.“ *cpoglavlje 30*

Mmm.

Lebdeći u blaženom stanju između jave i sna, Džulijet je sporo otvo-rila jedno oko. Kroz trepavice se fokusirala na okruženje. U zamračenoj sobi sunčevi zraci su se probfjali kroz procepe na drvenim šalonima, osvetfjavajući pozlaćene nogare starinske komode, beličaste nabore pa-mučne posteljine i njena gola stopala što su virila ispod pokrivača.

Mmm, kako prija ova toplota i opuštenost, razmišfjala je i tek sad primetila da joj je desno stopalo veće od levog. Pospano je zurila u svoje noge. Skoro duplo veće. I tamnije. Ahh.... Vid joj se naprasno izoštri. Šta joj ono štrči s nožnih prstiju? Liči na kovrdžave dlačice.

Kovrdžave dlačice.

Promigoljila je prste na nogama. Pomera se samo pet nalakiranih noktiju.

Širom je otvorila oči. Telo joj je bilo potpuno ukočeno. Ne dižući glavu s perjanog jastuka, pogleda levo pa desno. Pogled joj pade na pre-planulo, maljavo, nago telo... Oklevala je pre nego što je prstima zadigla ivicu pokrivača, osećajući se kao radoznala mačka. Pod pokrivačem je bilo prilično mračno, ali nije joj promakao busen pubičnih dlačica oko penisa u erekciji. Kao da je stajao u stavu mirno i salutirao joj. Da, po-red nje ležao je Sajks.

Zaboga! Nisu se valjda...?

Žurno je spustila pokrivač kao da je provalnik koji želi da se reši ukra-denog plena. Stomak poče da joj se praćaka kao riba na suvom. Misli su joj pomahnitalo letele dok je premotavala film unazad. Sinoć su se poljubili kod fontane, ušli u hotelski lift i otišli u Sajksovu sobu. *Jesu li se zajedno kupali?* Ah, da, to je bilo posle otvaranja šampanjca iz mini-bara, a pre nego što su se stropošitali na krevet, nagi i klizavi od sapunice. *A onda su vodili ljubav.*

Sećanje na prethodnu noć trebalo je da je zapljusne osećajem krivice, kajanja i stida. Ali to se nije dogodilo. Iako je tražila da uzmu odvojene sobe, od trenutka kad je prihvatila njegov poziv na vikend u Veroni znala je da će spavati s njim. Ali, maštanje o tome i ostvarenje tih maštarija su potpuno dve različite stvari.

Zanimljivo je da se zbog toga nimalo nije kajala. Niti joj je bilo čudno što sad leži u krevetu pored muškarca koji nije njen. Naprotiv, zaključila je, telom joj se iznova širi slatki osećaj čežnje za njim. Nikad se nije osećala bolje.

Kod ovog priznanja, u stomaku joj je zatreperilo uzbuđenje. Udovi su joj bili opuštteni dok se okretala na bok da pogleda Sajksa, koji je čvrsto spavao ležeći savršeno mirno. Njegove duge trepavice bile su spuštene, usne skupljene, a ruke skrštene na grudima. Disao je nečujno. Nije hr-kao, koprcao se ni trzao nogama ispod pokrivača kao da vozi bicikl. Nije spavao lica zarivenog u jastuk i iz usta mu nije curila pljuvačka.

Kao Vilu.

Ne, Sajks je savršen, zaključila je posmatrajući ga kao što ljudi po-smatraju umetničko delo, predivnu sliku ili lepu ženu. Mogao bi da bude model, ili sam anđeo, ushićeno je zaključila. *Ili bi mogao da bude mrtav*, prolete joj kroz glavu kad je shvatila da nikad nije videla muškarca koji ovako mirno i nečujno spava. U stvari, kad malo bolje razmisli, uopšte ga ne čuje da diše.

Za trenutak je zurila u njegove grudi i, nakon nanosekunde paniče-nja, s olakšanjem primetila da se dižu i spuštaju. A onda je ukorila sebe zbog ovih crnih misli. Naravno da je živ, za ime boga. Šta je pa moglo da se desi? Da doživi neku vrstu odmazde sudbine? Božju kaznu zbog upuštanja u ljubavnu aferu, kad ujutro otkrije da joj je ljubavnik mrtav?

Dugo je zadovoljno zevala i protezala se kao mačka. Prerano je da sebe počne da opterećuje katoličkom krivicom. Posebno zato što i nije katolkinja, razmišljala je. Osećala se krajnje nereligiozno i puštala da joj pogled besramno šara po njegovom telu. On je verovatno najlepši muškarac kog je ikad imala. Ravan, zategnut stomak, preplanule, mišićave grudi, široka ramena i tamne dlačice na prsima - savršeno građen. Ovo je telo muškarca koji zna kako se koriste sve one komplikovane sprave u teretani. *Ovo je*

muškarac koji verovatno živi u teretani, zaključila je upoređujući njegovo sa svojim blehim i pomalo mlohavim telom.

Dok je ležala ovako naga pored tela kakvo je poslednji put videla u reklami za masažer stomačnih mišića, znala je da bi trebalo da se oseća nesigurno. Navikla je na Vilova dlakava leđa, tanke noge i opušten sto-mak u odnosu na koju je njen celulit na butinama gubio na značaju. Ali Sajksov seksepil je zarazan. Pored njega se osećala kao najpoželjnija i najpodatnija žena na svetu. Pomogao joj je više nego hrpe seksi gar-derobe i skupe šminke. Naterao ju je da se oseća posebno. *Prelepo*. Taj osećaj je omamljujući. I krajnje romantičan, razmišljala je gledajući ga.

U tom trenutku on se probudio. Tamnokestenjaste oči uzvratije joj pogled. Spor osmeh razli mu se na usnama, otkrivajući dva reda savršeno belih zuba. Ovo je jedan od onih samouverenih osmeha koji mogu da proizvedu samo zgodni muškarci (sada kada je bio budan, nije bilo potrebe da se pokriva do brade ili uvlači stomak), koji su, zahvaljujući zadovoljnoj klijenteli, savršeno svesni svog izgleda. Ovo nije muškarac koji će da se probudi mamuran i izvinjava joj se što je prebrzo svršio, razmišljala je dok ju je bez reči obgrlio oko struka.

Topla, obnažena koža njegove ruke prijala joj je. *Mmm*. Dok su mu ruke klizile naniže i jezik pronalazio njeno uvo, sklopila je oči i zado-voljno zastenjala. *Mmmmmmmmm*. Imala je utisak da se sve ovo događa u nekom paralelnom svetu. Kao da je izašla iz svog normalnog života i ušla u neki drugi. Njegova tamna, kovrdžava glava spustila se na njen stomak, mameći joj uzdah. *Zaista, potpuno drugačiji svet*.

Bilo je skoro tri po podne kad su konačno ustali iz kreveta. Ostala bi rado ceo dan, uživajući u vođenju ljubavi i naručujući hranu. Ali sunce i miris sveže kafe s ulice bili su previše primamfjivi. I nije bila neki turi-sta, ali nije mogla da odoli njegovim pričama o renesansnim vrtovima, vehčanstvenim crkvama i slavnom Tulijinom balkonu. Istina, još manje je mogla da odoli - ako je to uopšte moguće - beloj egipatskoj poste-ljini s mrvama od kroasana i, bez lažnog ulepšavanja, jednom velikom u punoj erekciji.

„Bože, kako je ovde lepo. Skoro nestvarno.“ Držeći se za ruke, šetali su preko drevnog mosta Ponte Pjetra. Zraci sunca igrali su po površini vode, bacajući neobičan odblesak na prozore okolnih zdanja. Prstiju isprepletanih s njegovim, osećala je kako joj se srce nadima od sreće. Sajks joj je sinoć rekao da bi mogao da se zaljubi u nju, i nije mogla da ne pomisli kako bi možda, samo možda, i ona mogla da se zaljubi u njega. Nije se sećala kada je poslednji put bila ovako srećna. U stvari, taj osećaj je toliko smešan, da joj se čini nestvarnim. Kao da će joj svakog časa iznad glave proleteti animirane ptičice.

Vratili su se u centar posle nekoliko sati razgledanja, fotografisanja i pijuckanja kapučina. Džulijet se toliko unela u ulogu turiste da je izabrala čak i razglednice. Kome uopšte da ih šalje? Mami i tati? Trudi? *Vilu?* Za-mišljala je kako već drugi dan pije s Rolfom, gleda fudbal i jede indijska gotova jela za doručak, ručak i večeru. Vratila je razglednice nazad na okrugli stalak, ignorišući negodovanje prodavca. Uostalom, šta bi mu napisala? *Volela bih da si ovde?*

Kad su ogladneli, odlučili su da sednu u jednu od mnogih restoran-skih bašti, među brojne posmatrače prolaznika. Jeli su ogromne pice i gledali promenadu - u Italiji je to ravno nacionalnoj opsesiji, ali razumela ih je. Zato što svi izgledaju fantastično. Muškarci su elegantno obučeni, a žene neverovatno glamurozne. Povrh toga svi su vitki i zategnuti, primetila je. Gledajući tanane strukove i savršene tenove, nije mogla da ih ne poredi sa svojim poznanicama u Londonu, koje se večito izgledaju dijetama bez ugljenih hidrata, kofeina i mlečnih proizvoda. Ovde u Italiji sve žene jedu pastu, sladoled i piju espresso.

I izgledaju zanosno.

Ovo zapažanje probudilo joj je nove želje. Zastali su kod poslastičar-nice i kupili sladoled od čokolade s vaflom i slatkim prelivom. Zudno ližući najukusniji sladoled koji je ikada probala, šetkala je sa Sajksom kroz užurbanu uličicu, prepunu dizajnerskih radnji. Ubrzo naidoše na okupljenu masu, koja je blokirala široki pločnik.

„Šta se tamo dešava?“, pitala je Sajksa, koji je merkao košulju u jed-nom izlogu. Bar joj se činilo da to radi dok nije primetila da

namešta kra-gnu i shvatila da proverava kako izgleda. Često je to radio. Što je velika razlika u poređenju s nekim ko uopšte ne obraća pažnju na svoj izgled. S Vilom, na primer. Zaboga, zašto opet misli na njega?

„Vidiš li one fjude?“ bocnula ga je laktom, skrećući mu pažnju.

„Ljude?“ Okrete se da pogleda u pokazanom pravcu. „A, to! Tamo je ulaz u Julijinu kuću i njen balkon“, nehajno dodade. „Ljudi čekaju red.“

„Možemo li i mi?“ uzbuđeno je pitala, a onda je uhvatila njegov izraz lica. „Jao, tebi se ne ide?“

„Nije da mi se ne ide...“

Slutila je da sledi jedno 'ali'.

„Ali obećao sam nekim kolegama da ću svratiti danas po podne da sredim neki nezavršeni posao. Poslednji put sam u žurbi otišao u London.“

„Naravno“, hladno prihvati ona. Budući da joj je taj balkon spominjao otkad su stigli, bilo je pomalo čudno što sada ne želi i da joj ga pokaže. „Verovatno si ga video milion puta.“

„Tako nekako.“

Živcirala ju je njegova ravnodušnost. „A šta kažeš da se nađemo u hotelu za par sati? Taman da ja obavim i kupovinu.“ Još dok je govorila, shvatila je da joj ideja uopšte nije loša. U normalnoj situaciji već bi obi-grala većinu radnji, veselo trošeći novac s kreditne kartice. Ali uz njega je jedva razmišljala o šopingu. Evo, sad je pomislila prvi put. Na pamet joj pade: *bože, je li ovo ljubav*⁷.

Bio je iznenađen njenom reakcijom. „Neće ti smetati?“

„Ne ako mi pozajmiš svoj foto-aparat“, uzvratila je s osmehom. „Jer ne mogu da odem a da ne uslikam Julijin balkon, zar ne?“ Ispružila je dlan, koji je on pogledao pomalo zbunjeno.

„Znaš, prilično je komplikovan za upotrebu.“ Nevoljno je izvadio srebrnu torbicu iz džepa. Gledala je aparat. Najnoviji tip digitalnog foto-aparata s automatskim objektivom i milion raznih mogućnosti, koje koriste samo profesionalni fotografi. Ali i dalje ima osnovne funkcije -prozorče za gledanje i dugme za okidanje.

„Ne brini, neću ga pokvariti“, smejala se iznenađena Sajkovim se-bičlukom. I ćutanjem. U svoj toj neprfjatnosti, preostalo joj je samo da se šali. „I neću ga ispustiti ili bilo šta slično.“ Najednom joj

bi žao što mu je uopšte išta tražila. Do tada joj nije bilo ni na kraj pameti da bi mogao da bude ovolika cicija. Prisetila se njegovog raspakivanja. Kakva picajzla od čoveka.

„Naravno, u pravu si.“ Predomislivši se, razvukao je izvinjavajući osmeh i mirno joj predao foto-aparat. Pre nego što je opet namestio kragnu kaputa, nagnuo se ka njoj. Pomislila je da će je poljubiti, ali on joj vrhom jezika liznu obraz. „Umrlijala si se sladoledom“, reče kroz smeh pre nego što se okrenu i ode niz ulicu.

Dodirnuvši olizano mesto na obrazu, smeškala se i vrebala kroz pro-zorče na foto-aparatu. Posmatrala je kako se udaljava, široka ramena u crnom vunenom kaputu i zavodničko uvijanje bokova. Gledala ga kako se probija kroz masu prolaznika, čekajući da se okrene pre nego što joj potpuno nestane iz vida. Želela je da ga uslika.

Ali se nije okrenuo.

cpoglaoljeSI

Prvi impuls koji je osetila kad je ostala sama bio je da se pridruži redu za obilazak Julijinog balkona. Međutim, kao što priroda prvih impulsa nalaže, brzo ih smenjuju oni jači i privlačniji. U ovom slučaju to su *Guči* i *Prada*. Za njima slede *Mis Siksti*, *Dizel* i predivna prodavnica cipela čiji naziv Džulijet nije umela da izgovori. Ali jezička barijera nije je sprečila da kupi par čizmica od antilopa, kao i kožnu tašnu od istog materijala, krajnje nepraktičnu ali neodoljivu. U potrošačkom zanosu ušla je u *Be-neton* i oduševljeno prebiralala po džemperima pastelnih boja. Umalo je kupila jedan.

A kad je čitavu večnost prodangubila dvoumeći se između zelene rolke i žutog prsluka od angore, magija Italije konačno splasnu i ona povratila vlast nad sobom. Ovo je *Beneton*, ako ne bude pazila, vra-tiće se u London izgledajući kao mlade majke iz predgrađa, one s mlo-havim nadlacticama i blajhanom

kosom, koje se po gradu vozikaju u polovnim kolima. Žurno je izašla na ulicu. Zaboga, imala je avanturu, a ne lobotomiju.

Napolju se smrkavalo. Dnevna svetlost je jenjavala i poželela je da se vrati u hotel. Uostalom, za nekoliko minuta će pasti mrak, a svako do-terivanje iziskuje vreme. Pošto su sinoć preskočili večeru, Sajks je za ve-čeras rezervisao sto u svom omiljenom restoranu. Ali i dalje je oklevala.

Mamio je Julijin balkon. Budući da nosi njeno ime, rasla je sa Šek-spirovom zaveštanjem. Imala je samo sedam godina kada joj je mama dozvolila da do kasno gleda Oliviju Hasi u Zefirelijevoj verziji *Romea i Julije*. Dan-danas pamti kako je u pidžami, sklupčana na kauču, očajnički želela da što pre poraste kako bi se zaljubila u svog Romea. Jednako do-bro pamti koliko su je zadirkivali u školi kad su spremali tu predstavu; danima je trpela da joj bubuljičavi dečaci na hodnicima dovikuju „O, Julfja“, a to nije nimalo priyatna zabava za petnaestgodišnjakinju. A onda su na scenu stupili Leonardo Dikaprio i Kler Dejns, i oživele su šale na njen račun.

Pogledala je na sat. Kasno je, ali ne prekasno. Predugo je živela s legendarnom ljubavnom pričom. Nije mogla da napusti Veronu, a da prethodno ne poseti dom svoje imenjakinje, zar ne?

I tako, naoružana kesama iz butika - i to onim kartonskim, čije joj drške ulivaju sigurnost dok hoda - veselo je stala u red. Entuzijazam joj nije jenjavao iako je bilo kasno po podne, pa se brzo utopila u masu, koja je milela kroz kapfju, zatim oko svoda od opeke, čiji je svaki centimetar bio izvrljan imenima, srcima, romantičnim stihovima i ljubavnim za-kletvama posetilaca iz celog sveta.

Uključujući i mene, razmišljala je s osmehom, ulazeću iz tame u oma-nje dvorište, osvetljeno narandžastim sjajem. *Znači, toje* foPNetremice je gledala balkon. Manji je nego što je zamišljala. I nimalo dramatičan. Kao onomad kad je u *Harvi Niksu* videla Madonu i zapanjila se njenom prosečnošću. Sva ta fama bila je mnogo veća od sićušne žene bledog lica i blajhane kose, koja je vapila za farbom.

Međutim, Julfjin balkon zračio je neobičnom magijom. Sunce je već duboko zašlo na purpurnom nebu, milujući svojim zracima još samo krovove. Izbledele crvenkaste i žućkaste fasade zaplamtele su

od tog do-dira kao da su od jarkog skerleta i blistavog zlata; i Juljin balkon, načet rđom, pod sunčevim zracima kupao se u ružičastom sjaju. Izvila je vrat i milovala očima isklesani kamen, preplavljena nadom i osećajem zaštićenosti. Julijin balkon je nemi podsetnik drevnog doba, visoko iznad svakodnevnog haosa modernog života.

Smeškala se. Možda je Trudi u pravu, možda je romansa danas pre-vaziđena, ali samim tim i dragocenija - ako se nađe. I ukoliko je vero-vanje u to čini staromodnom romantičarkom, pa šta. Na svetu ima još puno staromodnih romantičara. Na stotine, reče sama sebi gledajući zatjubitjene parove okolo. Slikali su se na balkonu, razdragani i srećni.

Spustila je pogled na foto-aparat koji je držala, svesna da ga ipak neće upotrebiti. *Ovde je već bila*. Datum možda nije isti - tada je bio 14. februar, a sada je mart; mesto tragedije takođe se promenilo - ne-davno je to bio Soho, a sada je Verona - ali ona je u istom filmu. Sama u moru parova.

Zvona na crkvenom satu prekidoše joj misli. Bože, koliko je sati? Bilo je vreme da se vrati. Napustila je Julijino dvorište i krenula ka hotelu, koračajući brzo preko kaldrme dok su joj se kese njihale uz noge. Ovoga puta je pala još niže.

„Misiiš li da imaju na engleskom?“

Nakon višeminutnog piljenja u jelovnik, Džulijet pogleda Sajksa. „Ne bih da zvučim kao britanski turista, ali bilo bi lepo da znam šta jedem“, šapatom dodade, osećajući se kao neobrazovana sirotica koju je bogati pokrovitelj izveo na otmeno mesto.

„Ne brini, ja ću naručiti za tebe“, umiri je on, zavafjujući se u stolicu. „Preporučujem ti rižoto, o kom sam ti pričao u Londonu. Alfredo pravi najbolji rižoto u gradu.“ Otpio je crveno vino. „Možda i na celom svetu.“

Ušuškani u uglu elegantnog restorana, konačno su uživali u svom prvom 'zvaničnom' večernjem izlasku. Ambijent je bio vrlo svečan, *za-strašujuće* svečan, s prugastim zidovima i slikama u pozlaćenim ramo-vima, tihom klasičnom muzikom, uznemirujuće jarkim osvetljenjem s ogromnih lusteri i nešto starijom klijentelom. Dakle, ovo je njegov omiljeni restoran.

Mesto je pomalo staromodno, zaključila je. Uveliko se oporavila od osećaja usamljenosti - prvo dugom, toplom kupkom, a zatim čašom šampanjca, koji je Sajks naručio. Ali, hej? Pa šta? Dugo je čekala ovaj tre-nutak. Nema veze što restoran nije po njenom ukusu; očigledno je vrlo ekskluzivan, pomislila je kad joj je konobar u belom pridržao stolicu, dok joj je drugi, u istoj uniformi, uručio jelovnik. Još uvek ga je prelista-vala, kao da može da pročita šta u njemu piše, iako nema pojma. Sve je bilo na italijanskom, naravno. Ipak, zar nije logično da postoji i engleski prevod, čisto radi turista?

„Iskreno, jede mi se pasta“, promrmljala je prelećući jelovnik pogledom. Srećom, pažnju joj skrenu poznata fraza. „*Tagliatelle aifunghi*“, trfjumfalno je pročitala naziv jela za koji zna šta znači. Ni akcentat joj nije tako loš.

Delovao je zaintrigirano. „U Italiji je pasta *primo piatto*“, rekao je s osmehom, a zatim, spazivši njenu zbunjenost, preveo na engleski: predjelo.

„Nema veze“, uzvratila ona. „Sigurna sam da će mi biti dovoljno. Nisam toliko gladna.“ Ozarena, posmatrala je kako im konobar vešto doliva vino. Sajks je odabrao crveno, iako ona nije ljubitelj istog. Od njega joj na zubima ostaju tamne mrlje, a u ustima opor ukus, kao da je jela rabarbaru, ali bolje išta nego ništa. U stvari, vino uopšte nije loše, zaključila je popivši veliki gutljaj i osećajući kako joj toplota ispunjava prazan stomak.

„Ipak, ne možeš u italijanskom restoranu da naručiš samo pastu.“ Milovao joj je golu ruku. Obukla je crnu hafjinu sa sitnim šljokicama, koju je davno kupila, ali nikad nije imala dovoljno otmenu priliku da je obuče. U pitanju je superglamurozna, supernepraktična hafjina koja pada i zateže se baš tamo gde treba, čineći je vamp-ženom. Smrznutom vamp-ženom, vajkala se i pitala zašto je u restoranu tako hladno.

„Da bi istinski uživala u italijanskoj hrani, moraš da probaš sva jela, sve različite ukuse“, nastavio je. „Ne moraš da jedeš velike količine, dovoljno je samo da probaš.“

„Misliš, da se ponašam kao Italijani“, smeškala se, odajući mu priznanje na upornosti. Pogledom prelete po restoranu i zaustavi se na velikoj beloj ribi na susednom stolu. „Možda bih mogla ribu.“

„Hm, riba zvuči dobro“, odobri on, „ali stvarno mislim da bi trebalo da probaš rižoto. Veruj mi.“

Shvatila je da ga neće pobediti. „U redu“, nasmejala se. „Uzeću rižoto. Ali bolje bi ti bilo da je dobar.“

Uputio joj je jedan od svojih blistavih, ali nedokučivih osmeha. „Ne brini, biće“, promrmljao je, pa se kucnuše čašama.

Hrana je stigla pod velikim srebrnim poklopcem, koji je konobar pom-pežno podigao. Kremaste kovrdže *tagliatelle aifunghi*, zlatni kružići *calamari fritti*, tanke kriške *carpaccio* i slavni *risotto ai frutti di mare*. Srećna i zadovoljna, uživala je u svakom zalogaju. Bio je u pravu, ukusi su neverovatni, ali, što se nje tiče, mogla je da jede i kuvani pasulj s to-stom i da joj večera bude ukusna.

Jela su se smenjivala, kao i njihove teme; čudesno se pojavila još jedna flaša vina, koju konobar teatralno otvori i usu u njihove čaše. Slušajući Sajksove zanimljive priče, Džulijet najednom shvati da je vreme prole-telo i da su već stigli do deserta. Ushićeno je posmatrala kako konobar gura starinska kolica za desert.

„*Gelato, panforte* ili *zabaglione*“, predložio joj je. „Šta više voliš?“

„A ti?“, zakikotaia se. Nekoliko glava okrete se prema njima, ali nije primetila jer je iskapljivala čašu. Konobar zadužen za vino odmah priđe da je dopuni, ali ga u tome spreči Sajks pokrivši njenu čašu šakom.

„Mislim da si dovoljno popila“, reče s osmehom.

„Hej, ne kvari mi ugođaj“, bunila se kikoćući se još glasnije i pokuša-vajući da mu otme čašu. Ali, prsti joj skliznuše. Osmeh joj nestade s lica. „Ozbiljna sam.“ Najednom je shvatila da je i on ozbiljan. Teško je gutala. Popila je samo tri čaše uz tri različita jela. Okej, možda ju je malo uhva-tilo, ali nije bila *pijana*. Ni približno kao kada s Vilom izađe na večeru.

Živ dokaz bila je prošlogodišnja proslava njenog tridesetog rođen-dana. Japanski restoran bio je pun kosookih Elvisa, koje je Vil naručio kao iznenađenje za nju. Rolf, Amber i Trudi iskočili su ispod stola ko tri velika, uzbuđena deteta. Svi su se napili kao čepovi. Vil je u trenutku histerije zgrabio mikrofon i napravio budalu od sebe, izvodeći karaoke duet sa samim Kraljem. Dok je gledala kako njiše

kukovima i uvrće usnu, mislila je kakavje on nenormalni idiot. I s kakvim nenormainim idiotom ona želi da provede ostatak života.

Zgrabila je njegovu čašu i dobrano otpila. Kakva ekstaza! Otputovala je na vikend u Italfju s muškarcem kog poznaje samo par nedelja očekujući od njega strast i romantiku, a ne da joj zabranjuje da pije pod izgo-vorom da je dovoljno popila. Osim toga, rižoto nije bio ništa naročito, zaključila je gledajući kako Sajks od konobara traži račun.

„I veliku flašu *pelegrina*“, dodao je na engleskom, da bi ga Džulijet razumela. „Sutra ćeš sigurno biti mamurna.“

Prostrelila ga je pogledom. Jel' on to njoj popuje? Nakostrešena, spu-stila je čašu na sto i ustala, spremna za polazak.

Nije morala da čeka sutra. Već je bila mamurna.

^Poglaolje 32

Vajolet ugasi usisivač svojom kariranom papučom. Kad je buka utihnula, iz kuhinje je doprla tiha muzika s radija - evergrin, njena omiljena sta-nica. S naporom se sagnula, praveći grimasu zbog bolnog probadanja u leđima, i iščupala utikač iz zida. Usisivač mnogo bolje čisti od metlice, razmišljala je iznova zadivljena kako to čudo radi samo ako se uključi u struju.

Bacila se u veliko spremanje stana. Dolazili su joj gosti. Pućkajući cigaretu i pevušeći uz Dina Martina, obilno je prskala nameštaj sred-stvom za poliranje.

U stvari, dolazi joj samo jedan gost.

Utom se začulo zvono na vratima. Momentalno je prestala da briše prašinu i, poput veverice u izvidnici, naglo se uspravila i načulila uši. *Ding-a-ling-a-ling-a-ling-a-ling*. Opet zvoni. Šljapkajući u papučama kroz hodnik, namestila je omiljenu sliku, *Uplakanog dečaka*, koja je po-nosno visila iznad plinskog kamina, i gvirnula kroz mrežu na prozoru, naprežući oči iza debelih stakala svojih naočara. *Uh, poranio je.*

Umalo da je strefi kap. Nije bila spremna. Još nije skoknula do pro-davnice da kupi gotove kolačiće niti je napravila sendviče s govedinom, a kamoli pristavila čajnik. Žurno odveza kecelju i izvadi ruž iz tašne. Eto i neke prednosti oslabljenog vida, pomisli drhtavo šminkajući usta. Uvek sebe može da prevari da izgleda kao dvadesetjednogodišnjakinja.

Ding-a-ling-a-ling-a-ling-a-ling.

„Evo, evo.“ Glas joj je drhtao dok je užurbano stavljala dffjamantske minđuše, poklon od Alberta kada ju je prvi put oženio. Ali to je sad ma-nje bitno, pomisli zaglađujući sedu kosu, ne bi li je dovela u kakav-takav red. Albert je voleo kad se dotera bez obzira na priliku.

Zadovoljna, priđe vratima. Kroz matirano staklo vide siluetu na svom kućnom pragu. Gaseći cigaretu u saksiji geranijuma, namesti haljinu i skloni lanac sa reze.

„Lepa si ki upisana“, reče visoki Indijanac u odelu, sa svilenom kra-vatom i odgovarajućom maramicom u gornjem džepu. Na usnama mu je zatitrao osmeh kad je skinuo šešir i otkrio dva snežnobela busena na ćelavoj glavi; pružio joj je glinenu saksiju s biljkom, prepunom ljupkih, plavih cvetića. „Američka ljubičica“, objasnio je dubokim baršunastim glasom, koji nije izgubio američki akcenat.

Vajolet se stidljivo zakikota i blago porumene. „O, Erole, nije trebalo“, učtivo reče nudeći mu napuderisane obraze da ih poljubi. Već joj se vr-telo u glavi. U stvari, otkad je upoznala Erola u lokalnom klubu penzio-nera pre dve nedelje, kada joj je predložio da igraju karte i ponudio kafu iz plastične šolje, obogaćenu viskijem iz njegove srebrne pljoske, bila je uspaljena kao šiparica.

Na trenutak su se smeškali jedno drugom, sve dok ona ne progundā „Oh, zaboravih na lepe manire. Uđi, molim te.“ Sklonila se u stranu i propustila ga u kuću. Zatim je bacila pogled na ulicu, čisto da proveri da li ih neko gleda. Nije bilo nikog. Čekaj malo, šta je ono? Čula je nekakvu muziku. Zvuči kao sladoledžijski kamionet. ***U martu?***

Izvijala je vrat ne bi li bofje čula. Baš čudno, jer muzika je dopirala ispred Vilijamovog stana. Zar ono nije Vilijam za volanom?

„Imaš lep dom, Vajolet“, doviknu Erol iza njenih leđa.

„0, da... hvala ti“, smeškala se, jedva odleпивši oči od automobila pre-koputa i usredsredivši se na svog uglađenog gosta, koji je stajao nasred hodnika pomalo poguren da ne bi glavom udario luster.

„Izvoli, sedi. Jesi li za čaj?“

„Siguran sam da imaš nešto jače, zar ne?“

Zatvorivši ulazna vrata, Vajolet ga stidljivo pogleda. „Može punč od jaja?“ Erol se oduševljeno iskezi. „Ih, još pitaš.“

* * *

Sramota. Poniženje. Grč u stomaku. Vil je umirao od blama. Izdigao je glavu nad volanom majčinog *folksvarena* merkajući u retrovizoru slo-bodno mesto za parking. *Ali, nije imao izbor.*

Progutavši knedlu, ubaci u rikverc. Momentalno se upalio elektronski džingl sa uznemirujuće živahnom muzikom.

Daaa-da-da. *Daaada*. Daa-da-da. *Daaaadadada*.

Nagazio je gas i jurnuo u rikverc skoro samoubilački. Šta se dešava s njegovom majkom? Otkud joj ideja da se vozika unaokolo svirajući kao sladoledžijski kamionet svaki put kad ubaci u rikverc? Umesto „pazi, kola idu rikverc“, čuje se „pazi, stiže lujka.“

Daa-da-da. Daaada. Daaa-da-da. Daadadada.

Svira i svira, u nedogled. Ovo je pravo mučenje. Ovo je...

Blagi bože. Nemoćno je zaječao.

I baš kad pomisli da ne može biti gore, najednom shvati još porazniju realnost. Muzika koja trešti sa zvučnika nije stara melodija za lift, već *Lambada*.

Upravo se dovezao iz Jorkšira. Njegov *land rover* se ukopao ispred poro-dične kuće, ali, na sreću, majka mu je pozajmila svoja kola na nekoliko nedelja. Na njegovu veliku žalost. Posle pet mučnih sati na auto-putu, uz jedinu stanicu koju hvata radio i majčin izbor CD-ova, koji se svodi na dva - *Fantom iz opere* i obrade britanskih pop hitova iz 60-ih.

Ugasio je motor i dobro zapamtio da više nikad ne pokušava s para-lelnim parkiranjem. Zatim izađe iz kola i proteže noge. Osećao se druga-čije. Nekako življe, bistrije. Uprkos početnim zebnjama, ostatak vikenda mu je prijao. Video je obe sestre, koje žive u Lidsu, ispričao se sa starim drugovima i proveo nešto vremena s

roditeljima. Prvi put je uspostavio normalan odnos s ocem, više drugarski nego tradicionalni. U stvari, ot-krio je da njegov matori ima odličan smisao za humor.

Nedostajalo mu je samo jedno. *Džulijet*. Pokušao je da je dobije na mobilni, ali se uporno uključivala govorna pošta, a pojma nije imao u kom hotelu je odsela. Što je, doduše, pre polaska nije ni pitao. Penjući se uza stepenice izvadi ključ od stana i otvori teška ulazna vrata. Šetajući porodičnog psa po osunčanim krajolicima Torkšira, imao je priliku da dobro razmisli o svemu.

Ušao je u predsoblje i upalio svjetlo. Gola sijalica mu se rugala, pod-setivši ga koliko je puta obećao da će kupiti nov abažur. Nikad dosad nije analizirao njihovu vezu, pa ga je sad iznenadila snaga sopstvenih osećanja. Sagnuo se da pokupi pristiglu poštu i odjednom mu je si-nulo: volim Džulijet. Volim je iskreno, ludo, duboko - toliko da zbog nje iznajmljujem i užasne filmove s Alanom Rikmanom, njenim omi-ljenim glumcem. Volim je više nego ikoga na svetu. Ter, kad malo bolje razmislim, Džulijetjesfe moj svet.

Čoveče!

Zapanjen ovim emotivnim otkrićem, ušao je u praznu dnevnu sobu i pogledao nered koji je ostavio za sobom. Kako je uspeo da napravi ovoliki kaos za samo nekoliko sati? Ali umesto da ga ignoriše, kao što bi to obično učinio, bacio se na čišćenje: pokupio je šolje od kafe, tri (fri?) prljave čarape, raskupusane novine od petka i ostrugao skorele koma-diće tosta s poda.

Zastavši da se odmori, uhvati sebe kako zuri u policu iznad kamina. Pogled mu je leteo po uramljenim fotografijama i zaustavio se na jednoj. Na njoj su njih dvoje na Karlovom mostu u Pragu. Stoje zagrljeni i smeju-lje se kao zaljubljeni tinejdžeri. Bilo je to na njihovom prvom zajedničkom putovanju, kada je nekog matorog prolaznika zamolio da ih slika. Možda to i nje bila baš najsrećnija uspomena s tog putovanja - vrhovi glava su im bili odsečeni i nisu bili baš u centru - ali to je njihova prva zajednička fotka. Koliko je od onda prošlo? Godinu? Dve? Bože, sigurno je više. Gledao je njihova prašnja lica. Izgledaju mladoliko i *zaljubljeno*.

U tom trenutku ga pogodi otrežnjavajuća istina. Izgubiće je. Njihova ljubav je oticala. Curila mu kroz prste kao najfiniji pesak. Mora nešto da preduzme, i to pod hitno. Pre nego što je zauvek izgubi. Ima pune trideset tri godine i život mu je u haosu. On je u

haosu. Za ime boga, u dugovima je, ugojio se i vozi mamina kola. Zapustio se; *sveje zapustio*.

Spustio je pogled na đubre koje je držao i otišao u kuhinju da ga baci u kantu. Stvari moraju da se dovedu u red. Krajnje je vreme da učini ne-što po tom pitanju.

Pijuckajući koktel, Džulijet je gledala kroz prozor aviona u zaslepljujuće sunce, pufnaste bele oblake i beskrajno plavo nebo.

„Izvinite, madam, mislim davam je ovo ispalo.“ Iz sanjarenja je prenu ženski glas i ona diže pogled. Nasmijana stjuardesa držala je nešto ču-pavo. Ličilo je na mrtvu životinju.

Da je mogla, Džulijet bi od blama najradfje propala kroz sedište. Bila je to njena ogavna šubara od veštačkog krzna. „O, hvala.“ Uzvrativši osmeh, uze šubaru i spusti je pored svog sedišta. Gledala je čupavu kapu s izrazom žene koja zuri u sopstveni odraz u ogledalu i pokušava da dokuči koji đavo ju je naterao da kupi taj užas (zvoncare ili majicu bez leđa ili teksas mini-suknju za čirlidersice i slično). Odlučila je da krivicu svali na Trudi. Šubara je ionako bila njena ideja, priseti se. Sada je već bila skoro ubeđena da su saveti njene najbofje drugarice bili po-kušaj sabotaže ovog vikenda.

A šta je bilo s njenim vikendom, zapitala se. Iako je Trudi bila rešena da abortira sledeće nedefje, čvrsto rešena da održi svoju reputaciju, za-sigurno je već danima na ivici nervnog sloma. Džulijet je grizla savest. Bila joj je najbotja drugarica, pa zašto onda nje s njom sada kada joj je najpotrebnija? Šta je to važnfje od prijateljstva?

Odgovor je ležao tu, pored nje. Krajičkom oka osmotrfia je Sajksa. Spustio je sedište do kraja, stavio slušalice u uši, gledao staru epizodu *Kancelarije* na svom laptopu i jeo obrok koji im je poslužila stjuardesa. Time se bavio otkad su poleteli. Doduše, jednom je skinuo slušalice da bi je pitao može li da uzme i njen ručak, ako ga ona neće. Potpuno drugi čovek u poređenju s prvim letom, kada je naručio šampanjac i obasipao je komplimentima i pričama o Veroni. Bila su to dva sata najsladih po-ljubaca i šaputanja.

Odvratila je pogled od njega i zamišljeno mešala crvenkastu kašu u svom plastičnom tanjiru. Odjavili su se iz hotela odmah posle

doručka i seli u taksi za aerodrom. „Često patim od nesanice, pa nisam htela da te uznemiravam“, odgovorila je kad ju je upitao zašto je čekala da on zaspi, pa tek onda otišla u svoj krevet. Digavši joj prstima bradu, nežno ju je poljubio i promrmljao: „Srce, još više sam se uznemirio kad sam se pro-budio i shvatio da nisi tu.“ Dodir njegovih usana najednom joj više nije prijao. Bio je tako fin, i zašto, kog vruga, nje mogla da mu kaže istinu?

Verovatno zato što ni sama više nisam sigurna šta je istina, zaključila je. Posmatrala je stjuardesu; probleme s dečkom nakratko je potisnula gledajući kako ova skuplja pikavce. Sinoć, dok je ležala budna u tom ve-likom stilskom krevetu, u toj velikoj nepoznatoj sobi, nije mogla da zaspi iako je bila umorna i pijana. Kao da su joj misli bežale same od sebe, pre-skačući jedna drugu, analizirajući, preispitujući, rekapitulirajući. Provela je neverovatan vikend, ali prašina se slegla i stvari su počele da se ocr-tavaju, stvari čudnih, sumnjivih oblika. Sajskovi prijatelji, restoran, **seks**.

Promeškoičila se u sedištu. Ma koliko da je na početku bilo dobro, sinoć je sve izgledalo drugačije. Bio je to školski primer seksa, izvedenog besprekorno i profesionalno, poput gimnastičke vežbe za zlatnu medalju. Daleko od amaterskog, spontanog vođenja ljubavi, na kakav je navikla s Vilom. S njenim smehom i njegovim prdežom, dahtanjem, groktanjem, cičanjem i orgazmičkom vriskom. **Ili bez nje**, razmišljala je smejući se, jer se setila njihovog prvog seksa, kad ih je oboje spasao blama zezajući se da mu je nadimak 'najbrži revolveraš na Divljem zapadu'.

Zaboga, šta ona to radi? Vraća se s vikenda provedenog u Italiji s lju-bavnikom, koji sedi do nje u prokletom avionu, i sa simpatfjom razmišlja o svom dečku. Štaviše, dvoumi se da li da pozove stjuardesu i ponosno joj pokaže Vilovu fotku, koju drži u novčaniku.

Trudeći se da ne misli o tome, izvadila je časopis i počela da ga preli-stava. Kitnjasti djutifri suveniri, saveti o tome kako izbeći vensku trom-bozu, članak o istoriji Verone... Zanimljivo! Razgledala je crno-bele fo-tografije arene, trgova načičkanih baštama kafića, Tulfjine kuće. Izgleda isto kao juče, osim... Džulijet pogleda poblizhe. Čekaj malo, gde je onaj slavni balkon? Ovo mora da je neka greška, razmišljala je čitajući tekst ispod slike: **Julijin balkonje samo mit; zapravo, nije postojao do pre ne-koliko godina**,

otkad i datira ova fotografija, kada je konačno sagrađen kao turistička atrakcija.

Konačno je shvatila da je pogrešila.

Dok je gledala tekst pred sobom, osetila je dečje razočaranje. Kao onda kada je otkrila da Deda Mraz ne postoji, da je to samo neki starac u crvenom odelu, s veštačkom bradom. Koktel joj je bio gorak u ustima. Kakva je ona budala. Dotični balkon, za koji je verovala da je simbol romantike, uopšte nije stvaran. Balkon je čista prevara, dozidan kako bi milioni turista, koji svake godine preplavljuju Veronu, javno izrazili svoje romantične maštarije. Njima verovatno i nije važno je li stvaran ili nije. Želeli su da bude stvaran. Potiskivali su neverovanje da bi verovali u iluziju. Bar na koji trenutak.

Kroz glavu joj prolete otrežnjujuća misao i okrete glavu prema svom saputniku. Da li isto važi i za Sajksa? Je li on prava stvar ili samo iluzija? Da li je ceo vikend bio samo iluzija? Romantična fantazija? Negiranje neverovanja? Ili **stvarnost**⁷.

Misli joj prekide migoljenje u njenom krilu. Spustila je pogled i ugle-dala njegovu ruku; skliznula je s naslona na njeno koleno i polako joj se penjala uz butinu dok nije napipala njene prste i isprepletala se s njima. S rukom u njegovoj, odbacila je sumnje. Prosto je bila preosetljiva i razo-čarana što se vikend završio. Strepela je od onoga što je čeka u Londonu i pomalo bila nesigurna u pogledu budućnosti. Sve to je tako zbunjivalo.

Pijuckajući koktel, vratila se oblacima; bivali su sve gušći i sivlji dok su se polako spuštali. Više nije mogla da ignoriše čudnu prazninu u svom stomaku. Ako je petak bio Badnje večer, onda je danas **definitivno** dan posle Božića.

Trudi je posmatrala nešto sasvim drugo. Porcelan boje avokada, tragove kamenca u dnu i delove koje je promašila kad je spirala četkom. „**Buaaaaaa!**“

Glave nadvijene nad ve-ce šolju, praznila je želudac po ko zna koji put. Ovog puta u šolji su završile pahuljice od doručka, sendvič s di-mljenim lososom od ručka i tri šolje crne kafe. Smešno da je u njenom stomaku još uvek bilo hrane. Obrisala je bradu rukavom kimona, pustila vodu i drhteći ustala. Pridržavajući se za radijator, zgrabila je umazano ogledalce i pogledala se. Nažalost, okrenula je

ka sebi stranu koja uvećava. Zurila je u svoje zakrvavljene, otečene oči, pore uvećane od cede-nja mitesera i bledu kožu čija se nijansa izjednačila s bojom kupatila.

Osećala je kako joj se žuč opet penje u grlo.

A kažu da trudnice prosto procvetaju?

Preživela je pakleni vikend. Zbog hormona koji su divljali bila je prinuđena da bude u stanu, imala je napade gladi i ludački su je bolele grudi, koje su počele da žive sopstveni život, odbila je Magnusov poziv na jogu i ostala da leži pod jorganom, poput neotkrivenog leša, gledajući stare filmove i gutajući hranu koju je naručivala. Zatim bi je povratila u ve-ce šolju. Samo bog zna zašto trudničku mučninu zovu jutarnjom kad je ona imala napade povraćanja dvadeset četiri sata dnevno. Sve to dalo je novo značenje pojmu 'Vikend dijeta'.

Tešila se mišlju da će košmar ubrzo proći. Od trenutka kada je otkrila da je trudna neprekidno je mislila o tome kako da se otarasi ploda. Na-žalost, bilo je nemoguće izbeći lekare, bolničke čekaonice i formulare. U protekle dve nedelje bila je na više pregleda nego celog svog života. A za jednog hipohondra to je velika stvar.

Prvo je otišla kod lekara opšte prakse, starčića pred penzjom, koji ju je neodobravajući odmerio ispod svojih gustih, čupavih obrva. Zar su-pruga nikad nije pokušala da mu ih potkreše, pitala se dok je čekala da je strogi čikica reši bede i ponudi joj instant-abortus. Ali nije. Umesto toga, hladno ju je informisao da postoji lista čekanja i da će na red doći za šest nedelja. Teste da joj se saosećajno nasmešio, ali došla je u iskuše-nje da fizički nasrne na njega; ipak, nekako se suzdržala.

Vratila se u stan naoružana crnom kafom, telefonom i internetom, i počela da postavlja pitanja uobičajena za svakog američkog građanina u krizi.

*„Prihvatate li **amerikan ekspres**“*

Obavila je tri telefonska poziva i odlučila se za privatnu kliniku u Harli stritu, gde su sve kreditne kartice dobrodošle. Štaviše, ponudili su joj i besplatnu anesteziju. Recepcionerka joj je sve to lepo objasnila - čak joj je dala da bira između medicinskog i hirurškog abortusa. Odlučila se odlučila za ovaj drugi. Prvenstveno zato što je brz, konačan i nepri-strasan. Baš kao vadenje krajnika ili korekcija uraslog nokta, zaključila je tokom prve konsultacije u beloj i sterilnoj

ordinaciji. Sve je odisalo uspehom i poslovnošću. Bez suvišnih emocija ležala je na belom, plastič-nom krevetu, dok ju je lekar pregledao pomoću ultrazvuka, informisao je da je tek u četvrtoj nedelji trudnoće i da će morati da sačeka još dve nedelje do abortusa. Više nego ikad bila je odlučna da se emotivno ne potresa. Emocije mogu samo da zakomplikuju stvar. Njen život je već dovoljno zamršen.

Sada, kada je sve to preživela, ostalo je još samo da se potpiše, raz-mišljala je ulazeći u neurednu kuhinju i vadeći iz frižidera flašu izlapele *dijet-kole*. Uzela je gutljaj i uživala u veštačkoj slatkoći, zamišljajući šta bi njen otac rekao kada bi je video da pije stetne sokove'. A šta bi tek rekao kada bi saznao da je trudna? Nije rekla svojim roditeljima. Nije želela da to iko zna, osim Džulijet. Pa čak ni Fergus, iako joj je palo na pamet da mu kaže kad je saznala da prekid trudnoće košta 500 funti. Pet stotina funti! Kao par *džimi ČU* cipelica. Ili dva na sniženju.

Preplavljena osećajem da joj je učinjena nepravda, pade joj oko na veliko ogledalo. Bez šminke, raščupane kose, s flekama od bljuvotine na rukavima kimona - mmm, kakva lepotica! Za trenutak je piljila u svoj odraz nemoćna da odvoji pogled; zatim je isturila stomak koliko je mogla, zategla svilenu haljinu preko izbočine i krenula da zagleda kako izgleda. Pokušavala je da zamisli kako bi izgledala u poodmakloj trudnoći. Morala bi da nosi trenerke s elastičnim pojasom i da hoda kao patka. Da kupuje u buticima za trudnice umesto u *Harvi Niksu*. Da bira dečja imena i kolica. Da se odrekne karhčnih mišića. Da rodi bebu. *Svoju bebu*.

Naglo je pustila kimono i razgolitila pegavi stomak. Gledala ga. Okle-vala. Položila je dlanove na toplu, mekanu kožu stomaka, postojala malo tako, a zatim ga zaštitnički protrljala. U tom trenutku na nju se poput stene sručila sva težina situacije u kojoj se nalazila. *U svojim rukama bukvalno je držala jedan novi, mali život*.

Na trenutak joj se učini da će ova priča dobiti popuno drugačiji epi-log. Srećan kraj. Ali trglala se, pustila stomak i žustro navukla kimono vezujući pojas u čvor. Bože, šta joj samo pada na pamet? Od silnih hor-mona postajala je neoprostivo sentimentalna. Već je odlučila kakav će biti kraj ove priče, rezervisala ga i platila. Frkćući, nagnu flašu *koka-kole*, ali je utom zapljusnu nov talas mučnine.

Blagi božel Ne opet!

Trčeći u kupatilo, manijačno se obrušila na ve-ce šolju. Kad malo bo-lje razmisli, ono što je nameračila da uradi biće vrlo srećan kraj.

cpoglaolje 33

Sudeći po informacijama, brzi voz od *Hitroua* do Paddingtona stiže za samo petnaest minuta. A Džulijet se činilo da je ovo najduže putovanje u njenom životu. Saterana u ugao kupea, sav izlepljen žvakama, sedela je i i srkala gorku kafu iz automata; ukus nje imao nikakve sličnosti s pravom, italijanskom. U isto vreme pokušavala je da čita novine, koje je neko ostavio na sedištu. Ubrzo je shvatila da se već dvaput koncentriše na istu rečenicu, a da, zapravo, nema pojma o čemu se radi u tekstu. Bila je rasejana i stoga je odustala od čitanja.

Vikend je prošao. Nema više. I sada... *tup!* Ovo je bio zvuk njenog pada na zemlju. Poput Doroti u *Čarobnjaku iz Oza*, budila se iz uzbudljive bajke i vraćala u surovu stvarnost. Osećaj je bio sličan onom kad se izade iz bioskopa na svetlo dana. Pala je s najveće visine na kojoj je ikada bila; mada, kad malo bolje razmisli o drogama s kojima je koketirala na fakultetu, bilo je tu i te kakvih visina. Ipak, nisu bile do kolena onome što je doživela proteklog vikenda. U stvari, protekle dve sedmice. Njeno neverovatno putovanje bilo je završeno onog trenutka kada su točkovi aviona dodirnuli pistu aerodroma *Hitrou*.

Ona i Sajks su se rastali u aerodromskoj zgradi kao najveći stranci. U Veroni su se složili da će biti lakše i manje rizično ako se odvojeno vrata kući. Međutim, kada ju je poljubio i obećao da će joj se javiti, a za-tim žurno ušao u autobus za parking, Džulijet je bilo sve samo ne lako. Osećala je hladnoću i prazninu. Kao da su dvoje kolega koji se rastaju po povratku s poslovnog putovanja. Čista ironija, zaključila je koračajući prema metrou, jer je baš tu priču servirala Vilu - da ide na poslovno putovanje. Samo što je tada mislila da laže.

Podsećanje na Vila probudilo je monstruožnu grižu savesti, koja je celog vikenda spavala negde duboko u njoj. Sklopila je oči i duboko di-sala. Nije želela s ovim da se suočava, ali više nije imala kud. Šta god da se dogodilo između nje i Sajksa, ne menja činjenicu da još uvek voli svog dečka i da ne želi da ga povredi. A onda je uhvatila samu sebe za rep. Nije mogla da veruje šta je u stanju da pomisli. Kakav kliše! Slične blju-votine čula je samo u TV sapunicama ili beskrajnim ispovestima svojih drugarica uz čašu vina, kada bi razglabale o svojim 'bivšim' frajerima. Naravno, nikada nije verovala u takve žvake. ***A sadajepostala deojedne.***

Previše toga se desilo u proteklih par sedmica da bi se na stvari mo-glo gledati crno ili belo. Ne, bilo je tu svih nijansi sive. Delom svog bića Džulijet je volela Vila. Ili je volela sećanje na njega iz vremena nji-hove prve zaijubfjenosti? Ni sama nije znala. Ali, ono što je zasigurno znala jeste da njena osećanja prema Vilu nemaju nikakve veze s nje-nim osećanjima prema Sajksu. Potpuno su odvojena. Iako deluju uža-sno isprepletano.

Otvorila je oči i pogledala na sat. Vreme je presporo teklo. Još pet mi-nuta. Četiri minute i pedeset pet sekundi... pedeset četiri... pedeset tri... pedeset dva. Agonija odbrojanja. Dok je sedela u vozu, izgledalo joj je kao da se njen život s Vilom u Londonu lagano primiće sve bliže i bliže, predgrađe po predgrađe, a da vikend sa Sajksom u Italiji biva sve dađe. Sve dok se, korak po korak, ne vrati u stan koji je delila s Vilom, kada će morati opet da priča laži, i ***da se pravi kao da se ništa nije dogodilo.***

Na ovu pomisao stomak joj se skupio kao da je ušla u lift i poletela na stoti sprat. Šta uopšte da mu kaže? Kako da se ponaša? Postoje li neka pravila? Kako da se odnosi prema dečku nakon što je provela vikend s ljubavnikom? ***Ljubavnikom!*** Lice joj se iskrivilo. Nekada je ta reč zvučala uzbudljivo, a sada zvuči otrcano. Kao da je tip devojke koja nosi helanke i drečavocrveni ruž, a ne farmerke, patike i kosu vezanu u rep. Štaviše, pre nekoliko minuta je skinula šminku, rešivši se svakog traga preljube, kao da bi Vil mogao nešto da nasluti. Srce joj je tuklo sve jače. Ali ne od radosti, nego od strepnje.

Osećaj je bio poražavajući. Trudine reči kao da su je proganjale. Nfje bila spremna za ovo. Nikad u životu nije varala, čak ni na kontrolnim zadacima. Bila je uzorna, fina i odgovorna osoba, koja ne

baca otpatke po ulici, koja plače dok gleda *Uvod u anatomiju* i zaista telefonski šalje donacije za decu s posebnim potrebama. Jednostavno, nije bila tip koji bi u bilo čemu varao. Ali, ko je pa bio takav tip? Fudbaleri? Filmske zve-zde? Naslonila je čelo na hladno prozorsko staklo voza i gledala napolje, u tamu. Ali sve što je mogla da vidi bio je sopstveni izraz lica.

„Petnaest funti, srce.“

Džulijet je platila taksisti i spustila kofer na pločnik. Na trenutak je oklevala, gledajući za crnim taksijem, koji je odlazio niz ulicu, a zatim se okrenula prema zgradi i prišla joj. Gurnula je kofču u bravu i nesvesno zadrhtala, iako nije bilo hladno.

Naslutila je da se nešto dešava čim je ušla i upalila svetlo u predso-blju. Punih šest meseci tu je visila gola sijalica; Vil je obećavao da će kupiti luster, ali nikad nije našao za shodno da ode i kupi ga. Baš kao ni ona, uprkos prvobitnom porivu da sama lepo ode u radnju i reši problem. Dozlogrdilo joj je da sve sama sređuje u stanu. Ovoga puta mu je to prepustila. Sve dok gola sijalica od 100 vati nije poprimila mnogo dublji značaj. Postala je simbol Vilove lenjosti, bolesti koja je pretila da zarazi i njihov intimni odnos.

I šta je sad ovo? Lek, pitala se Džulijet, gledajući u zeleni luster od platna sa svilenim resama. Delovao joj je poznato. Bizarno, ali neodoljivo ju je podsećao na abažur za lampu. I to ružnu. Napravila je krug po predsoblju, zagledajući tu stvar što je visila s plafona. Estetiku na stranu, to je nesumnjivo bio abažur za lampu. ***Strašno!***

Ostavivši kofer pored radfjatora, skinula je cipele i bundu i oprezno otvorila vrata od dnevne sobe. Tu je sačekalo drugo iznenađenje. Umesto prljavih tanjira, plastičnih šolja od kafe i praznih pivskih flaša, standardnog prizora posle Vilove večeri s drugarima. zatekla je nesvakidašnju čistoću. Dijagonalno poređani jastučići na trosedu, površine bez trunke prašine i vaza s belim fijifjanima. ***Vazduh je čak mirisao na neki prijatan osveživač.***

Imala je osećaj kao da je ušla u neki tuđi stan. Uredan. Besprekuran. ***Sumnjiv.*** Gde je rižoto razmazan po tepihu? Smrad od

prepunih pepeljara? Gde su raskupusane novine, koje Vil redovno raširi po podu kao pred krečenje? Kad smo već kod toga, gde je on?

Kao da ga je prizvala; začula je škljocanje brave. Zatim se ulazna vrata zatvoriše uz tresak. I, pre nego što je došla sebi, u dnevnu sobu ušao je Vil. I stao ispred nje. *U trenerci.*

„Ćao." Zadržavši dah, brisao je graške znoja sa čela i razvukao de-čački osmeh.

Zurila je u njega. Ovo je treće iznenađenje. Trostruki šok. „Ćao", od-govorila je piskavije nego obično.

Nastade muk u trenutku kada je trebalo da započne razgovor. Oboje su gledali jedno u drugo, vidno nervozni.

„Pa, kakav je bio vikend?" rekoše uglas, a onda pukoše u smeh. Na-petost je splasnula, skoro stidljivo su se smeškali jedno drugom.

„Moj je bio zanimljiv..." započe ona klimajući glavom. Grozničavo. I momentalno prekide priču. „A tvoj?"

Kao da nastavlja tamo gde je ona stala, Vil žustro potvrdi glavom. „Isto. Zanimljiv", odgovori sećajući se lorkšira.

Na trenutak su tako stajali i gledali se preko stočića. Ovo je Džuli-jet podsetilo na njihov prvi susret na kućnoj žurci. Stajali su i gledali se preko sira i krejera, vodeći ućtiv ali dinamičan razgovor.

Ona razbi tišinu. „Otkud u trenerci?"

„A, to", slegnuo je ramenima kao da ne pridaje važnost plavobelim *adidas* štraftama. „Bio sam u teretani."

„*U teretanP*", ponovi ona. „Nedeljom uveče?" Ovo iznenađenje stiglo je prebrzo i bilo je prejako.

„Što da ne?"

„Ali, mislila sam da više nisi član. Rekao si da je to bacanje para." Shvatila je da nekontrolisano brblja.

„Predomislio sam se", jednostavno reče on hvatajući se za nožni čla-nak i protežući listove, kao da time potvrđuje svoje reči.

Posmatrala ga je ne znajući šta da misli. Čudno se ponašao. Nije joj bilo jasno ni kako ni zašto. U petak je otišla, posle dva dana se vratila i shvatila da je drugačiji. Nešto u vezi s njim bilo joj je poznato.

Zagledala ga je malo i najednom shvatila i šta. U njemu je videla iskru starog Vila. Onog što je svakog jutra pre posla trčao u Hajd Parku. Vila koji je bio bar tri kilograma lakši i koji je svakog jutra oblačio čistu, belu majicu, a ne prvu koja mu padne pod ruku, bilo

uflekanu osušenom pastom za zube ili sosom od masale. Vila koji je vikende provodio maj-storišući po stanu, hoblujući parket sa zaštitnim naočarima i izvodeći je uveče u barove i restorane.

Vila u kog se zaljubila. I koji se zaljubio u nju.

Pribrala se i pogledala po dnevnoj sobi. Samo što čak ni taj stari Vil nikad nije bio ovako uredan.

„Oдох da se istuširam.“ Prekinuvši je u mislima, završio je s rasteza-njem i zaputio se ka vratima. „Pretrčao sam osam kilometara.“ Kad joj je okrenuo leđa, dopustio je sebi mali smešak olakšanja, zadovoljstva, *nade*. Onda ga izbriša s lica, zastade na vratima i pogleda je. „Uzgred, možemo posle da izađemo i nešto prezalogajimo.“

Sad je prevršio svaku meru. Prvo luster, zatim čistoća, pa teretana... Prodirala je pogledom u njegove bledoplave oči, poluskrivene gustim obrvama. Nešto se definitivno dešavalo.

Nalet paranoje steže joj srce. Sumnja li nešto? Brzo odbaci ovu misao. Naravno da ne sumnja. U tom slučaju se ne bi potrudio da očisti stan, zar ne? A onda joj dolete sledeća pomisao: možda ju je prevario? Nema šanse. Taj greh je samo njen. Usledila je treća misao: *možda samo po-kušava da budefin*. Oseti žestok ugriz savesti. Od sve tri, ova poslednja joj je najteže pala.

„Neće ti smetati da ostanemo kod kuće?“, pitala je ne verujući sop-stvenim rečima.

„Ali, rezervisao sam sto...“ Vil naglo začuta. Ovo nije bila reakcija koju je očekivao. Mislio je da će oberučke prihvatiti poziv na večeru. Da će posle male romantične gozbe sve biti kao pre.

„Izvini. Umorna sam. Hoću da napunim kadu.“ Cinilo joj se da Sajk-sov miris izbija iz svake njene pore. Najednom se osetila prljavo i zaželela da ga što pre spere sa sebe, sa sve žaljenjem i krivicom. Samo što je to bilo nemoguće. Gledala je Vila. Poslednje što je želela je večera uz sveće. Neverovatno je kako se sve promenilo. „Neće ti smetati?“

„Ne, naravno.“ Sakrio je koliko je razočaran. „Mogu da ti napravim tost sa sirom. *Ako budeš imala sreće*“, dodao je s kežom.

Vilov tost sa sirom bio je neka vrsta specijaliteta. Time ju je hranio kada su se tek upoznali; bio je to savršen lek za mamurluk. Debele kriške hleba prepečene s kačkavaljem - rendanim, ne

sečenim - sve dok se sir ne istopi, a onda sledi najbolji deo: sos za meso kao glavni i jedini prilog, posle čega se sve još malo peče, čisto da poprими aromu. Mmm. Voda joj je već krenula na usta. Ma kakav rižoto, ovo joj treba. „Ali od tri parčeta hleba, može?“ Uprkos svemu, bila je dobro raspoložena.

„Tri?“ On zviznu kroz zube. „Pa, ne znam... Rekao sam ako budeš imala sreće, a ne ako budeš alava.“

Cereći se, bacila je na njega jastučić.

Uhvatio ga je slatko se smejući. Lice mu se uozbilji kad zagrlj jastučić na grudima. „Nedostajala si mi.“

Zaista je to mislio. Znala je to onog trenutka kad su im se pogledi sreli. I on je znao da ona zna.

Gledali su se kao da se vide prvi put posle duge razdvojenosti.

Duboko je uzdahnula shvativši istinu. „I ti si meni nedostajao.“

cpoglavlje 34

Kad Trudi nešto naumi, ništa je od toga ne može odvratiti. Planirala je da Fergusu saopšti da je trudna. Zašto? Zato što je želela da on zna da će biti otac da bi joj pružio podršku, oslonac i fjubav u ova teška vremena?

Ma daj, reče sama sebi zaključavajući stan. To je Fergus, lik koji je posle famoznog irskog doručka otišao i više se nije javio. Jedino što bi takav mogao da joj ponudi je 250 funti, što je polovina cifre za abortus. Zvuči bezosećajno, ali njoj to ne smeta. Zašto da Fergus uživa i da ne plati posledice tog zadovoljstva? Bila je ljuta. I što je više mozgala o tome, osetoljubivost u njoj je rasla. Uostalom, kad je mogao svoju kiticu da uvuče u njenu ribicu, onda neka i ručicu uvuče malo u svoj buđelar.

E, zbog toga je odlučila da mu saopšti vest. Niko i ništa je u tome neće zaustaviti. Pa čak ni Džulijet. A pokušala je.

„Stvarno misliš da je to pametno?“ Bio je ponedeljak po podne i Džuli-jet je bila na poslu, to jest u ženskom toaletu. Telefonirala je

sedeći na plastičnom poklopcu ve-ce šolje, jer je tu imala najbolji prijem. „Nede-ljama se nisi čula s Fergusom.“

Trudi nije prihvatila *ne* kao odgovor. „Pokupiću te ispred firme u šest.“

Džulfjet pogleda na svoj sat. Bilo je 17.30. „Gde ćemo?“

„Idemo da se kockamo.“

„Da se *kockamo*⁷.“

„Nemoj da si takva“, obrecnu se Trudi. „Ceo vikend nisi bila tu.“ I pre nego što Džulijet dobi priliku da uzvрати, ova prekide vezu i ubaci mobilni u svoju tašnu od zmijske kože. Sišavši niza stepenice, izađe na ulicu. Ugledala je taksu, sišla na kolovoz i preprečila mu put. Uz škripu kočnica, taksista je stao na samo nekoliko centimetara od njenih ruži-častih cipelica. Bez izvinjenja što ga je bukvalno prisilila da tako naglo stane i umalo proleti glavom kroz vetrobran, Trudi otvori vrata i skupivši krajeve svoje veštačke bunde smesti se na zadnje sedište.

„Kuda, srce?“ Taksista je odmeravao u retrovizoru. Poriv da je lju-tito izgrdi nestade pri pogledu na njene butine u mrežastim čarapama.

„Na trke pasa , Vimblon.“ Izvadila je ogleдалce i proverila kako izgleda. Ne zadovoljna, izvadila je iz džepa crveni ruž. Već je imala sloj na usnama, ali odlučno ih još jednom pređe. Sad zna zašto šminku još zovu ratničke boje.

„I nagazi.“

Sedeći i dalje skrštenih nogu na ve-ce šolji, Džulijet je piljila u mobilni. Na poslu je bila od ranog jutra i zarobljena iza svog radnog stola završa-vala papirologiju, nemarno ostavljenu u petak po podne. Krajnji rok za ugovor za *maksi* je za samo nekoliko dana, a do kraja sedmice saznaće jesu li ga dobili ili ne. Svi su kao na iglama. Unapređenja su visila u vaz-duhu, reputacije su visile o koncu, zajedno sa sudbinama većine zapo-slenih. Čak je i Gabi neobično mirna. Napetost u firmi skoro da može rukom da se uhvati.

Uprkos svemu, Džulijet je bila opuštena. Želela je da i ona bude na-peta, da joj glava ječi od reklamnih ugovora, da uposli svoj mozak, da ne stiže da odgovori na imejllove, SMS poruke i telefonske pozive. *Samo da ne misli*. Na Sajksa, Veronu i prošlu noć.

Kada je jela tost sa sirom i smejala se uz Frenka Skinera, ležeći u krevetu s Vilom, i nije se pravila da spava kad je počeo da je ljubi, svlači i vodi ljubav s njom.

Ovde se zaustavi. Trudi je u pravu, upustila se u opasnu igru. Vil se predugo osećao kao osamnaestgodišnjak. Stabilan, samostalan, ali ne-dovoljno zreo. A onda je upoznala Sajksa. Kakav je on? Džulijet povuče dim cigarete i poče da razmišlja o protekle dve nedelje. O trenutku kad je donela odluku da pristane ili da pobegne, da se kocka ili da igra na siguricu. Ulog nikad nije bio veći. Može da pobedi, a može i da izgubi sve. Vraćalo se sećanje na Vila i prethodnu noć. Ležao je obuhvativši je poput velikog, toplog ćebeta. A šta je ona uradila? *Pobegla je.*

Sat vremena kasnije, crni taksi skrenuo je za ugao, pa preko mosta koji vodi prema stadionu u Vimbldonu. Spolja je podsećao na ogromno skla-dište - sivo, betonsko zdanje, izbrazdano gvožđem i prekriveno grafitima i pocepanim posterima.

Uprkos njegovom zlokobnom izgledu, Trudi i Džulijet osetiše olak-šanje. A ko ne bi posle četrdeset pet minuta vožnje, dok im taksimetar odbrojava svaku paru iz novčanika. Taksista Dejv nije prestao da ih za-bavlja pričama s odmora na Tenerífima, gde je jahao bananu na nadu-vavanje i pijan đuskao u klubovima punim 'vrhunskih riba u bikiniju'.

„Možeš li da sačekaš?“ zapita ga Trudi kad se konačno zaustavio na ulazu. Sada, kada su stigli, želela je da to što pre da obavi. Kao specijalci u akciji - bez brfjotina i bez žrtava.

„Sigurna si da to možeš sebi da priuštiš, lutko?“ Isprsviši grudi u svom prugastom fudbalerskom dresu, Dejv zabaci kosu sa čela i upitno je pogleda u retrovizoru. „Ja nisam jeftin.“

„Ma nemoj?“ Izašavši iz njegovog taksija pre nego što je stigao da joj odgovori, Trudi se prezrivo osmehnu. „Onda to mora da je tvoj af-teršejv, luče.“

Promolivši glavu kroz prozor, Dejv je pogledom otpratio devojke koje odoše s parkinga kikoćući se. Zakikotao se i on za svoj račun. Oduvek je voleo ženske što udaraju čežnju.

„Sigurno želiš kroz ovo da prođeš?" pitala je Džulijet posmatrajući kako se okoreli kladioničari probijaju ka šalterima. „Ne moramo da ulazimo, znaš."

„Ali, ja želim da uđem." Trudi je bila odlučna. „Hoću da završim s tim."

„Ali zar ne misliš da je malo... ovaj... *transparentno?*" Džulijet je već videla video-klip u emisiji Džerija Springera.

„Pobogu, Džuls, šta misliš da ću da radim unutra? Da napravim scenu?" Trudi je ko zna koji put proverila u ogledalcetu kako izgleda. „Umem da budem suptilna i taktična. *Kad hoću.*"

Na ulazu su platile zbrčkanom starcu, čije je lice podsećalo na neo-ljušten krompir pečen u rerni, i prošle kroz vratašca u 'foaje za kladenje'.

Prostorijom je dominirao bleštavo osvetljen šank, a pohabani zidovi izgledali su kao da su ih poslednji put krećili senfom. Drugi deo foajea bio je u drugačijem stilu, sa cvetnim tepihom prekrivenim flekama od piva i odbačenim tiketima. Ali, gostima to kao da nije smetalo. Okupljeni oko TV ekrana s kvotama, lokali su pivo iz plastičnih čaša i razmenjivali kladioničarske tipove.

„Izgleda da nije ovde, verovatno nam je promakao", reče Džulijet trudeći se da zvuči razočarano, mada je bila presrećna što će uskoro na-pustiti ovo užasno mesto. Testosteron se cedio sa zidova a sve oči bile su prikovane za njih dve, kao u epohalnoj sceni iz filma *Američki vukodlak*, kad siroti stari Amerikanac uđe u pab *Zaklano jagnje* u jorkširskoj za-bitu, gde ga na zastrašujući način upozore da nije dobrodošao u njihov kraju. Džulijet je pogledom skenirala prostoriju. Možda ovo nije film, ali scena je ista. Nesvesno uhvati Trudi za ruku i prošapta „Hajdemo kući."

„Ali tek smo stigle", zacvile Trudi, rešena da ne odustane. Njena re-šenost štitila ih je ko viteški oklop dok su zalazile dublje u foaje - dve žene u misfji.

„Mada, možda si u pravu." I njena odlučnost je jenjavala. Džulijet oseti tračak nade.

„Cekaj malo." Tračak nade naglo se ugasi. „*Ti, u stvari, nisi upoznata Fergusu.*" Trudi je optuživački pogleda.

Džulijet se nevino nasmeši. „Nisam", priznade. „Kako izgleda?"

„Kao i svi gadovi. Visok, markantan, zgodan“, opisa ga Trudi s tužnim osmehom. „Ne možeš da ga promašiš.“

Džulijet je verno pratila drugaricu. Osećalajekako joj seđonovilepe za prljavi tepih. Napredovale su kroz foaje, promarširale pored slot-mašina i tezge s brzom hranom. Kosa joj je lepršala, oči sve primećivale, kao radari, dok je Trudi bila izvidnica. Znači, Fergus se nije udostojio ni da joj uzvрати telefonske pozive? Zar ne želi više uopšte da je vidi? Baš gadno. E, pa sada neće moći da izvrda tako lako.

Izašavši na tribine, Džulijet je s olakšanjem otkrila da tamo vlada pot-puno drugačija atmosfera. Više u fazonu dođi i uživaj u zabavi' nego u stilu dođi da te bijemo po ušima. Prozori od poda do tavanice, s pogle-dom na trkalište, omogućavaju gostima da prate trke iz toplog i udobnog kutka. Tu je i restoran s belim stolnjacima, u kojem služe sva tri obroka.

Prateći Trudi do stepenica, primetila je da su tribine podefjene po nekoj vrsti klasnog sistema. Napred su bila najbolja sedišta rezervisana za vlasnike pasa, muškarce zadriglih lica i bujnih zulufa, i njihove žene ondulirane kose i s debelim slojem šminke. Iza njih, na srednjim tribi-nama, sedeli su poslovni klijenti, bahati gradski momci koji su zapeli u osamdesetim i obožavaju Gordona Geka. Razmetljivo su lokali šam-panjac, dokazujući da im praziluk viri iz provincijskih guzica. Ali nisu marili zbog toga. Konačno, na vrhu tribina sedeli su istetovirani momci koji pfju pivo i jedu hot-dog s kečapom, i njihove zlatom okićene de-vojke, koje se tu ludo provode; ismevale su one u odelima i smatrale ih kompletnim idiotima koji nesmotreno traće svoje ogromne bonuse.

„Džuli, jesi li to ti, dušo?“

Trudeći se da u stopu prati Trudi, koja je uprkos visokim potpeticama hitala niza stepenice, Džulijet zastade. Okrete se levo i sudari se s gomi-lom plavih, onduliranih kovrdža. Jedna platinastoplava glava se klimala.

„To sam ja, ludice“, veselo je kreštala Vajolet.

Džulijet se osmehnu. „Otkud vi ovde?“

„Kako otkud? Pa, kladim se“, ushićeno reče starica i srknu punč od jaja. Izgledala je kao da je na punču od jaja ceo dan. Bila je

umotana u bundu pričvršćenu srebrnim brošem. Obrve su joj bile pomalo ukrivo is crtane, a ljubičasti ruž odavno olizan. „Svake nedelje dolazim s mojim klubom penzionera.“ Pijano se okrenu prema izblajhanim staricama, koje su sedele na klupi ko da su rezervni igrači. „Ono su Beti, Edna i Mej... A ovo je Erol.“

Stariji gospodin profinjenog izgleda ljubazno se osmehnu. „Vaj je ro-đeni kockar. Već je zaradila trideset funti“, ponosno reče.

„Ah, priznajem da mi ide od ruke“, kikotala se Vajolet tapšući Erola po ruci. On je pogleda s obožavanjem, a ona diže naočare na koren nosa, usredsređena na Džulijet. „Jesi li s Vilijamom?“

Ups! „Pa, ne... nisam.“

„Šteta. Htela sam da ga pitam je li uspeo da namesti onaj moj aba-žur“, srećno se cerekala ne shvatajući da ga je upravo odala. „U nedelju je svratio i pitao može li da ga kupi. Umalo da riknem. Tako lep mladić želi nešto moje.“ Smejala se svojoj dvosmislenoj šali, a onda se nagnula bliže dodajući šapatom: „Iskreno, drago mi je što sam se otarasila te lampe. Nikad je nisam volela.“

Džulijet se smeškala, ali joj je mozak brzinom svetlosti sklapao Rubi-kovu kocku. Dakle, eto objašnjenja za promenu u predsoblju. Nije otišao u prodavnicu da kupi luster, otkupio je polovan abažur od komšinice. Sad joj je jasno zašto joj je izgledao poznato. Piljila je u Vajolet, koja je ćaskala s Erolom kao da Džulijet nije prisutna. „Ona je karijeristkinja, znaš, moderna ženska, a živi u mom komšiluku s predivnim mladićem. Ako mene pitaš...“

Džulijet je prekide. „Izvinite, Vajolet, tu sam s drugaricom. Ne mogu da se zadržavam.“ Pre nego što se starica potpuno razočarala, dodala je: „AU, svratiću sutra posle posla. Mogu malo da vam čitam *Gorkoslatke snove*.“

Vajoletina reakcija bila je neočekivana. „Tu gomilu budalaština?“ Od-mahnula je rukom. „Erol je vratio knjigu u biblioteku.“

Po svemu sudeći, njena vremešna komšinica svoju dozu romantike sada je dobijala na drugom mestu.

Ostavivši Vajolet i Erola da bezočno flertuju, žurno je sišla niza ste-penice i izašla na bočna vrata, koja su vodila na trkačke staze. Tu se okupljena masa u zimskim kaputima i jaknama tiska oko kladioničar-skih tezgi.

Trka je počinjala za pet minuta. Mršavi trkački psi već su prošetali po stazi. Atmosfera je bila uzavrela, novac je leteo iz ruke

u ruku. Tražeći pogledom drugaricu, Džulijet je u masi primetila mladu devojkicu koja je nervozno predala novčanicu od pet funti grmafju zadržiglog lica s debelom beležnicom - kladioničaru koji bi prokockao ceo svoj život.

A onda je ugledala Fergusa. Ili je bar mislila da bi to mogao biti Fer-gus. Radio je kao partner jednog kladioničara, klečao iza pulta i pedan-tno slagao zaradeni novac. Uprkos starom, odvratnom šeširu, navuče-nom do ušfju, i plavoj jakni s plastičnim zakrpama na laktovima, bilo je nečeg opasno atraktivnog u njemu. Podsećao je na momke koji su radili radi na kartingu luna-parka u vreme kad je ona bila tinejdžerka; na one ležerne, seksi, šarmantne, neodoljive tinejdžere u martinkama, s rokabili frizurama i amaterskim tetovažama, što su slamali srca petnaestgodišnjim devicama širom zemlje.

Istovremeno, s drugog kraja okupljene mase probijala se tridesetsedmo-godišnjakinja slomljenog srca i podivijalih hormona. Trudi je takođe spazila Fergusa i sada je bila šokirana efektom koji je izazvao kod nje. Dok ga je posmatrala kako ustaje i proteže svoje duge, skladne noge u farmerkama, njena hrabrost se topila. Ne bi li se smirila, podigla je kr-zneni okovratnika bunde i uvukla ruke u džepove. Stežući pesnice, kre-nula je prema njemu preslišavajući se; tekst je imala unapred spremljen. A onda je sve krenulo neočekivanim tokom.

Prelepa crvenokosa devojkica ušla je u kadar. Gusta kovrdžava kosa bila joj je skupfjena rep, pa je otkrivala velike zlatne alke u ušima. U minijaturnoj teksas jakni i crnoj mini-suknji od likre, koja je otkrivala njene gole noge, bele ko mleko, iskrsla je skoro niotkuda. Skakutavo je prišla Fergusu i on se sagnuo da joj pofjubi napućene usne.

Trudi se ukopala u mestu. Utroba joj se bolno grčila dok ih je posma-trala. I pod debelim slojem pudera videlo se kako joj boja nestaje s lica; usne joj se skupiše, a ramena uvukoše. Crvenokosa nije imala ni trunku šminke i pucala je od mladosti i samopouzdanja. Ona nje trošila trideset funti na kozmetičke tretmane lica i nije se budila kože toliko zgužvane da joj treba dobrih pola sata da se 'ispravf. Nije morala maskama da po-diže kesice oko očiju. Zbog nje

je Fergus nje zvao. Ona je konkurencija. I izgleda kao da ima sedamnaest godina.

Trudi se najednom osetila kao starica od trideset sedam u skupoj, dizajniranoj odeći. Kao junakinja filma čija radnja počinje dok je u pu-noj snazi i lepoti, da bi se do kraja pretvorila u oronulu babu. Postade neurotična do krajnjih granica. Džulijet je sve vreme bila u pravu. Ovo je bila loša ideja. Šta je ona uopšte radila ovde?

Bez najave, istina se svom silom obrušila na nju. Kakva je ona bu-dala. Nije prevalila ceo ovaj put samo da bi od Fergusu tražila novac za abortus; došla je potajno se nadajući da će je on uzeti u svoj veliki, dla-kavi zagrljaj, i reći joj da će sve biti dobro. Ovo je bila najveća stvar u njenom životu. *Bila je trudna*. Zar budući otac ne bi trebalo da otvori šampanjac? Zar njena majka ne bi trebalo da plače od sreće preko tele-fona što će postati baka? Zar prijatelj i rođaci ne bi trebalo da je obaspu pažnjom i poklonima?

Zar ne bi trebalo da bude zaljubljena?

Izliv sentimentalnosti zatekao ju je nespremnu. Godinama se gnu-šala takvih priča i odbacivala ideal savršene, srećne porodice kao nešto prevaziđeno i besmisleno. A sada je svim svojim bićem čeznula za njom.

„Trudi, drhtiš. Jesi li dobro?“ Džulijet joj je konačno prišla i zgrabila je za ramena.

„Naravno, dušo, znaš mene. Uvek sam dobro“, odgovori ova s usilje-nom vedrinom. Džulijetina briga vratila joj je samopouzdanje. Podlegla je emocijama. Hormoni su joj divljali. Trudnoća zasigurno ubija mož-dane ćelije. „Bila si u pravu. Gubimo se odavde.“

Pre nego što su se okrenule, Trudi još jednom podignu pogled. Cr-venokose nije bilo. Fergus je bio sam i gledao u nju kao da je šokiran. Delovao je krajnje odbojno.

Svesna da nema kud, ostavila je Džulijet i prišla mu. „Moramo da razgovaramo.“

Još trenutak je blenuo u nju kao da je izgubio moć govora. A kad je progovorio, glas mu je bio nabusit. „Zauzet sam.“

„A ja sam trudna“, uzvratila ona ne mogavši da se kontroliše. Bila je glasnija nego što je želela. Nekoliko ljudi, koji su stajali u blizini, okre-toše se da vide kakav je to metež.

„Nije moje“, odbrusio je krajnje otvoreno.

Njegove reči su pogodile metu i Trudi se svojski trudila da ne plane. Zarila je nokte u dlanove i gledala ga direktno u tamne oči, tražeći u njima neki znak dobrote, simpatije, nestašluka - svega što su delili pro-teklih nekoliko sedmica. Okej, njihova ljubav svakako nije bila za pri-mer, ali ipak su proveli neko vreme zajedno, spavali zajedno, smejali se zajedno. Zar to ništa nfje značilo?

Ali sada se niko nije smejao.

Pokušavala je da bude razumna. „Možemo li negde na miru da raz-govaramo?“ Ljudi su počeli da zure u njih. I ne samo oni oko njih, već i oni što su stajali malo dalje. Gotovo da je mogla da oseti kako ih hiljade pari očiju gledaju sa svojih udobnih sedišta iza prozora.

„O čemu da razgovaramo?“ obrecnu se on. „Ako si zaglavila, to je tvoj problem.“

Bum! U deliću sekunde zauvek joj se promenilo mišljenje o njemu. Gde joj je bila pamet? Ne samo što ga više nije želela, nego ga je prezi-rala. Odakle joj uopšte ideja da ga potraži? On je običan ljigavac, seksista i nezreli luzer. Povrh toga, nosi džempere od poliestera. Samu sebe je oštro grdila kada se pojavila crvenokosa, noseći dve plastične šolje kafe.

„Šta se ovde dešava? Jesi li dobro, mili?“ Dodajući Fergusu kafu (s tri kašike šećera i puno mleka), posesivno mu se okačila o ruku, nepri-jateljski gledajući Trudi. „Šta hoćeš od mog verenika?“

„**VerenikaV** Ovo je novost.

Crvenokosa ispruži levu ruku, s koje je bleštao prsten sa cirkonima.

„**Venčaćete** se?“ Trudi nije mogla da ne pita. Šok joj se vraćao kao odjek. Je li ona pri zdravoj pameti? Čemu ovaj otrovan jezik?

„Naravno.“ Crvenokosa se ponosno naceri, kao da je dobila na džekpotu, i potapša se po stomaku. Tek tad je primetila ispupčenje pod njenom teksas jaknom. Preduhitrila ju je bar za četiri meseca. „Registro-vaćemo se odmah posle porođaja.“

Nastade neprijatan muk. Crvenokosa je gledala u nju, ona u Fergusa, a on je skrenuo pogled.

Konačno je Trudi prekinula tišinu.

„Izvini, pogrešila sam.“ Govorila je tiho, gotovo da je šaputala, ali glas joj je ipak bio nepogrešivo odlučan. „Mislila sam da si neko drugi.“ Masa poče da kliče.

Kad je pobjednički pas projurio kroz cilj, polovina gledalaca pohrli ka kladioničarima. Trudi je pokušavala da se održi, ali izgurao ju je jedan sredovečan čovek koji se laktao da prođe, nestrpljiv da što pre zgrabi svoj dobitak. Nije mogla da se probije kroz ljudsku barijeru, pa se okrenula ka Džulijet, uhvatila je pod ruku i hrabro zakoračila direktno na trkačku stazu, pa njom do pokretnih vrata, što dalje od Fergususa, koji je i dalje stajao i smrknuo ih gledao iz čvrstog zagrljaja crvenokose.

Taksista Dejv čekao je na parkingu. Udubljen u erotski časopis, naglo diže glavu kad Trudi otvori vrata. „Jeste li nešto dobile?“ pitao je skla-njajući časopis ispod sedišta i skrštajući noge kako bi sakrio erekciju.

Trudi je s treskom zatvorila vrata zadnjeg sedišta. Predugo se obuz-davala, držeći na licu izraz hrabrosti. Citave dve sedmice - otkad je na testu za trudnoću ugledala plavu liniju - ali nije mogla više. Izdajničke suze potekoše joj niz obraze, ali umesto da ih obriše, pustila ih je da ka-plju i natapaju joj krznenu kragnu.

Odmahnuvši glavom, pogledala je Džulijet i tužno se nasmešila. „Ne, izgubile smo.“

cpoglaolje 35

Džulijet je ostavila Trudi u njenom stanu u Hampstedu. Ponudila se da joj pravi društvo i prespava na kauču, ali Trudi nije htela ni da čuje. Šmrkćući, obrisala je razmazanu maskaru s obraza. „Idi kući. Hoću da budem sama“, reče sjajno imitirajući Gretu Garbo, a zatim je dodala: „Mada nijedna žena ne može da bude sama uz pesme Doli Parton.“ Po-gledala je Džulijet i vragolasto se nasmešila kroz suze. „Čeka me veče sa *Jolene*.“

Džulijet ju je potpuno razumela. Proteklih godina provela je kod Trudi nekoliko *Jolene* večeri. Za razliku od većine žena, koje tugu

uta-paju u vinu i cigaretama, Trudi je ljubavne patnje lečila slušajući čuvenu pesmu *Jolene* do u beskraj. Za nju je to oblik svojevrstne terapije, a za njene komšije poseban vid mučenja.

„Šta si rešila za petak? Hoćeš da idem s tobom u bolnicu?

Trudi nestrpljivo coku. „Što dižeš toliku frku? Malo dubinskog čišćenja i biću kao nova." Odmahnula je rukom kao da tera mačku. „A sada, molim te, idi. Hajde, *pali.*”

Shvatila je da ne vredi svađati se s Trudi, ali bila je utešena spoznajom da svoju najbolju drugaricu ostavlja u sigurnim rukama Doli Parton. Stoga joj mahnu na rastanku i nagnu se ka taksisti da mu kaže svoju adresu.

Ali zamalo.

Nije joj se išlo kući.

Čim je izgubila Trudi iz vida, zatražila je od taksiste da stane na pet minuta i izvadila mobilni. Sajks ju je zvao nešto ranije, ali nije se javila jer je bila s Trudi. Ne bi bilo pametno da se javila. Koliko god da su bile najbolje drugarice, posle saznanja da je Fergus vara Trudi nije mogla baš da ima razumevanja za Džulijetinu situaciju. Pozvala ga je. Želela je da ga vidi. *Morala* je da ga vidi. Nervozno je grizla zanoktice i slušala kako s druge strane zvoni. Nekoliko sekundi kasnije uključila govorna opšta. „Hajde, javi se, javi se", očajnički je šaputala.

„Izbegavaš me?" odmah je počeo da je zeza.

„Naravno da ne", pobunila se, pokušavajući da smiri glas.

„Gde si?"

„Htela sam isto to da te pitam", šaljivo uzvratila ona. „Evo me u baru, nedaleko od kuće, planiram da nešto pojedem. Bio sam u teretani, umirem od gladi." „Mogu li da te vidim?"

Kratka pauza. „Naravno. Ne moraš ni da pitaš."

Poslednje što je čula bilo je smejljenje u slušalicu.

Dala je taksisti adresu bara. Nalazio se u Kensingtonu, samo nekoliko kilometara dalje. Ali, kao i uvek kad joj se užasno žurilo, ama baš na svakom semaforu palilo se crveno svetlo i svaka zebra bila je prepuna pešaka. Knedla joj je rasla u grlu, pa je naterala sebe da se zavalj i opusti. Skrstila je ruke i zagledala se kroz prozor,

trudeći se da ne primećuje da joj se dlanovi toliko znoje da ostavljaju mokre tragove po bundi.

Taksi je konačno izbio na glavni drum i skrenuo u sporednu uličicu. Toliko je bila uska da se zvuk auspuha odbijao o zidove i odjekivao ostavljajući beli trag od izduvnih gasova. Pab se nalazio na uglu. Platila je taksisti i izašla u zimsko veče. Na trenutak je oklevala i žmirkala u vrata paba. Kroz mutno staklo probiiala se žuta svetlost i obasjavala pločnik. Kraj ovog paba je prošla hiljadu puta kad god se vraćala iz kupovine u Kensingtonu, ali nikad nije poželela da uđe. Ironično se nasmejala; kako se vremena i ukusi menjaju.

Slušajući kako joj pulsira u ušima, prišla je vratima. Opet je oklevala. Iz tašne je izvadila sjaj za usne boje maline i nanela ga prstom, zatim je rastresla kosu i nameстила kragnu košulje. Konačno je otvorila teška vrata i uronila u zadimljenu toplotu paba.

Bio je to jedan od onih gastropabova s brodskim podom, tamnocr-venim zidovima, kožnim foteljama, ambijentalnim osvetljenjem i ta-blom na kojoj piše šta je specijalitet dana. Budući da je ponedeljkom slab promet, unutra je sedelo samo nekoliko redovnih gostiju, koji su gledali sportski TV program bez tona, i jedan par koji je večerao kraj kamina. Sa zvučnika je dopirala tiha muzika. Prepoznala je pesmu Pola Nutinija, čiji album joj je Vil kupio prošle godine za rođendan. Tada joj se svideo, ali joj je brzo dosadio. Puštali su ga svuda - u barovima, lifto-vima, prodavnicama, kafeterijama - gde god bi ušla.

„Pa, gde si dosad?“

Sajksa je primetila na kraju šanka, skroz u uglu. To je mesto gde ga niko nje mogao videti osim ako se baš ne potruđi, mesto gde obično sede tajni ljubavnici.

Odmerila ga je od glave do pete. Kosa mu je još bila vlažna od tu-širanja, a na sebi je imao plavu lanenu košulju i farmerke. Primetila je da su marke **versače**. „Ne smeta ti što sam već naručio hranu?“ pitao je s osmehom, sklanjajući vlažne tamne kovrdže sa čela. Uхватила je sebe kako ga opčinjeno i netremice gleda. Izgledao je prelepo, kao i uvek. „Hteo sam da te sačekam, ali...“ slegnuo je ramenima.

„Ali sam ja zapela u saobraćaju“, završila je prilazeći mu i pokušava-jući da odlepi pogled. To je bilo nemoguće. Oči su joj klizile po njego-vom telu i zaustavile se na crnom kožnom kaišu sa

srebrnom kopčom, na kom sitnim slovima piše *kalvin klajn*. Pogled joj se vratio na preplanuli trougao ispod vrata, tamo gde je otkopčano nekoliko dugmića košulje.

„Ako odmah naručiš, stići će kad i moje. A možemo da jedemo i kod mene. Živim odmah iza ugla.“

Smeškala se prikrivajući nervozu. „Ma ne, nisam gladna. Nisam došla da jedem.“

„Zašto si onda došla?“ promrmljao je obavijajući ruku oko njenog struka. Zatim ju je priljubio uz svoje toplo telo, želeći da je poljubi. Naglo se odmakla.

Namrštio se iznenađen njenom reakcijom. „Šta nije u redu?“ Srce joj je tuklo ko ludo, ali neće sada odustati. „Mz.“ Povukla se za mesto da napravi distancu između njih, spremna za neminovnu svađu.

Ali on je ostao neobično smiren. Samo je teško uzdahnuo poput čoveka koji je kroz sve to već prošao. „Probaj da sastaviš koju smislenu rečenicu, Džulijet.“

Naježila se od tog sarkazma. Uvukavši ruke u džepove, počela je da gužva najlonsku postavu. „Hoću da prekinemo. Ne mogu više da te viđam.“

„Tesi li zbog toga došla?“ Delovao je maltene kao da se zabavlja i izva-dio novčanik. „Naručiću nam piće“, reče prilazeći sredini šanka.

Nije verovala rođenim očima. Zar je ovo njegova reakcija? ProtekTa dvadeset četiri sata za nju su bila prava agonija. Nije mogla da spava, da radi. Misli su joj se vrtele ukrug ko pas koji pokušava da uhvati svoj rep. U glavi je imala vrtlog bez dna - Vil, Sajks, London, Verona. Sudar emocija, sumnji, želja, nadanja, krivice, seksa, *Ijubavi*. Sve dok, umorna i iscrpljena, nije donela konačnu odluku.

S njom i Sajksom je gotovo. Znala je to onog trenutka kada su točkovi aviona dodirnuli pistu aerodroma *Hitrou*. U stvari, znala je to mnogo pre, samo nije smela sebi da prizna. Nije želela da rasprši magiju.

Ali *nije* ni morala.

Raspršila se sama od sebe u momentu kad je ušla u svoj stan i ugle-dala Vila kako stoji u onoj smešnoj trenerci, nasred smešno uredne dnevne sobe, osvetljen smešnim abažurum s tavanice predsoblja. Tada je shvatila da se promenio. Ili se ona promenila? I

shvatila je da ne može da ga izgubi. Svaki problem može da reši, ma kakav bio, ali ne može da ga izgubi. Ne sme da ga izgubi.

Upravo zato je morala da se vidi sa Sajksom. I tokom cele vožnje taksijem smišljala je šta će reći ona njemu, šta će reći on njoj, kako će mu objasniti, korak po korak do ovog konačnog obračuna. Međutim, konačnog obračuna nije bilo. Početak je bio, možda, malo nabijen adre-nalinom, ali je zato kraj zaista bio mlak. Bez svađe, histerije, suza i po-višenih tonova. Samo je ravnodušno slegnuo ramenima.

Bio je to neočekivan udarac za Džulijetin ego. Proteklih nekoliko ne-deija njena osećanja su se produbila, a ovo što se dogodilo između njih, bilo dobro ili ne, imalo je veliki uticaj na njen život. Zar nije i na njegov? Zar mu ništa nije značila? Zar ga raskid nimalo nije potresao? Trgla se. Bože, šta je, dođavola, mislila? *Ostavilaje ljubavnika*. Šta je pa očekivala da će on uraditi? Da će zaplakati i preklinjati je da ga ne ostavlja? Da će se razjareno okrenuti i izazvati Vila na dvoboj?

Od ove misli sledila joj se krv u žilama. Naravno da ne. Jednostavno, ne voli Sajksa. Njena osećanja nisu bila povređena. Samo njena sujeta.

„Dakle, hoćeš li da mi se pridružiš?“ zapitao je prenuvši je iz zami-šljenosti. Podigla je glavu i videla ga sa dve čaše i flašom šampanjca u rukama. Na licu mu je titrao nevin osmeh. „Stare navike...“

Uzvratila mu je osmehom. „Šta slavimo?“ pitala je zaključivši da je, zapravo, ona povređena, a ne on. Kakva ironija.

Ljušteći foliju s grlića flaše, nečujno je izvukao čep s veštinom struč-njaka za otvaranje šampanjca. Za razliku od Vila, koji nije mogao da od toga ne napravi spektakl. Redovno je mućkao flašu kao da je pobednik Formule 1, pravio smešnu facu pred izletanje čepa i urlao „skloni se“ kad pena šikne napofje.

Napunio je uske čaše i dodao joj jednu, a zatim su se kucnuli. „Za Veronu.“

Spustila se na barsku stolicu. Imala je osećaj da je katapultirana kroz vreme. *Verona*, bože, tamo kao da je bila u nekom prošlom životu. Čutke je ispila gutljaj ćilibarskih mehurića. Imale su gorkoslatki ukus.

„Verona je bila nešto posebno. Uživali smo.“

Iako je ceo vikend bio pun nezaboravnih sećanja, njene misli su se vraćale na dvorište Julfjine kuće. Tamo je stajala sama, okružena turi-stima, i zurila u njen balkon. Sada je podigla pogled sa svoje čaše na njegovo lice. „Ali nije bilo stvarno.“

„Zar mora da bude?“, mrmljao je, nagingujući se preko stola i milujući joj obraz.

Razumela ga je. Sajks nije želeo dugu vezu. Nije želeo stvarnost. Na neki svoj način, on je bio veliki romantik, baš kao i ona. Voleo je sek-sualni naboj, uzbuđenje, ekstazu, i nudio joj priliku da to dobije. Nije morala da bira, mogla je da nastavi kao do sada. Da bude s Vilom i da viđa Sajksa.

Samo što to više ne bi bilo kao pre.

Sajks bi dobijao samo mrvice. Brzokres za vreme pauze za ručak, seks za vikend, tajne telefonske pozive i otrcane vožnje u prirodu. Svi stari, potrošeni klišeji padali su joj na pamet. Gnušala ih se. To nije ono što želi u životu. Ne vrti se sve oko seksa. Zaista je mislila ono što je rekla

Trudi. Koliko god naivno da je to zvučalo sada kada je sve već gotovo, priča o Sajksu za nju je bila priča o neuhvatljivim visinama na koje uzle-tiš na početku ljubavne veze, pa ti mozak i dušu zavrte. O leptirićima u stomaku zbog kojih ostaneš bez daha, o uzbuđenju, romansi, osećanju da si posebna. O *čežnji za nečim nesvakidašnjim*. Ali, to više nije izvodljivo.

Prstima je milovao malu udolinu ispod njene ušne školjke. Baš kao nekada. Samo što je to više nije uzbuđivalo. Sklonila mu je ruku. „Da, mora da bude stvarno. Bar za mene.“

S tužnim osmehom, naslonio se na drveni šank.

Oklevala je. Postojala je još jedna stvar koju je želela da razreši. „Kaži mi, jesi li nekad bio sa Dinom?“

Smeteno se nasmešio. „Zar je bilo toliko očigledno?“

„Pomalo“, priznala je odmahujući glavom, prisećajući se večeri pro-vedene s njegovim prijateljima. Sada joj je to delovalo tako nebitno. Nije mogla da veruje koliko je bila nesigurna.

„Kod nje sam otišao u nedelju po podne, kad sam te ostavio na ulici. Želeo sam da je vidim.“

Sve se uklapalo. Dakle, zato je želeo da sama ode u razgledanje grada. Slušala ga je ne progovarajući. Kako su samo brzo od ljubavnika postali stranci.

„Ali, nismo spavali, ako na to misliš.“

„Ne mislim.“ Iznenadilo ju je to što je osećao potrebu da joj objasni, to što joj nije bilo stalo do objašnjenja. „Znači, bićete ponovo zajedno?“ Ovaj razgovor je bio nadrealan.

„Možda“, klimnuo je glavom. „Ako se vratim u Italiju. Nikad se ne zna.“

„Izvinite? Jeste li vi naručili tajlandsku piletinu s karijem i kuvani pirinač?“ pitao je konobar. Posmatrala je kako spušta pred Sajksa upa-kovano jelo, dve flaše vode, rolnu toalet papira, dnevne novine i prime-rak nekog muškog časopisa. Pogled joj se vratio na Sajksa. Njegov savr-šeni profil, nestašne kovrdže na čelu i oči koje lete ka TV ekranu iznad šanka u trenutku kada se na njemu ukaže sportski rezultat. I najednom sve dobi pravi smisao.

Iza impresivnih sportskih kola, prelepih *armani* odela, luksuznog stana i zgodnog tela, Sajks nije ništa naročito. Samo još jedan mladić od trideset i nešto, koji se vraća kući i provodi noć uz televizor, jedući gotovu hranu.

Vreme je bilo za rastanak.

„Hoću da primiš ovo nazad.“ Ustajući, skinula je bundu i prebacila je preko naslona stolice.

Odvojio je pogled od TV ekrana i okrenuo se prema njoj. Kao da ju je na trenutak potpuno zaboravio. „Bojim se da mi *Guči* to ne bi dozvolio.“

„Pa, onda neka ti služi kao ćebe za piknik“, uzvratila je s osmehom. Zatim je spustila čašu šampanjca i odlučno krenula prema vratima.

„Džulijet...“

Ona se osvrnu.

„Nadam se da ćeš naći svog Romea.“ Uputio joj je pogled u stilu 'ne-moj šta da zameriš'. Nije reagovala i nastavila je da hoda prema vratima. Tu je zastala da propusti malu grupicu unutra, pre nego što je izašla na pločnik. Duboko je udahнула ledeni vazduh. Pluća joj se

napuniše hladnim vazduhom. Dok je tako stajala sama, u tihoj noći, prošaputala je sebi u bradu: „Već jesam.“

Poglavlje 36

Bio je petak ujutro, Vil je stajao na vratima kupatila i kroz belu paru zjakao u siluetu iza zavese s leopardovim printom. Duge, tanke noge, glatka oblina stomaka, uzan struk, idealan za njegovu ruku, i, najlepše od svega, *čvrsto, trtasto dupence*. Mmm.

Odmeravao ga s divljenjem. Ovo mora da je savršeno dupence. Ne preveliko - poput onih ogromnih guzova, kakve je viđao po gradu, što kipe iz pantalona kao nadošlo testo - ali ni premalo, nedefinisano i spljošteno, ko što imaju mršave manekenke iz časopisa. Dok je merkao ovu guzu, Vil se osećao kao jedan od tri medveda iz bajke. Ova je bila baš kako treba.

Ne mogavši da odoli, obema rukama je rastvorio plastičnu zavesu.

„Heeeej....?“ Uhvaćena usred šamponiranja kose, Džuiijet se uz vri-sak okrete prema zavesi. Lica oblivenog toplom vodom i usta otvorenih poput lutke na naduvavanje, sklonila je pramenove vlažne kose s očiju i zatreptala. Prepoznavši Vila, viknu „*Budalo!*“ I zakikota se.

Vil se nagnu unutra, ljubeći joj sapunjavo rame. „Mmm, super mirišeš.“

„Citrus i guava“, odgovori ona podižući bočicu šampona kao dokaz.

„Mmm, *vrlo voćno*“, uzvratila on imitirajući Šona Konerija i obliza usne. „Hoću repete.“ Privlačeći njeno mokro telo, poljubio ju je. „Sad kapiram zašto je voće najbolja stvar ujutro“, mrmljao je podižući obrvu.

Morala je da se nasmeje. Neodoljivo je imitirao Džejmsa Bonda. Jednog trenutka je Šon, sledećeg Rodžer. Dobročudno ga pljesnu po licu. „Beži dok se nisi sav skvasio.“ Nasmejala se kad mu je tuš okupao maljavu rame. „Zakasnićeš. Danas ti ističe rok za onu japansku krovnu baštu.“

„Praktično je završena“, bunio se. „Fali još samo par biljčica i da se očisti. Rolf će se pobrinuti za to. Nek mrcina nešto sama odradi.“ Nije mogao da ne pomiluje fino udubljenje u dnu njenih leđa i nabreklinu niže. „Što znači da sam danas slobodan.“

„Uzeo si siobodan dan?“ Nije mogla da veruje svojim ušima, punim sapunice. „Ali ti nikad ne uzimaš slobodan dan.“

Tajanstveno je slegnuo ramenima. „Uvodim promene.“

Pojačavši mlaz vode kako bi isprala kosu, Džulijet ga ozbiljno pogleda. „I kako se osećaš?“

„Nikad bolje.“

Izoštrila je pogled pokušavajući da dokuči šta mu je u glavi. U proteklih nedelju dana okrenuo je nov list. Pobožno posećuje teretanu, otkrio je korpu za prljav veš, *otkrio je ponovo nju*. Možda će okrenuti još koji list. Istresla je gel za tuširanje na dlan i počela da trlja ramena.

„Pa, možda ti ne moraš na posao, ali ja moram. Tuče smo predstavili novu reklamu za *maksi* i danas će nam javiti jesmo li dobili posao ili ne.“ Nasapunjala je grudi. „Hajde, izlazi.“

„Neeee“, zacvileo je. Navukla je zavese i uskratila mu najerotičniji san njegovog života. „Ne zaboravi da te večeras vodim na večeru“, dodao je, slušajući pfjeskanje vode s druge strane plastične zavese i osećajući se nekako izopšteno.

Njen glas je nadjačao dobivanje vode po emaljiranoj kadi. „Tesi li siguran da se osećaš dobro?“

Nasmejao se za svoj groš. Nije se osećao dobro. Osećao se fantastično. Zamišljeno je gleda u njenu siluetu. „Volim te, Džuls.“

Njegove reči bile su glasnije od žubora vode i srce joj je poskočilo od sreće. Zastala je i pustila da joj se voda sliva niz lice. Nikada joj nije izjavio ljubav. Do pre nekoliko meseci govorio joj je da je voli, ali to je bilo nešto drugo. Danas su te reči imale mnogo veću težinu.

Poput foke, pomolila je tamnu, vlažnu glavu kroz zavesu brišući vodu s lica. Para koja se dizala iznad njih podsećala je na scenu iz crnobelog filma koji je jednom davno gledala s Trudi, kada se fjubavni par ponovo sreće na železničkoj stanici. U stvari, sa simpatijom ga je gledala kako se naginje bliže, ljubi je i šapuće „Hoćeš da ti istrjam leda? Radim to majstorski.“

Lice joj se raširi u osmeh. Verovala mu je. Poljubila ga je i uspravila se. „Pokazaćeš mi kasnije“, namignula je i nestala iza plastične zavese.

„Dooooobro jutrooooo! Tačno je osam sati i trideset minuta. Ja sam Bili a ovo je jutarnja ekipa koja će vam ulepšati još jedan petak u Londonu.“

Trudi otvori oči.

Strgnuvši sa sebe jorgan, ustala je naga iz kreveta, razmakla ljubičaste zavese od somota i otvorila škripavi prozor. Konačno je svanuo i ovaj dan. Nagla se kroz prozor i sklopila oči udišući mirisni vazduh Hamp-sted Hita. Danas je Dan nezavisnosti.

Utom začu hor zvižduka. Naglo otvori oči i vide grupu građevinaca poređanih po skeli duž susedne zgrade. Podsetiše je na cirkusante, samo što ovi sa skele u rukama drže đevreke i šoije iz kojih se puši kafa. Nemo su piljili u nju sa zabezegnute izrazima na licu. „Pokaži nam sise“, do-viknuo je jedan, očigledno onaj koji se prisetio da ima glas - *i muda*. „Opasne su!“

Spremajući se da uzvati uobičajenom psovkom, spustila je pogled na dve izrasline koje su se na njenim prsima uzdizale poput NLO-a. Momci imaju pravo, zaključila je shvativši da su joj dude veće nego ikad. U stvari, izgledale su kao da je ugradila one silikonske implantante o kojima je oduvek maštala. Ponovo pogleda fizikalce i zauze manekensku pozu. Izvila je leđa, zabacila glavu s razbarušenom kosom i blistavim osme-hom, i doviknula im: „Jao, znam... I zamislite, *prirodne su!*“

Vil je nabio ruke u džepove i pustio korak. Prošlo je 9.30, ali umesto da bude tamo gde i svakog petka u 9.30 - zarobljen u saobraćajnom špicu ili na kolenima u blatu i cementu - šetao je kroz Holand park s blenta-vim kežom na licu. Sunce je sijalo, ptičice su pevale, veverice trčkarale po travi. Sa zadovoljstvom je osluškivao ritmičan bat svojih koraka po šljunkovitoj stazi i duboko, oduševljeno udahnuo. Da, proleće samo što nije. I to nije sve, razmišljao je pevušeci klasik Luja Armstronga *vWhat a wonderful world*.

Srećan je. Na devetom nebu je. *Zaljubljen je.*

Nije mogao da se seti kada se poslednji put ovako dobro osećao. Od posete Jorkširu nešto se iz korena promenilo, i to nema nikakve veze s okolnostima, već s odnosom između njega i Džulijet. On se promenio prema njoj i ona prema njemu. I dalje su oboje prezauzeti poslom, pod stresom zbog rokova i rade do kasno, ali dok su ranije razmenjivali samo par šturih rečenica na temu šta će za večeru, čiji je red da pere sudove i koliki je telefonski račun, pa se strovaljivali na trosed i ćutke buljili u TV, sada su odvajali vreme jedno za drugo.

Razgovaraju, slušaju, smeju se, vole se. I krešu se do iznemoglosti, dodao je na listu, svestan da je ovo poslednje ipak malo vulgarno. Na-ravno, prija mu ovaj novi, senzitivni muškarac u kog se pretvorio, ali to ne znači i odricanje od - kako se to kaže? - zadovoljenja osnovnih, fi-zičkih potreba, koje upotpunjuju svaku vezu. Iako se vođenje ljubavi sa Džulijet ne može nazvati samo zadovoljenjem osnovnih fizičkih potreba. Daleko od toga. Taj čin je nešto najlepše u njihovoj vezi.

Zagledan u osunčani travnjak, uživao je u osećaju širine. Holand park nije bio prostran kao Jorškirski dolina, ali bio je jedno od najboljih utočišta u Londonu. Mesto udaljeno od buke i meteža svakodnevnog života, što mu je omogućavalo da razmisli o svemu. Često je to činio u poslednje vreme, zbog čega je i uspeo da sagleda ćorsokak u koji su on i Džulijet bili zapali. Kakav paradoks. Ranije nije shvatao da oboje jesu vodili vezu u istom pravcu - ka propasti. Na sreću, on se trgnuo u po-slednji čas i sačuvao ih od sunovrata.

Koračajući kroz orošenu travu, pomalo se osećao kao superheroj. Bio je samouvereniji, pa čak i privlačniji, zaključio je uhvativši stidljive poglede dve tinejdžerke. Momentalno se uspravio i uvukao stomak. Uh, voleo je ovo. Mišići su mu još uvek bili načeti od napornog vežbanja s novim ličnim trenerom u teretani, kojije insistirao da pod hitno 'sagori' par suvišnih kilograma. U stvari, čitavih pet, koji su se krišom zalepili ni sam ne zna kako. Zajedno s ostalim stvarima, razmišljao je hitajući prema izlazu na Haj strit.

Vilu je protekla sedmica bila neka vrsta prekretnice. Otvorio je oči i sagledao život iz nove perspektive. Konačno je sklopio mir sa svojim ocem, posle čega je doživeo neku vrstu katarze. Niko ne voli kad mu se roditelji mešaju u život, ali njegovi su bili u pravu. Zašto još uvek

nije zaprosio Džulijet? Sada je znao odgovor. Zato što se plašio. Plašio se odrastanja i preuzimanja odgovornosti. Plašio se da će njih dvoje postati kao njegovi roditelji.

Sada, prvi put za svoje trideset tri godine, ozbiljno je razmišljao o svojoj budućnosti, ali ne o svom biznisu, kupovini novog auta i odlasku na odmor. Razmišljao je o Džulijet. *O njegovoj budućnosti sa Džulijet.* I konačno je shvatio koliko, zapravo, *želi* bude kao njegovi roditelji. Koji se vole i posle četrdeset godina braka. Što uopšte nije loš cilj.

Približivši se kapiji, spazio je u parku zaljubljeni par; ženu s kosom koja podseća na Džulijetinu i njenog dečka, ili muža, koji je približno njegovih godina, ako ne i *mlađi*. Između sebe vodili su dečaka u pruga-stom džemperu i crvenim cipelama. Mališan nije imao više od tri go-dine i sve vreme se razdragano smejaio. Dečji smeh bi možda neke ljude iritirao, ali ne i roditelje tog dečaka. I sami su se smejali i veselo podvri-skivali svaki put kad bi svog sinčića izdigli iznad zemlje.

Gledajući ovaj prizor, Vil je sa sigurnošću znao da je to ono što želi -da provede život sa Džulijet, da se s njom smeje i plače, da za ručicu drži njihovu decu i podiže ih nasmejane sa zemlje. Da je posmatra s drugog kraja sobe, na žurci ili u supermarketu, znajući da je ta topla, zabavna, lepa i seksepilna žena samo njegova.

Saobraćajna vreva s glavne ulice prekide ga u mislima i on dignu po-gled. S druge strane ugledao je ženu umotanu u avganistanski plašt kako stoji ispred trafike na uglu i priča preko mobilnog telefona. Kad je spazila Vila, digla je ruku i mahala mu ko luda, cupkajući u mestu.

Smeškao se. Sve što je radila, Amber je radila manijačno, jer je bila od onih hiperaktivnih vegetarijanskih tipova što imaju više energije od svih mesojeda zajedno. Bog mili zna odakle joj, ali po načinu na koji mu je prišla bilo je jasno da očigledno odnekud crpi svu tu snagu.

„Tačno na vreme.“ Kovrdže su joj veselo poskakivale oko lica dok se izdizala na prste da ga poljubi u obraz.

„Zar si mislila da ću zakasnuti?“

„Udata sam sa Rolfa“, objasni ona s tužnim osmehom. „Dakle? Jesi li spreman?“ Izazivački ga je odmerila. „Amber Makginti, lična i

stručna savetnica za kupovinu, tebi na usluzi." Lupila je petom o petu i teatralno salutirala.

U trenutku se zapitao u šta se ovo uvalio. Kad ju je nešto ranije po-zvao, nije imao u vidu 'tajnu operaciju Amber'. Pred njim je očigledno bio dug i naporan dan. Sad mu je bilo jasno zašto je Rolf uvek onako smoren.

Ali, ona nije primećivala njegovo oklevanje. Bila je uzbuđena pred početak misfje. „Okej, prvo da proverimo da li je sve tu“, naredi hvata-jući ga pod ruku. „Pare?“

Klimnuo je.

„Spisak?“

Opet klimanje glavom.

„*Viza* kartica?“ Još

jedno klimanje.

„*Gvozdena volja?*“

S umornim osmehom, Vil konačno dođe do reči. „Toga imam napretek.“

cpoglavlje 37

„Dobro, kada ćete više da se udate za mene?“

Ušavši u užurbanu toplinu Mariove kafeterije, Džulfjet se osmehnu kad začu poznato šaljivo pitanje s druge strane pulta.

„Danas?“

Dok je smišljala odgovor, u pomoć joj priteče njegova žena Mari.

„Aman, ostavi devojkicu na miru“, prekorila je muža pljeskajući ga po dlakavim šakama rolnom providne folije, kojom je pokrivala činije s fi-lom za sendviče. „Zar ne vidiš?“

„Šta?“ zapita Mario, namigujući dobronamerno Džulijet.

„Mario. Alfredo. Brambila. Jesi li ti slep kod očiju?“ Iznervirana neznanjem svog muža, Mari ispruži punačke ruke u Džulijetinom pravcu. »*Zaljubljena je.*“

Stojeći nasred kafeterije, stisnuta u hrpi mušterfja, većinom ljudi iz njene firme, Džulijet pocrvene kao bulka. Zar je toliko očigledno?

Kroz glavu joj proleteše scene iz prethodnih nekoliko dana. Bog zna šta se s Vilom dogodilo tokom njenog boravka u Veroni - on nije

spo-minjao niti je ona išta pitala; što se nje tiče, taj vikend je odavno pao u zaborav - ali Vil se nesumnjivo promenio. I ona se promenila. Kada je Sajksu saopštila da je među njima gotovo, kao da joj je veliki teret pao sa pleća. Ono što je počelo kao uzbudljiva avantura, pretvorilo se u kamen oko vrata. Sada je osećala samo ogromno olakšanje što je na vreme do-nela pravu odluku. U stvari, za dlaku se izvukla. Mogla je da izgubi Vila. A zašto? Zarad romantične fantazije? Malo flerta *iguči* bunde?

U njoj vaskrsnuše griža savesti i gađenje. Još uvek ih se nije oslobo-dila. Trudi joj je iskusno rekla da će ta osećanja s vremenom izbledeti. „Zaljubila si se i malo zanela. Sad to zaboravi i nastavi dalje.“ Ali nije lako. Deo nje očajnički je želeo da ispriča Vilu istinu i zatraži od oproštaj. Ipak, znala je da to ne može da učini. Bilo bi to sebično s njene strane. Priznanjem bi se možda oslobodila osećaja krivice, ali ne bi se osećala bolje; samo bi opteretila i povredila Vila. Na neki perverznan način, imala je osećaj da ćutanjem štiti i sebe i njega.

„Ala je taj ćova srećnik!“

Pogledala je Marija, koji joj je dodavao kapučino i prepečenu poga-čicu sa sirom. Pomalo postićena, osmehnula mu se i platila račun.

Vrativši joj kusur, Mario je uhvati za ruku neočekivano nežno, s obzi-rom na njegove žuljevite dlanove veličine lopate. Na usnama mu se razli osmeh i oči mu gotovo zavodnički zasijaše pod gustim, crnim obrvama. „Ako se ikad predomisliš...“

Nasmejana, izašla je na ulicu i pošla ka svojoj firmi. Godišnje doba se promenilo maltene iznenada. Vazduh je bio topliji, pa odveza šal i otkopča krzneni okovratnik bunde. Pošto je vratila Sajksu njegov ek-stravagantni poklon, iz ormara je iskopala svoju staru bundu od ovčijeg krzna. Sama se iznenadila koliko joj to nije smetalo. Fleke su izbledele posle još jednog hemijskog čišćenja i koža je izgledala prilično dobro. Iskreno, bila je zaboravila koliko zapravo voli ovu bundicu. Okej, nije *guči*, pa šta? Faktor glamura nije neophodan da bi se osećala dobro. Vil je očigledno isto mislio jer je posle dugog perioda počeo da primećuje njenu odeću. „Super izgledaš. Je li to novo?“ upitao ju je jutros pred po-lazak na posao i poljubio. Osećajući kako mu usne prate konturu njenih na dobro poznat način, srećno je promrmrljala: „Moglo bi se reći.“

Pijuckala je kapučino i hodala prečicom kroz park, kad joj pažnju skrenu srebrni sportski automobil. *Maje li ono...?* Za trenutak bi se za-klela da je to Sajksov *aston martin*. Brzo zakloni oči od sunca ne bi li bolje videla. Ali automobil je baš u tom trenutku skrenuo na parking i stao iza kamiona, tako da je bio potpuno sakriven.

Razum joj reče da nastavi da hoda. Šanse da je to Sajksov auto bile su vrlo male zato što je njegova firma na drugom kraju grada. Šta bi radio ispred njene agencije petkom u deset ujutro? Uostalom, šta i da jeste on? Njihova priča je završena. On je prošlost. Greška. *Ne želi* više da ga vidi.

Međutim, uprkos svemu, đavo joj nije dao mira. U maniru detektiva Erkila Poaroa odlučila je da izvidi situaciju.

Polusakrivena žbunjem i ogradom od kovanog gvožđa, pijuckala je kapučino i osmatrala parking prekoputa. Nos joj je procureo od tople pare. Šmrckala je pogleda fiksiranog za crno-beli kamion, koji bi svakog časa trebalo da krene. Ali, ovaj nije mrdao. Gledala je kako dva isteto-virana momka istovaraju kutije iz kamiona i slažu ih na pločnik. Ovo je sigurno najveća isporuka namirnica za jednu piceriju. Ikada.

Sekunde su prolazile. Minuti otkucavali. Sve dok nije iscedila posled-nju kap kapučina i shvatila da je smešna. Šta ona to radi? Mogla bi ceo dan ovako da stoji i špijunira svog bivšeg ljubavnika, koji verovatno i nije vlasnik srebrnog automobila. Možda je to neki debetjuškasti, srednjo-večni bankar *uporšeu*. Sama sebi poče da gundđa. Ionako je imala posla preko glave, a sada je još i kasnila.

Okrenula se i žurno nastavila prema firmi kad je do nje dopro tresak zarvaranja vrata automobila. Naglo se okrenula, više da bi se nasmejala sama sebi. Samo što je smeh prerastao u zaprepašćenje. Kao što je oče-kivala, figura vozača pomajjala se iza kamiona. Ali to nŕje bio Sajks. Nije čak ni muškarac, već žena.

Gabi.

Isprva je bila zapanjena što vidi svoju šeficu. Gabi? A onda joj je pao kamen sa srca. Bar je rešila misterfju. Zaboga, pa Sajks nije jedini u Londonu koji ima srebrni sportski automobil, a njena šefica teško da bi prihvatila prevoz od njega, zar ne? Odmahujući glavom, skrenula je za ugao pre nego što je Gabi spazi.

Trudi se ogledala od glave do pete. Previše ruža i maskare, *savršeno* uz kaubojski stil. Izvela je mali naklon pred ogledalom i ispod gomile mo-krih peškira iskopala bundu. Stavila je tamne naočare i otvorila vrata. Posle Doli Parton, sve je mnogo bolje. Kantri diva definitivno zna kako da se devojka ponovo oseti kao predivna fufa.

Samo što je zatvorila vrata za sobom, začu zvono telefona. Namrštila se. *Dođavola*. Ignorisaće ga. Danas će biti prezauzeta da bi se bavila modnim fotografijama i kreacijama za klijente - zbog čega je i mobilni ostavila da se puni u kuhinji. Bilo je veoma važno da u kliniku stigne na vreme; poslednje što je želela bilo je da zbog telefonskih razgovora zakasni na zakazani termin. Zakfjučala je vrata, dvaput, i sišla niza ste-penice preskačući po dve.

Zato nije čula kad se uključila telefonska sekretarica i počela da snima: „Trudi, jesi li tu? Fergus ovde... Moramo da razgovaramo... Trudi? *Molim te digni slušalicu...*”

Džulijet je ušla u firmu i već s vrata osetila da nešto nije kako treba. Atmosfera je bila drugačija. Snižena temperatura nije imala nikakve veze s Anet i njenom kontrolom nad centralnim grejanjem. Bio je petak. Ju-tro posle njihovog poslednjeg pokušaja da pridobiju gospodina Jokoka. Posle višenedelnog rada do kasno u noć, stresa i tenzija, očekivala je da će se njene kolege opustiti ili bar radovati konačnom ishodu. Ume-sto toga, raspoloženje u agenciji bilo je suzdržano i začuđujuće *hladno*.

Kroz zidove od pleksiglasa videla je Denija i Seta na njihovim radnim mestima. Doviknu im: „Ima li vesti?” To je bilo jače od nje, mada je znala da, da su stigle dobre vesti, ne bi oni pili kafu svak za svojim stolom i smrknuto prelistavali jutarnje novine.

„Koja te zanima? Dobra ili loša?” uzvratila Deni, sedeći skrštenih nogu za svojim stolom i tamaneći užegle ostatke čokoladne torte, koju su ču-vali u frižideru još od Nišinog rođendana, a on je bio u januaru.

Gledajući ga kako prstima ubacuje komad šlaga u usta, odbila je od sebe pesimističke slutnje. „Dobra.”

„*Barat, Budl i Hopkins* su ispali iz trke, ostali smo mi i *Montagju i Merdok.*“ Zastade da odlomi komad čokolade. „Mi ili oni.“

„To je super“, uzviknu ona. „A loša?“

„Priča se da im je reklamna kampanja vrlo - ali *vrlo* - slična našoj.“ Od straha joj se zgrčio stomak.

„Šta? Misliš, ukrali su nam je?“ upade Niša usta punih tosta.

„Kako su mogli da je ukradu? Nije to prokleti dijamant“, ispali Anet izlazeći iz ženskog toaleta.

Deni zakoluta očima. Bilo je previše rano za diskusiju sa Anet. I pre-više je bio trezan za Nišu. „Nemam pojma, verovatno je to samo žvaka“, slegnu ramenima, odloži prazan tanjir i obrisa prste o majicu. „Znaš kakvi su poslovni tračevi.“

Džulijet je ćutke stajala slušajući Anet, Nišu i Denfja, i pokušavala da uguši paniku koja je preti da je izjede iznutra. Utom Gabi utrča u kan-celarfju poput furije. Možda je samo paranoična, ali Džulijet oseti kako je šefica probada pogledom pre nego što zaurla: „}e li Magnus stigao? Hoću s njim da razgovaram. Hitno.“

O, ne.

Grč u Džulijetinom stomaku postade jači, vezujući joj creva u čvor. *Bedak.*

Paranoja je uzimala maha posle serfje ispada koji su se prethodnih sedmica nanizali kao kad gurnete prvu u nizu domina. Gabino upozo-renje u vezi sa Sajksom kao rivalom, način na koji ju je on proganjao, odlazak u *Tesko*, bunda, *Londonsko oko*, Verona.

Sranje.

VERONA.

Razbolela se od same pomisli. Previše je popila i dozvolila da joj izlete informacije o reklamama. Sajks je sledećeg dana nestao, navodno je 'skoknuo do posla', da bi joj kasnije servirao izgovor o poseti Đini. A tek kako je samo dobro podneo kad mu je saopštila da je među njima go-tovo... I šta ono bi maločas? Je li ono bio njegov automobil? Ako jeste, šta je njena direktorka radila u njemu? Gabi nije volela Sajksa. Nazivala ga je 'neprfjatefjem'. Misli su joj tako brzo letele da joj se zavrtelo u glavi. Ali, šta ako je smišfjeno postao *njen* neprfjatefj? Šta ako je Sajks udesio da se tajno nadu kako bi joj

nešto rekao? Ozlojeđeni ljubavnik uzvraća udarac. *Cinkarije njenoj direktorki.*

S naporom je zaustavila bujicu crnih misli. *Dosta više!* Ovo je suludo. Sad je stvarno preterala. U reklamnoj agenciji odvija se stvaran život, a ne špijunski film. Mora da postoji neko logično objašnjenje. Posmatrala je kako Gabi bez kucanja ulazi u Magnusovu kancelariju i za sobom čvrsto zatvara vrata.

Nada umire poslednja.

Osmotrivši sjajnu mesinganu pločicu na zidu klinike u Harli stritu, Trudi zastade da svojim savršeno izmanikiranim prstom dodirne ugravirana slova. Prolaznici će od nje pomisliti da je žena koja se ogleda. Ali ona je bila neodlučna. Život joj je bio na prekretnici. Štaviše, morili su je sum-nja, krivica i bes.

Možda je sve ovo greška.

Ostavila je na metalnoj pločici jedva primetnu mrlju, koju će ukloniti čistačica. Za razliku od svinjca u kom živi, njen izgled je uvek bio besprekoran. Zahvaljujući stilisti u njoj.

Pritisla je dugme na interfonu. Posle kraće pauze začu ženski glas. „Izvolite?“

„Trudi Bernstin. Imam zakazano u deset i trideset.“

Vrata se uz zujanje otključaše i ona ude u hodnik koji vodi prema prfjav-nici. Podsetio je na hodnike drugorazrednih hotela. Boje su bile neutralne i nameštaj je video bolje dane. Žena za prijavnicom diže glavu i učtivo se osmehnu. „Zdravo, ja sam Belinda. Potrebno mi je nekoliko detalja.“

Ispostavilo se da su 'detalji' ime, prezime i adresa, plus u četiri para-grafa sažeta izjava o odricanju od svih prava. Skoro kao popunjavanje aplikacije za kreditnu karticu, zaključila je Trudi, nažvrljala u dnu svoj potpis i dodala Belindi svoju *amerikan ekspres* karticu.

„Evo, papirologfja je gotova“, objavila je Belinda završivši sa osme-hom kompletnu proceduru popunjavanja formulara, i predade joj jedan primerak. „Sada mi recite, hoćete li lokalnu ili totalnu anesteziju?“

Trudi je sumnjičavo odmeravala novopečenu prijateljicu. Njena dru-željubivost možda je izgledala iskreno, ali bila je lažna kao i

njeni nokti. Delimično zbog prirode posla, koji uključuje daktilografiju i javljanje na telefon, Belinda je podsećala na one superbrbljivice koje rade u salonima lepote. U stvari, pitanje joj je postavila na isti način na koji bi je pitala i da li želi manikir ili pedikir.

„Lokalnu“, odgovori Trudi. Sama reč anestezija unosila joj je nervozu. Nimalo dobrodošla reč u datim okolnostima, konstatovala je uzvrativši Belindi slab smešak. Ta reč je i pomalo vulgarna.

„Odlično.“ Belinda je delovala oduševljeno. „Od nje se mnogo lakše oporavlja. Posle par sati bićete kao novi.“

„Super.“ Trudi je klimnula glavom, pitajući se da li joj se samo čini ili situacija postaje nadrealna.

„Sada siđite u sobu u suterenu. Tamo vas čeka sestra.“

'Soba u suterenu' asocira na naslov neke užasne knjige o deci zaključanoj i mučenoj u podrumu, mozgala je silazeći niz tapacirane stepenice u suterenu, gde je čekala Indijka ozarenog lica. Još jedan član vesele brigade.

„Moraću da vam izvadim krv.“ Smešeći se, sestra je čvrsto uhvati za ruku. „Ne brinite, samo ću da vas bocnem, nećete ništa osetiti.“

Praveći grimasu, Trudi se oduprla porivu da zbija šale.

„Mmm, lepa narukvica.“ Sestra pokaza na budističku brojanicu oko Trudine ruke.

Setno se osmehnula. Taj nakit bilo je u trendu prošle sezone, ali ga je iskopala jutros iz čistog sujeverja. Dosledna svojoj odluci da abortira, hrabro je odolevala užasavajućim statistikama o stopi srnrtnosti u ope-racionoj sali, koje su joj se konstantno vrzmale po glavi. Potrebna joj je dobra karma da bi bila sigurna da neće postati jedna od tih brojki.

„U mojoj zemlji ružičasta boja označava ljubav.“ Sestra joj konačno pusti ruku.

„Pa, meni očigledno nije mnogo pomogla, zar ne?“ sarkastično reče Trudi, odmah zažalivši zbog svojih reči. Samosažaljenje je poslednje što joj sada treba. Radije bi sabila jedan viski s ledom.

Još jedna devojka silazila je niza stepenice. Verovatno sledeća paci-jentkinja, zaključi ona osećajući se kao roba na traci. Paradoksalno, ali upravo to je bilo umirujuće. Bez emocija. Rutinski. Mehanički. Ona je jedna od stotinu, hiljadu, možda i milion žena koje prolaze kroz ona vrata. Neće biti ni prva ni poslednja.

Ostavivši sestru da zbrine sledeću pacijentkinju, otišla je u čekaonicu, koja je već bila puna žena svih godina, boja, veličina i rasa. Umorno se spustila u braon sofu, izvadila iz tašne *Vog*, koji je kupila na putu ovamo, i odmah počela da ga prefistava. Najnoviji modeli poznatih kreatora, snimanje bikinjske na Baliju, foto-reportaža s poslednje modne revije. Li-stala je stranice bez preteranog udubljanja u njihov sadržaj, što nije bilo uobičajeno za nju. Ali, danas jednostavno ne može da se koncentriše.

Bila je nervozna.

Bila je i rešena da ovo hladnokrvno izvede, da ostane pribrana i hladna, ali emocije su je izdavale. Umesto da se posveti najnovijoj ko-lekciji tašnica koje obavezno treba posedovati ove sezone, pažnju joj od-vlače pacijentkinje koje se na svakih pet minuta pojavljuju na vratima u dnu hodnika.

Najednom se suočila sa stvarnošću. Nije se više igrala odraslih kar-minišući se i obuvajući mamine štikle, ovo je *stvaran život*. Gorka sud-bina joj pilji u lice i više se uopšte ne smeška. Zatvorivši časopis, prvi put se suočila s nečim što će joj se dogoditi bez prethodnog mentalnog ulepšavanja.

Sve ove žene podvrgavaju se abortusu. Prolaze kroz čitav spektar emocija, od fizičkog do emotivnog bola. Ima svakojakih. Od uplaka-nih poslovnih žena u četrdesetim, do trendi tinejdžerki koje ne skrivaju olakšanje. Ovo je njihovo zajedničko čistilište, iskustvo koje svaka poje-dinačno proživljava na svoj način.

A kakvo će biti moje, pitala se gledajući kako mlada devojka do nje vadi mobilni iz ranca i kuca poruku. Kome? Dečku, ili prijateljici, ili majci? Trudi to nije znala, a odjednom je shvatila da toliko toga nije znala. Dugo je živela u ubeđenju da će se kroz ovo iskustvo pro-šetati s neznatnim bolom u stomaku i računom na kreditnoj kartici. Ali sada?

Sada nije mogla da zamisli da će joj istrgnuti deo nje koji je zakopala duboko ispod slojeva surovog realizma, vickastog sarkazma, tvrdogla-vosti i iskonske samoživosti. Deo nje koji je brižljivo negovala u svom golom stomaku, koji je želeo da je Fergus uzme u svoj veliki, medveđi zagrljaj govoreći joj da je voli, koji joj je dozvolio da zaplače u taksiju. Ovo je bila velika tajna, njeno skriveno biće, koje je tugovalo uz Doli Parton. I koje se, kada je bilo sigurno da je niko ne vidi, stropoštalo na krevet i isplakalo sve suze.

„Gospođica Trudi Bernstin?"

Um joj se izoštrio, leđa se uspravila. Sestra je gledala s uvežbanim osmehom. Stigao je red na nju.

„Možete da uđete tamo i navučete ovu spavaćicu."

Trudi ustade osećajući kako joj noge klecaju. Za trenutak se uplašila da će pasti, ali nagon za preživljavanjem nadjačao je slabost. Mirno je prošla kroz čekaonicu, stigla do vrata pakla i uhvatila se za srebrnu kvaku. Bila je hladna pod rukom. Oklevala je. A onda je otvorila vrata.

^Poglavlje 36

Sedeći na hromiranoj barskoj stolici u veoma 'iri koktel baru hotela u Vest Endu, Vil se okrete prema Rolfu i Amber. „Šta pijete, crveno ili belo?"

„O, hvala, ortak", vedro uzvratil Rolf. Prestravfjen visokim cenama pića, radovao se što neće morati da plati turu. Pet funti za pivo? Jeda-naest za đus-votku? Koliko za to može piva da se kupi u diskontu pića! Ali sada je usredsređen na vinsku kartu. „Hm, mogao bih da probam južnoaff ički širaz."

„Za njega samo kiselu vodu", slatko reče Amber, smeškajući se i štip-kajući Rolfa za obraz. „Šta je čika doktor rekao?"

Vil se naježio. Slušati kako njih dvoje tepaju jedno drugom kao da su male bebe nije nimalo prijatno.

„Nema više alkohola. Jesi zaboravio?"

Rolf se kiselo smeškao. „Gde to da zaboravim", promrmrljao je sebi u bradu. Napravio je izraz na licu kao da ga je upravo ščepala za jaja. Što je sledećeg trenutka i uradila.

U 18.30, posle iscrpljujuće kupovine, Vil je otišao da se nađe sa Džuli-jet. Iako ona to još nije znala, rezervisao je sto u jednom hotelskom re-storanu da bi je iznenadio. Biće to njihov prvi

zajednički izlazak još od Dana zaljubljenih, kada ju je ispalio i sebe uvalio u probleme do guše. Zato se sada odlučio za faktor iznenađenja.

Ali ovo će zaista biti lepo iznenađenje. Ne samo zbog vrtoglavih cena, nego i zbog belog dekora, apstraktnih skulptura i slavnog čeličnog šanka za kojim se mogu često videti slavne ličnosti. Iskreno, ovo nije bilo me-sto po njegovom ukusu, ali morao je malo da se isprsi. Toaleti su bili od zamagljenog stakla i osvetljeni tako da bi čak i Andželina Džoli zatražila da se zakloni; bili su opremljeni minimalistički do najsitnijih detalja, kao što su kvake. Dakle, ako zaista želite da koristite toalet, morate da provedete dobrih pet minuta u lociranju pravih vrata.

Amber i Rolf očigledno nisu imali takve brige. Naslonjen za šank suši bara, Rolf je zabavljao suprugu jednom od svojih anegdota. Pošto je za-sadio i poslednji bonsaj u japanskom krovnom vrtu, odzujao je na svom motorčiću u Kensington da pokupi Amber. Nije trebalo da se zadržava, u stvari pojavio se samo da bi odvezao Amber na njen - pardon, na nji-hov - čas meditacije, a onda ga nije trebalo ubeđivati da ostane na piću.

Zapravo ga je trebalo bdvraćati' od toga. Nije se radovao času medita-cije, gde nekom matorom hipiku od trenera plaća da bi mu ovaj nare-đivao kako da sedenjem i ćutanjem očisti um.

„šta ste joj kupili?“, pitao je između dva zalogaja i pokazujući go-milu kesa oko njihovih barskih stolica.

„Pa... većina ovih stvari je za mene, krofnice“, priznade Amber i skrsti ruke ispod grudi ne bi li skrenula njegov pogled na svoj bujni dekolte. To što je pomagala Vilu u kupovini završilo se tako što se sama prilično istroškariła.

„Čisto da malo osvežim garderobu“, objašnjavala je saginjući se da iz jedne kese izvadi par grudnjaka.

Trik s dekolteom uvek upali. Umesto da nastavi s propitivanjem, Rolf ju je žudno privukao u naručje govoreći: „Mogli bismo da pođemo kući. Čeka nas duga i naporna noć.“

„Šta? A meditacija?“ podseti ga Vil.

„I sve ostalo“, dodao je Rolf, vešto izbegavši Amberin pokušaj da ga pljesne uz pištavi kikut, najbolji pokazatelj da je napaljena.

Ne gubeći vreme, Rolf je zakopčao jaknu, zgrabio svoju kacicu i sve Amberine kese, dok je ona cmoknula Vila u obraz. „Džulijet će biti oduševljena“, ohrabrila ga.

„Nadam se da hoće“, promrmlja Vil. Zato što nema šanse da sve ovo ponovo izvedem, dodao je u sebi gledajući kako se Amber priključuje

Rolfu, zvocajući mu sve u šesnaest. Koliko god da je gotivi, teška je za održavanje.

„Jao, umalo da zaboravim“, setio se Rolf kad je Amber nestala u foajeu.

„Šta?“ Vil je zna šta sledi. Često je koristi isti izgovor kod Džulijet - kao, nešto je zaboravio, a zapravo onako kao usput provuče nešto što nije učinio ili ga je mrzelo da obavi.

„U vezi s japanskim vrtom. Klijent nije stigao na vreme da plati račun...“

Vil prevrnu očima. Toliko su bili u dugovima da nje smeo ni dapo-
misli šta će Rolf sledeće da kaže. „Ali nam je ostavio ček.“ Vil odahnu.

„Svratiće samo da pokupi svoj pasoš na putu za aerodrom. Mislim da leti negde u Evropu, iii je spomenuo Njujork...?“ Rolf je zastao. „Ka-kogod, jedan od nas moraće da ode tamo da pokupi ček ako mislimo sutra da odemo u banku i podmirimo bar deo kredita.“

„Jedan od nasV“

„Pa, ja sam ceo dan bio tamo“, roptao je Rolf. „Ti si uzeo slobodan dan da bi išao u kupovinu s mojom ženom. *I mojim novcem.*“

Vil se namršti. Isplanirao je romantično veče sa Džulijet. Poslednje što je želeo bilo je da ide po prokleti ček.

Rolf je koristio svu svoju moć ubeđivanja. Ni sam nje želeo da se vraća tamo. „Daj, to ti je samo pet minuta posla. A i usput ti je do kuće.“

Popustivši, Vil otpi gutljaj vina. „U redu. A ti požuri na čas medita-cfje.“ Odmahnu rukom. „Inače će te Amber brutalno kazniti.“

„Nadam se da hoće“, namigivao je Rolf.

„Rolfi“, dozivala ga je supruga iz foajea.

„Hajde. Divjina zove“, cerio se Vil.

„Reci Džulijet da mi je žao što smo se mimoišli.“

„Hoću.“

„*Rolfiiiiii.*“

„Idem, princezo.“

Vil ih je ispratio pogledom, pa proverio koliko je sati. Džulfjet je kasnila petnaest minuta. Kroz glavu mu prolete da je to njen vid male osvete i izvadi mobilni.

* * *

Hitajući kroz Soho i izbegavajući večernji saobraćajni špic, Džulijet je čula prigušenu zvonjavu svog mobilnog. Zastade da ga izvuče iz tašne i pogleda u osvetljeni ekran. Vil. „Džuls? Gde si?“

„Stižem za dva minuta.“ Što je, zapravo, značilo pet. „Je li sve okej?“

Da li nešto sluti, pitala se. Oklevala je, a zatim odlučno reče: „Da, naravno.“

„*Džulsv*“ Prvi put je Vil predosećao stvari.

Predala se. „Dobro, i nije baš... ali neću o tome preko telefona.“

Prešla je ulicu zaobilazeći taksi. „Ispričaću ti kad se vidimo... a to je za pet minuta.“ „Zar nisi rekla dva?“ „Naruči mi piće. Jako i duplo.“

Prekide vezu i gurnu ruke u džepove, gužvajući postavu. Prsti su je boleli, što nije ni čudo posle celodnevnog grickanja noktiju. U momentu kad joj je prokrvario palac, bila je spremna čak i da od selotejpa napravi improvizovani flaster.

Vetar se pojačao. Uvukla je glavu u čupavi okovratnik bunde i ubr-zala. U poređenju s tenzijom na poslu, pravo je olakšanje utopiti se u ulični metež.

Pošto je Gabi jutros unarširala u Magnusovu kancelariju, Džulfjet se pojela od nervoze. O čemu li razgovaraju? O *kome* razgovaraju? Ostavši u pripravnosti, pravila se da radi na novim ugovorima usrdno šaljući imej-love, sve dok se, sat vremena kasnije, Magnusova vrata nisu opet otvorila.

On i Gabi su zajedno izašli napofje. Izgledali su preozbiljno. U stvari, on je izgledao smrknuto a ona tobože ozbifjno, menjajući sve položaje koje obrve mogu da naprave u jednoj dramatičnoj minuti. Dok su kora-čali prema recepciji, Gabi je, baš pre nego što su ušli u lift, bacila znača-jan pogled po kancelariji. Anet, najveća tračara u firmi, potvrdila je da su ceo dan proveli sastančeći u direktorovoj kancelarfji.

Kada je sat na njenom monitoru pokazao 18.10 i kad je počelo da se smrkava, Džulijet je shvatila da bezrazložno strepi. Da je bila u nekoj nevolji, svakako bi je dosad pozvali i podmetnuli joj formular za spora-zumni raskid radnog odnosa, zar ne? Ne bi je ostavili da vežba strpljenje za svojim radnim stolom. Većina kolega je već bila otperjala kući. Niša se verovatno već sastala s nekim od svojih prosaca, Deni i Set su zbrisali već u 16.30. Džulijet je praktično ostala sama.

Sebe je ubeđivala da nema razloga za paniku. Bila je potpuno nevinna. Samo joj je ona griža savesti izazivala paranoju.

„Džulijet, imaš li malo vremena?“

Prenuvši se, digla je glavu i ugledala Magnusa ispred sebe. Bila je to-liko udubljena u misli da nije ni primetila kad je izašao iz lifta i prišao njenom stolu. Klompe su mu očigledno omogućavale da se nečujno kreće po svim površinama.

„A? Da... mislim, ne...“

„Možeš li da dođeš u moju kancelariju?“

Dođavola. Oduzela se od straha. Magnus se nije osmehivao, kao što obično čini. Naprotiv, obratio joj se zastrašujuće zvanično i šefovski, za-uzevši stav koji mu očigledno nije prijao budući da su mu već rumeni obrazi goreli, a prsti na rukama nekontrolisano se trzali.

Grlo joj se osušilo i skupilo toliko da nije mogla da guta. Sve vreme je bila u pravu. Njeni najgori strahovi su se obistinili. Sajks je ukrao njihovu ideju za reklamu, to jest, ona mu ju je poklonila, zaključila je prezirući sopstvenu naivnost. To nikada neće moći da dokaže, jer će on uvesti male izmene i proglasiti reklamu svojom. Kao što je već rekao u Veroni, 'to se stalno događa. Ako to nije dovoljno loše, onda je maliciozno od-lučio da baci sumnju na *nju*. Zbog čega je i razgovarao s Gabi. Koja je razgovarala s Magnusom. Koji je razgovarao s glavnim direktorom. I po logičnom lancu egzekucije, ona će dobiti otkaz. Sve godine rada i truda pašće u vodu. Ostaće bez posla za koji se toliko borila.

Ova bujica misli prolete joj kroz glavu u samo nekoliko sekundi. Osmehnula se Magnusu samouvereno i nevino - bar je verovala da to tako izgleda. „Naravno. Odmah dolazim.“ Oduprevši se nagonu

da od-mah skupi svoje stvari, ukočeno je krenula ka njegovoj kancelarfji.

Vil podiže glavu kad Džulijet uđe u bar. Zajapurenog lica i razbarušene kose od vetra, proveravala je u velikom zidnom ogledalu kako izgleda. Misleći da je niko ne gleda, brzo je namestila suknju i obrisala razma-zani ajlajner. Posmatrajući je iz prikrajka kako se mršti na svoj odraz u ogledalu, mislio je koliko je lepa. Blesavo, ali uvek mu je bila najlepša baš kad je mislila da izgleda najgore.

Hvatajući njegov pogled u ogledalu, okrenula se i prišla mu. Blistavo se osmehujući dodao joj je dupli martini, koji je za nju naručio po pre-poruci šankera.

Uzela je čašu i, pre nego što će išta reći, otpila veliki gutljaj.

Zagrlio ju je oko struka i privukao sebi. „Dakle?“ upitno je gledao.

Još uvek šokirana, uživala je u slatkom peckanju alkohola na jeziku. Zagledala se u njega i duboko uzdahnula. Teško joj je bilo i da izusti te dve reči.

„Unapređena sam.“

Smesta se obradovao. „Pa, to je fantastično!“ Znao je koliko joj posao znači. Uz veseli poklič, toplo ju je zagrlio. „Bravo, Džuls. Svaka čast!“ Ponosno joj uze lice među dlanove i poljubi je. „Nisam imao pojma da ćeš biti unapređena.“

Odrnahnula je glavom. „Ni ja.“

Istinu je govorila. Ni sama nje verovala kad je čula. Bila je u šoku ot-kadjuje Magnus pozvao u svoju kancelarfju, saopštio da je Gabi podnela ostavku i pitao da li zainteresovana za mesto direktora agencije. U stvari, bila je toliko zatečena da je tek posle dvadeset minuta Magnusovog mo-nologa uspela da se sabere i upita za razlog Gabine ostavke.

„Prešla je na drugu stranu“, jednostavno je odgovorio. „Na mesto direktora agencije *Montagju i Merdok.*“ Da nije bila u potpunom šoku, Džulijet bi verovatno doživotno ostala bez moći govora. Na sreću, Ma-gnus kao Magnus, nastavio je da brblja kako će to sigurno biti najveći trač u svetu marketinga, pa nije morala ništa ni da govori.

„Kao što verovatno znaš, Gabrijela i ja se nikada nismo nešto naročito mirisali. Njene ambicije su uobičajene - moć, novac i priznanja - dok su moje perfektno joga disanje, razvijanje tehnike šfjacu masaže i, naravno, smfšTjanje genijalnih ideja za reklamne kampanje." Kod ovog poslednjeg Magnus je ponosno naduvao grudni koš. „Ispostavilo se da su opsceno visoka plata i prilika za rad u Italfji s jednim od njihovih najboljih kre-ativaca, Robertom Sajksom, bili preveliki izazov."

Rad u Italiji sa Sajksom? Na spomen njegovog imena sve joj je postalo jasnije. Dakle, zato je Gabi jutros izašla iz njegovih kola. Kakvo olakša-nje! Ovo nema nikakve veze s njom. Niti sa Sajksom. Nije on 'ukrao' njihovu ideju za reklamu, nego ju je *Gabi* odala. Uostalom, Magnus je upravo tako rekao: *prešla je na drugu stranu*. Gabi je prodala tajnu njihove reklamne kampanje za nov posao i ogromnu platu. I da bi se otarasila Magnusa, zaključila je Džulijet setivši se onog prvog susreta s Japancima, kada ga je Gabi pogledala kao da bi ga najradije ubila.

„Znači, glasine su tačne." Konačno joj se vratila moć govora. „U firmi se priča da *Montagju i Merdok* za *maksi* imaju ideju vrlo sličnu našoj. Gabi im je otkrila, zar ne?" Želela je da joj Magnus to potvrdi, ali on je samo namestio osmeh Mona Lize. To je bio trenutak kada bi obično ci-tirao kineske poslovice ili dalaj-lamu iz jedne od stotinak 'preobražava-jućih' knjiga sa svojih polica. Međutim, ne i ovog puta.

„Glasine i tračevi su opasne zveri. Kloni ih se. Njihova rika plaši druge, ali njihove čeljusti grizu ruke koje ih hrane."

Nije joj bilo najjasnije na šta cilja, ali zvučao je krajnje ozbiljno, kli-matajući sve vreme glavom - gest koji je preuzeo od učitelja iz filma *Karate Kid*.

„Znači, tačno je?" navaljivala je.

Magnus nije odgovorio, ali to što nije ni porekao bilo je dovoljna potvrda samo po sebi. „Sačekajmo da prođe vikend, okej?“, uzvratilo je s osmehom. „Japanci su obećali da će nam dostaviti svoju odluku u po-nedeljak. Ne mozgaj o Gabrijeli, nego se fokusiraj na tapšanje po svo-jim leđima." Lako se prebacio u ulogu Dejvida Kameron. „Odlično si se pokazala i drago mi je što sam ti saopštio ovu lepu vest." Rekavši to, zavalio se u svoju veliku kožnu fotelju i nastavio da vežba joga disanje.

„Ne izgledaš mi srećno.“

Vilov glas vratio ju je u stvarnost.

„Molim? Ma, jesam... jesam...“ Žustro je klimala glavom, kao sebe da uverava. Bila je više nego srećna. Bila je u ekstazi. Ali teško je sve ovo progutati odjednom. Stiglo je iz vedra neba. „Samo mi treba vremena da se priviknem, to je sve. Ja, Džulijet Moris, *direktorka agencije.*“ Eto, ko-načno je rekla. Prvi put bila je ponosna na sebe. Kad je čula svoj glas kako to izgovara, konačno je dopustila sebi da veruje. Ovo se zaista događa.

S ovom spoznajom, osmeh joj se razli po licu.

Znala je da ga neće skidati danima.

cpoglavlje 39

Posle dva martinija i flaše *dom perinjona*, koju je Vil naručio ne usuđujući se da pogleda u cenovnik, nastavili su svoje malo slavlje u ekskluzivnom restoranu.

„Bože, kako je ovo dobro“, smejala se Džulijet kucajući se s Vilom i iskapljujući šampanjac. Upravo su smazali najukusniji obrok u životu. Ali, ovako otmen i skup restoran mora da opravda svoju reputaciju.

Za predjelo su uzeli prepeličja jaja, pinjole i avokado, a bilo je tako lepo aranžirano da joj je bilo žao da ih pokvari nožem i viljuškom - ali jeste, uz malu Vilovu pomoć; supenom kašikom je počistio njene ostatke. Glavno jelo bilo je sasvim druga priča. Pečena sabljarka, pire od kori-jandera i karamelizovani luk izgledali su kao s ilustracija jela vrhunskih kuvara. Njih dvoje su se u svojoj kuhinji više bavili količinom hrane, a daleko manje njenim izgledom.

Konobar konačno raščisti njihov sto i Džulijet se osmehnu Vilu. „Kad si rekao da me izvodiš na večeru, očekivala sam pica-ekspres.“

„Bili su prebukirani“, šegačio se uzimajući je za ruke. Ustezanje koje je osećao na početku zbog večere u veoma luksuznom restoranu pod budnim okom ozbiljnih uniformisanih konobara, nestalo je posle flaše *dom perinjona*. Ne mareći da li ih neko gleda ili ne, uživao je u izlivu emocija. „Imam utisak da si miljama daleko“, zabrundao je.

Smeškala se. Vil je tako smešan kad popije. „Zašto onda ne sedneš pored mene?“

„Da, stvarno? Evo me.“ Smeškajući se, ustao je i pomerio stolicu do njene, na neskriveno zaprepašćenje konobara, koji je smrknuto posmatrao kako Vil sprovodi svoj brižljivo razrađen plan u delo. „E, to je već bolje.“

Smejući se slatko, Džulijet pogleda mesto gde je do maločas bila nje-gova stolica i prvi put vide tamo ogromnu kesu. Bila je previše zaokupi-rana svojim unapređenjem da bi je primetila. „Aha... sad znam šta si ceo dan radio“, reče podižući obrve, a jedan od konobara budnog oka sagnu se, podiže kesu i bez reči premesti pored Vila. „Nemoj mi reći. Kupio si novu jaknu umesto one tvoje stare krpe.“

„Koje krpe?“

Spustivši čašu, nestrpljivo je uzdahnula. „Puna je rupa...“ Zastade, prisloni usne na njegovo uvo i dodade šapatom: „I smrdi.“

Tužno se osmehnuo. „Žao mi je što ću te razočarati, ali nisam.“

Napravila je grimasu.

„Umesto toga, kupio sam tebi poklon.“ Stavio je kesu na sto.

Zatečena, gledala je čas kesu, čas njega. „Ali nije mi rođendan“, reče zbunjeno se smešeći. „U stvari, i da jeste, verovatno bi zaboravio.“

Otpio je vino i slegnuo ramenima. „Pošteno. Priznajem da je istorija mojih rođendanskih poklona prilično siromašna.“ Spustio je čašu na sto i nastavio da se poigrava s njom. „Samo sam hteo da ti nešto kupim. Znaš, posle svega što se dogodilo...“ Glas mu se izgubi, preplavljen sta-rim osećajem stida. Ipak je on Jorkširac. Iako se osećao kao nepoprav-ljivi romantik, trebalo bi mu mnogo više alkohola da poništio godine skrivanja svojih osećanja. Skrenuo je pažnju sa sebe, pokazujući na kesu. „Hajde, otvori.“

Gledala je u primamljivu ružičastu kesu i primetila logo poznate marke ženskog veša. Bila je zadivljena. Takav poklon od muškarca koji je mislio da sve žensko rublje potiče iz *M&S-a*, istinski ju je zadivio. Us-hičeno je virila unutra.

„O, bože“, uzdisala je. „Sigurno želiš da ovde otvorim?“ Zagledala je fino pakovanje s istom čežnjom s kojom bi neka žena gledala dijamantski prsten u izlogu *Tifanija*. Vil joj je nikad nije kupio veš. To je bilo užasno seksistički i neverovatan kliše, ali kad je noktom pocepala ružičati omot i zapazila obris crne čipke u kutiji, osetila je trnce uzbuđenja uz kičmu. *Ovoje beskrajno romantično.*

Bila je oduševljena. Sviđalo joj se što je Vil smatrao da je seksepilna dovoljno da joj pristaje čipkast veš. Bila je presrećna je što se potrudio da sazna koja je najbolja prodavnica ženskog veša u Londonu - a najboljom se smatra *Rigbi i Peler*, jer se samo tamo može naći glamurozno i krajnje nepraktično rublje, čija namena nije da bude udobno ili da se nosi svaki dan, već da se žena u njemu oseća erotično i fantastično.

Posmatrala gaje. Više od svega, sviđalo joj se što je ušao u tu radnju kupio joj poklon. Posle dve i po godine zabavljanja, znala je koliko ga je blam da se bakće s takvim stvarima. U stvari, sviđalo joj se što je poka-zao da mu je stalo. Ipak, na pamet joj pade sumnjičava misao da Trudi ima neke veze s tim. „Sam si ovo izabrao?“

Nevino je zatreptao. „Uz malu pomoć prijatelja“, priznao je. Trudio se da ne pocrveni kad se setio kako ga je Amber ostavila samog nasred radnje i otperjala u odeljenje sa čipkastim tangama, dok je on, na očigled preneražene prodavačice, tumarao između rafova, pipkajući grudnjake i gaćice kao perverztnjak.

„Tražite li nešto konkretno?“ doviknula je, na šta je pocrveneo od stida. Na sreću, Amber ju je čula (bilo bi čudo živo da nije) i priskočila mu u pomoć. „Treba mu crni grudnjak s vezom i francuskom čipkom, u veličini 34B, s fišbajnom ili bez bretela, sa srednjim umecima. I gaćice s visokim izrezom ili tange u istoj boji.“ Zadivljeno ju je slušao. Bogu hvala da ju je poveo sa sobom. Nije imao *pojma* koliko je sve to komplikovano.

„O, Vile, hvala ti“, gukala je Džulijet grleći i ljubeći ga. Podsetila se da je oduvek volela da pije s njim u restoranima, koliko mu bolje stoji bela košulja od stare majice i koliko voli svoj novi veš.

Uzvratio joj je pofjubic. *Mmmmm*. Uvek je prezirao iskupljivanje poklonima, ali sada je shvatio da bi to mogao i češće da radi. Odvojio se od nje pre nego što se potpuno raspilavi usred restorana. „Kupio sam ti još nešto.“

„Još poklona?“ Uživala je u trenutku.

„Ne uzbuđuj se previše...“

Posegla je za flašom šampanjca. „Nemoj mi reći. Da nije novabažur za lampu?“, pitala je s nestašnim osmehom, setivši se kako mu je prošle nedelje natrljala na nos Vajoletin monstrozni poklon, posle čega su za-jedno konstatovali da je toliko ružan da bi ga trebalo zadržati. Uostalom, taj abažur simbolizuje...

„Nešto slično.“ Zavukao je ruku u džep sakoa (koji je, uprkos nego-dovanju konobara, okačio o naslon svoje stolice) i izvadio nešto zeleno, svetlucavo i zlatno.

U pitanju je bio praskavi paketić.

Zbunjeno je piljila u njega. „U čemu je fora?“

Slegnuo je ramenima. „Povuci i vidi.“

Uzdahnuvši, spustila je čašu i odvila kitnjastu foliju paketića. Istog trenutka on veselo zapucketa, a sve glave u restoranu se okrenuše prema njima. Ugledavši njihove face, Džulfjet i Vil pukoše u smeh iz svojih naj-bofjih, pijanih noći. Razdragano je odmotala beli papirnati šeširić i po-sadila ga Vilu na glavu, a onda je posegnula za plastičnom igračkicom, koja je izletela iz kutijice i otkotrfjala se iza slanika.

Samo što to nije bila plastična igračkica, već *plišana kutijica*.

Prestala je da se smeje.

Oh! Netremice je gledala u kutijicu na svom dlanu. *Jupi!* Ovo nije očekivala. *Šta lije unutra?* Začuvši u ušima zvuk pulsiranja sopstvenog srca, nežno je dodirnula poklopac, gledajući minfjaturne srebrne šarke na tamnoplavoj podlozi. Želela je da upije i najmanji detalj pre nego što ga otvori.

Unutra je bio zlatni prsten s predivnim četvrtastim rubinom. Ni pre-terano razmetljiv ni previše skroman. Savršen. Nije imala

njedan ko-mad zlatnog nakita, samo srebrni. Ali, ovaj prsten joj menja mišljenje iz korena. Ovo je najlepší kamen koji je ikada videla.

„Prelep je.“ Dignuvši pogled, shvatila je da Vil bulji u nju grizući usnu i izgledajući vrlo, *vrlo* nervozno. Kao da na iglama čeka njenu reakciju. Primetila je kako mu vidno i brzo pulsira vratna žila. Bože, je li ovo ono što misli da jeste? Progutala je knedlu. Činilo joj se da je svaki atom u njenom telu obamro. Nije disala. Kao zaleđena fotografija. *Ovo. Ovde. Sada.* Znala je šta ovo znači.

„Znam šta misliš...” Njegov glas je vratio u realnost. „Nisam verovao u brak, citirao sam sve one statističke podatke i gluposti...” I on je gutao knedle. Bio je svestan da nekontrolisano brblja, ali to je bilo jače je od njega. Bilo mu je potrebno da olakša dušu. Ako sad začuti, pući će. „I znam da dosad nismo razgovarali o tome, što je verovatno moja krivica, jer sam uvek menjao temu kada bi je ti zapodenula. Premda, nikad nisi bila ozbiljna u tome. Mislim, ti nisi od onih žena kojima je jedina životna ambicija da stanu pred oltar...”

Gledala ga je, a on se nervozno smejavao kao da je upravo ispričao vic, pa nastavio.

„Dakle, ne znam da li želiš... sa mnom, to jest... U stvari, znaš mene, verovatno sam sve pogrešno skapirao...” „Mogu li da ti odgovorim?” Umuknuo je.

Stežući malu plišanu kutijicu u ruci, pogledala je direktno u njegove krupne oči, kao kod velike kuce. „Da.”

On se napreže. „Šta? Misliš, da? Jesam li dobro shvatio ili... hoćeš li da se udaš za mene?”

Zasmejala se. Samo on može ovako da se zapetlja u običnoj prosidbi. „Da, hoću da se udam za tebe.” Ushićeno se smešila. „Mada, možeš to valjano da izvedeš, ako hoćeš.”

„O... da.” Nespretno je izvadio prsten iz kutijice, pokušavajući da se sabere. Sav ovaj šampanjac jeste mu smirio živce, ali i usporio koordinaciju pokreta. Gledajući u njene ruke, shvatio je da ni ne zna na koji prsten ide verenički prsten.

Primetivši njegovu dilemu, podmetnula mu je svoju levu ruku.

Duboko je uzdahnuo pre nego što je navukao prsten na njen domali prst. Za njansu je veći, ali samo za nijansu. On pročisti grlo, štimujući svečan ton.

„Džulijet Moris, hoćeš li da se udaš za mene?”

„Hoću, Vilijame Baraklafe.” Jednostavno tako.

Nekoliko sekundi topili su se jedno drugom u očima. Euforični. Ushićeni. Pijani. Zaljubljeni. Vereni. Ovaj trenutak bio je neponovljiv. Mrzela je reč 'veridba'. Podsećala ju je na veranje. *Udaje sel* To mnogo bolje zvuči. Vil više neće biti njen partner ili dugogodišnji dečko. I više neće postavljati pitanje 'je li to to?'. To *jeste* to.

Postaće Vilova supruga, a on će postati njen suprug, i biće to najbolja stvar koja joj se ikada dogodila. Šlag na torti njenog unapređenja. Sada je znala da će ostatak života provesti s ovim čovekom s belim šeširićem, rumenim obrazima od vina i flekom od avokada na beloј košulji. Letela je na krilima sreće.

Pomilovavši mu prstima obraz, izazovno se osmehnu. Morala je da ga pita.

„Siguran si da ovo nije jedna od tvojih šala?"

Nagnuvši se bliže, Vil je poljubi nežno, ali

odlučno. „U životu nisam bio ozbiljniji."

^Poglavlje 40

Truckajući se uličicama Sohoa u crnom taksiju ko da su vreće krompira, Vil i Džulijet su se na zadnjem sedištu mazili i ljubili kao tinejdžeri.

„Nije trebalo da uzmemo drugu flašu šampanjca", kikotala se otrgnuta od Vila u trenutku kada je taksi naglo skrenuo za ugao."

„Kreditna kartica moje firme slaže se s tobom", uzvratilo je on s tužnim osmehom, trudeći se da ignoriše ogromnu erekcfju, koja je pretila da probije dugmiće farmerki. Prosidba je stresna rabota, ali ushićenje koje je prati vredno je truda i para. Nikad nije bio srećniji. Ni napalje-niji. Nije mogao da sačeka da stigne kući. Pogled mu je leteo ka Džuli-jet. Pijana je i seksi. Bogu je zahvafjivao što se ipak odlučio za veš kao poklon. Dobio je dva u jednom. Samo što će on svoj otvoriti kod kuće.

„Jesi video facu konobaru, kad je tvoja kartica odbijena?" piskutala je jedva se suzdržavajući da ne prasne u pijani smeh.

„A jesi videla *moju* facu?" dodao je on kroz grohotan smeh.

Tako je smešan kad se smeje. Oči mu se skupe i skoro nestanu, a usta se razjape toliko jako da mu se vide sve plombe. Najsmešnije je što iz njih ne izlazi nikakav zvuk, kao u nemom filmu, samo naizmenično šištanje i skičanje. „Izvedem svoju devojku na romantičnu večeru, zaprosim je, i na kraju ona plati račun."

„A još si ostavio onaj jezivi šeširić kao bakšiš", podseti ga ona, brišući suze smejalice koje su joj se slivale niz obraze. Hvatajući se za glavu, po-čeo je da se smeje i grokće u isto vreme. Bože, pijan je ko letva. Kakav haos! *A mislio je da će biti smešno.* Pogleda je i uhvati kako zadivljeno gleda svoj verenički prsten. Pod sjajem ulične rasvete, rubin je svetlu-cao svim nijansama crvene. Vila je ispunjavala čista sreća. Zašto ovo nije ranije izveo?

Primitila je njegov pogled. „Prelep je", sanjivo je mrmljala. „Gde si ga našao?"

„Ma, znaš..." slegnu ramenima. „U praskavom paketiću."

Usne joj se razvukoše u osmeh. „Budalice jedna", reče pljeskajući ga po grudima pre nego što se strovalila na njega. Kad ju je zagrlio, spustila je glavu na njegovo rame i pustila da joj pogled odluta kroz prozor. Taksi je usporio u naletu gustog noćnog saobraćaja. Utom poče da rominja kiša. Posmatrala je siluete ljudi koji su stajali na pločniku pokušavajući da zaustave taksi, zavidljivo zureći u njihov, baš kao što je to ona činila na Dan zaljubljenih.

Ušuškana u njegovom toplom zagrfjaju, znala je da su sve sumnje, strahovi, greške i nesigurnosti sada daleko iza nje, jer je dobila ono što je oduvek želela. Konačno je bezbedna. I s druge strane stakla.

I više ne gleda unutra. Gleda napolje.

„Još pravo? Jel' iza kružnog toka?" Izbili su na Šepards Buš i taksista je spustio prozor koji ga je delio od njih i tražio uputstva.

Vil je klimao glavom. „Jeste... samo pravo..." A onda je iz magle pi-janstva i euforije iskršlo sećanje. „Čekaj! Možeš li ovde levo?" 'Ovde levo' bio je Vilov neuspešan pokušaj da se umili taksisti, koji

je još od Sohoa slušao na radfju prenos rvanja. Kola naglo prikočiše i skrenuše levo. „Moram usput nešto da obavim.“

Baćena na drugi kraj sedišta, Džulfjet se namrštila. „Zar ne idemo pravo kući?“ Škifjila je u svoj ručni sat. „Ponoć je.“

„Samo da pokupim ček za japanski krovni vrt.“

„Ne možeš to sutra?“ Uvukla je ruku pod njegovu košulju ne bi li ga brže ubedila.

Nije ga ni trebalo previše ubeđivati. Bio je užasno napaljen, ali i uža-sno švorc. Osmehnuo se i pribeležio u pamćenju da ubije Rolfa kad ga sledeći put vidi. „Ne fjutiš se, Džuls?“

Pravila se da razmišlja nekoliko trenutaka pre nego što je odgovorila. „Pa, konačno ću dobiti priliku da vidim šta si to radio proteklih nekoliko nedelja.“ Smešeći se, bocnu ga u rebra. „Iako ne shvatam zašto je posao uvek na prvom mestu.“

Privlačeći je sebi, Vil joj bondovski namignu. „Ne brini, luče, doći ćemo i do toga.“

Ubrzo su iz glavne ulice skrenuli u sporednu. Zvuk motora glasno se odbijao o garaže i kuće i odjekivao, dok se taksi truckao po kaldrmi i ko-načno stao u ćorsokaku. Ne skrećući s frekvencije uspostavljene s taksi-stom, Vil ga umoli da sačeka pet minuta - što je ovaj oberučke prihvatio pošto je u toku bila poslednja runda rvanja - i izađe u noć.

Džulijet je krenula zanjim. „Zar vlasnik ne spava?“ pitala je kikoćući se pijano. Zateturavši se na kaldrmi, uhvati ga za ruku.

Veselo se nasmejao. „Jok. Otputovao je. Poslom.“ Izvadio je iz džepa svežanj ključeva i zazveckao njima. „Ceo stan je naš.“

Preskočivši dva džaka cementa, koje Rolf nije sklonio s ulazajerje bio previše lenj, Džulijet zastade dok Vil pronade odgovarajući ključ. Dok je čekala, nezainteresovano je odmeravala vrata. Tamnoplava, s mesin-ganim brojem 13, bila su istog tipa kao ona koja njena agencfja obično koristi u božićnim reklamama, sa sve venčićem, kao savršeni simbol pra-znika. Nije mogla da ne primeti modernu kvaku, kakva se viđa samo u časopisima. Postala je svesna noćne hladnoće, pa je uvukla ruke dublje u džepove. Na njeno olakšanje, Vil je konačno otključao bravu.

Otvorivši vrata, ušao je i upalio svetlo, osvetljavajući crveni hodnik.

„Čoveče, kako dobar pod“, prokomentarisala ona zatvarajući vrata za sobom i prateći ga uz spiralne stepenice u dnevnu sobu.

„Ako ti se sviđa život u *El Dekoru*“, promrmljao je paleći lampe u hodu.

Razgledala je sobu. Bila je prostrana, velika i vrhunski stilizovana. Imala je mermerni kamin prepun belih, obrednih sveća, zatim staklenu policu s uredno poslaganim knjigama, dve velike statue Bude i pro-stirku od prave životinjske kože. Odmah iznad bio je ogroman akva-rijum, ugrađen u zid. Vil je u pravu, prostorija je bila uređena previše moderno. U njoj nije bilo mesta za izbledele zavese, pohabani tepih ili staromodni abažur za lampu, zaključila je. Sve je besprekorno moderno. Stil koji je manje govorio o ličnom ukusu i mašti vlasnika, a daleko više o fenomenalnom stanju na njegovoj platinskoj *amerikan ekspres* kartici.

„A kakav je taj japanski vrt?“, doviknula je.

„Prilično kul, čak i za moj ukus“, priznao je dodajući: „Mada ne kul kao unapređenje...“

„Ili prosidba“, ispravi ga ona.

„Ili venčanje s tobom“, dodao je on.

Okrenuli su se i zagledali se jedno drugom u oči, pa prasnuli u smeh.

„O, bože“, uzviknula je. „Počinjemo da ličimo na Rolfa i Amber.“ Iskolačeno ga pogleda nameštajući bebeći glas. „Krofnice.“

„Princezo“, proguguta Vil, grabeći Džulfjet oko struka i gladno joj ljubeći usne.

Brzo se odmače od nje i otključa dvostruka vrata od terase, otvarajući ih širom. Isprva se ništa nije videlo u mraku, ali pritisnuo je još jedan prekidač. Opčinjeno je gledala vrt pred sobom. Očekivala je nešto dobro, ali ne ovako dobro. Osvetljen lampicama skrivenim pod nadstrešnicom, spokojan japanski vrt iskrсну iz mraka kao da ga je mađioničar stvorio čarobnim štapićem. Umešno projektovana fontana od bambusa s kame-nim jezercetom punim lokvanja, preko kog se fujpko izvijao izrezbareni mostić, nadomak čajne kućice sa srebrnim zvončićima i lampionicima.

Ostala je bez reči. Mesecima je zvala Vilu zato što se preterano po-svećivao poslu umesto njihovoj vezi. Nije joj bilo jasno zašto se

odrekao dobro plaćenog položaja arhitekta i svojih voljenih sportskih automobila da bi se satirao u vrtovima po kiši i vetru, obučen samo u kabanicu i čizme. Ali sada je razumela njegov san. I osetila je neku vrstu čudesnog uzbuđenja. Pogled na japanski vrt je poput magije.

„Predivan je“, prošaputa.

„I ovo je.“

Okrenula se prema njemu; držao je ček u ruci. Naprezala se da pro-čita cifru na njemu. „Sedamnaest hiljada funti?“ zapanjila se i iskolačila oči. Nije imala pojma.

Cereći se, ljubio je ček. „Sedamnaest somića!“, kliknu veselo, zgrabi je oko struka i zavrte ukруг. Vrištali su od smeha i, ne puštajući se, igrali neku vrstu sumanutog, pijanog, euforičnog valcera. Kakvo veče! Prvo Džulfjetino unapređenje, pa Vilova prosidba, pa njen prsten, pa njegov ček. Vrteli su se tako dok nisu posrnuli i umalo upali u skupo jezerce. Sjajnih očiju i širokih osmeha, borili su se za dah.

„Prijaj mi ovo pijanstvo“, kazao je on provlačeći rukom kroz kosu, nesiguran na nogama. Večeras je bio najsrećniji čovek na svetu. Nije ni sanjao da će sve ispasti ovako fantastično. „Evo ti, vidi.“ Mahao je ma-lim belim papirićem.

Uživajući u njegovoj sreći, uzela je ček. Okrete ga prema svetlu i pročita brojke: jedan, sedam, nula, nula i nula. Zatim prstom dodirnu smešan rukopis u dnu, pomalo nalik EKG grafikonu. Bože, neki ljudi se stvarno nečitko potpisuju, žvrljaju svoje ime do neprepoznatljivosti. Automatski je spustila pogled na ime ispod potpisa.

Roberto. Aleksandar. Tačer. Sajks.

Ledena ruka stegnu joj srce.

Ovo je Sajksov vrt. *Ovo je Sajksova kuća.*

Gospode bože!

Mozak joj se zavrteo - istog sekunda shvatila je jezivu situaciju u ko-joj se našla. Mahnitalo je pokušavala da sastavi sve bizarne deliće slaga-lice. Kao da su joj u oči skočile sve upozoravajuće naznake koje uopšte nije primetila. S korica knjige na staklenoj polici gledao ju je isti Nelson Mandela kojeg je videla na knjizi kraj

Sajksovog uzglavlja u Veroni; ku-tija cigareta pored telefona bila je iste vrste koju on puši; njena bunda visila je na čiviluku iza vrata. ***Njena bunda?*** Bestraga! Zar nije mogao da je okači u ormar?

Srce joj je tuklo kao klip motora; okrenula se postranice i namestila vrata da stoje paralelno sa zidom i sakrivaju bundu, da je Vil ne bi vi-deo. Verovatno je ne bi ni video, a kamoli prepoznao, ali nije htela da rizikuje. Sada je konačno sa sigurnošću znala da Vil nikada ne sme da sazna. Ne sme sada da ga izgubi. Uprkos litrama alkohola u krvi, odjed-nom je bila stravično trezna.

„Hajde, idemo“, pozvala ga je trudeći se da zvuči normalno, iako je očajnički želela da što pre pobegne odavde.

„Čekaj. Hoćeš da vidiš platformu za meditaciju?“

Ugrizla se za usnu i usiljeno nasmešila. „Taksi čeka.“

„Au, da...“ Zatvorio je terasu i počeo da gasi svetla. „Znaš, često sam se pitao kako izgleda taj Sajks. Sreo sam ga samo jednom; da budem iskren, izgledao je kao kreten. Ali, ipak me zaintrigirao. Pazi, frižider pun šampanjca...“ Ušao je u kuhinju i otvorio vrata frižidera, pokazu-jući joj. „Šta misliš, hoće li primetiti da mu jedna nedostaje?“ Smejao se vadeći jednu flašu.

Gutala je knedle. „Vile, idemo...“

Vrativši nevoljno flašu ***Kristala***, zatvorio je frižider i uzdahnuo. „Vo-leo bih da znam kako ovakvi tipovi muvaju ribe. Mislim, da li bi ti izašla s nekim ko drži svoje crno-bele uramljene fotografije u spavaćoj sobi i sluša džez...?“

Nije ga slušala, već je smišljala kako da ga što pre izvuče iz ove kuće. ***Blizuje. Još samo nekoliko sekundi i biće napolju.***

„Ali, pre nego što išta kažeš, ne, nisam njuškao, samo sam hteo da pustim neku muziku dok smo Rolf i ja radili, ali sve što sam našao je moderni džez...“

Bili su na vrhu stepenica. Najradije bi vrisnula od olakšanja. Još samo nekoliko koraka. Tako su bili blizu da je čula radio-prenos rvanja iz taksija.

„Prvo dame.“ Vil se sklonio u stranu i napravio mali naklon.

Škrgutala je zubima, ali nije bio trenutak za raspravu. Sišavši konačno s metalnih stepenica, sa zebnjom je osluškivala bat nečijih koraka. „Ej, vidi ovo!“

Od njegovog glasa utroba joj se zgrči od straha; naglo se okrenula da vidi šta mu je to skrenulo pažnju. Na stočiću pored lampe bila je naran-džasta kutija s fotografijama. „Pitam se gde je ovo slikano, verovatno u Monte Karlu.“

Nije nego u Veroni, ispravila ga je u sebi, setivši se kako je Sajks name-stio svoju digitalnu kameru i slikao ih na mostu, u spavaćoj sobi, u kadi...

Vil se nagnuo napred i uzeo kutfju. „Ne, Vile... *pusti to.*“

Džulijet uz vrisak potrča ka njemu u pokušaju da mu otme fotogra-fije iz ruke. Na obostrano zaprepašćenje, one mu ispadoše i poleteše u vazduh kao velike konfete. Vreme kao da je stalo. Jedna po jedna, sla-gale su se na pod.

Vrteći glavom, još uvek nasmejan, Vil se sagnuo da ih pokupi.

A onda se ukočio.

^Poglaolje 41

Tišina.

Trenutak šoka protegao se u beskraj.

Vil je osećao kako mu se telo urušava. Život se ubrzava, a budućnost briše. I sva mu čula otupljuju. Sva, osim bola. Oštrog, jakog, mučnog.

Zgrčen, poput uplašene životinje, sagnuo se i drhtavom rukom po-digao jednu od trideset šest fotografija, koje su se kao pepeo rasule preko njegovih nogu. Primetio je da su mu cipele prljave. Moraće da ih izglanca. U stvari, siguran je da ispod sudopere ima kutiju paste za cipele, odmah pored deterdženta za tepihe... Nesposoban da prihvati ono što se zaista događalo, njegov mozak se fokusirao na nebitne stvari, bežeći od stvarnosti. Ali uteha je kratkog veka. Stegao je prstima fotogranju.

Na njoj je bila Džulijet kako jede picu u nekom kafeu, nosi onu glupu šubaru na glavi i najlepši osmeh na licu. U pozadini je arena, plavo nebo, sunce i digitalni datum u uglu. Vikend kada je bila na poslovnom putu u Veroni. Tu je još nešto - ili *neko.*

Oči su mu sporo klizile ka drugom kraju fotografije. Nije želeo da gleda. Nfje mogao da podnese da vidi, ali bilo je to jače od njega. Morao je da vidi. Pogled mu se zaustavio na markantnom muškarcu; prepoznao je svog kljenta. Rukama je obrlio Džulijet oko struka, a pola lica mu se nije videlo od njene kose jer su se ljubili. Klasičan snimak dvoje lju-bavnika na romantičnom odmoru.

Srećni i *zaljubljeni*.

Lice mu se trzalo.

Gledala ga je. Stajala je bez reči, u neverici, pokušavajući da smisli šta da kaže ili da učini, ali glava joj je bila prazna. Nema tu jednostavnog objašnjenja ili razumnog izgovora. Svi razlozi koje je potezala kad je raz-govarala s Trudi, ili sama sa sobom, gubili su smisao dok je gleda Vilovo lice. Pre je sve izgledalo tako lako, zabavno i uzbudljivo. Upustila se u to zato što joj je bilo dosadno. Osećala se zapostavljeno, nevoljeno. Bože, sada sve zvuči tako patetično. Neprikladno. *Naivno*. Suza joj pobeže iz oka i nečujno skliznu niz obraz. Nfjedna reč više nije mogla da opravda bol na njegovom licu.

„*Vile...*“ Glas joj je prepukao kad je ispružila ruku i nesigurno ga uhvatila za rame.

Trznuo je ramenom i zateturao se. Nije mogao da podnese njen do-dir. Njegove ranjene oči presrele su njene. Stezao je zube. Tihim i optu-živačkim glasom, punim bola, reče: „Ne pipaj me.“

Uzmakla je. Posrnula je od mržnje u njegovom glasu. Fizički i emo-tivno. Nikad joj se nfje tako obratio. Hvatajući se za staklenu policu da ne padne, pokušala je ponovo. „Hoću da ti objasnim.“

Eksplodirao je. Šok i povređenost prerasli su u gnev. „Možda misliš da sam mlakonja, ali nisam glup, Džulijet. Ne treba mi tvoje glupo objašnjenje“, siktao je kroz zube s izrazom mržnje na licu. Dotučen nje-nom preljubom, pustio je da bes raste u njemu. To je bilo sve što je imao. Udaljio se nekoliko koraka od nje i fotografija, koje su ležale po podu kao simbol njihove rasturene veze. „Neću da znam datume i me-sta. Neću da znam koliko puta si se kresnula s njiffi, niti da li je dobar jebač...“ Urlao je, ne trudeći se da se kontroliše. Lice mu je bilo bledo i iskrivljeno, oči krvave. „*Ne želim ništa da znam...*“ Naglo začuta, brišući rukavom sakoa suze.

Pozlilo joj je. Nikad ga nije videla da plače, čak ni kad mu je umrla baka, koju je neizmerno voleo. Uvek je bio neopterećen, nasmejan, po-malo blentav, ali ju je to uveseljavalo. Želela je da vrati starog Vila; Vila iz restorana, Vila koji je grli u taksiju. **Ali njega više nema.**

Uprkos njegovom odbijanju, želela je da mu objasni. „Vile, gotovo je... između mene i njega... prekinula sam. Rekla sam mu da ne želim više da ga vidim. Bila je to samo avantura.“ Dok je izgovarala ovo, shvatila je gorku ironiju. Onomad se polomila da ubedi Trudi u to; sada je očaj-nički želela da i Vil poveruje.

„Ne zanima me.“ Umorno je odmahnuo glavom. Najednom se osetio kao patetična karikatura prevarenog muža.

„Ali mene zanima.“ Ridala je očfju punih gorkih suza. „Hoću da znaš.“

„Ali ja neću. Kako ne kapiraš? Ne vrti se sve oko tebe, Džulijet, shvati to. **Ne vrti se sve oko tebe.**“ Dok mu se svet rušio, borio se da se nekako sabere.

Ali, nije mogla da odustane. „Znam. I znam da sam zeznula stvar“, brisala je suze. „Ali nije mi to ništa značilo... Sve to nije bilo stvarno... bilo je samo...“

„Samo šta?“ prezrivo je zaurloao i uneo joj se u lice. „Zašto se trudiš kad slika govori sve?“ Zgužvao je fotografiju i bacio na nju. „Dosta smo pričali. Šta više ima da se kaže?“

Okrenuo se i zaputio ka stepenicama.

„Da te volim, Vile. Da sam zaljubljena u tebe.“ U njoj je sve vrištalo od panike. Očajnički je želela da joj poveruje.

Osvrnulo se preko ramena i pogledao je s neskrivenom mržnjom.

„Žalim te, Džulijet. Ti ne znaš šta je ljubav. Nemaš pojma“, urlao je. Vika se odbijala o prazne zidove i odjekivala hodnicima. „Misliš da je to Dan zaljubljenih i vikendi u Italiji. Ili šampanjac u skupom restoranu i prokleti veš na poklon.“ Oči su mu bile naduvane od suza, a on se bo-rio da se sabere, da se ne raspadne potpuno. „Ali to je samo ambalaža. Dekoracija. **To su samo gestovi.**“ Začutavši, nekoliko puta je duboko uz-dahnuo, pokušavajući da se smiri. Kad je opet progovorio, glas mu je tiši. „Bez poverenja i poštovanja, ne vrede ama baš ništa.“ Grubo je obrisao oči i gnevno se zagledao u nju. „Mislio sam da je ljubav kad o nekom brineš i noć i dan, kad je osećaj toliko lep da poželiš da budete zajedno i kad ne

ide sve glatko. *Mislio sam da je ovo medu nama zauvek.*"

Porazilo ju je razočaranje u njegovom glasu. Zarila je lice u ruke, dok joj se celo telo treslo od ridanja. Nikad nije ovako patila. Na površini je ovo bila samo svađa, ne ona kakva se viđa u filmovima, pozorištu ili na televiziji. Ova nije bila ni trunku ispeglana, ulepšana i domišljata, već sirova, brutalna i gruba. Sazdana od ogorčene vike, optužbi i suza. Svađa u kojoj mrzite sebe što niste u stanju da je rešite jednim poljupcem i ne-kom bombastičnom frazom. *Ovo je svađa koja nema srećan kraj.*

Najednom je postala svesna vereničkog prstena, hladnog na svom čelu. Podigla je pogled i uhvatila se za poslednju slamku.

„Vile... *molim te...* izvini.“

„Ne treba mi tvoje jebeno izvinjenje“, psovao je sočno. Znao je da je psovanje patetično, ali više ga nije bilo briga. Želeo je da viče i psuje do mile volje. Nije postoji drugi način da izbací iz sebe užas zbog ovog što mu se dogodilo. Osetio se nemoćno. „Ne želim tvoje *jebeni gest.*“

„Nije gest“, cvilela je glasom isprekidanim od jecanja. Želela je samo da ga zagrlí i ublaži bol, da vrati stvari tamo gde im je mesto, gde su bile pre samo nekoliko minuta. Ali, ona nije imala tu moć. Ona je izazvala sav taj bol. Dok ga je gledala, skrhanog i izgubljenog, mrzela je sebe više nego što on ikada može da je zamrzi.

Obrisala je suze s obraza i progutala osećanja. Lice joj je bilo otečeno, šminka razmazana, a iz nosa joj je curilo kao kažnjenom detetu. Ali, ne mari zbog toga. Prvi put u životu nije je bilo briga kako izgleda. Jedino ju je Vil zanimao.

Nekoliko trenutaka su ćutali. Jeziva tišina, ispunjena samo njihovim disanjem i šmrcañjem, otešla se. Između njih je vrcalo od besa i patnje. Pogledala gaje. On jezurio upod, smrknutog lica. Dvoje ljudi. Jedanbol. Gotovo da je prošaptala: „Volim te.“

Nije reagovao. Nekoliko trenutaka, koji kao da su trajali čitavu več-nost, stajao je nasred sobe, ćuteći i pognute glave. Onda podignu po-gled ka njoj.

„Ja tebe ne volim.“

Glas mu je tih, ali grub i gorak. Džulijet je čula kako, duboko u njoj, nešto puca poput stakla razbijenog vriskom. Bio je to zvuk njenog slomljenog srca.

^Poglavlje 4Q

„Izgledaš užasno.“

„Osećam se
užasno.“

Bila je subota jutro, veoma rano jutro, a Džulijet je stajala na vratima Trudinog stana. Na tepihu kraj nje bio je veliki, karirani kofer. Pre samo nedelju dana pakovala se pred polazak u Italiju. Pre sat vremena opet se spakovala i napustila Vila.

Ili, precizno, on je ostavio nju.

„Kafa je gotova.“ S osmehom ohrabrenja, Trudi joj pokaza da uđe. Čula je sve o raskidu pre sat vremena, kad ju je probudio Džulijetin hi-sterični plač iz telefonske slušalice. Uspela je da joj ispriča samo o Vilovoj prosidbi i fotografijama iz Verone. Dakle, **saznao je za Sajksa**. Iskreno, Trudi to nimalo nije iznenadilo. Ljubavni trouglovi opstaju samo u Šek-spirovim tragedijama. U životu, neko mora da pati. To je neminovnost, poput kiše na praznik, redova u supermarketu i debelihoperskih pe-vačica. Po izrazu lica njene prfjateljice moglo se zaključiti ko ovde pati.

Uguravši svoj kofer u stan, Džulfjet se stropoštala na kauč. Na sebi je još imala odeću od sinoć, nije oprala zube niti se istuširala. Zamršena kosa visila joj je u tužnim pramenovima - savršen opis njenog psihičkog stanja. Anestezirana od šoka, sedela je i piljila u jednu tačku dok su joj suze tekle niz obraze umrljane šminkom. Bila je u haosu. Ceo njen život bio je jedan veliki, odvratni haos.

Sinoć je iz Sajskove kuće ušla s Vilom u taksi i krenuli su kući. Cutali su sve vreme vožnje. Kad su ušli u stan, njednno nije otišlo da spava. U

7.50 ujutro ustao je s troseda, navukao majicu i farmerke, i pušio u tišini. Dva minuta kasnije mirno joj je saopštio da je među njima gotovo. Po-kupio je ktjučeve od kola i izašao iz stana, njihove veze i njenog života. Brzo. Tednostavno. Kraj.

Preko dve i po godine su se upoznavali, otkrivali vrline, mane i na-vike onog drugog, delili život, stvarali uspomene. Posle skoro hifjadu dana smeha, pijanstva, vođenja fjubavi, prepirki i izmirenja, otkrili su koliko jedno drugo vole i postali su prijatelji, ljubavnici, par, *Vil i Džuls*.

Sadaje sve zbrisano.

Vil i Džuls više ne postoje. Još nije mogla da veruje u to. Nestvarno joj je. Zar je sinoć bila istinski srećna? Zar je prošlo samo nekoliko sati otkad ga je pijano ljubila u restoranu i on je zaprosio? Činilo joj se kao da je to bilo u nekom prošlom životu.

„Nemoj, molim te.“ Gledala je Trudi, koja u pidžami ode u kuhinju da opere dve šofje i kašičice.

„Šta?“

„Da mi kažeš 'rekla sam ti'“.

„Hej, znaš mene. To nŕje moj stil.“ Noseći dve šolje s natpisom *volim Njujork*, bokal sveže skuvane kafe i pakovanje tost hleba, Trudi je izašla iz kuhinje i pažljivo spustila sve na već pretrpan stočić. „Ljudi u stakle-nim kućama i slično tome.“ Sede na pod, mašući parčetom tosta. „Ho-ćeš jedan? Toster je načisto crkao, pa ćemo morati da ih jedemo sveže...“ Odmotavši ambalažu, izvadi krišku i zagleda je. „Uf, izgleda bajato, ali šta da se radi.“ Optimistički se smeškala. „Nije loše. Samo malo žilavo.“

Džulfjet odmahnu glavom. Od pomisli na hranu muka je hvatala. „Ne, hvala. Nisam gladna.“

„ Ah, da, ti si na dfjeti slomljenog srca“, Trudi je saosećajno klimnula glavom. „Prošla sam kroz to. Nedavno.“ Poče da sipa kafu u šofje.

Džulijet je vredala Trudina neozbiljnost. Njena drugarica nikad nije prošla kroz ovo što ona sada prolazi. Nikad nije bila zaljubljena. Sama je to izjavila. Stoga nije mogla da zna kako se oseća neko ko je izgubio votjenu osobu.

Svesna da je sada rame za plakanje i uteha u nevolji, Trudi je dodala Džulfjet šolju s jakom, crnom kafom. „Hoćeš da je obogatim viskfjem?“

Ova klimnu glavom. Usne joj se nesvesno razvukoše u osmeh. Osećala se čudno. Obujmivši šolju šakama, uživala je u toploj aromi kafe.

Trudi se nagnula preko kauča i uzela flašu viskija iz ćoška. „Hajde, ispričaj mi sve po redu.“

Džulijet je umorno uzdahnula. „Sve sam ti već rekla.“

„Zar nećeš da analiziramo?“ Trudi je bila začuđena. Ona sve anali-zira. Ali **SVE**.

„Nema tu šta da se analizira.“ Džulijet je slegnula ramenima. „Desilo se. Kraj priče.“ Nekoliko sekundi zurila je u kafu, boreći se sa suzama, a onda se usiljeno osmehnu. „Hajde da okrenemo ploču.“

„Šta hoćeš da slušaš?“

„Tebe.“ Obrisala je oči rukavom bunde. Bile su otečene i bolne. „O onom juče. Osim ako nećeš da pričaš o tome...“ Glas joj utihnu. Znajući Trudi, verovatno je želela da zaboravi abortus i pravi se da se nikad nje ni dogodio. „Zvala sam te nekoliko puta, ali nisi odgovorila. Ostavila sam poruku.“

„Znam. Hvala ti.“ Sipavši velikodušnu dozu viskfja u Džulijetinu šo-iju, Trudi zatvori flašu.

„Ti nećeš?“

„Džuls, tek sam ustala.“

„Otkad ti brineš u koje doba piješ viski?“ Srknula je i osetila kako joj viski prži grlo i stomak. Zatim zbunjeno pogleda svoju drugaricu. „Oz-biljno, jesi li dobro?“

Trudi se zagonetno smeškala. „Nikad bofje.“ Nagnula se i, na Džuli-jetino iznenađenje, stegla joj ruku. „Možeš li nešto da mi učiniš?“

„Naravno. Bože, ti si toliko učinila za mene. Ne znam kako da ti se zahvalim što si me primila na par dana, ali samo dok...“ Nije bila u sta-nju da završi rečenicu.

Trudi je pokušala da je oraspoloži. „Hej, moj svinjac je tvoj svinjac.“

Džulijet se nesigurno osmehnu, trudeći se da ne klone duhom. „Onda, govori; šta je?“

Nastade pauza. Trudi je delovala pomalo nervozno. „Hoćeš li da bu-deš kuma?“

Džulfjet je bila potrebna nanosekunda da shvati o čemu se radi. „Mo-lim?... Misliš?... **Nisi!**“

„Nisam mogla da prolazim kroz to“, odgovori Trudi, vrteći glavom. „U stvari, lažem. *Nisam htela daprolazim kroz to.* Prvi put u životu znam kakav je osećaj voleti. Biti zaijubljen u ovog dečaka... ili devojčicu.“ Stid-ljivo se smeškala, milujući stomak.

Džulijet je bila neočekivano ganuta. Nije ni sanjala da ova lajavica i besramnica može da bude tako nežna, ranjiva, romantična, *zaljubljena*. Te li ovo žena koja stalno tvrdi da u njenom telu nema nijedne materinske koščice? Žena koja decu naziva đavolima? *Žena koja će postati majka?* Oduševljeno se nasmejala. „Trudi, nisam imala pojma.“

„Ni ja“, priznade Trudi. „Ali juče, dok sam sedela u onoj čekaonici, shvatila sam da nam život servira svašta, a na nama je da se s tim izbo-rimo. Mi odlučujemo hoće li to biti pozitivno ili negativno“, mudrovala je s tužnim osmehom. „Znam da zvuči kao hipi baljezgarija, ali tako je. Smislila sam milion razloga zašto da ne rodim ovu bebu, ali na kraju je odluka bila samo moja. Hoće li to biti greška, izbrisana abortusom, ili poklon koji ću zadržati.“

Trudi srknu kafu i uze još jedno parče tost hleba. „Odlučila sam se za besplatan poklon.“

Gledajući je, Džulijet je najednom shvatila koliko je u pravu. Za samo dvadeset četiri sata, njihovi životi su se iz korena promenili, na bolje i na gore. Možda je to zato što ona svoj posmatra iz pogrešne perspektive. Možda trenutno sažaljeva sebe. U glavi je premotavala film od si-noć; fotografije koje lete kroz vazduh, Vila koji se smeje i pokušava da ih uhvati, njegovo lice kad se sagne i prepozna je. Tu je zastala. Ne, ne postoji način da se iz toga izvuče bilo šta pozitivno.

Trudina priča bila je potpuno drugačija. Džulfjet je gledala svoju srećnu drugaricu i nije mogla da je ne zagrlji. Kada se konačno odvojila od nje, reče: „Trudi, tako mi je drago zbog tebe. To je fantastično. Stvarno fantastično.“ Zaista je tako mislila. Bilo je uvrnuto što je istovremeno osećala sreću i tugu, ali svejedno je bila srećna zbog toga što je njenoj najboljoj prijateljici konačno krenulo. Iskapila je kafu i oklevala jedan momenat. „A, Fergus?“ Neprijatno pitanje, ali morala je da ga postavi.

Trudi prevrnu očima i teško uzdahnu. Delovala je prilično opušteno za ženu koju je otkao otac njenog nerođenog deteta u korist mlađe žene s njegovim nerođenim detetom. „Nećeš verovati. Non-stop me

zivka. Zato se više ne javljam na telefon. Tadničak se predomislio i hoće da mi se vrati." **T?**"

„*Daj, molim teeee*“, otegnu Trudi. „Za koga me ti smatraš? Trudna jesam, ali očajna nisam.“

Džulijet se smeškala. Sentimentalnost nije dugo trajala. „Pa, kako ćeš onda da ga se otarasiš?“

Trudi odgrize zalogaj tost hleba. „Reći ću mu da ga volim i pobeći će glavom bez obzira.“ Zvonko se smejala, klimatajući glavom tako da joj kovrdžava kosa skakutala oko lica. Obrisavši suzu s pegavog obraza, ozbiljno pogleda drugaricu. „Ali, imamo veliki problem, koji planiram da rešim sada kada sam odlučila da zadržim bebu.“

Spisak mogućih problema prolete kroz Džulfjetinu glavu: Kako sa-opštiti roditeljima radosnu vest? Gde obezbediti finansije? Šta s poslom? Da li tražiti veći stan? „Koji problem?“, oprezno je pitala.

„Trudnička odeća“, zakuka Trudi. „Odvratna je.“

Po podne su izašle u šetnju po Hampsted Hitu. Trudina ideja. Nije vo-lela prirodu i otvoren prostor, ali više nije mogla da podnese Džulijetinu depresiju. Uostalom, bilo im je potrebno da sagore kalorije od tosta. U trudničkim časopisima (juče je na kiosku prezrivo zatražila 'trudničke časopise', dok je pogledom milovala voljeni britanski *Vog*, francuski *Vog* i američki *Vog* na polici iznad) piše da stomak početi da se vidi u na-rednih nekoliko sedmica. Nigde se ni spominjalo nje kako da se izbori sa salom, strfjama i opuštenom kožom. Što znači da će morati sama da se šetka po kraju.

„Vidiš? Rekla sam ti da ćeš se osećati bofje čim izađeš na svež vaz-duh.“ Shvativši da počinje da zvuči kao rođena joj majka, Trudi uhvati Džulijet pod ruku, pa nastaviše da se penju uz travnati brežufjak.

„Izvini što sam ovako patetična“, kaza Džulfjet. Proteklih pola sata bezvofjno je hodala oko jezera, pušila cigaretu za cigaretom, iako je pre nekoliko godina ostavila duvan, i zvirkajući svako malo u ekran svog mobilnog. Sedam sati je prošlo otkad je poslednji put videla Vila. Kao da je prošlo sedam godina. U svom tom očaju, ubeđivala je sebe: da možda još uvek nje našao poruku koju mu je

ostavila i obavestila ga da je otišla kod Trudi, ili da je zaboravio njen broj telefona, ili da baš sada sedi kod kuće i čeka da ona prva pozove. I tako je odlučila da to i uradi. Samo što ga nije našla kod kuće. Uključila se telefonska sekretarica, ona koju je ona nekad davno snimila.

Dok je slušala svoj glas, činilo joj se da sluša glas neke druge osobe. Samouverene, opuštene i srećne osobe. Možda zato što je tada zaista bila takva. „*Ćao, ovde Vil i Džuls. Trenutno nismo tu, ali ako ostaviteporuku odmah ćemo uzvratiti poziv.*” Ostavila je nekoliko poruka, i na kućni i na mobilni. Sporo je izdiktirala svoj broj, rekavši mu da ga voli i preključujući ga da joj se javi.

Ali, nije se javio.

„Nisi patetična. Savršeno si normalna, šta god to bilo.” Sa skijaškim naočarama, postavljenim čizmama od krokodilske kože, bundom i šu-barom od krzna neke male, mrtve životinje, Trudi je skretala na sebe pažnju i čudne poglede srećnih porodica u trenerkama, sa svojih 2,4 dece i obaveznim psima.

„Jao, vidi zmaja!”, viknula je iznebuha, trudeći se da sakrije prezir u glasu. Ako nešto nikad neće razumeti, onda su to ljudi koji puštaju zmajeve.

Zastala je da osmotri nekoliko momaka čiji su nabrekli tricepsi kipe iz majica kratkih rukava; trčkarali su po poljani kao da je zrelo leto i držali konopce raznobojnih zmajeva, koji su se vitlali po nebu. Pokušala je da dolije malo optimizma. „Vidi onog... i onog velikog... nešto smešno mu visi...” Gurala je Džulijet u rebra, nadajući se da će joj bar na kratko vratiti osmeh na lice.

Ali ova je delovala utučenije. „Vil i ja smo se šalili na račun puštanja zmajeva”, mrmrljala je setivši se njihove prve zajedničke noći.

Shvativši da svi njeni pokušaji da oraspoloži drugaricu nemaju efekta, Trudi je odlučila da promeni strategiju. „Raskid s Vilom možda i nije tako loša stvar, znaš.”

Bolno uvlačeći dim cigarete, Džulijet je uplašeno pogleda.

„Čim se oporaviš od šoka, verovatno ćeš i sama shvatiti da ga još uvek želiš samo zato što ne možeš da ga imaš.” Igrala se

đavoljeg advokata. „Mi-slim, koliko prošlog vikenda bila si sa Sajksom u Veroni. *Seksajući se.*“

Džulijetino lice je gorelo. Nfje mogla da veruje svojim ušima.

Opazivši njen ljutiti izraz lica, Trudi pokajnički slegnu ramenima. „Džuls, izvini ako ne želiš to da slušaš, ali istina je.“

Povrativši moć govora, Džulfjet ozlojeđeno uzvratil udarac. „Pobogu, Trudi, kako možeš to da kažeš? Kako uopšte možeš i da pomisliš? Ono što je bilo sa Sajksom nema nikakve veze s Vilom.“ Besno se namrštila.

Trudi je bila presrećna. Bes je dobar znak. Ozlojeđenost takođe. Sve, samo ne depresija i čamotinja. Stoga nastavi s istom taktikom. „Daj, mo-lim te. I te kako ima veze s Vilom. *S tobom i Vilom.* Da si bila srećna, ali istinski srećna s njim, da si mislila da ga voliš, da te nije ispalio na Dan zaljubljenih, i pustio samu na bal, i svake noći džonjao na trosedu, i za-nemarivao te, i sve ostalo na šta si kukala, ti Sajksa ne bi ni pogledala.“ Trudi zastade da udahne. Džulijet je ćutala. Nervozno je grizla usnu, za-gledana u sivo londonsko nebo. „Čuj, ne kažem da je Vil za sve kriv, ali nisi ni ti cvećka. A sada si previše stroga prema sebi.“ Glas joj postade mekši; zagrlila je depresivku, očekujući da se ova gnevno odmakne. Ali Džulijet je nije odgurnula. „Tvoja afera ili švalerska šema ili kako god da se zove to sa Sajksom, nije bila glavni razlog raskida s Vilom. Razlog se pojavio mnogo pre Sajksa. Sajks je bio samo simptom.“

„Ali, da Vil nije video one fotografije...“ cmizdravo poče Džulijet.

„Šta bi bilo da te fotografije nisu ni postojale?“, pitala je Trudi.

Za trenutak zavlada napeta tišina. Okupane bledim martovskim sun~ cem, posmatrale su šetače okupljene u parku; razvedene očeve, koji su kupovali sladoled svojoj sitnoj dečici, pokušavajući da ih iznova upo-znaju, mlade parove, koji su koračali zagrljeni, novopečene mame, koje su gurale kolica. Desetine, stotine, hiljade ljudi, koje čak ni ne poznaju. Strance s njihovim životima, brigama i nadama. Samo njihovim.

„Vratiće se, videćeš. Svi muškarci su isti“, naposletku reče Trudi, osećajući grizicu savesti zbog ovog izliva iskrenosti. Ipak je bila surova prema Džulfjet. Nikad je nije videla ovako skrhanu. Lice joj je bilo umr-fjano od suza pomešanih s puderom i maskarom, ali nije važno samo kako izgleda spolja, već kako se oseća iznutra.

„Neće.“ Bacivši cigaretu na zemlju, Džulijet je zgazi čizmom i odmah izvadi novu. Poslednju. Zatim otvori kutiju šibica. Ruka joj je drhtala dok je pokušava da je kresne. „Nisi mu videla lice.“

Nagnuvši se bliže, Trudi je skupila šake zaklanjajući šibicu od vetra. Kad je plamen buknuo, na pamet joj pade spasenosa ideja. „Hoće. Daj mu nekoliko dana.“

cpoglavlje 43

I tako je Džulijet dala Vilu nekoliko dana. Zvučalo je tako lako. Neodređeno, neopterećeno, neozbiljno. 'Vidimo se za nekoliko dana', 'idem na nekoliko dana', 'biće gotovo za nekoliko dana'. To može biti period od četrdeset osam sati do nedelju dana, zavisno od toga koliko je važno. A njoj je bilo i te kako važno.

Toliko važno da se nije usudivala da pogleda na sat. Brojala je se-kunde, minute i sate, čiji su otkucaji bili ravni agoniji, sve dok vikend konačno nije prošao. Stigao je ponedeljak i ona ustade s kauča. Mehanič-kim pokretima se istuširala, obukla čistu odeću, osušila kosu i našmin-kala se.

Na pamet joj pade da javi na posao da je bolesna. Pa, i jeste bolesna. Ne može da jede, ne može da spava, ne može da misli. Zatočena u neku vrstu budnog košmara, podsećala je na jednu od Denijevih majica sa sloganom *ne zaboravi da dišeš*. A bilo joj je potrebno ovo podsećanje. Baš kao što joj je potrebna utešna rutina, koju će joj pružiti odlazak na posao. Pešačenje kroz Soho, kupovina kapučina i đevreka kod Marija, ćaskanje s Anet na recepciji, sedenje za radnim stolom i slušanje balada Dina Martina. Želela je da ukorači u svoj stari svet bar na nekoliko sati, da sebe obmane kako njen život teče isto kao i pre.

I tako je pešačila do metroa na Hampstedu, sišla liftom na platformu, ušla u voz, putovala, izašla iz voza, popela se eskalaorima na ulicu, izašla iz stanice i koračala do svoje firme. Svi je uobičajeno pozdraviše - Deni i Set klimanjem glavom, Niša širokim osmehom, Anet pričom o subotnjem izlasku. Zatim je sela za svoj radni sto i uključila kompjuter. Pijuckajući kapučino, odlučila je da uposli mozak. Radila je do ručka, razgovarala s klijentima,

odgovarala na imejlove i održavala mentalnu barijeru o koju treba da se odbija svaka misao o Vilu. Ubeđivala je sebe da se ništa nije promenilo. A sve se promenilo.

U pet po podne Magnus sazva sastanak svih zaposlenih kako bi obja-snio zašto je Gabina kancelarija prazna i zvanično objavio Džulijetino unapređenje u direktora agencije. Obasuta čestitkama, usiljeno se smeš-kala. Zahvalila je Magnusu na lepom govoru, smejala se šalama koje su dobacivali kreativci i objavila koliko je srećna i zadovoljna zbog svog novog radnog mesta. Sve je to bila laž.

Iznutra je bila utrnula. Nije osećala ni ponos ni zadovoljstvo, samo veliku, mračnu prazninu. Kakva ironija. Toliko je želela da napreduje u poslu, a sada, kada je u tome uspela, bila je potpuno ravnodušna.

Isti osećaj imala je i kad je Magnus započeo 'poslednji, ali ne i jedini' govor, verbalno drndanje koje je bilo uvod do sledeće velike vesti. „Proteklih nekoliko nedelja pakleno smo radili, i stvarno smo postigli zaista odlične stvari, i sada konačno možemo da počnemo da ubiramo plodove svog rada. Danas sam vas okupio da vam saopštim ne samo to da je Džulijet unapređena, što je apsolutno zaslužila“, okrete se i nasmeši joj se. „Okupio sam vas i da vam kažem da smo vraški dobro odradili posao. Uspeli smo. *Dobili stno ugovor za „maksi“*, i zato...”

Svi poskakaše. Nedeljama su živeli u napetom iščekivanju, pa nisu dali Magnusu da završi govor; usred rečenice su ga nadjačali klicanjem, međusobnim čestitanjem i zvižducima oduševljenja kakvi se mogu čuti samo na utakmicama američkog bejzbola - nešto što uštogljene činov-nice iz računovodstva u životu nisu čule i videle.

„Znači, ne verujem, čoveče, ali ne verujem“, ponavljali su Set i Deni mlatarajući rukama i cerekajući se jedan drugom.

„Super! Hoćemo li dobiti povišicu?“ cičala je Niša, rešena da odu-stane od potrage za novim poslom.

„Šampanjac, šampanjac“, pevušila je Anet, koja je napustila recepciju i u svojim visokim potpeticama već uveliko trčkarala prema toaletu da osveži šminku za predstojeću proslavu.

„Džulfjet, jel' dolaziš?“, pitala je Niša.

„Idite vi. Stići ću vas. Moram još nešto da završim.“

„Sigurna si?“ Niša nije skrivala olakšanje. Na trenutak je pomislila da će morati da ostane i zaista odradi nešto.

„Ma, da.“

Pretvorivši se u osmeh, Niša žurno ode niz hodnik. Džulijet je posmatrala kako njena sićušna prilika nestaje iza recepcije i oslušnula zvono od vrata liffa. Slagala je. Neće ići. Nema snage da gleda svata na-smejana i uzbuđena lica. Bilo bi to kao da gleda film bez tona.

Ostavši sama u kancelariji, shvatila je da steže ivicu stola. Spustila je dlanove na hladnu staklenu površinu i raširila prste. Više nje nosila Vilov prsten. Ne, ne bi mogla da podnese pitanja svojih koleginica zašto ga je okačila o lančić, koji uvek nosi ispod odeće.

Gledala je go prst i shvatila koliku je prazninu Vil ostavio u njenom životu. Pitala se gde je sada, s kim, šta radi, o čemu razmišlja. Prošla su tri dana i još uvek ništa. Ne zove je, ne šalje poruku, ni mejl. Nevoljni jecaj izlete joj iz grla i preglasno odjeknu u tišini napuštene kancelarije. Nemoćno se spustila u stolicu i zgrčila ko fetus, brade priljubljene uz grudi. I suze joj same krenuše. Plakala je dugo, dugo.

Kilometrima odatle, u mirnoj luci londonskog kanala ljuljuškalo se de-setak brodića različitih boja i veličina; neki novi i sjajni, neki pomalo oronuli. Tedan se posebno isticao. Ofarban neobičnom nijansom ruži-časte, s belim krovom ukrašenim kanticama za zalivanje i dugim žardi-njerama s raznobojnim cvećem. Na boku je belim slovima bilo ispisano ime broda - *Ljubičasta sirena*.

Za drvenim stolom na palubi sedelo je troje ljudi i pijuckalo čaj. Je-dan je govorio, a dvoje preostalih slušalo. I tako već tri dana. „Ne znam šta da radim.“ Vil je ugasio cigaretu i iskapio treću šojlu voćnog čaja pod budnim okom svojih domaćina i samarićana, Rolfa i Amber.

„Što je ne pozoveš?“ Naslonjena na sto, Amber mu u znak ohrabrenja pomilova rame. Spustio je šolju na ispoliranu površinu stola i nastavio da zuri u njeno dno. „Ne mogu... nije to tako lako.“ Baš kao ni ovaj razgovor o svojim najdubljim osećanjima s najboljim prijateljem i njegovom že-nom. Ali, lakše mu je i s njima nego samom. Pokušao je onog subotnjeg jutra sam da prebrodi bol tokom

prvih nekoliko sati samoće. Seo je u kola i besciljno se vozikao gradom slušajući radio podešen tako glasno da je probio zvučnike. Bukom je pokušavao da umanjí haos u svojoj glavi, ali je to bilo nemoguće. Bio je na ivici ludila.

Onda je došao do brodića i probudio Rolfa i Amber. Izašli su iz kabine, krmeljavi i pospani. Amber se setila zajedničke kupovine veša i prstena i pogrešno zaključila da je njegov verenički plan uspeo. Pre nego što je Vil stigao da joj objasni pravi razlog svog dolaska, ushićeno je vri-štala i grlila ga, obučena u svoju Vini Pu pižamu. Rolf mu je poželeo do-brodošlicu u klub potlačenih muževa, saosećajno ga tapšući po ledima. Vil je začuo jecanje i tek zatim shvatio da sam plače.

Rolf se proteže u stolici i skrsti ruke na grudima. „Zašto ne možeš? Džulijet je tebe zvala. Rekao si da ti je ostavila gomilu poruka.“ Preko stola je uhvatio ženin značajan pogled i znao je šta to znači. „Vas dvoje morate da razgovarate.“

„Da ste to češće radili, ne bi do ovoga ni došlo“, uzdisala je Amber, više kao za svoju dušu. Iako je čula samo Vilovu verziju, ženska solidar-nost bila je nesporna. Možda se nije slagala s tim što je Džulijet učinila, ali to ne znači da je nije razumela. Gledala je sad u svog muža, koji je komadićem iscepane koverta čakao zube. E, pa, lagala bi kada bi rekla da nije bila u iskušenju. „Oдох da skuvam još čaja“, saopštila je ustajući.

„Imaš li nešto jače?“ zapita Vil. Jeste mu bilo potrebno piće, ali ne voćni čaj. Amber se saosećajno osmehnula. „Trenutno smo na reha-bilitaciji, po savetu lekara“, objasnila je, ali kad je videla izraz na Vilo-vom licu, popustila je. Dođavola, uvek postoje izuzeci, a ovaj mučenik je opravdani razlog da se jedan napravi. „U stvari, imam neku staru flašu tekile, ako hoćeš.“

Rolf je bukvalno zinuo. *Neku staru flašu tekile?* Otkad to Amber cuga tekilu? I s kim? Paranoja mu je uskovitlala poplavu pitanja po glavi, ali Vil to preseče.

„Može tekila.“

Smeškajući se, Amber nestade u kabini na drugom kraju brodića. Obojica su je otpratili pogledom, a kad se uverio da ih ne čuje, Rolf se nagnu ka drugaru. „Ako ti je za utehu, ja bih se osećao isto kao ti

kad bi Amber spavala s drugim." Bio je zapanjen kad je saznao da je Džulijet imala ljubavnu avanturu. Toliko ga je uzdrimala, da je proteklih dana bio naročito pažljiv prema Amber, interesovao se za njenu novu knjigu o refleksologiji, slušao njen novi cede o duhovnom preobražaju i pristao da se podvrgne djeteti za detoksikaciju - bez varanja. Čak joj je predao i supertajne zalihe cigareta, koje je čuvao kod beskućnika iza ugla.

„Ne mogu da izbrišem iz glave onu sliku na kojoj su zajedno." Vil je stegnuo zube setivši se fotografije Džulijet i Saksxa u Veroni. S vremenom je izbledela iz sećanja, ali je ostavila ožiljak.

Rolf uzdahnu. „Pa, moraćeš."

Vil je rastrojeno odmahnuo glavom. „Bože, osećam se kao totalni idiot."

„Povređen ti je ponos, ortak", tešio ga je Rolf. „Znam da ti je teško, ali moraš da prestaneš tako da razmišljaš. Neće te to nikud odvesti." Za-stade za trenutak, duboko zamišljen. „Kad se samo setim da sam tom skotu posadio vrhunske biljke", mrmljao je gnevno sevajući očima. „Šta misliš da ga jedne noći sačekamo? Još uvek imamo ključeve. Da mu očitamo lekciju, a?"

U Vilu se probudio njegov stari smisao za humor, pa se nasmeši. „Čime? Tvojom kacigom? Mojom libelom? Džakovima s humusom?" Odmahnuo je glavom. „Nemoj pogrešno da me shvatiš, ubio bih to đubre. Iskreno, već mi je padalo na pamet da ga posetim, ali zašto bih? Džulfjet je ta koja me je prevarila, ne on", tužno je dodao i duboko uzdahnuo protežući se. „Uostalom, nikad u životu se nisam tukao, pa neću ni sada da počinjem."

„Tako je", saglasila se Amber donoseći tekilu. Čvaknuvši muža po glavi, spustila je flašu na sto i navalila na zatvarač. Rolfu ne promače da je flaša do pola prazna. „Stvarno, šta to smerate?" pitala je dok je otvarala kredenac i vadila tri čašice. Rolf se zabrinuto namršti. Otkud sad pa ovo? Nalila je čaše, isekla limun na kriške i spustila slanik na sto. Čutke je pratio svaki njen pokret. Ili je njegova žena u prošlom životu bila šanke-rica, ili joj je hobi ispfjanje tekile. *U njegovom odsustvu!* Amber je dodala svakom po čašu. „Mada, moram da priznam da je pomalo romantično..."

„Ne počinji s tim romantičnim sranjima“, zagrme Vil s tolikom žestinom da se Amber uplašeno štregnu, uzmičući. Videvši njen izraz lica, umorno je uzdahnuo. „Izvini, Amber, nisam mislio...“

„Nema frke“, reče ona s osmehom, tapšući ga po ramenu i dodajući mu čašicu i krišku limuna.

„Samo zapamti da sve zavisi od toga šta ti želiš“, podseti ga Rolf i otpi gutljaj tekile kao da je najfemiji viski. Želeo je da uživa u svakoj kapi; nije mu to bio sok od šargarepe, a ni voćni čaj, kojima se nalivao protekla tri dana. Baš kao i Amber, primetio je. Njen iskusni pokret iz zgloba dok je navrtala čašicu bio je za njega prava novost. Pogledao je opet u Vila. „Šta želiš?“

Progutavši tekilu u jednom gutljaju, Vil pređe zubima po donjoj usni. Ukus je bio gorak. On uzdahnu i provuče prstima kroz neurednu kosu, zarivši nokte u kožu. Glava ga je bolela; celo telo ga je bolelo. Zatočenik je sopstvenog očaja, patnje i umora od hronične neispavanosti. Zgrabivši flašu tekile, sipao je sebi drugu čašicu.

„Hoću da se napijem.“ *cpoglavlje 44*

Žurno koračajući po pločniku, Džulijet je nervozno zastala da u ogledalu starog *datsuna*, parkiranog uz ivičnjak, proveri kako izgleda. Izgleda dobro, kao i pre nekoliko minuta kada se ogledala u tamnom prozoru podzemnog voza na putu od Trudi, i posle toga u okruglom retrovizoru motocikla ispred stanice metroa, pa nedugo zatim u uramljenom ogledalu u izlogu antikvarnice iza ugla.

Nedefjno je popodne i krenula je na sastanak s Vilom. Konačno ju je pozvao. *Hvala bogu*. Posle osam mučnih dana, u deset ujutro zazvonio joj je mobilni i odmah je znala da je on. Nije ni morala da gleda u osvetljeni ekran niti da se javlja, jednostavno je znala. Preplavilo ju je olakšanje. Razgovor koji su obavili bio je kratak i precizan: on je upitao je li slobodna da odu na kafu u njihov kafić. Džulijet je to protumačila kao dobar znak. Nemoguće da je mrzi ako je poziva na mesto za koje ih veže toliko lepih sećanja, zar ne? Možda se predomislio? Možda, ali samo možda, želi da se pomire i pokušaju ponovo?

Ona je preturila preko glave osam najtežih dana u životu. Radnim danima bilo joj je užasno teško, a vikendima još i gore. Eto, tog jutra probudila se iz još jednog idiličnog sna, u kojem je sve bilo kao nekada, da bi otkrila kako leži na Trudinom kauču, umotana u vreću za spava-nje. *Sama*.

Samoća ju je uništavala. Nedeljno jutro oduvek je bilo samo njihovo. Budili su se zajedno, ona bi skuvala kafu dok bi on otišao po novine, a onda bi se vratili u krevet i dugo ležali, srčuci kafu i jedući kroasane. Bilo je to njihovo malo carstvo. Vil bi se šalio kako sve više liče na stari bračni par jer je ona gundaija što on mrvli po krevetu, proliva kafu i razbacuje novine po posteljini, na šta se on nevino smejaio, odgovarajući joj da je prelepa kad se probudi.

Trudi joj je prošle nedelje u šetnji rekla stvari koje nije želela da čuje. Međutim, kada je posle malo bolje razmislila morala je da prizna da je njena drugarica bila u pravu. Odnos između nje i Vila nije bio savršen. Daleko od toga. Bilo je i svađa i durenja, jer nisu živeli u ružičastom svetu. Ali, tek kada je ostala bez njega shvatila je koliko ga je uzimala zdravo za gotovo. Koliko je sve shvatala pogrešno.

Ne čine ljubavnu vezu samo veliki romantični postupci, već sve one male stvari. Vil joj se smeškao bez razloga, razmenjivao s njom duge po-glede bez objašnjenja i grejao joj hladne noge u krevetu. Davao joj je sve masline sa svoje pice zato što je znao koliko ih voli i pravio se da ne vidi ogromnu crvenu bubuljicu, koja bi preko noći iskočila na njenoj bradi. Grlio ju je s neizmernim razumevanjem za njen predmenstrualni sin-drom. Male stvari. Važne stvari. Istinski romantične stvari. Ipak, jedina mala stvar koju Džulijet sada ima je glasić u njenog glavi, koji šapuće *prekasno, prekasno, prekasno*.

U jedanaest sati Trudi je otišla s Mangusom na čas joge za trudnice. Čvrsta bedra i zadnjica? Džulijet joj nije poverovala. Trudna ili ne, Trudi mrzi jogu. I otkad su to ona i Magnus postali ortaci u trudnoći? Oči-gledno je to bio samo izgovor da pobegne od depresivne jadnice u koju se Džulijet pretvorila. Sedela je na kauču još od petka uveče, kad se vra-tila s posla, drogirajući se kafom i kofeinom, puštajući da joj TV ispira mozak, poput anestetika. Nije mogla da krivi Trudi. I sama bi najradfje pobegla od sebe. Ostavila bi sebe da sedi na kauču i uguši se cigaretama.

A onda, ko grom iz vedra neba, Vil ju je pozvao i zatražio da se vide. Odmah je pristala. Ma, pristala bi i da je predložio da s njim krene na Severni pol. Ako ništa drugo, to će je bar podići sa kauča. I oterati pod tuš. U sumanutoj panici probala je svu odeću koju ima, kao i pone-što Trudino, da bi na kraju navukla farmerke, patike i beli džemper od kašmira, koji joj je Vil kupio na poklon kad su prvi put izašli. Nije htela da izgleda kao da se previše trudi, ali jeste. Svojski se potrudila.

Bila je svesna koliko je patetična. Viđao ju je i ranije bez šminke, u starim pidžamama; gledao ju je dok je ležala bolesna u krevetu, s crvenim nosom i temperaturom; viđao ju je голу i pijanu, kako baulja po kući i povraća u ve-ce šolju. Sve to ga nije sprečilo da je voli. Ali nije sprečilo ni nju da provodi sate u šminkanju i friziranju kako bi bila lepa samo za njega. Ili da se nada, zaključila je, skidajući s lančića prsten i vraćajući ga na prst.

Zastala je da se sabere kad je stigla do kafića. Bila je nervozna je. Neko-liko puta je duboko udahnula vlažan vazduh, osmatrajući spoljašnjost zgrade. Kafić je delovao drugačije. Nekako oronulo i pohabano. Boja na vratima se ijuštila, prozori su bili prljavi, a tablu s nazivom očigledno je ispisao majstor kojem su dobrano drhtale ruke. Proučavala je krivudava slova. Smešno je koliko su puta bili ovde, a to nisu ni primetili.

Otvorila je vrata i ušla. Poranila je. Neverovatno, ali i Vil je. Sedeo je već petnaest minuta za stolom, ne skidajući pogled sa vrata. Uprkos tome, njen ulazak zateče ga nespremnog. Osećao je knedlu u grlu dok je posmatrao kako mu prilazi. Iz nekog razloga je očekivao da će izgle-dati drugačije, ali ona izgleda isto kao i uvek. Prelepo. Nije da ne pri-mećuje njenu odeću, šminku i opranu kosu, ali ovo je Džuls. I to mu je bilo dovoljno.

Videla je da ju je čekao i nesvesno reagovala. Uzdahni, izdahni, uz-dahni, izdahni, komandovala je sebi dok mu je prilazila. Nadrealno! Ugledavši ga u tom poznatom okruženju, skoro je mogla da ubedi sebe da su prethodni dani bili samo ružan san. Tih nekoliko sekundi, koliko je prolazila kroz kafić, pokušavala je da ubedi sebe da će se on osmeh-nuti i poljubiti je kad stigne do njega, i da će zajedno pfjuckati kafu, čitati novine i ćaskati o svemu. Kao nekad.

Ali prošli dani nisu bili ružan san, već ružna stvarnost. Umesto da je dočeka s osmehom, nesvesno je ustao, smeškajući se s nelagodom. Uz-vratila je fjubaznim osmehom.

Dobar početak.

Sela je i pogledala ga. Grozno je izgledao. Najednom joj ga bi žao. „Drago mi je što te vidim, Vile“, tiho mu reče.

Spustivši pogled, klimao je glavom, ali nije odgovarao. Pokušala je ponovo. „Kako si?“

On je pogleda. „Bio sam i bolje“, odgovorio je šturo. Ne baš zrelo s njegove strane, ali davao je sve od sebe. Uostalom, šta je očekivala? Ve-drinu? Šalu? Dobar provod?

Ugrizla se za našminkanu usnu. Biće teže nego što je očekivala. Čutke je posmatra kako se on igra s paketićem šećera. Cepkao ga je na sitne komadiće, tako da su se braon granule prosipale po stolu.

Vil uzdahnu. „Čuj, zvao sam te zato što hoću u lice da ti kažem.“

Njegove reči je udariše u stomak ko gvozdена pesnica. Svojski se trudila da zadrži smirenost u glasu. „Šta da mi kažeš?“ pitala je gledajući ga hrabro u oči.

Presreo je njen pogled. I zadržao ga. „Hoću da iseliš svoje stvari iz stana...“ Naglo začuta. Posle duge i mučne samoanalize, konačno je do-neo odluku, koju je sada teško pretočiti u reči. „Nema svrhe da se sma-ramo. Raskinuli bismo pre ili kasnije. Gotovo je.“

Gotovo je, ponavljala je u sebi. Iste reči koje je uputila Sajksu. Sad se pitala koliko je ljudi čulo iste ove reči. Verovatno milioni. Dok joj je um pokušavao da pobegne od realnosti i sakrije se, suze joj potekoše poput kapi kiše. Gledala je u njega. „Tek tako?“

Vil je besno reagovao. „Nije *tek tako*.“ Bio je ogorčen. Nije ona imala pojma kroz šta je prošao. „Ne izvrci priču. Nisam ja taj koji je bio neveran.“

Nije mogla da se svađa. Nije želela da se svađa. Nije imala više šta da mu kaže.

Njega je tišina razdirala. „Reci mi samo jedno, Džulijet. *Zašto on?*“ Zakleo se sebi da je ovo neće pitati. Nije želeo da zna. Nije želeo da čuje detalje, da doliva ulje na vatru. Ali sada, gledajući je, nije mogao da se obuzda.

Umorno je odmahнула glavom. „Neću da pričam o njemu.“ Nije želela da Vilu priča o Sajksu. Bilo je besmisleno. Samo bi ga još više po-vredila. Baš kao i sebe.

Ali bio je uporan. „Zašto ne, Džulijet? *Ti si sejebala s njim.*“ Povišen ton izazva nekoliko bližih gostiju da okrenu glave prema njima. Svađa dvoje u uglu zanimljivija je od nedeljnih novina.

Odjednom je osetila navalu besa. Šta Vil zamišlja, ko je on? Žao joj je, ali neće se ponižavati. I neće mu dozvoliti da joj se obraća kao da je ona jedini krivac za ono što se dogodilo. „U redu, Vile, reći ću ti, ako baš hoćeš da znaš. Ali, prvo ti meni kaži zašto si me ispalio na Dan zaijubljenih?“

„Zaboga, zar se sve vrti oko te večeri?“

„Ne samo oko te večeri“, obrecnu se ona i preseče ga. Okej, možda je napravila katastrofalnu grešku, ali ni on nije bio bez greha. Daleko od toga. „Tu su večeri fudbala, večeri koje si prespavao na trosedu ili vikendi kada te nisam viđala jer si radio. Problem je što si se udaljio od mene, ignorisao me i uzimao zdravo za gotovo.“ Glas joj je drhtao, ali sada kada je počela nije imala nameru da se zaustavi. Ovo joj se već duže vreme skupljalo. „Jaz je bio toliki da me više nisi ni primećivao. Postala sam ti cimerka, osoba s kojom deliš stan, koja ti menja postefjinu, pere veš i sudove. Koja svake noći skuplja tvoje prljave gaće s poda kupatila.“

Pobledeo je, šokiran ovim optužbama. „A ti si kao bila bolja?“ izlete mu. „Gde je ona devojka koja se stalno smejala? Koja nije bila opsed-nuta svojom agencijom, unapređenjima i karijerom? Koja je živela za izlaske petkom uveče, pila, provodila se i bolela je briga za dobrotvorni bal na poslu?“

„Odrasla je, Vile.“

Nastade neprijatna pauza.

Spustila je glas. „Slušaj, ne tražim izgovore, samo pokušavam da te urazumim...“ Oklevala je. Ma, više nema šta da izgubi. „Sajks je učinio da se osećam posebno. Seksi, uzbudljivo, živo.“

„Daj, poštedi me tih stereotipa“, prezrivo je frknuo.

„Ne, tražio si i reći ću ti“, odfučno je nastavila. „Volela bih da se ni-kad nije dogodilo. Kamo sreće da mogu da vratim vreme i sve to izbrišem, ali ne mogu. A ti misliš da je stereotip. Pa, verovatno i jeste, ali to me nije sprečilo da se osećam uzbuđeno i romantično.“ Eto. Rekla mu je. Sada bar zna.

„Ako ti je toliko prijalo, što si prekinula? Nemoj mi reći da je on ra-skinuo s tobom.“ Zlobno se nasmejao, ali nije nalazio utehu u ovakvim rečima. Želeo je da je povredi, da je kazni.

Ali nju nije pogađala njegova osvetofjubivost. „Ja sam raskinula kad sam shvatila koliko volim tebe." Spustila je pogled na verenički prsten. „I koliko sam zaljubljena u tebe", tiho je dodala.

„Da nisi malo zakasnila?" Vilova ozlojeđenost bila je samo štit oko ranjenog srca.

„Ljubav nije u savršenom tajmingu", odgovorila je.

Uhvatila mu je pogled dok je govorila. Tad je shvatila da je rat ko-načno prestao. Niko nije pobedio, ali uvređenost i bes su nestali. Ostali su samo umor i tuga. Okrenuo je glavu i uzdahnuo. „Nisam imao pojma. Možda sam se zato toliko uvredio..." zamišljeno reče. „Zašto to nisam predvideo?"

„Nisi pazio", promrmrljala je sebi u bradu.

Dugo su sedeli za stolom i ćutali, sve dok im ne pride par s kafama u rukama, pitajući da li će uskoro osloboditi sto. Džulijet bi ih najradfje ubila, ali Vil samo klimnu glavom i obeća da odlaze za nekoliko minuta.

Nekoliko minuta. Zar im je još toliko ostalo, tužno se pitala. Gledala je muškarca prekoputa, u crnom džemperu, neobrijanog, razbarušene plave kose. Pokušavala je da zapamti svaki detalj na njemu pre nego što nastavi sa svojim životom. Želela je svega da se seća. „Možeš li da mi oprostiš?" tiho je pitala.

Odmahnuo je glavom. „Nisam ja bog. Treba samo da ti oprostim i sve će opet biti okej, je li? Malo sutra." Netremice je gledao u njene plave oči, ali bez besa. Bes je nestao. Ostala je samo beskrajna tuga. „Naravno da ti opraštam, Džuls." Glas ga je izdao kad je izgovorio „Džuls". Nije je tako nazvao još od one noći. „Sve mogu da ti oprostim."

Nju ogreja tračak nade.

„Ali, ne mogu da zaboravim."

Nada se ugasila.

Posmatrala je kako navlači jaknu, proverava jesu li mu mobilni i novčanik u džepu. Utom joj na pamet pade da nijedno od njih nje naručilo kafu. „Slušaj, za vikend idem kod roditelja. Mislio sam da će ti biti lakše da kupiš svoje stvari ako nisam tu."

Klimnula je glavom. Bože, kakva užasna praktičnost.

„A ključ možeš da ostaviš u sandučetu..."

„Važi." Očigledno je mislio na sve.

Ali, ne sasvim.

Skinula je prsten i predala mu ga. Bez reči. Jer ako bi reč rekla, mo-gla bi opet da zaplače.

„Da li se to obično radi u ovakom slučaju?" Nije posegnuo za prste-nom. Naprotiv, gurnuo je ruke u džepove.

Šta su sad? Slučaj? To zvuči tako hladno i sterilno. Slegnula je rame-nima. „Nemam pojma."

Tužno je odmahnuo glavom. „Ne želim prsten. Tvoj je. Tebi sam ga namenio." Prisetio se kako je s Amber obilazio zlatare sve dok ga nije ugledao u maloj antikvarnici, ušuškanoj u sam ugao staklene vitrine. Toplina koju je osetio posvedočila mu je da je pravi. „Radi s njim šta ho-ćeš. Možeš i da ga baciš, svejedno mi je." Obesio je glavu. „Verovatno je bezvredan; iskočio je iz praskavog paketića, sećaš se?" Konačno je ustao uz slabašan osmeh. Da nije, plašio se da nikad ne bi otišao.

„Zbogom, Džulijet."

Ostala je da sedi. On se provlačio između stolova i svakim korakom bi-vao sve dalje od nje. Podigavši prsten s plastične, kafom umrfjane povr-šine stola, stegla je njegov savršeni zlatni obruč. Držeći ga tako, posma-trala je kako Vil nestaje iz njenog života. Tek tako.

cpoglavlje 45

U omanjem vrtu u zapadnom Londonu veliki dlakavi bumbar izvodio je genijalni akrobatski let oko predivnih cvetnih bokora svih boja. Pričvr-stivši srebrne manžetne, Vil se nagnu kroz prozor i zadovoljno osmotri vrelo avgustovsko sunce.

Izgubljen u sanjarenju, mogao bi i ceo dan da provede ovako, ali da-nas nije smeo da zakasni. Stoga se nevoljno odmače od prozora i obuče prsluk, a preko njega sivi sako svog svečanog fraka,

proveravajući u ogle-dalu na ormaru kako izgleda. Nije loše... ali ipak nešto je nedostaje... Vratio se do prozora i iz žardinjere uzbrao jedan ljubičasti cvet. Mnogo bolje od tradicionalnog karanfila, zaključio je zatakavši cvet u rupicu na rever. Sad je bio spreman.

Sve do ovog trenutka bio je savršeno miran, ali kad se setio šta mu predstoji momentalno postade živčan. Pogleda na sat. Dođavola! Kad pre? Zgrabio je šešir, duvan i rizle, i istrčao vani. Ne bi valjalo da ispali mladu, zar ne?

U haljini boje smaragda, koja je isticala njen preplanuli ten, Džulijet je bosa izašla na malu terasu, oivičenu ogradicom od kovanog gvožđa. Sunce joj je grejalo lice i kosu, još uvek vlažnu od kupanja. Protegla se kao mačka i zadovoljno osmehnula. Kakav divan dan. Sklopila je oči i podigla lice ka plavom nebu, udišući topao i mirisan letnji vazduh. Sa-vršen dan za venčanje.

Upravo se vratila iz Rima, gde su snimali reklamu za sportski automobil *maksi*. Posle dve sedmice ugađanja klijentima i konstantnih prepirki s razmaženom italijanskom ekipom, njen kreativni tim i bri-tanska grupa glumaca konačno su priveli posao kraju. Bila je srećna i zadovoljna. Daleko srećnija od onog hladnog nedefjnog jutra kada je sedeći za plastičnim stolom kafića ćutke gledala kako Vil odlazi iz nje-nog života.

Od tada je prošlo pet meseci, ali svega se sećala kao da je bilo juče. Nikada neće zaboraviti kako je spakovala svoj život u kartonske kutije i poslednji put zatvorila vrata njegovog stana. U suzama se pozdravila s Vajolet, koja je stajala na svom pragu tužno odmahujući glavom i otre-sajući pepeo s cigarete. Ali, korak po korak, dan po dan, nedelju po ne-delju, uspela je da stane na noge.

Zvuk automobilske sirene s ulice trgnu je iz ovih turobnih misli i ona uđe u kuću. Posle jarkog sunca, dnevna soba joj je delovala skoro mračno. Zastala je na trenutak i koncentrisala se na okruženje. Iskreno, još uvek se privikavala na novi stan. Trudi joj je, posle raskida s Vilom, ustupila svoj kauč na neograničeno vreme, aliposle dve sedmice buđenja u svinjcu, odlučila je da sačuva njihovo prijateljstvo tako što će iznajmiti stan. Ni po čemu luksuzan, ali funkcionalan i astronomski skup zato što je bio u strogom centru Hamersmita. Presudio je samo jedan detalj -predivan balkon.

Džulijetin balkon.

Jedino je ironija mogla da joj izmami osmeh tih tužnih nedefja, kad je sedela zavačjena u platnenu fotelju do kasno u noć, obučena u bundu od ovčijeg krzna, ispfjajući više vina nego što je zdravo za nju. Ali bilo je to u terapijske svrhe. Posle svega, vapila je za svojim prostorom, ti-šinom, utočištem. Morala je da oliže svoje rane, sredi misli i *preboli ga*. Dve reči. Zvuči tako jednostavno.

Kamo lepe sreće da jeste.

Posao joj je došao kao utešna nagrada. Uselila se u Gabinu kancelarfju i preuredila je uz pomoć Nišinih indfjskih materijala, koje je ova donela s porodične svadbe u Delfju. I to sa svojim novim suprugom, Sandživom, muzičarem koji svira citru u veoma uspešnom bangra orkestru. Rodite-fji su joj bili zaprepašćeni i užasnuti; maštali su o tome da će se njihova ćerka zafjubiti u jednog od uvaženih gostiju, advokata ili bar doktora, a ne u pevača svadbenog benda.

Niša nije bila jedina koja je imala novog muškarca u životu. Džulijet je pravila društvo Trudi na ultrazvučnom pregledu, gde su na ekranu za-jedno gledale njenu bebu, duboko uverene da je devojčica. Jedino što se ispostavilo da devojčica ima visufjak među nogama. „Uf, muškarci i nji-hove piše“, uzdahnula je Trudi, odmah mu nadenuvši ime Džimi po Čuu.

„Ćuti, mogao je da bude i Manio“, rekla je kasnije Magnusu kada su njih troje otišli u suši restoran na ručak. Džulfjet i Magnus su naručili specfjalitet kuće, za razliku od Trudi, koja se odlučila za miso supu; veoma ozbifjno je shvatala trudnoću.

„Ili Birkenstok“, prebirao je Magnus po imenima kreatora obuće.

„Dušo, Birkenstok ne dolazi u obzir“, uzvratila je Trudi svojim ju-žnjačkim akcentom i podigla nogu kako bi pokazala svoje nove

prada cipele s vrtoglavo visokim potpeticama. Trudna ili ne, nije se odričala mode zarad udobnosti. Na Magusovo insistiranje, svake noći izlazila je s njim na večeru, redovno vežbala jogu i primala njegove poklone - po-slednji je bio krema od organske konopfje, koja sprečava strfje. Naravno, sve je to bilo užasno platonski. I, naravno, Magnus je bio beznađežno zaljubljen.

Te noći je Džulfjet naletela na Sajksa. Bukvalno. Izlazila je iz restorana u trenutku kada je on ulazio s grupom prfjatefja. Sudarili su se. Baš čudno. Obučen u farmerke i crnu košulju, otkopčanu dovojfno da otkrije njegove zategnute, preplanule grudi, izgledao je prelepo kao i uvek. Raz-menili su suzdržane pozdrave i tračeve; on sad živi na relacfi Verona-London, Gabi je napustila muža zbog novog posla, ne, nije se vratio Đini.

„Šta ima kod tebe? Jesi li konačno našla svog Romea?" upitao je.

„Jesam", procvilela je. „ A onda sam ga opet izgubila."

Njena neozbiljnost bila je samo paravan. Možda je nastavila sa svojim životom, ali to ne znači da je popunila ambis koji je ostao iza Vila. Samo se privikla na hodanje po ivici bez padanja u provaliju.

Obujmivši je oko struka, Sajks ju je na rastanku pofjubio u obraz. „Pa, ako ikad poželiš društvo, znaš moj broj", promrmlija joj je na uvo pre nego što se pridružio svojim prijateljima.

Ništa nije osetila. Još trenutak je posmatrala kako prolazi kroz restoran, seda za sto pored zgodne plavuše i spušta ruku na njeno koleno. Zatim se okrenula i izašla. Život jednostavno teče dalje.

Shvatila je da joj je kosa već suva. Skupila ju je s dve ljupke dijamantske šnalice, obula sandale s kaišićima i navukla strukirani žaket. Primetila je da joj se dlanovi znoje, ali ne od vrućine, već od nervoze. Kasno sinoć, kad se vratila s aerodroma, na svom otiraču zatekla je pi-smo s ručno ispisanom adresom. Očigledno preusmereno iz Londona. Otvorila ga je i izvukla beli koverat adresiran zlatnim slovima. Bila je to pozivnica za venčanje.

Duboko u sebi osetila je žaljenje, zapitavši se sta bi bilo'. Ali brzo je odbacila te misli i polako otvorila koverat, radoznalo šarajući očima po zlatnim slovima i providnom papiru, na kom je pisalo: *Erol Vilijam Bar-tolomeo i Vajolet Edna Kruter vas pozivaju da svojim prisustvom uveli-čate njihovo venčanje...* Divno! Džulijetinom oduševljenju nije bilo kraja - Vajolet je konačno pronašla stvarnog heroja iz ljubavnih romana. A zatim se uspaničila. Videće Vila!

S njim se nije ni čula ni videla još od onog dana pre pet meseci. Bez-broj puta je podigla slušalicu u nameri da ga pozove, ali nikad nije bila dovoljno hrabra, *ili dovoljnopijana*, da bi okrenula njegov broj. A onda ju je 12. juna- odlično pamti taj datum - Trudi obavestila da ga je videla. „Gde? Kako izgleda? S kim je bio?" Tražila je istinu i dobila ju je. Džo-girao je kroz Holand park, obučen u stari šorts, u društvu neke plavuše. Džogirao? Stari šorts? Nasmejala bi se da nije bila dotučena. *Plavuša?* Posle toga više nije ni pokušavala da okrene njegov broj. Među njima je bilo gotovo. I nije bilo šanse za izmirenje. Morala je da krene dalje, baš kao što je on to učinio.

Ispred crkve su se uveliko skupljali gosti. Pripiti i razmetljivi u svojim svečanim toaletama, cupkali su i preznojavali se na letnjoj vrućini, željno čekajući da uđu u prijatnu svežinu Crkve Svetog Stefana. Kao što tra-dicija nalaže, žene su bile maksimalno napirilitane. Koristeći venčanje kao izgovor za beg od dosadne svakodnevice, nabacile su nove toalete, kupljene specijalno za ovu priliku, šešire svih oblika i veličina, rukavice, tašnice, nakit i dovoljno parfema da okade pola Londona.

Ali, zabava tu nije prestajala. Pošto bi pronicljivo odmerile jedna drugu od glave do pete, razmenjivale bi informacije o tome gde su šta kupile i po kojoj ceni, a zatim s olakšanjem prelazile na bezbednu temu o vremenskim prilikama. Muškarci su bili nešto suzdržaniji, držeći se pomalo uštogljeno u svojim frakovima, kravatama i šeširima svih njezanih sive i crne, formirajući male paktove u kojima se, uz cigaretu i pijosku, prepričavaju vicevi o taštama.

Stojeći na rubu jedne takve grupice, Džulijet je konačno locirala pla-vušu u podmakloj trudnoći, obučenu u svilenu hafjinu boje maline i na visokim štiklama, pričvršćenim za njene članke žicama u obliku spirala. Na sreću, ova trudnica nje patila od zadržavanja vode u nogama. To znači da je, osim što je imala ogromnu loptu u predelu stomaka, izgledala fenomenalno.

To je mogla da bude samo i jedino Trudi.

„Izgledaš sjajno“, reče Džulijet prišavši joj.

Ova složi facu. „Izgledam kao Vanesa Felc“, progundala je namešta-jući svoje nove pramenove.

Džulijet se smeškala i ignorisala je. Upotrebila je svu svoju moć ube-đivanja kako bi privolela Trudi da s njom dođe na Vajoletino venčanje. Zнала je da će Vil biti pozvan i očajnički joj je bila potrebna moralna podrška, a to je mogla da bude samo njena trudna drugarica. Trudi je bila tip žene koji je odlučivao da li će joj dan biti dobar ili loš na osnovu toga kako joj tog jutra stoje uske farmerke. Proteklih pet meseci osećala se veoma loše.

„Hoćeš da sednemo unutra? Noge me ubijaju“, žalila se kajući se što je ikada podlegla čarima sandala marke *dina*.

„Da, naravno“, odgovori Džulijet temeljno skenirajući okupljene go-ste, ne bi li ugledala Vila. Primetila je par koji je ličio na Rolf i Amber. Zapravo, to i jesu bili Rolf i Amber. Jedva ih je prepoznala. Rolf je ne-verovatno smršao, dok se Amber ugojila. Da ih bofje ne poznaje, pove-rovala bi da je trudna.

Pogledom je preletela po licima oko njih. Ako su Rolf i Amber stigli, onda i Vil mora da je tu negde. Njih dvoje su Vajolet upoznali na Vilovim žurkama, ali nisu hteli da dođu na venčanje bez njega. Ili jesu? Izgubivši nadu da će ga videti, grozničavo je šarala pogledom unaokolo. Očigledno još nije stigao. Najednom oseti mešavinu olakšanja i razočaranja.

Pridržavajući stomak kao da nosi kesu s namirnicama, Trudi je po-lako napredovala stazom prema crkvi, ali posle samo dva koraka zastala je, a licem joj prelete izraz bola. „Joj.“

„Šta je?“ Džulfjet je u sekundi poludela od brige, jer je u mislima već videla kako Trudi puca vodenjak, kako stiže hitna pomoć i rađa se nedonošče.

„Ma, depilirala sam prepone“, nagvaždala je ova. Kao i svaka Ame-rikanka, bila je opsednuta depilacijom. Uz prigušeni vrisak, uhvati se za međunožje. „Brazilka' je sitna riba pljučakavica za 'tifani'."

„Tifani?“

„Ostave ti kvadratić i ofarbaju ga u plavo, a onda u njemu izblajhaju malu mašnicu.“ Trudi se s kežom naslonila na drvo, neprikladno šireći noge. „Pa, morala sam da se priprelim za porođaj.“

„Koji je tek za dva meseca“, podseti je Džulijet. Naslonila se pored nje na stub kapije koristeći priliku da opet potraži Vila.

„Zaboga, moram da budem spremna, nikad se ne zna“, klimala je Trudi glavom, vadeći pudrijeru da osveži šminku. „Džimi može svaki čas da odluči da se katapultira iz mene. Uostalom“, nastavila je da brblja dok je mazala usne, „koliko muškaraca poznaješ koji mogu da kažu da su izašli iz 'tifani' kutijice?“

Prsnule su u grohotan smeh, koji prekide muški glas. „Zdravo, živo!“ Džulijet okrete glavu prema muškarcu u belom kaftanu. Magnus, koji se 'slučajnu zadesio u kraju'. Krajnje sumnjiv izgovor, što je potvrđivao i svadbeni poklon u njegovim rukama. Pojubitivši Džulijet u oba obraza, oduševtjeno je zagrlio Trudi, trljajući joj brižno leđa. „Čudno, zar ne?“

Čudno baš i nije pravi izbor reči, zaključila je Džulijet; pre romantično, veselo, *neurotično*. Većina gostiju ušla je u crkvu, ali ona je još pogledom tražila Vila. I dalje ništa. Očigledno neće doći. Osetila je olakšanje.

I razočaranje.

„Oh, evo stiže mlada“, ushićeno reče Magnus kad se iza ugla pojavi srebrni *rols-rojs*. Usledio je kolektivni uzdah nekolicine koja se zadržala napolju. Vajoletina venčanica bila je ispunjenje svakog romantičnog sna. Udati se u osamdeset trećoj za zgodnog, markantnog stranca, dokazuje da ljubav ne zna za granice. Ni Vajolet nije bila tako naivna. Zelela je venčanje iz bajke i dobila ga.

Džulfjet je posmatra kako mašnama ukrašen *rols-rojs* klizi ulicom. U stomaku joj je treperilo od uzbuđenja kad se auto zaustavio ispred crkve, a vrata se otvorila i propustila muškarca u

sivom fraku. Škiljio je u sunce i stavio šešir na razbarušenu plavu kosu.

Vil.

Bila je potpuno nespremna za susret s njim. Nadala se da će oseća-nja prema njemu posle pet meseci otupeti, izbiedeti - ali, ništa se nije promenilo. Kao da joj se celo telo ukočilo i zadržalo dah dok je posma-trala kako Vil graciozno pruža ruku nevesti, pomažući joj da izađe iz limuzine. Primetila je kako joj se smeši i ohrabruje je rečima. Vajolet se pojavila u haljini od satena krem boje, s novim parom naočara i kosom skupljenom u elegantnu punđu. Stežući buket afričkih fjubičica u jednoj ruci i Vilovu šaku u drugoj, bila je oličenje stidljive mlade.

„Vilijame, kako izgledam?“ Zastavši za trenutak ispred limuzine, Vajolet je uzbuđeno proveravala da li joj viri podsuknja i zagladila kosu. Iako je tokom vožnje popušila dve cigarete i dobro cugnula iz šoferove pfjoske, i dalje je bila nervozna.

„Izgledate prelepo“, smeškao se Vil nudeći joj ruku. „Erol je pravi srećnik.“

Kikoćući se veselo, Vajolet je obmotala koščate prste oko njegovog rukava i polako krenula prema crkvi.

„U stvari, zar ne biste više voleli da ga ostavite ispred oltara i pobegnute sa mnom?“ namigivao joj je oprezno je vodeći popločanom stazom.

„Ti treba da pobegneš sa Džulijet“, ozbiljno je primetila. Dotukla ju je vest o njihovom raskidu. Objasnio joj je on zašto, ali za Vajolet, koja je sve i svašta prevalila preko glave, to je bilo samo gubfjenje vremena. Odbaciti ljubav zbog jedne glupe greške je apsurdno. „I sada imaš pri-liku. Eno je tamo.“

Zatečen, on pogleda u goste okupfjene na ulazu u crkvu. Neki su imali tamne naočare, drugi su rukom zaklanjali oči od sunca. Prepoznao je Trudi, bila je u društvu muškarca u belom, koji kao da je želeo da zaseni nevestu; Rolfa, koji je ponosno pokazivao svoju novu, vitku liniju i Am-ber, koja ga je držala za ruku ponosno pokazujući svoju novu trudnoću.

I Džulijet.

„Hajde, kaži joj da je voliš“, navaljivala je mlada. „Posmatram te već mesecima, Vilijame, i nikad nisi bio u gorem stanju. Progutaj ponos, momče.“

Ali Vil ju je ignorisao. Žurno je skrenuo pogled, iako mu je to pred-stavljalo užasan napor, i koncentrisao se na uvođenje Vajolet u crkvu. Džulijetin lik titrao mu je pred očima kao da je predugo gledao u sunce. Dugi pramenovi divlje kose rasuti po preplanulim ramenima i svetloze-lena haljina, koja leprša na povetarcu.

Vajoletin glas vrati ga u stvarnost: „Samo jednom se živi, momče, a život prođe dok trepneš. Ako nekog voliš, šta god da se dogodi uvek možeš nekako da izgladiš...“

On je prekide. „Dakle, hoćemo li do oltara ili ne?“, pitao je s usilje-nim osmehom.

Ućutavši, nevesta se nevino raskezi. „Nadam se da hoćemo“, klimnu glavom stežući mu ruku i nastavi: „Znam da me smatraš dosadnom babetinom...“

Ovaj otvori usta da se pobuni, ali ga ona ućutka. Nije još završila pridiku.

„Ali, hoću da još jednom razmisliš. Ljubav je dragocena. Ne događa se dvaput, znaš.“ Starica je na trenutak delovala ozbiljno i strogo, a onda joj se lice razvedri. „Samo, ja sam srećna babetina.“

cpoglavije 46

Svi su plakali tokom obreda. Čak i Trudi, koja se klela da je to bila samo alergijska reakcija na njenu novu maskaru za produžavanje trepavica. Erol je nežno ljubio usne svoje novopečene supruge, a crkvom je brujao gospel, koji je izvodio hor sastavljen uglavnom od mladoženjinih rođaka iz Južne Karoline.

Džulijet je pevala, otirući suze. Kakav paradoks. Ovo bi trebalo da bude najsrećniji dan, ali istovremeno je i najtužniji. Samo nekoliko me-tara dalje, u prvom redu, sedeo je Vil. Nije mogla oči da skine s njega. Upijala je oblik njegovih ramena ispod sivog fraka i neukrotivu plavu kosu. Uporno je sebe terala da skrene pogled, ali oči su same bežale ka njemu. Čeznula je da se okrene. Samo da se okrene.

Ali, on se nije okrenuo.

Nfjednom.

„Kakva će biti svadba? Tradicionalna ili švedski sto?“, zapitkivao je Magnus kad su izašli iz crkve. Većito gladan, njegov stomak je tokom cere-monfje sve vreme zavijao.

„Biće kobasice i pire krompir u pabu prekoputa“, odgovori Džulijet citirajući napomenu iz pozivnice. Znajući da će Vil biti tamo, pročitala ju je bar deset puta. „I punč od jaja u neograničenoj količini.“

„Zvuči super.“ Magnusovo lice se razvedri. Iako je bio pobornik budi-stičkog vegetarijanstva, voleo je da se počasti mesom. I to previše često.

Izašavši iz crkve, Trudi je pogledom potražila Džulijet. Sudeći po njenom zamišljenom izrazu lica, bilo je očigledno da njoj ta ideja ne zvuči super. Trudi uzdahnu. Znala je kroz šta je Džulijet prošla proteklih meseci, ali se u poslednje vreme ponadala da je konačno stala na noge. Da je prebolela Vila. Međutim, danas je nekoliko puta uhvatila njen čeznutljivi pogled ka njemu i shvatila da se ništa nije promenilo. „Ideš li, Džuls?“, pozvala je Trudi, stežući joj ruku u znak ohrabrenja, što je veoma retko radila.

Džulijet se zahvalno osmehnula i odmahnula glavom. „Ne. Najbolje da krenem.“ Nije želela da naleti na Vila i upusti se u razgovor.

„Sigurna si? Mislim, ako ti se ne ide u pab, možemo negde na picu ili slično...“ Magnus naglo umuknu kad ga Trudi nagazi visokom potpeticom i uputi mu 'pogled'. „Osim, naravno, ako ne želiš da budeš sama“, brzo je ispravljao grešku.

„Ma, biću dobro“, lagala ih je s usifjenim osmehom. „Idite vas dvoje. Popijte jedan punč za mene.“ Ne želeći da skreće pažnju na sebe, brzo ih izljubi i siđe niza stepenice pre nego što su ostali gosti nagrnuli iz crkve i zakrčili ulaz škfjocajući foto-aparatima i bacajući konfete.

Pobegavši na ulicu, Džulijet je na trenutak zastala i naslonila se spofjni bedem dvorišta crkve. Ovog vrelog avgustovskog vikenda London se preselio na obalu pa su gradske ulice, umesto da vrve od turista i kupaca, bile tihe i prazne. Uverivši se da nema nikog u blizini, skinula je cipele. Prelepe su, ali bolne za nošenje. Setila se

Vajoletinih baletanki. Udobna odeća je zasigurno jedna od prednosti starijeg doba.

Bilo joj je vruće pod nogama kad je zakoračila na pločnik. To ju je podsetilo na detinjstvo, kada je bosa igrala školice po vrelom letnjem danu. Nasmijana, pokušavala je da korača duž ivice noseći po jednu cipelicu u svakoj ruci, poput cirkusanta koji hoda po žici. Teže je nego kada je imala osam godina, zakfjučila je poskakujući.

Toliko je bila koncentrisana na održavanje ravnoteže da nije ni primetila parkirano srebrnu limuzinu i njenog šofera, koji je dremao na zadnjem sedištu, a ni stari hrast koji je rastao iz samog kamenog zida na uglu crkvenog dvorišta.

Ali primetila je šešir.

Naglo je zastala zureći u šešir, koji je ležao na prašnjavom pločniku. Nastavila je da korača ka njemu i prepoznala belu svilenu postavu *mos bros*. Hm, baš čudno. Ubrzala je korak. Kad je zašla za ugao, videla je bolje i shvatila da to nije samo šešir. Tu je i rukav sivog fraka, zatim ruka koja drži cigaru i oblak duvanskog dima...

Vil dignu pogled.

Prema njemu koračala je žena u svetlozelenoj haljini. Preplanula i bosa, zagledana u pločnik tako da joj je lice sakrivala griva boje meda. Ali on je odmah prepoznao. *Džulijet*. Stomak mu se sveza u čvor. Iako ju je već video ispred crkve, nije bio spreman za ovu bujicu osećanja. Povuče dim i pokuša da se pripremi za neminovan susret.

Imao je nekoliko sekundi. Možda ga nije videla; koristio je trenutak da je osmotri. A onda se, uz blagi trzaj, njena glava podignu. Zaklonivši rukom oči od jarkog sunca, pogledala je ravno u njega.

Ništa nije moglo da ga pripremi za ovo. Uzvratilo joj je pogled i, pre nego što se uspravio, mahnuo joj rukom, mada je stajao samo korak od nje. „Čao.“

Zatečena, Džulijet se ukopala. Posle toliko vremena bio je opet tu, *tik ispred nje*. Poželela je da ga dodirne, da se uveri da je stvaran. Međutim, svim silama se obuzdala da bi ostala pribrana. Udahnula je. Progutala. Nasmejala se. „Čao.“

Gurnuo je ruke u džepove i delovao tako samouvereno; zapravo, očaj-nički je tražio prave reči. Šta sad da joj kaže? Sam pogled na nju

izbrisao mu je sve pametne misli i začuo je rođeni glas kako izgovara „Kako si?“ U sebi je opsovao na svoj račun.

„Dobro sam.“ Nervozno je klimnula glavom. Banalan razgovor delovao je nestvarno posle svega što se dogodilo među njima. „Lepo izgledaš.“ Prihvatila je igru, plašeći se da ne izgovori nešto glupo ili neprikladno. Da mu ne prizna kako se zaista oseća.

Tužno se osmehnuo, tapšući svoj savršeno ravan stomak u sivom prsluku. „Hvala. To je zahvaljujući Triši, mom novom treneru. Tera me da trčim po parku, pod pretnjom batinama.“ Nervozno se nasmejao, ne verujući svojim ušima da lupeta ovakve gluposti.

Ćutke ga je gledala, sporo obrađujući ovu informaciju. Trener? Žena? Zove se Triša? „Je li plavuša?“, izlanula se. I iznenadila ga. „Jeste. Što pitaš? Znaš je?“

Kamen joj je pao sa srca. „Ne, ne znam je.“ Odmahnula je glavom, s osmehom od uva do uva.

„A... tako.“ Zbunio se. Nikad nije video da je neko ovako srećan zato što nekog ne poznaje.

Nervozno je vrtela kosu. Ovaj susretje zamišljala hiljadu puta - dok se kupala, vozila metroom, ležala u krevetu. Sada, kada se konačno do-godio, na pamet joj nije padala nijedna smisljena rečenica.

Neprijatna pauza. Jedna od onih kad oboje ćute. Trenutak kad se ne može zaključiti da li je razgovor završen. Pretpostavljala je da jeste. Spremala se da mu kaže zbogom i ode svojim putem, poštedevši oboje još veće neprfjatnosti, kad on stidljivo progovori.

„Divno izgledaš.“

Leptirići se podigoše u njenom stomaku, ali brzo je obuzdala emo-cije. Vil je tako učtiv. „Ma, ovo je stara haljina“, nonšalantno slegnu ra-menima. Stara hafjina koju je pre samo dvadeset četiri sata platila čitavo bogatstvo u Rimu.

„Svejedno, izgledaš divno u toj staroj haljini.“

Bolni treptaj u njoj se pojačao. „Pa... hvala ti“, nesigurno se smeškala.

Odmah je zažalio zbog komplimenta koji joj je dao. Očigledno je to bila pogrešna rečenica. Previše lična. U pokušaju da se iskupi, dodao je: „Čuo sam da ste dobili posao za *maksi*.“

Potvrdila je. „Da, upravo smo snimili reklamu u Rimu.“

„To je sjajno.“ Pokušavao je da izgleda dovoljno zainteresovano. „Da li je to ono što si želela?“

Ne, ti si ono što sam želela, tužno je pomislila očajnički želeći da to izgovori naglas. Ali nije. Čutke ga je gledala. Možda je izgubio nekoliko kilograma. ali i dalje je imao iste plave oči sa sivim tačkicama po ivicama, razbarušenu kosu boje peska, koja vapi za šišanjem, mali ožiljak od bo-ginja na desnom obrazu. O bože, Džulijet, zašto ovo sebi radiš? Odlazi. Izmisli neki izgovor i kreni. Ne otežavaj sebi već dovoljno tešku situaciju.

Ali, nije polazila. Ma koliko da je bilo bolno, nije mogla da ode. Ne još.

Iz daljine su se čuli veseli pokličići. Osvrnula se da pogleda grupu upa-rađenih svatova, koji su izlazili iz crkve i fotografisali srećan par. *Srećan par.* Kakva ironija.

„Šta nam se to dogodilo, Džuls?“

Kao da joj je čitao misli. Ili i on isto razmišlja? Okrenuvši se, uhvatila je njegov setan pogled. Konačno padaju učtve maske.

„Ja sam uprskala“, jednostavno mu reče. „Zanela sam se.“

Vil odmahnu glavom. „Ne, ja sam uprskao.“ Skrenuo je pogled s uz-dahom čoveka kojeg već mesecima muče teške muke. Konačno podignu opet pogled ka njoj i nastavi, nadjačavajući saobraćajnu buku. „Suviše dugo sam se ludirao da bih shvatio da se više ne smeješ.“

Zabacivši pramen kose iza uveta, Džulijet se tužno osmehnula. „Ni ti se više ne smeješ.“

Prihvatio je kritiku. „Šta misliš, možemo li ikada da budemo kao pre?“

Oklevala je. Predugo je želela da čuje ove reči i verovala da baš to želi da čuje; ali, sada je naprasno shvatila da to više ne bi bilo to. Odmahnula je glavom. „Neću da se vraćam nazad.“

I zaista je to mislila.

Nije se više radilo o prošlosti, već o budućnosti. Njihovoj budućnosti. Nije želela nazad, nego napred. *Želela je da napreduje s Vilom.* Uspla-hireno je čekala da on nešto kaže. Očajnički je želela da on nešto kaže.

Ali je čutao kao zaliven.

To ćutanje reklo je sve. „Zbogom, Vile.“ Vrativši osmeh na lice, stavila je tamne naočare da dostojanstveno sakrije oči pune suza i okrenula se. Jedan korak. Još jedan. Njene bose noge nećujno su napredovale po pločniku.

Crkvena zvona zazvoniše dok je posmatrao kako odlazi. Zapazio je da joj sunčevi zraci prodiru kroz haljinu, čineći je skoro providnom. Očima je milovao konture njenog tela i kose, koja se ljupko talasala pri svakom pokretu. Utom je opazio kako male dfjamantske šnalice svetlucaju na suncu i shvatio da će do kraja života žaliti ako je sada pusti da ode.

„Kuda ćeš?“

Naglo je zastala, ali se nije osvrnula. Stajala je kao ukopana dok su se osećanja u njoj kovitlala kao zmaj na vetru. Trudeći se da ostane mirna, polako se okrete da ga pogleda. „Lep je dan, pa sam mislila da pobegnem na obalu“, kaza nervozno. „Da prošetam pored mora... možda nađem neki mali pansion...“ „Primaš li društvo?“

Netremice su se gledali. Pogledi su govorili više od reči.

„Imaš li smisla za orijentacjfu?“ izazivala ga je.

Zbunjeno se namrštio. „}a? Najbolji sam“, klimnuo je glavom, gle-dajući je kako uvlači ruku u svoju svetlucavu tašnicu. Zatim je izvadila kh'učeve i pritisnula mali plastični privezak. Zasevaše svetla sjajnog cr-venog kabrioleta prekoputa.

„Je li to...?“ Glas mu je zamirao od zaprepašćenja.

„Novi *maksiV'*, završi Džulfjet, šljapkajući bosa po vrućem asfaltu i otvarajući vrata auta. „Au!“ Zakikotala se zbog izraza na Vilovom licu. Njegovo zaprepašćenje smesta je preraslo u oduševljenje.

„Poklon od klijenata“, objasnila je.

Bacila je visoke potpetice pozadi, uskočila u meko kožno sedište i nagnula se preko suvozačkog da otključa. Vrata auta se širom otvoriše.

Još jedan trenutak piljio je u ovo čudo, a onda se bacio u trk pridržavajući šesir da mu ne padne, i uskočio pored nje.

Okrenula je ključ i upalila motor. Mašina poče da prede i ona ubaci u brzinu. Pred njima je bila kamena crkvena, i dok su usporavali pored njenog ulaza čuli su vesele povike gostiju koji su se fotografisali s Erolom i Vajolet. Kasnije će ta slika biti brižljivo zalepljena u zlatno-beli foto-al-bum, ovekovečujući osmeh srećne neveste: devojački smeh na njenom licu dok baca iza sebe bidermajer od afričkih ljubičica, i prestravljenju facu jedne gošće,

američke trudnice u svilenoj haljini boje maline, koja je digla ruke poput košarkašice i uhvatila ga.

Sa svih strana poleteše konfete i odnekud dolete vetar raznoseći si-ćušne latice od papira prema sportskom automobilu u kom je sedelo dvoje putnika. Džulfjet je digla glavu i pogledala sve te raznobojne kon-fete iznad sebe, osećajući se kao u snežnoj lopti dok vozi u suton...

Odjednom se probudila iz tih snova na javi, okrenula glavu i pogle-dala Vila. Upadljivo je gledao njenu ruku na kojoj se presfjavao rubin na zlatnom prstenu, i bez reči je uzeo u svoju.

„Kuda?“ pitala je.

Pogledao ju je i široko se nasmejao. „Napred.“

Za trenutak su se Vil i Džuls gledali, a onda ona nagazi na gas i po-leteše napred. I dok su se udaljavali od crkve, u susret svom novom, za-jedničkom životu, dušu joj je preplavio talas ushićenosti, nade i sreće.

I predala mu se sa osmehom.

Uostalom, jednom romantik, uvek romantik.

O autorki

Aleksandra Poter rođena je u Bradfordu. Živela je u SAD i Australiji, i radila kao novinar i pomoćnik urednika u ženskim časopisima u Velikoj Britaniji. Sada radi kao pisac i živi na relaciji London — Los Anđeles.

Aleksandra Poter U POTRAZI ZA
ROMEOM 201E

I izdanje *Za izdavača* Saša Petković

Urednik Saša Petković

Lektura Vesna Popović

Dizajn i prelom Dušan Mišić

Štampa Plavo slovo, Beograd 011/3947-115
www.plavoslovo.rs

Izdavač Alnari d.o.o.
Ustanička 125b, Beograd 011/3046-547
office@alnari.rs www.alnari.rs

Tiraž 1.000 primeraka

**CIP - KATALOGIZACIJA U PUBLIKACIJI Narodna biblioteka
Srbije, Beograd**

POTER, Aleksandra, 1970-

U potrazi za Romeom / Aleksandra Poter ; prevela Magdalena Reljić. - 1. izd. Beograd :
Alnari, 2011 (Beograd : Plavo slovo). - 311 str.; 21 cm

Prevod dela: Calling Romeo / Alexandra Potter. - Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-7710-691-1

821.111-31

COBISS.SR-ID 186850060